"Yükselen dalgalar kadar acımasız, bir perinin pazarlığı kadar baştan çıkarıcı." —MELISSA ALBERT

YABANCI

BOĞULMA TEORİSİ

AVA REID

Effy Sayre hayatı boyunca masallara inanmıştı. Çocukluğundan beri Peri Kralı'nın görüntüsünden kaçarak yaşayan küçük bir kız olarak başka çaresi de yoktu. Onu yaşadığı çaresizlikten ve korkudan kurtaran tek şey Emrys Myrddin'in ölümsüz eseri Angharad'dı. Yüzlerce kez okuduğu bu eser, gerçek hayatının kederi ve ağırlığından uzaklaşmasının tek yolu olmuştu.

Myrddin'in evi Hiraeth Malikânesi'nin yeniden tasarlanması için bir yarışma düzenlendiğini öğrenen Effy için bu harika bir fırsattı. Ancak Effy, harap hâlde olan malikâneye vardığında, üstlendiği görevin aslında "imkânsız" olduğunu fark etmişti. Myrddin'in hayatını araştıran genç akademisyen Preston, dost canlısı olmayan diğer insanlar ve Saltney'nin kasvetli havası bir araya geldiğinde Effy kendini karanlık sırların ve tehlikeli güçlerin ortasında hayal bile edemeyeceği bir hikâyenin baş kahramanı olarak bulacaktı.

"Ölmekten korkmuyordu, en azından gerçek anlamda değil. Bu, nihai bir kaçış eylemiydi; bir kaçış ustasının başyapıtı. Aslına bakılırsa boğulmak pek de kolay bir ölüm yolu sayılmazdı ama bir kez kendini suya bırakınca bunun pek bir önemi kalmazdı. Korku ve acı, eğer sonunda biteceğini biliyorsan, katlanılabilir şeylerdi."

"Hem ürkütücü hem duygusal. Bu hikâye içinize işleyecek."
—RACHEL GRIFFIN

"Sizi sarsacak bir atmosfer, çarpıcı bir anlatım."
—RORY POWER

"Bu kitapta her şey var. Karanlık bir peri masalı, yavaş ilerleyen bir aşk hikâyesi, ürkütücü bir tarihsel gizem ve hikâyeleri ellerinden alınmış insanlara sessiz ama kararlı bir saygı duruşu. Tek kelimeyle bayıldım!"
—ALIX E. HARROW

"Hem hikâyelere hem de gölgede bırakılmış, sessizleştirilmiş insanlara adanmış bir aşk mektubu."
—ALLISON SAFT

"Karanlık bir romantizm ve iç karartıcı derecede ürkütücü. Bu kitabı uzun süre aklımdan çıkaramayacağım."
—ERIN A. CRAIG

"Batıl inançların, efsanelerin ve çürüyen evlerin üzerine yağan sağanakların içinde geçen, kalbe dokunan, derin bir aşk öyküsü."
—KENDARE BLAKE

"Bize okumayı neden sevdiğimizi hatırlatan kitaplardan biri. *Boğulma Teorisi*, karanlık akademi türünü yepyeni büyülü bir zirveye taşıyor."
—SASHA PEYTON SMITH

Boğulma Teorisi
Özgün Adı | *A Study In Drowning*
Ava Reid

Yabancı Yayınları | 542

Yayın Yönetmeni | Görkem Kankavi
Redaksiyon | Başak Kıran
Düzelti | Zeynep Işıklar, Görkem Kankavi
Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Hüseyin Aktürk

1. Baskı, Ekim 2025, İstanbul
ISBN: 978-625-6826-56-4

© Ava Reid, 2023
© Yabancı Yayınları, 2025
Türkçe Çeviri © Güneş Becerik Demirel, 2025

Sertifika No: 63989

Bu kitabın yayın hakları AnatoliaLit Telif Hakları Ajansı ile yapılan sözleşme sonucunda satın alınmıştır. Tüm hakları saklıdır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Osmanağa Mah. General Asım Gündüz Cad. Ün Er Tan İş Merkezi
35/1 38 Kadıköy/İstanbul – Tel: (0216) 541 03 26
www.ithakiyayingrubu.com – info@yabanciyayinlari.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu - İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 – denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 77699

AVA REID

BOĞULMA TEORİSİ

Çeviren
Güneş Becerik Demirel

Duzenleme
Ny.ozlem

YABANCI

Ninova

James için
Bu bir aşk hikâyesi.

"Aynaları reddediyorum," dedi Peri Kralı. "Onları senin için reddediyorum; kendim için de. Eğer neye benzediğini görmek istersen, alacakaranlıkta gelgit havuzlarına bak. Denize bak."

ANGHARAD (EMRYS MYRDDIN), M.S. 191

Bir

Her şey nasıl başladıysa öyle başladı: Kıyıda; dehşete kapılmış ve özlem dolu bir kızla.

ANGHARAD (EMRYS MYRDDIN), M.S*191

Poster, birinin en sevdiği kitaptan koparılmış bir sayfa gibi yıpranmış ve yırtık pırtıktı. Effy bunun kasıtlı olarak yapıldığını düşündü. Kalın, sarı bir parşömen üzerine basılmıştı; kendi müsvedde kâğıtlarına benzemiyordu. Kenarları, parşömenin saklayacak bir sırrı varmış gibi utangaç ya da korumacı bir tavırla kendi içine kıvrılıyordu.

Effy iki eliyle kâğıdı düzleştirdikten sonra gözlerini kısarak kıvrımlı yazıya baktı. Elle yazılmış olan bu yazı birkaç yere bulaşmıştı. Üstelik sebebi tam seçilemeyen bir su lekesiyle yazı daha da silikleşmişti; doğum lekesi ya da küf gibi bir şeye benziyordu.

Mimarlık Fakültesinin değerli öğrencilerine,

Lirya'nın ulusal yazarı EMRYS MYRDDIN'in mirası, merhum yazarın memleketi Saltney, Dokuz Çan Körfezi'nin dışında bir köşk için tasarım talep ediyor.

Önerilen yapının –HIRAETH KÖŞKÜ'NÜN– hayatta kalan Myrddin ailesinin yanı sıra Myrddin'in geride bıraktığı kapsamlı kitap, elyazması ve mektup koleksiyonunu barındıracak kadar büyük olmasını istiyoruz.

Tasarımların Myrddin'in karakterini ve onun muazzam ve etkili çalışmalarının ruhunu yansıtmasını istiyoruz.

Tasarımların en geç sonbaharın ortasına kadar aşağıdaki adrese postalanmasını rica ediyoruz. Kazanan kişi ile kışın ilk gününe kadar iletişime geçilecektir.

Üç koşul vardı; tıpkı Myrddin'in peri masallarından birinde olduğu gibi. Effy'nin kalbi çok hızlı atmaya başladı. Neredeyse bilinçsizce, her zamanki siyah kurdelesiyle arkadan bağlanmış altın sarısı saçlarını kavramak üzere uzandı. Üniversite lobisinin uykulu, güneşli havasında yüzünün etrafında uçuşan gevşek saç tellerini düzeltti.

"Affedersiniz," dedi birisi.

Effy'nin bakışları omzunun üzerinden geriye kaydı. Kahverengi tüvit ceketli başka bir mimarlık öğrencisi arkasında durmuş, olduğu yerde sallanarak sabırsızlandığını belli ediyordu.

"Bir dakika," dedi Effy. "Henüz bakmayı bitirmedim."

Sesinin titremesine sinir oldu. Diğer öğrenci oflayarak karşılık verdi. Effy afişe döndü, kalbi şimdi daha da hızlı atıyordu. Ama okunacak bir şey kalmamıştı, sadece altta bir adres yazıyordu; imza yoktu, neşeli bir *iyi şanslar!* yazısı da.

Diğer öğrenci ayağını yere vurmaya başladı. Effy elini çantasına sokup içini karıştırdı; ta ki kapaksız, belli ki özensizce bırakılmış, ucu toza bulanmış bir tükenmez kalem bulana kadar. Kalemi parmak ucuna bastırdı ama mürekkep izi çıkmadı.

Midesi kasıldı. Kalemi tekrar parmak ucuna bastırdı. Arkasındaki delikanlı ağırlığını bir ayağından diğerine kaydırdı, altındaki tahta zemin gıcırdadı ve Effy tükenmez kalemi ağzına sokarak mürekkebin metalik tadını alana kadar ucunu emdi.

Delikanlı, "Azizler aşkına," diye çıkıştı.

Effy adresi alelacele elinin tersine karaladı ve kalemi çantasına koydu. Delikanlının başka bir şey söylemesine fırsat vermeden duvardan, posterden ve çocuktan uzaklaştı. Koridorda hızlı adımlarla yürürken, onun mırıldandığı küfrün sonunu yakaladı.

Yanakları kızardı. Atölye sınıfına ulaştı ve her zamanki yerine oturup diğer öğrenciler yerlerine geçerken onların bakışlarından

kaçındı. Onların yerine elinin arkasındaki dağılmaya yüz tutan mürekkebe baktı. Kelimeler bulanıklaşmaya başlamıştı; sanki adres onunla dalga geçen kısa ömürlü bir büyüymüş gibi.

Kara büyü, Myrddin'in kitaplarında göründükleri şekliyle, Peri Halkı'nın geçer akçesiydi. Effy o kitapları o kadar çok okumuştu ki Myrddin'in dünyasının mantığı, kendi dünyasının üzerine şeffaf, parlak bir kâğıt gibi örtülmüştü.

Effy kelimelere odaklanarak mürekkep okunmaz hâle gelmeden önce onları hafızasına kazımaya çalıştı. Gözlerini kısıp yaşarmalarını beklerse, delikanlının fısıldadığı aşağılayıcı sözleri unutabileceğini sandı. Ama zihni galip geldi ve delikanlının ona alaycı bir şekilde gülmesinin ve onu küçümsemesinin sebeplerini sorgulamaya başladı.

Bir: Effy, mimarlık fakültesindeki tek kız öğrenciydi. Delikanlı onu daha önce koridorlarda hiç görmemiş olsa bile sınav sonuçlarında ve daha sonra da lobideki üniversite listesinde adını görmüştü. Üç gün önce, kimliği belirsiz bir kanunsuz, eline bir kalem almış ve *Sayre* olan soyadının son iki harfini koruyarak müstehcen bir şeye dönüştürmüştü.

İki: Effy, mimarlık fakültesindeki tek kız öğrenciydi ve giriş sınavında ondan daha yüksek puan almıştı. Puanı edebiyat fakültesi için de yeterince yüksekti ancak oraya kadınları kabul etmedikleri için daha az prestijli, daha az ilginç ve ona göre muazzam derecede zor olan mimarlığa kaydolmuştu. Effy'nin zihni düz çizgilerle ve dik açılarla çalışmıyordu.

Üç: Delikanlı, Üstat Corbenic'i tanıyordu. Effy şimdi düşününce, onu sadece parça parça hatırlıyordu. Koyu, gür kol kıllarının arasında altın bir kol saati göze çarpıyordu. Bu kılların onu tam bir yetişkin gibi göstermesi, adeta karnına aldığı bir darbe gibi Effy'yi çok şaşırtmıştı. Üniversitesindeki erkeklerin –ki onlar hâlâ birer çocuktu– çok azı bu kadar gür kol kıllarına ve daha da azı o kılların arasında böyle pahalı kol saatlerine sahipti.

Effy, gözlerini sımsıkı yumarak bu görüntünün yok olmasını diledi. Gözlerini tekrar açtığında karşısındaki karatahta, tıp-

Ninova

kı gece vakti buğulanan bir pencere gibi bulanıktı. Effy, buğulu pencerelerin ardındaki binlerce bulanık, yarım yamalak şekli gözünde canlandırabiliyordu.

Atölye eğitmeni Üstat Parri, her zamanki giriş konuşmasını yapıyordu ancak bu kez Argantça olarak. Bu, üniversitenin yalnızca altı hafta önce, Effy'nin ilk döneminin başında yürürlüğe koyduğu yeni bir politikaydı. Resmi olarak, üniversitenin az sayıdaki Argantlı öğrencisine saygı göstermek amacıyla yapılmıştı ancak gayri resmi olarak, gizli bir çekinceden kaynaklanıyordu. Eğer savaşı Argantlı kazanırsa, kendi dillerini Lirya'nın tamamına dayatacaklar mıydı? Çocuklar, Liryaca şiirler ezberlemek yerine Argantçanın sesli harflerini ve fiillerini şekillendirerek mi büyüyecekti?

Üniversitedeki herkesin bir adım önde başlaması iyi bir fikir olabilirdi.

Ama Üstat Parri tekrar Liryacaya döndüğünde bile Effy'nin zihni, bir türlü uykuya dalamayan bir köpek gibi konudan konuya atlamaya devam ediyordu. Üstat Parri, dersin sonuna kadar iki kesitin tamamlanmasını istiyordu. Effy, Uyuyanlar Müzesi'ni yeniden tasarlamayı seçmişti. Burası Caer-Isel şehrinin en sevilen turistik mekânı ve aynı zamanda Lirya büyüsünün merkezi olduğu iddia edilen yerdi. Yedi Hikâye Anlatıcısı orada cam tabutlarında uyuyorlar, Lirya'yı tehditlere karşı sessizce koruyorlar ve bazılarına göre ülkenin en kasvetli anında tekrar dirilerek vatanlarını korumak üzere bekliyorlardı. Bu, kime sorduğunuza bağlı olarak ya yerel bir batıl inançtı ya da kutsal bir gerçekti.

Myrddin toprağa verildiğinde, yani döneminin başlamasından hemen önce, biletler tükenmiş ve müze kuyrukları sokağı doldurmuştu. Effy müzeyi üç kez ziyaret etmeyi denemiş, saatlerce beklemiş ama bilet gişesinden geri çevrilmişti. Bu yüzden Hikâye Anlatıcıları'nın nasıl görüneceklerini hayal ederek uyuyan yüzlerinin özelliklerini çizmek zorunda kalmıştı. Myrddin'inkine fazladan özen göstermişti. Myrddin öldüğünde bile hâlâ bilge ve nazik görünüyordu; tam da Effy'nin bir babanın nasıl olması gerektiğini düşündüğü şekilde.

Ama şimdi, Parri'nin sesi kıyıya vuran bir gelgit gibi durmaksızın üzerine doğru gelirken, Effy eskiz defterinde yeni bir sayfa açtı ve HIRAETH KÖŞKÜ sözcüklerini karaladı.

Effy, atölye dersinden sonra kütüphaneye gitti. Kesitlerinden sadece bir tanesini teslim etmişti ve o da pek iyi değildi. Yüksekliği tamamen yanlış ve orantısızdı; sanki müze, Caer-Isel'in özenle düzenlenmiş merkezine değil de sarp bir uçurumun kenarına inşa edilmişti. Üniversite binaları, soluk mermer ve güneşten kavrulmuş sarı taştan bir deniz kabuğu gibi müzenin etrafında kıvrılıyordu.

Memleketindeki lisede bu kadar baştan savma bir çalışma yapmayı hayal bile edemezdi. Ama üniversiteye başladığından beri geçen altı hafta içinde çok şey değişmişti. Caer-Isel'e umutla, tutkuyla, hatta bir parça rekabet arzusuyla gelmişse bile, bunların hepsi çabucak eriyip gitmişti. Zaman hem hızla akıyor hem de geçmek bilmiyor gibi geliyordu. Denizin dibindeki batık bir heykelmiş gibi Effy'nin üzerine çöküyor, onu dalgaların içindeki çaresiz bir beden gibi savurarak oradan oraya sürüklüyordu.

Yine de şimdi *Hiraeth Köşkü* kelimeleri zihnine bir olta gibi takılmış, onu belirsiz de olsa bir amaca, bir hedefe doğru itiyordu. Belki de özellikle belirsiz olduğu için. Can sıkıcı pratik ayrıntılardan yoksun olunca hedefin ulaşabileceği bir yerde olduğunu hayal etmek çok daha kolaydı.

Kütüphane, mimarlık fakültesinden en fazla beş dakika kadar uzaktaydı ama Bala Gölü'nden esen rüzgâr yanaklarına vurarak ve soğuk parmaklarını saçlarında gezdirerek bu süreyi daha uzun hissettiriyordu. Effy aceleyle ikili kapıyı itti ve soğuk bir nefes verdi. Sonra içeri girdi ve ani, yoğun sessizlik onu boğdu.

Effy, üniversitedeki ilk gününde –Üstat Corbenic'ten bir gün önce– kütüphaneyi ziyaret etmiş ve çok beğenmişti. Gizlice bir fincan kahve içmiş ve altıncı kattaki kullanılmayan odalardan birine çıkmıştı. Asansör bile sahanlığa ulaştığında bitkin görünüyordu; inliyor, sarsılıyor ve bir koleksiyoncu kutusunun için-

de sallanan küçük kemiklerin çıkardığı sese benzeyen bir takırtı çıkarıyordu.

Altıncı kat en karanlık konularla ilgili en eski kitaplara ev sahipliği yapıyordu: Lirya'nın selkie* avcılığı endüstrisinin tarihiyle ilgili kitaplara. (Effy bunun selkielerin soyu tükenmeden önce şaşırtıcı derecede kârlı bir alan olduğunu keşfetmişti.) Argant trüflerini, çok daha üstün Lirya trüflerinden ayırt etmenin yollarını anlatan birkaç sayfalık bir dipnot içeren, Argant mantarlarına yönelik bir saha rehberine. Lirya ve Argant arasındaki pek çok savaştan birinin, duyarlı bir tüfeğin bakış açısından anlatılan bir versiyonuna.

Effy bulabildiği en gizli oyuğa, yağmur lekeleriyle dolu bir pencerenin dibine kapanmış ve bu sır dolu kitapları okumaya başlamıştı. Özellikle perilerle ilgili kitaplara bakmış ve Oxwich'in dışındaki peri topluluklarıyla ilgili bir kitabı, sonra da çoktan ölmüş bir başka profesörün orada karşılaştığı Peri Halkı üzerine yazdığı etnografyayı saatlerce karıştırmıştı. Yüzyıllar öncesine dayanan bu tür anlatılar üniversite tarafından Güney hurafeleri olarak geçiştiriliyordu. Bulduğu kitaplar kasten *Kurgu* bölümündeki rafa kaldırılmıştı.

Ama Effy onlara inanıyordu. Hem de hepsine: sıkıcı akademik anlatılara, batıl inançlarla dolu Güney halk hikâyelerine, Peri Kralı'nın hilelerine karşı uyaran destansı şiirlere. Keşke edebiyat okuyabilseydi, o zaman inançlarını savunan ateşli tezler yazabilirdi. Mimarlık fakültesine hapsolmak ona susturulmuş, ağzı bağlanmış gibi hissettiriyordu.

Ama şimdi, lobide dururken, kütüphane birdenbire korkutucu bir yer hâline gelmişti. Daha önce ona huzur veren yalnızlık artık içinde sayısız kötü şeyin olabileceği kocaman, boş bir alana dönüşmüştü. Effy *ne* olacağını tam olarak bilmiyordu; sadece içini bir huzursuzluk, tanımlayamadığı bir korku sarmıştı. Sessizlik, kaçınılmaz bir felaketten önce uzayan bir zaman dilimiydi; tıpkı bir bardağın masanın kenarına doğru yavaşça

---

* İrlanda ve İskoç mitolojisinde fok formuna bürünebilen ama derilerini çıkararak insan hâline gelebilen varlıklardır. –*çn*

kaymasını izleyerek düşüp parçalanacağı anı beklemek gibi. Eskiden tanıdık gelen şeylerin neden şimdi ona düşmanca ve yabancı geldiğini tam olarak anlayamıyordu.

Bugün orada oyalanmaya niyeti yoktu. Effy, mermer merdivenlerden çıkarken ayak sesleri hafifçe yankılandı. Kemerli tavanlar ve üzerlerindeki ahşap işlemeler ona kendini çok gösterişli bir antika mücevher kutusunun içindeymiş gibi hissettirdi. Toz zerrecikleri altın ışık huzmelerinde süzülüyordu.

Effy, at nalı şeklindeki danışma masasına ulaştı ve iki elini cilalı ahşabın üzerine koydu. Masanın ardındaki kadın ilgisizce ona baktı.

En parlak gülümsemeyle, "Günaydın," dedi Effy. *Günaydın* demesi biraz tuhaf kaçtı. Saat ikiyi çeyrek geçiyordu. Ama sadece üç saattir, sadece kıyafetlerini giyip atölye dersine yetişecek kadar bir süredir uyanıktı.

"Bugün ne arıyorsun?" diye sordu kadın kayıtsızca.

"Emrys Myrddin hakkında kitabınız var mı?"

Kadının yüz ifadesi değişti, gözleri küçümsercesine kısıldı. "Daha çok detay vermelisin. Kurgu mu, kurgu dışı mı, biyografi mi, teori mi..."

"Kurgu dışı," dedi Effy hemen araya girerek. "Hayatı ve ailesi hakkında herhangi bir şey." Kendini kütüphaneciye sevdirmeyi umarak ekledi: "Bende bütün romanları ve şiirleri var. Kendisi en sevdiğim yazardır."

"Üniversitenin yarısı seninle aynı fikirde," dedi kadın alaycı bir tavırla. "Burada bekle."

Danışma masasının arkasındaki kapıdan içeri girip gözden kayboldu. İçerideki eski kâğıt ve küf kokusu Effy'nin burnunu gıdıkladı. Bitişik odalarda sayfaların çevrilişini ve tavan vantilatörlerinin yavaşça dönen kanatlarının sesini duyabiliyordu.

Birisi, "Hey," dedi.

Seslenen, fakülte lobisindeki delikanlıydı; posteri görmek için arkasında duran kişi. Tüvit ceketi şimdi kolunun altındaydı, pantolon askıları beyaz gömleğinin üzerinde gerilmişti.

"Selam," dedi Effy. Bu, her şeyden çok bir refleksti. Kelime o sessiz, boş alanda kulağa tuhaf geldi. Ellerini danışma masasından çekti.

"Mimarlık fakültesinde okuyorsun, değil mi?" dedi ama aslında bu bir soru değildi.

Effy tereddüt ederek, "Evet," dedi.

"Ben de. Başvurunu gönderecek misin? Hiraeth Köşkü projesi için."

"Sanırım." Effy birdenbire suyun altındaymış gibi çok tuhaf bir hisse kapıldı. Son zamanlarda bu giderek daha sık olmaya başlamıştı. "Peki ya sen?"

"Sanırım. Belki birlikte çalışabiliriz." Delikanlı danışma masasının kenarına o kadar sıkı tutundu ki elinin eklemleri beyazladı. "Yani, ortak bir proje gönderebiliriz. Kurallarda aksini söyleyen bir şey yok. Birlikte yarışmayı kazanma şansımız daha yüksek olur. Ünlü olabiliriz. Mezun olur olmaz Lirya'daki en prestijli mimarlık şirketleri tarafından kapılırız."

Delikanlının fısıltıyla söylediği küfrün anısı, Effy'nin zihninin gerisinde sessiz ama ısrarlı bir şekilde dönüp duruyordu. "Emin değilim. Sanırım ne yapacağımı zaten biliyorum. Bütün atölye dersini taslak çizerek geçirdim." Effy, onu reddetmesinin acısını bastırmayı umarak yumuşak bir kahkaha attı.

Delikanlı ne güldü ne de gülümsedi. Aralarındaki sessizlik uzayıp gitti.

Tekrar konuştuğunda sesi alçaktı. "Çok güzelsin. Gerçekten. Gördüğüm en muhteşem kızsın. Bunu biliyor musun?"

Effy, *evet biliyorum*, deseydi kibirli bir cadı gibi görünecekti. Eğer başını iki yana sallayıp bu iltifatı reddederse, aptalı oynayarak yapmacık bir mütevazılık sergilemiş olacaktı. Bu hilekârlık olurdu. Onu zor durumda bırakmayacak bir cevap yoktu.

Bu yüzden sarsakça, "Belki de Parri'nin atölye dersindeki kesitler konusunda bana yardım edebilirsin. Benimkiler gerçekten kötü," dedi.

Delikanlının yüzü aydınlandı ve duruşu dikleşti. "Elbette," dedi. "Sana numaramı vereyim."

Effy çantasından kalemini çıkarıp ona uzattı. Delikanlı parmaklarını Effy'nin bileğine doladı ve yedi basamaklı numarasını elinin arkasına yazdı. Yağmur sesini andıran bir beyaz gürültü her şeyi bastırdı; vantilatörlerin uğultusunu bile.

Danışma masasının arkasındaki kapı açıldı ve kadın geri döndü. Delikanlı, Effy'nin bileğini bıraktı.

"Pekâlâ," dedi. "Kesitler üzerinde çalışmak istediğinde beni ara."

"Ararım."

Effy onun merdivenlerden inerek gözden kaybolmasını bekleyip tekrar kütüphaneciye döndü. Eli uyuşmuş gibiydi.

"Üzgünüm," dedi kütüphaneci. "Birisi Myrddin hakkındaki her şeyi ödünç almış."

Effy, *"Her şeyi mi?"* derken sesinin tizleşmesine engel olamadı.

"Öyle görünüyor. Şaşırmadım. Myrddin popüler bir tez konusu. Daha yeni öldüğü için çok verimli bir alan. Keşfedilmemiş bir potansiyel. Tüm edebiyat öğrencileri onun hayatını kaleme alan ilk kişi olmak için yarışıyorlar."

Effy'nin içi burkuldu. "Yani kitapları bir edebiyat öğrencisi mi aldı?"

Kütüphaneci başıyla onayladı. Danışma masasının altına uzanarak her satırı ve sütunu kitap başlıklarıyla ve ödünç alanların isimleriyle dolu olan bir kayıt defteri çıkardı. Bir dizi biyografik başlık ve eserin listelendiği bir sayfayı açtı. *Ödünç Alan* sütununun altında sıkışık ama net bir elyazısıyla tekrar tekrar yazılmış bir isim vardı: *P. Héloury*.

Bir *Argantlı* ismi. Effy sanki biri tarafından vurulmuş gibi hissetti.

"Şey, yardımınız için teşekkürler," dedi. Sesi aniden boğazına düğümlenen gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. Tırnaklarını avucuna batırdı. Burada ağlayamazdı. Artık çocuk değildi.

"Rica ederim," dedi kütüphaneci. "Kitaplar geri gelince seni ararım."

Effy dışarı çıkınca gözlerini ovuşturarak biriken yaşları sildi. Bu çok büyük bir haksızlıktı. Elbette bir edebiyat öğrencisi kitapları ondan önce alacaktı. Günlerini Myrddin'in ünlü şiirinin her kıtasına ve en ünlü romanı *Angharad*'ın her satırına kafa yorarak geçiriyorlardı. Effy'nin yalnızca geceleri, baştan savma mimarlık ödevlerini bitirdikten sonra vakit bulabildiği şeyleri onlar her gün yapabiliyorlardı. Yorganının altında, soluk bir lamba ışığında, *Angharad*'ın sürekli komodinin üzerinde duran yırtık pırtık kopyasını inceliyordu. Kitabın cildindeki her çatlağı, iç sayfalardaki her kırışıklığı biliyordu.

Üstelik bir *Argantlıydı*. Üniversitenin en prestijli bölümü olan edebiyat fakültesinde nasıl bir Argantlı olduğunu anlayamıyordu; özellikle de Myrddin üzerine çalışmasını. Myrddin, *Lirya*'nın ulusal yazarıydı. Her şey kaderin korkunç bir cilvesi, yüzüne inen kişisel ve kindar bir tokat gibiydi. Net bir şekilde yazılmış olan isim, zihninin ön saflarında geziniyordu: *P. Héloury*.

Neden bunun işe yarayabileceğini düşünmüştü ki? Effy büyük bir mimar değildi; sadece üniversitedeki ilk döneminin altıncı haftasındaydı ve şimdiden iki dersten kalma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Eğer o kesitleri teslim etmezse üç dersten. Annesi ona zamanını boşa harcamamasını söylüyordu. *Sadece derslerine odaklan*, diyordu. *Arkadaşlarına. Ulaşamayacağın bir şeyin peşinden koşarak kendini yıpratma*. Niyeti acımasız olmak değildi.

Derslerine, diyen annesinin sesi zihninde yankılandı ve Effy'nin aklına Üstat Parri'nin küçümseyen bakışları geldi. Bir kesitini eline almış ve sayfa dalgalanana kadar ona doğru sallamıştı; Effy, ezmeye çalıştığı bir böcekmiş gibi.

Arkadaşlarına. Effy elinin arkasındaki numaraya baktı. Delikanlının 0'ları ve 8'leri şişkin ve dolgundu, sanki teninin olabildiğince büyük bir kısmını mavi mürekkeple kaplamak istemişti. Birdenbire Effy'nin midesi bulandı.

Birisi ona sertçe omuz atarak yanından geçti ve Effy, kütüphanenin girişini kapattığını fark etti. Mahcup bir şekilde gözlerini kırpıştırarak hızla merdivenlerden indi, homurdanan iki siyah arabanın arasından sıyrılarak caddenin karşısma geçti. Burada Bala Gölü'ne bakan küçük bir iskele vardı. Korkuluğa yaslanıp sağ elinin üçüncü eklemini bir büyü taşıymış gibi ovuşturdu. Parmağı orada, aniden, parlak bir yara iziyle sona eriyordu. Delikanlı, onun yüzükparmağının eksikliğini fark ettiyse bile bunun hakkında hiçbir şey söylememişti.

Yanından yayalar geçti. Ellerinde deri çantalarıyla derse giden diğer öğrencilerin ağızlarından yanmayan sigaralar sarkıyordu. Turistler geniş lensli kameralarıyla garip, duraksayan bir kitle hâlinde Uyuyanlar Müzesi'ne doğru ilerliyordu. Tuhaf aksanları Effy'ye kadar ulaşıyordu. Herhalde Lirya'nın en güney bölgesinden, Bottom Hundred'dan geliyorlardı.

Altında Bala Gölü'nün dalgaları ürkekçe taş iskeleye vuruyordu. Beyaz köpükler bir köpeğin ağzındaki tükürükler gibi köpürüyordu. Effy, gelgitin uysallığının altında tehlikeli bir hayal kırıklığı sezdi; orada özgür kalmak isteyen, zincirlenmiş bir şeyler vardı. Göz açıp kapayıncaya kadar bir fırtına çıkabilirdi. Yağmur aniden siyah şemsiyelerin mantar gibi çoğalmasına neden olabilir ve sokaktaki tüm turistleri temizleyebilirdi.

Effy, her zaman var olan sis tabakasının arasından gölün diğer yakasını ve orada uzanan yeşil toprakları hafifçe seçebiliyordu. Argant'ı, Lirya'nın kavgacı kuzey komşusunu. Eskiden sorunun Argantlıların ve Liryalıların uzlaşmaz bir şekilde farklı olmaları olduğunu düşünürdü, bu yüzden savaşmayı ve birbirlerinden nefret etmeyi bırakamıyorlardı. Ancak bölünmüş şehirde altı hafta yaşadıktan sonra, sorunun tam tersi olduğunu anlamıştı. Argant, Lirya'ya ait hazinelerin ve geleneklerin aslında kendilerine ait olduğunu iddia ediyordu. Lirya ise Argant'ı sürekli kahramanlarını ve tarihini çalmakla suçluyordu. Ulusal yazarların atanması ve sonunda Uyuyanlar'a dönüşmeleri, Liryalıların Argant'ın sahiplenemeyeceği bir şey yaratmak için giriştiği bir çabaydı.

Bu kadim bir gelenekti ama yine de özenle yerine getiriliyordu. Kuzeylilerin çoğu Güney'in hurafelerine inanmasa bile: Lirya'nın tankları o yeşil topraklarda ilerlediğinde, Argant toprağına kazdıkları siperlerden tüfek namluları yükseldiğinde, onları koruyan Uyuyanlar'ın büyüsüydü. Argant silahları tutukluk yaptığında ya da mevsimsiz bir sis savaş alanını sardığında, bunun da Uyuyanlar'm büyüsünden olduğuna inanılıyordu.

Son birkaç yıldır savaş durma noktasına gelmişti. Ara sıra gökyüzü uzaklardan gelen silah sesleriyle gürlüyordu ama bu sesler gök gürültüsüyle karıştırılabilirdi. Caer-Isel sakinleri, tabii Effy de, bunu trafiğin beyaz gürültüsü gibi can sıkıcı ama kaçınılmaz bir şey olarak algılamayı öğrenmişti. Effy, Myrddin'in bir Uyuyan olarak kutsanmasıyla, şansın Lirya'nın lehine dönebileceğini umuyordu.

Uyuyanlar'ın ve Myrddin'in büyüsüne inanmaktan başka şansı yoktu. Hayatı bunun üzerine inşa edilmişti. *Angharad*'ı ilk kez on üç yaşında okumuş olsa da ondan çok daha önce Peri Kralı'nın hayalini kurmaya başlamıştı.

Yanaklarına bir tutam tuzlu su sıçradı. İçinden P. Héloury denen Argantlı öğrenciye lanet etti. Parri'ye ve o korkunç kesitlere de. İstemediği bir şey uğruna bu kadar çaba harcamaktan yorulmuştu. Koridorda ya da üniversite lobisinde Üstat Corbenic'i görebileceğinden korkmaktan yorulmuştu. Geceleri gözkapaklarının ardında süzülen anılardan, o küçük sahnelerden bıkmıştı; parmaklarının devasa genişliğinden, yumruğunu sıkıp gevşettikçe beyazlaşan eklemlerinden.

Effy ayağa kalktı ve saçını yeniden topladı. Gökyüzü demir rengini almış, bulutlar uğursuz bir öfkeyle kabarmıştı. Tramvay, yaklaşan gök gürültüsünden –bu kez silah sesleri değil, gerçekten gök gürültüsüydü– daha yüksek bir gürültüyle caddeden geçti. Yağmur düşmeye başlarken Effy ceketinin düğmelerini ilikleyip aceleyle yurt binasına doğru yürüdü.

Sendeleyerek yurda girdi. Saçları nemliydi, kirpiklerinden damlayan sular çizmelerinin içine dolmuştu. Effy çizmelerini hızla

çıkarıp koridora fırlattı ve çizmeler boşlukta iki *tak* sesi çıkararak yere düştüler. Tabii ki bugün, yağmurdan kaçmak için acele etmesine rağmen Caer-Isel'in korkunç sonbahar sağanaklarından birine yakalanmasıyla sona erecekti.

Öfkesi biraz yatışınca, Effy ceketini daha sakin bir şekilde astı ve saçındaki suyu sıktı.

Oda arkadaşının kapısı tereddütlü bir şekilde gıcırdayarak açıldı. "Effy?"

"Üzgünüm," dedi Effy yüzü kızararak. "Burada olduğunu bilmiyordum."

"Sorun değil. Maisie de burada."

Effy başıyla onayladı ve uyuşmuş bir utanç içinde çizmelerini yerden almaya gitti. Rhia kapı aralığından izliyordu; koyu renkli bukleleri dağılmış, beyaz bluzunun düğmeleri rasgele iliklenmişti. Effy, Rhia ile sevgilisi arasındaki özel bir ânı bir kez daha bölmüş, bu da durumu daha da utanç verici hâle getirmişti.

Rhia, "İyi misin?" diye sordu. "Dışarıda hava berbat."

"İyiyim. Şemsiyem yoktu da. Ayrıca üç dersten birden kalabilirim."

"Anlıyorum." Rhia dudaklarını büktü. "Bir şeyler içsen iyi olacak. Elinin üstündeki ne?"

Effy başını eğdi. Yağmur, mavi mürekkebi bileğine kadar akıtmıştı. "Ah," dedi. "Dev bir mürekkep balığının saldırısına uğradım."

"Korkunç. Kurulandıktan sonra gelip biraz çay içebilirsin."

Effy minnettarca gülümseyerek banyoya girdi. Herkes ona üniversite yurt odalarının iğrenç olduğunu söylemişti ama Effy buraya geldiğinde bunun ormanda kamp yapmak gibi bir tür macera olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise sadece sıkıcı ve fazlasıyla iğrenç buluyordu. Fayansların arasındaki derzler kirliydi ve küvetin kenarında sabun artıklarından oluşmuş, mide bulandıran turuncu bir halka vardı. Effy havlusunu askılıktan çektiğinde, olağanüstü büyüklükte bir örümceğin duvardaki bir çatlağın içine girip kaybolduğunu gördü. Çığlık atacak enerjisi bile yoktu.

Effy biraz daha kuru bir şekilde koridora çıktığında Rhia'nın kapısı aniden açıldı. Odası sarı lambanın yumuşak ışığıyla dolmuştu. Maisie, yatağın kenarına oturmuştu; elinde dumanı tüten bir fincan vardı ve kestane rengi saçları aceleyle toplanmıştı.

Effy, "Banyoda Watson'ı gördüm," diyerek Rhia'nın çalışma sandalyesine çöktü.

"Hayır, Watson'ı ezmiştim, unuttun mu? O Harold."

"Doğru," dedi Effy. "Watson görkemli bir şekilde hayatını kaybetmişti." Watson'dan geriye kalan siyahlığı gidermek için on dakika boyunca banyonun duvarını ovalamak zorunda kalmışlardı.

Rhia, Effy'nin fincanını doldururken, Maisie, "Neden bütün örümceklere erkek isimleri veriyorsunuz?" diye sordu.

Rhia onun yanındaki yatağa çökerek, "Çünkü o zaman onları ezmek daha keyifli oluyor," dedi. Onun Maisie'ye o şekilde sokulduğunu görünce, Effy kendini birdenbire davetsiz bir misafir gibi hissetti.

Bu hoş karşılanmama hissi hiç yakasını bırakmıyordu. Nerede olursa olsun, Effy her zaman istenmediğinden korkardı. Bir yudum çay içti. Çayın sıcaklığı huzursuzluğunu bir parça giderdi.

"Sanırım üç dersten kalacağım," dedi. "Üstelik daha güz döneminin ortasındayız."

"Güz döneminin ortasında olmamız iyi bir şey," dedi Maisie. "İşleri yoluna koymak için bolca zamanın var."

Rhia dalgınca Maisie'nin saçının bir teliyle oynadı. "Ya da bırak gitsin. Müzik okuluna gelip bize katıl. Orkestranın daha fazla flütçüye ihtiyacı var."

"Eğer gelecek hafta bana flüt çalmayı öğretebilirsen anlaştık demektir."

Ne kadar sinir bozucu olsa da mimarlığın müzikten daha az pes etme hissi verdiğini söylemedi. Mimarlık, üniversitenin ikinci en prestijli fakültesiydi. Madem istediği gibi edebiyat okuyamıyordu, hiç olmazsa mimarlık başından beri ilk seçeneğiymiş gibi davranabilirdi.

"Bunun pek gerçekçi olduğunu sanmıyorum, tatlım," dedi Maisie. Effy'ye döndü. "Peki *ne* yapacaksın?"

Effy neredeyse onlara posterden bahsedecekti. Emrys Myrddin, Hiraeth Köşkü ve karalama defterindeki son çizimlerden. Rhia dürtüseldi ve her zaman çılgın fikirlerle doluydu; bunların arasında ona *bir hafta içinde flüt çalmayı öğretmek* ve *gizlice astronomi okulunun çatısına çıkmak* da vardı ama Maisie neredeyse sinir bozucu derecede mantıklıydı. Effy'ye bunu düşünmenin bile çılgınca olduğunu söylerdi.

Şu anda Hiraeth Köşkü olasılığı, o hayal, sadece ve sadece ona aitti. Yıkılması kaçınılmaz olsa bile, bir süre daha bu hayali kurmaya devam etmek istiyordu.

Sonunda omuz silkti ve Rhia'nın onu org çalmaya ikna etmeye çalışmasına izin verdi. Effy çayını bitirdi ve diğer kızlara iyi geceler diledi. Ama odasına döndüğünde uyumak için en ufak bir isteği yoktu. İçindeki hayal kırıklığı ve özlem bir türlü geçmiyordu.

Düzeltilmemiş yatağına oturdu ve *Angharad*'ın yıpranmış nüshasını eline aldı.

Angharad, Myrddin'in en ünlü eseriydi. Peri Kralı'nın gelini olan genç bir kızın hikâyesiydi. Peri Halkı acımasız, kurnaz ve her zaman açgözlüydü. İnsanlar onlar için birer oyuncaktı; onların acınası ve kırılgan ölümlülükleriyle dalga geçiyorlardı. Peri Halkı'nın hipnotik bir cazibesi vardı, tıpkı ölümcül ısırığı olan bir yılanın göz alıcı desenleri gibi. Büyülerini, insanların parmakları kopana kadar keman çalmaları ya da ayakları kanayana kadar dans etmeleri için kullanıyorlardı. Yine de Effy bazen Peri Kralı'na âşık olmuş gibi hissediyordu. Zalim görüntüsünün altındaki kırılganlık, kalbinin çarpmasına neden oluyordu. *Her türlü şiddet samimiyetle yakından ilişkili,* diye düşündü. Birini ne kadar iyi tanırsanız, ona o kadar çok zarar verebilirsiniz.

Kitapta, kahramanın Peri Kralı'ndan kaçmak ve onu büyülemek için hileleri vardı: ekmek ve tuz, gümüş çanlar, dağ külü, demirden bir korse. Effy'nin ise uyku hapları vardı. Bir tane, bazen iki tane yutar ve rüyasız bir uykuya dalardı.

Myrddin'in yazar fotoğrafının ve biyografisinin basılı olduğu iç sayfaya baktı. Özellikle ölümünden önceki son birkaç yılda inzivaya çekilmiş ve bir münzevi olmuştu. Hakkında yazılan gazete makaleleri katı ve resmiydi ve neredeyse tüm röportaj tekliflerini reddetmişti. Siyah-beyaz fotoğraf net değildi ve çok uzaktan çekilmişti; sadece profilini gösteriyordu. Fotoğrafta, bir pencerede duruyordu, silueti karanlıktı, yüzü kameraya dönüktü. Effy'nin bildiği kadarıyla bu, Myrddin'in var olan tek fotoğrafıydı.

Myrddin'i onurlandıran herhangi bir evin de benzer şekilde gizemli olması gerekirdi. Mimarlık fakültesinde bunu anlayan başka bir öğrenci var mıydı? Onun eserlerini baştan sona bilen biri? Effy bundan şüpheliydi. Diğerleri kütüphanedeki delikanlı gibi sadece prestij ve para ödülü istiyordu. Hiçbiri onun *Myrddin* olmasını umursamıyordu. Hiçbiri kadim büyüye inanmıyordu.

Effy'nin uyku hapları o gece öylece komodinin üstünde kaldı. Effy onları içmek yerine çizim defterini çıkardı ve şafak sökene kadar çizim yaptı.

Duzenleme
Ny.ozlem

İki

Hikâye anlatıcılığı, saygının en büyüğünü hak eden bir sanattır ve hikâye anlatıcıları, Lirya'nın kültürel mirasının koruyucuları olarak görülmelidir. Bu nedenle edebiyat fakültesi, üniversitenin lisans programları arasında en seçkin olanı olacak, en yüksek sınav puanlarını ve en katı gereklilikleri yerine getirmeyi gerektirecektir. Buna istinaden, bir cinsiyet olarak edebi analiz ya da anlayış yetilerinde büyük bir güç göstermemiş olan kadınları kabul etmek uygunsuz olacaktır.

SION BILLOWS'UN KURULUŞ ÜZERİNE YAZDIĞI BİR MEKTUPTAN, LİRYA ÜNİVERSİTESİ, 680 MÖ

"Demek gerçekten gidiyorsun," dedi Rhia.

Effy başıyla onaylayarak sıcak kahvesinden bir yudum aldı. Etraflarındaki diğer öğrenciler başlarını kitaplarına eğmişler, mürekkep lekeli elleriyle tükenmez kalemlerini kavramışlar, dudaklarını ısırarak odaklanmışlardı. Kahve makinesi uğulduyor, tartlar ve çörekler servis edilirken tabaklar çınlıyordu. Uykulu Şair, Caer-Isel'deki öğrencilerin favori kafesiydi ve Uyuyanlar Müzesi'nden sadece bir sokak ötedeydi.

"Seni üzmek istemem ya da Tanrı esirgesin, Maisie gibi konuşmak istemem ama sence de bu biraz garip değil mi? Yani, böylesine devasa bir proje için neden birinci sınıf bir mimarlık öğrencisini seçsinler ki?"

Effy elini çantasına soktu ve katlanmış bir kâğıt çıkardı. Kahve fincanının ve Rhia'nın yarısı yenmiş çöreğinin etrafından

dolanarak kâğıdı masanın üzerinde düzleştirdi, sonra Rhia'nın koyu ve lekesiz bir mürekkeple yazılanları okumak üzere boynunu uzatmasını bekledi.

Sevgili Bayan Sayre,

Hiraeth Köşkü'nün tasarımı için projenizin seçilmesi nedeniyle sizi tebrik etmek üzere yazıyorum. Çok sayıda başvuru aldım ancak sizinki, babamın mirasını en iyi şekilde onurlandırdığını düşündüğüm tasarımdı.

Tasarımınız hakkında sizinle yüz yüze konuşmak üzere sizi Saltney'ye davet etmekten mutluluk duyuyorum. Ziyaretinizin sonunda, projenin temelini hızlı bir şekilde atabilmemiz için bir dizi nihai plan elde etmeyi umuyorum.

Hiraeth'e gitmek için lütfen Caer-Isel'den Laleston'a giden en erken trene binin ve ardından Saltney'ye giden trene geçin. Bu uzun ve zahmetli yolculuk için şimdiden özür dilerim. Avukatım Bay Wetherell'in sizi istasyondan almasını sağlayacağım.

En içten dileklerimle,

Ianto Myrddin

Rhia mektuptan başını kaldırır kaldırmaz Effy telaşla, "Mektubu Dekan Fogg'a gösterdim bile. Önümüzdeki altı hafta boyunca Saltney'ye gitmeme ve köşk üzerinde çalışmama izin verecek. *Ve* Üstat Parri'nin bunu atölye kredim olarak saymasını sağlayacak," dedi. Böbürlenmeye çalışsa da aslında çok rahatlamıştı. Keşke Dekan Fogg haberi verirken orada olup da Üstat Parri'nin nasıl burun kıvırdığını görebilseydi.

"Şey," dedi Rhia bir süre sonra. "Kulağa oldukça mantıklı geliyor. Ama biliyorsun ki Aşağı Yüzlük... buradan oldukça farklı."

"Biliyorum. Yeni bir yağmurluk ve bir sürü yeni kazak satın aldım."

"O açıdan değil," dedi Rhia, hafifçe gülümseyerek. "Demek istediğim, memlekette herkes Argant'ın Lirya'nın tamamını bombalayıp paramparça etmesini engelleyen şeyin Uyuyanlar

olduğuna inanıyor. Azizler ve ailem, Myrddin kutsanmadan önce ikinci bir Tufan olacağına ikna olmuşlardı. Burada hiç kimse Uyuyanlar'a inanmıyor."

Ama ben inanıyorum. Effy rengini belli etmedi. Rhia bir Güneyliydi ve ufacık şehrinden, fazlasıyla dindar halkından çoğunlukla küçümseyerek bahsederdi. Effy onunla tartışmaya girmeyi doğru bulmuyordu; kendi görüşlerini itiraf etmek de istemiyordu. Bu tür batıl inançlar, Lirya'nın en prestijli ikinci üniversitesinde okuyan ve iyi bir Kuzeyli aileden gelen iyi bir Kuzeyli kıza yakışmıyordu.

Bu yüzden Effy gerçek fikirlerini kendine sakladı. "Anlıyorum ama orada uzun süre kalmayacağım. Ve üzerimde tuzlu su kokusuyla geri dönmeyeceğime söz veriyorum," dedi.

"Ah, yarı yarıya balığa dönüşmüş olacaksın," dedi Rhia. "Güven bana."

"Hangi yarım balığa dönüşecek?"

Rhia biraz düşündükten sonra, "Alt yarın," dedi.

"Ayakkabı masrafından kurtulacağım desene."

Neyse ki, muhtemelen soğuğun da etkisiyle, kütüphane bomboştu. Sis, Argant'ın yeşil tepelerinden aşağı iniyor ve Caer-Isel'in etrafında bir hayalet sürüsü gibi asılı duruyordu. Üniversitenin çan kulesi sanki dul bir kadının yas örtüsüymüşçesine sisle kaplıydı. Öğrenciler buz sarkıtları tarafından şişlenmekten korktukları için kütüphanenin kemerli girişi altında sigara içmeyi bırakmışlardı. Üniversitenin kurucusu Sion Billows'un heykeli her sabah yeni bir don tabakasıyla kaplanıyordu.

Effy, kütüphaneciden Myrddin hakkındaki kitaplarla ilgili hiç telefon almamıştı. P. Héloury her kimse, belli ki kitapları yakın zamanda bırakmayacaktı. Bu bilgi üç haftadır onu yiyip bitiriyor, öfkesi âdeta içini kemiriyordu. Zihninde P. Héloury ile tartışma alıştırmaları yapıyor, bu sözlü atışmalardan zaferle çıktığı senaryolar hayal ediyordu. Fakat bunların hiçbiri öfkesini dindirmiyordu.

Ama Effy, bugün kütüphaneye farklı bir nedenle gelmişti. Asansörle üçüncü kattaki coğrafya bölümüne çıktı. Oda kitap-

lıklardan oluşan bir labirentle doluydu ve bu da birçok tozlu, gizli köşe yaratmıştı. Raftan büyük bir atlas indirdi ve kendini o köşelerden birinde, buzlu bir pencerenin hemen altında buldu.

Atlası açıp adanın haritasına baktı. Naer Nehri, elinin arkasındaki mavi bir damar gibi, adayı dikine kesiyordu. Bir de Caer-Isel vardı; şehrin Argantça adı olan Ker-Is'i hatırlatan bir dipnotla birlikte. Burası Bala Gölü'nün ortasındaki büyük bir kara parçasıydı.

Lirya ve Argant arasındaki resmi sınır, üzeri dikenli tellerle kaplı büyük bir çelik çitti. Şehrin tam ortasından, neredeyse Uyuyanlar Müzesi'nin içinden geçiyordu. Effy, üniversitedeki ilk haftasında müzeyi görmeye gitmiş ve buranın otoriter havası onu hayrete düşürmüştü. Gri giysili birkaç güvenlik görevlisi çit boyunca konuşlanmış, kürk şapkalarının altında somurtuyorlardı. Effy küçük bir grubun –bir ailenin– Argant tarafından gelip uzun bir evrak ve pasaport sunma sürecini izlemişti; korumaların hareketleri hızlıydı ve çocukların yüzleri soğukta durdukça daha da kızarıyordu. Tepelerinde iki bayrak birbiriyle ve rüzgârla savaşıyordu: Argant bayrağında yeşil fon üzerinde siyah bir yılan ve Lirya bayrağında beyaz fon üzerinde kırmızı bir yılan vardı. Bir süre sonra izlemek çok zor gelmeye başlamış ve Effy tuhaf bir utanç duygusu içinde aceleyle oradan ayrılmıştı.

Parmağı haritanın üzerinde gezindi. Kuzey Lirya, yemyeşil tepelerin olduğu, güneş ışığı ve sisin iç içe geçtiği bir tabloydu; bodur ağaçlarla ve taş evlerle bezenmişti, dar sokaklara sahip küçük şehirlerin en büyüğü ise Draefen'di. Draefen, Lirya'nın idari başkentiydi ve Effy'nin annesinin, büyükannesi ve büyükbabasıyla büyüdüğü aile konağının bulunduğu yerdi. Şehir, iki dağ zirvesi arasındaki bir vadiye, Naer Nehri'nin iki yakasına yayılmıştı. Gökyüzü bulutlar ve fabrika dumanlarıyla kaplıydı; ufuk çizgisi ise artık hiçbir Kuzeyli'nin inanmadığı göl canavarlarının sırt yüzgeçlerini andıran beyaz yelkenlilerle bölünmüştü.

Effy bunu görmenin –sadece parşömen üzerine yapılmış bir eskiz olarak bile görmenin– ona memleket hasreti hissettireceğini düşünmüştü ama çoğunlukla sadece yağ, tuz ve balık bağırsağı kokusunu hatırladı. Gözleri hızla başka bir yere kaydı.

Draefen ve Laleston'un güneyinde, aklı başında herkesin ziyaret etmekten kaçınacağı son kasaba olan Aşağı Yüzlük vardı. Lirya'nın en güneyindeki yüz elli kilometre boyunca düzensiz kıyı şeridi ve balıkçı köyleri, ufalanan beyaz kayalıklar ve çizmeleri delip geçen çakıl taşlarıyla dolu kaba, çirkin kumsallar vardı. Çizim bile aceleye getirilmiş gibiydi; sanki sanatçı işini bitirip daha iyi bir şeye geçmek istemişti.

Dokuz Çan Körfezi, bir köpeğin çürük bir et parçasından aldığı ısırığa benziyordu. Effy, başparmağını körfezin tırtıklı hatlarında gezdirdi. İşte Emrys Myrddin *buralıydı*; Aşağı Yüzlük'ün en altından geliyordu. Burası öylesine kasvetli ve ücra bir yerdi ki, Effy burayı zihninde bile canlandırmakta zorlanıyordu. O kadar farklıydı ki sanki bambaşka bir ülkeydi. Bambaşka bir dünya.

Kapının gıcırtısı Effy'nin sıçramasına neden oldu. Kitaplığın arkasından başını uzattı ve başka bir öğrencinin içeri girdiğini gördü; delikanlının kolunun altında bir ceket vardı ve soğuktan hâlâ zor nefes alıyordu. Ceketini ve çantasını masalardan birinin üzerine bırakıp ona doğru ilerledi ve Effy'nin vücuduna bir ürperti yayıldı. Genç kız köşesinde, yerde kıvrılmış hâlde dururken delikanlının ona doğru gelmesi fikri hem utanç verici hem de tuhaf bir şekilde korkutucuydu. Effy ayağa kalktı ve sessizce gözden kaybolmaya çalıştı ama delikanlı yine de onu gördü.

"Selam," dedi. Sesi yeterince arkadaşça geliyordu.

"Selam," dedi Effy usulca.

"Affedersin, gitmek zorunda değilsin. Sanırım burada ikimize de yetecek kadar yer var." Gülümserken dişlerinin çok az bir kısmını gösterdi.

"Sorun değil," dedi Effy. "Zaten gidiyordum."

Effy, atlası raftaki yerine geri koymak için onun yanından geçmeye çalıştı ama delikanlı son saniyeye kadar ona yer açmak için kenara çekilmeyince kolları birbirine değdi. Effy'nin kalbi ağzına geldi. *Aptal*, diye hemen kendini azarladı. Delikanlı yanlış bir şey yapmamıştı. Yine de içerideki hava birdenbire katı ve yoğun gelmeye başladı. Dışarı çıkmak zorundaydı.

Sonra gözü delikanlının ceketindeki ambleme takıldı. Bu, edebiyat fakültesinin amblemiydi.

Aniden ve biraz fazla yüksek sesle, "Ah!" dedi. "Edebiyat mı okuyorsun?"

"Evet." Delikanlı onunla göz göze geldi. "Birinci sınıftayım. Neden?"

"Sadece merak ettim..." Effy duraksadı. Bu sorunun tuhaf kaçacağının farkındaydı. Ama hastalıklı ve şiddetli bir merak duygusu ne zamandır içini kemiriyordu. "Fakültenizde Argantlı bir öğrenci var mı?" diye sordu.

Delikanlı kaşlarını çattı. "Sanmıyorum. Belki ikinci ya da üçüncü sınıfta birkaç kişi vardır. Ama sayıları fazla değil. Eminim nedenini tahmin edebilirsin. Yani kaç tane Argantlı, Lirya edebiyatı okumak ister ki?"

Effy'nin aklından geçen soru da tam olarak buydu. "Peki hiçbirini ismen tanımıyor musun?"

"Hayır. Üzgünüm."

Effy hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı. P. Héloury'yi tüm hayal kırıklığının simgesi hâline getirmenin çocukluk olduğunu biliyordu. Argant, yüzyıllardır Lirya'nın düşmanıydı. Neden bir Argantlı sırf erkek olduğu için Lirya edebiyatı okuyabilirken, Effy bir kız olduğu için okuyamıyordu? Myrddin'in kitaplarını baştan sona biliyor olması, hayatının neredeyse yarısını başucunda *Angharad* ile uyuyarak geçirmesi neden önemli değildi? Bir zamanlar kendisine demirden bir kuşak yapmaya çalışmış ve odasının eşiğine üvez ağacı dalları bile koymuştu.

"Sorun değil," dedi ama yine de sesine hüzün karışmıştı. Delikanlı ona şaşkınlıkla bakıyordu, bu yüzden açıklama ihtiyacı hissetti. "Sadece, Myrddin hakkında bazı kitaplar almaya çalışıyordum..."

"Ah." Delikanlı sözünü kesti. "Demek Myrddin'in hayranlarından birisin."

Ses tonu küçümseyiciydi. Effy'nin yüzü kızardı. "Eserlerini seviyorum. Pek çok kişi seviyor."

"Pek çok kız." Yüzünde Effy'nin çözemediği bir ifade belirdi. Effy'yi baştan aşağı süzdü. "Bak, eğer Myrddin ya da başka bir şey hakkında kafamı ütülemek istersen..."

Effy'nin içi burkuldu. "Üzgünüm," dedi. "Gerçekten gitmem gerek."

Delikanlı cevap vermek için ağzını açtı ama Effy onu dinlemek için beklemedi. Atlası masanın üzerine koydu ve kulakları uğuldayarak, telaşla dışarı çıktı. Ancak asansörle aşağı inip kütüphanenin ikili kapısından geçerek yüzünü ısıran soğuğa adım attığında tekrar nefes alabildi. İç sesi ona çocukluk ettiğini, saçmaladığını söylüyordu. Sadece birkaç söz duymuştu ve delikanlı ona gözlerini kısarak bakmıştı ama Effy birisi onu bıçaklamış gibi davranmıştı.

Yurt binasına geri dönene kadar görüşü bulanıktı. Rhia, yurtta değildi ve kendi odası neredeyse bomboştu; her şey Saltney'ye giderken yanında götüreceği sandığın içindeydi. Geriye sadece *Angharad* kalmıştı; Peri Kralı'nın Angharad'ı ilk kez yatağa attığı sayfanın köşesi kıvrıktı. Kitabın yanında cam şişesi ve uyku hapları duruyordu.

Bir tane uyku hapı aldı ve susuz yuttu. Eğer bunu yapmazsa, o gece rüyasında Peri Kralı'nı göreceğini biliyordu.

Geriye yapılacak tek bir şey kalmıştı.

Danışmanının odasının kapısı koridordaki diğer kapılardan daha geniş ve uzun görünüyordu; eski bir elyazmasındaki süslü, barok esintileri taşıyan ve ardından gelen küçük ve sıradan metne kıyasla büyük olan harfler gibiydi.

Effy elini kaldırdı ve ahşap kapının üzerine koydu. Kapıyı tıklatmayı düşünmüştü ama her nedense bedeni, zihnine itaat etmemişti.

Önemli değildi. İçeriden bir hışırtı geldi, mırıltı şeklinde bir küfür duyuldu ve kapı savrularak açıldı.

Üstat Corbenic gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Effy."

"İçeri girebilir miyim?"

Üstat Corbenic aşırı resmi bir şekilde bir kez başıyla onayla-

Ninova

dı, ardından kenara çekilerek Effy'nin geçmesine izin verdi. Ofisi Effy'nin hatırladığı gibiydi. Kitaplarla o kadar doluydu ki kapıdan masaya sadece dar bir yol vardı, tozlu panjurlar aşağı çekilmişti, böylece sadece bıçak gibi bir ışık içeri sızıyordu. Çerçeveli diplomalar, doldurulmuş hayvan postları gibi duvarda sıralanmıştı.

"Lütfen otur," dedi Üstat Corbenic.

Effy oturmak yerine yeşil koltuğun arkasında durdu. "Randevu almadığım için üzgünüm. Sadece..." Sesinin bu kadar cılız çıkmasından nefret ederek duraksadı. Üstat Corbenic'in gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıvanmış, kollarındaki koyu renk kılları ve aralarında ışıldayan altın saati ortaya çıkarmıştı.

"Sorun değil," dedi ama sözlerinde Effy'nin küçülüp panjurlardaki o küçük boşluktan kaçmak istemesine neden olan bir soğukluk vardı. "Er ya da geç geri döneceğini düşünmüştüm. Küçük projeni duydum."

"Ah." Effy'nin midesi düğümlendi. "Sanırım size Dekan Fogg söyledi."

"Evet. Mucizevi bir şekilde benimle yeniden konuşmaya başladı." Üstat Corbenic'in sesi daha da soğuk çıkıyordu. "Saltney, büyük şehirden çok uzakta."

"Ben de sizinle bu konu hakkında konuşmak istiyordum." Effy koltuğun arkasındaki gevşek iplikleri çekiştirdi. "Dekan Fogg kış tatilinden itibaren altı hafta boyunca izin alabileceğimi söyledi ve Üstat Parri'nin bunu atölye kredim olarak saymasını sağladı ama yine de..."

"Danışmanının bunu onaylamasını istedi," diye sözlerini tamamladı ifadesiz bir sesle. Gömleğinin beyaz kumaşını buruşturan parmakları kocaman görünüyordu.

Nefes aldı ve koltuğa yaslanarak dengesini sağladı. Koltuktan o kadar çok yeşil ipliği çekip çıkarmıştı ki elinde bir sarmaşık yumağını tutuyormuş gibi görünüyordu. Ancak koltuk onu ilk gördüğü andan beri zaten lime limeydi. Dönemin başında, Effy ne zaman Üstat Corbenic'in ofisinden gitse, saatlerce saçlarına takılmış bu küçük yeşil ipliklerden bulurdu.

Elini yavaşça cebine uzattı ve katlanmış kâğıdı çıkardı. "İmzanıza ihtiyacım var."

İşte. Söylemişti. Göğsündeki ağırlık ânında hafifledi. Köşedeki ayaklı duvar saatinin saniye kolu, her seferinde yere düşen yağmur damlaları gibi tıklıyordu. Effy kâğıdı uzatırken eli titredi ve Üstat Corbenic bir süre hiçbir şey söylemedi, hiçbir şey yapmadı; derken aniden öne atıldı.

Kâğıdı elinden alırken Effy sendeledi ve içgüdüsel olarak geriye gitti.

Üstat Corbenic alçak sesle, kısaca güldü. "Ah, Tanrı aşkına. Küçük bir kız gibi kızarmana gerek yok."

Effy'nin nabzı o kadar hızlı atıyordu ki kendi sözlerini zar zor duyabildi: "Hâlâ danışmanımsınız..."

"Evet, ne tuhaf, değil mi? Dekan Fogg'un seni kovacağından ya da beni işten attıracağından emindim."

Effy, "Kimseye söylemedim," dedi. Yüzü kıpkırmızıydı.

Üstat Corbenic gözle görülür bir şekilde hüzünlendi ve masasına yaslanarak, "Yine de haber yayıldı, değil mi?" dedi. Kocaman elini siyah saçlarının arasında gezdirdi. "Geçen hafta Dekan Fogg ile görüştüm. Küplere binmişti. Bu benim kariyerime mal olabilirdi."

"Biliyorum."

Effy bunu o kadar iyi biliyordu ki, adam o koltukta tepesinde dikilirken düşündüğü tek şey buydu. Başının arkasını avuçladığında, zayıf güneş ışığı kemer tokasma vurduğunda, Effy'nin düşünebildiği tek şey bunun ne kadar tehlikeli olduğuydu. Üstat Corbenic gençti, yakışıklıydı ve fakültenin gözdesiydi. Dekan Fogg ile çay içerlerdi. *Ona* ihtiyacı yoktu.

Ama öyleymiş gibi görünmesini sağlamıştı. "Çok güzelsin," derken sesi kesik kesik çıkmıştı. "Yeşil gözlerinle ve altın sarısı saçlarınla her hafta buraya gelişini izlemek bana acı veriyor. Sen gittiğinde tek düşünebildiğim ne zaman geri döneceğin ve dokunamadığım bu kadar güzel bir şeyi görmeye nasıl dayanacağım."

Yüzünü bir müze müdürünün eserlerine gösterdiği şefkatle ellerinin arasına almıştı. Ve Effy, kalbinin tıpkı *Angharad*'ın en

sevdiği bölümlerini, kenarı sürekli kıvrık olan o sayfaları okuduğunda olduğu gibi pırpır ettiğini hissetmişti.

"Benden tek istediğin bu mu?" Üstat Corbenic kalemini sayfanın üzerinde gezdirdi ve kâğıdı ona doğru itti, sonra daha alçak sesle, kısa bir kahkaha attı. "Ne düşündüğümü biliyorsun, Effy. Sen zeki bir kızsın. Hayal dünyasından çıkarsan potansiyelin var. Ama birinci sınıf öğrencisi olarak bu ölçekte bir projeyi üstlenmek seni aşar. Myrddin malikânesinin neden öğrenciler için bir çağrı yaptığını anlayamıyorum. Ve sanırım daha önce hiç Laleston'un güneyine gitmedin, değil mi?"

Effy başını iki yana salladı.

"Pekâlâ. Aşağı Yüzlük, genç kızların kaçarak uzaklaşacağı türden bir yer; koşarak gideceği bir yer değil. Burada, Caer-Isel'de kalıp notlarını yükseltmeye çalışman daha kolay olur. Üstat Parri'nin dersinde desteğe ihtiyacın olursa sana yardımcı olabilirim."

Effy kâğıdı cebine sokup hızlıca, "Hayır," dedi. "Sorun değil."

Üstat Corbenic ona anlaşılmaz bir ifadeyle baktı; ikindi güneşi, kol saatinin camına vuruyordu. "Sen hayatını zorlaştırmayı seven bir kızsın. Eğer bu kadar güzel olmasaydm çoktan kalmıştın." Effy, Üstat Corbenic'in odasından gözleri dolarak çıktı ama ağlamayı reddetti. Üniversite lobisine geri dönerken sınıf listesini gördü; soyadının üstü çizilmiş ve yerine *fahişe* yazılmıştı.

Effy kimsenin gelmediğinden emin olduktan sonra kâğıdı yırttı, top yaptı ve binanın dışına taşıdı. Kalbi küt küt atıyordu. *Aşağı Yüzlük, genç kızların kaçarak uzaklaşacağı türden bir yer; koşarak gideceği bir yer değil.* Belki de kaçıyordu. Belki de hayatı kendisi için daha da zorlaştırıyordu. Ancak buna dayanamıyordu; kulaklarına dolan sel suları, gözlerine çöken pus, uyku haplarının yok edici gücüyle bastırılan kâbuslar. Güneyli değildi ama boğulmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Kütüphanenin önünden geçip iskeleye doğru yürüdü. Orada durdu, parmaklıklara yaslandı ve rüzgâr yanaklarını ısırırken, buruşturduğu kâğıdı Bala Gölü'nün buz tutmuş sularına attı.

Üç

Bir denizkızı nedir ki, yarı boğulmuş bir kadından başka?
Bir selkie nedir ki, isteksiz bir eşten başka?
Bir hikâye nedir ki, bir deniz ağı değilse,
İkisini de yakalayan,
Karanlık dalgaların nazik karmaşasından?

"BİR SİREN İÇİN AĞIT"
EMRYS MYRDDIN'İN ŞİİRSEL ESERLERİ'NDEN, MS 196-208

Effy, *Angharad* nüshasını çantasına tıkıştırdı. Bavulu pantolonlarla, yeni boğazlı kazaklarıyla ve ısıtıcı yünlü çoraplarla doluydu. Rhia, onunla tren istasyonuna gelmişti.

"Seni gitmemeye ikna edemeyeceğimden emin misin?" diye sordu.

Effy başını iki yana salladı. Yolcular gri ve alacalı bulanıklıklar içinde yanlarından geçip gidiyordu. Rhia cömert, açık fikirli ve zekiydi; Effy ve Üstat Corbenic hakkındaki söylentilerden hiç bahsetmeyecek kadar da nazikti.

Ama pembe hapları bilmiyordu; hani Effy'nin her şey bulanıklaşmaya başlarsa diye sürekli yanında tuttuğu hapları. Peri Kralı'nı bilmiyordu ve *Angharad*'ın tek bir sayfasını bile okumamıştı. Myrddin'in Effy için ne anlama geldiğini ve Effy'nin neden kaçtığını anlamıyordu. Rhia bir Güneyliydi ama *o bile* boğulmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu.

Mavi şapkalı bir kadın hızla yanlarından geçerken Effy'nin ayağına bastı. "Seni özleyeceğim. Maisie'ye odamı alabileceğini söyle."

Ninova

"Söylerim." Rhia dudağını çiğnedi, sonra tren arkalarından çaydanlık gibi öterken o parlak gülümsemelerinden birini takındı. "Dikkatli ol. Akıllı ol. Uslu ol."

"Üçü birden mi? Çok şey istiyorsun."

"O zaman sadece iki tanesine razı olayım. Sen seç," dedi Rhia. Uzanıp Effy'ye sarıldı ve Effy gözlerini kapatıp yüzünü Rhia'nın kabarık, kahverengi saçlarına gömünce bir an için sonsuz bir dinginlik hissetti.

Effy, "Bu çok daha makul," diye mırıldandı. İki huysuz görünümlü çocuğu peşinde sürükleyen bir anne yanlarından geçerken kızlar birbirlerinden ayrıldılar. "Teşekkür ederim."

Rhia kaşlarını çattı. "Ne için?"

Effy cevap vermedi. Aslında bilmiyordu. Sadece platformda tek başına dikilmediği için minnettardı.

Diğer yolcular nefes alıp verdikçe ağızlarından beyaz buharlar çıkıyordu; kemerleri ve cüzdan zincirleri şıngırdıyor, yüksek topuklu ayakkabılar karo zemine çarptıkça tıkırtılar çıkıyordu. Effy, bavulunu sürükleyerek trene bindi ve pencereden trenin istasyondan ayrılışını izledi. Rhia el sallayarak kalabalığın içinde kaybolana kadar ondan gözlerini ayırmadı.

Trende çalışmaya niyetlenmişti, hatta çantasına eskiz defterini ve kalemini bile koymuştu. Ancak tren Bala Gölü üzerinden güneye giden köprüden aşağı inmeye başlar başlamaz, zihni belli belirsiz ama onu tamamen ele geçiren bir korkuyla doldu. Eskiz defterinin boş beyaz sayfası ve gölden yansıyan parlak kuşluk güneşi gözlerini sulandırdı. Yanında oturan kadın, bir bacağını diğerinin üstüne atıp duruyordu ve ipekli kumaşın deriye sürtünme sesi o kadar dikkat dağıtıcıydı ki Effy başka bir şey düşünemiyordu.

Kışın zümrüt yeşiline bürünen Kuzey Lirya, yanından geçip gidiyordu. Laleston'da tren değiştirmek zorunda kaldığında ayaklarını sürüyerek indi ve bavulunu arkasından çekiştirerek dalgın bir şekilde perondan geçti. Dışarıyı göremese de hava nemli ve yoğundu; camlardan yağmur suyu süzülüyordu.

Saat tam beşi biraz geçerken, Saltney'ye vardılar. Caer-Isel'de güneş, kışın bile ufuk çizgisine inatla tutunmaya devam ederdi. Saltney'de gökyüzü yoğun ve koyu bir siyahtı; fırtına bulutları bir tencerenin içindeki buhar gibi çalkalanıyordu.

Son birkaç yolcu da inerken Effy, sokak lambasının loş ışığında durup karanlık ve boş yola baktı. Nereye gideceğini bilmiyordu.

Zihni bulanıktı. Ianto'nun mektubunu defalarca okumuş olmasına rağmen şu anda onu istasyondan alması gereken avukatın adını hatırlayamıyordu; Wheathall muydu? Yoksa Weathergill miydi? Kimse ona arayabileceği bir numara vermemişti. Loş ışıklı sokağa baktığında, görünürde hiç araba yoktu.

Sadece kapıları ve pencereleri toprak yığınları gibi simsiyah olan bir dizi küçük, köhne bina vardı. Daha aşağılarda, çimenlerin arasından kırık dişler gibi yükselen saz çatılı ev kümelerini görebiliyordu. Uzaklardan, kayalara çarpan suyun belli belirsiz sesi geliyordu.

Rüzgâr hızlandı, Effy'nin paltosunu ve kalın yün kazağını delip geçerek saçlarını yüzüne doladı. Effy deniz tuzunun tadını alabiliyordu; altdudağında kumlar birikiyordu. Gözlerini sıkıca kapattı ama alnının tam ortasında, kaşlarının arasında giderek keskinleşen muazzam bir acı hissediyordu.

Etrafında yalnızca rüzgâr, soğuk ve karanlık vardı; katı ve sonsuz bir şekilde uzanıyordu. Sabaha kadar başka tren gelmeyecekti, peki o zamana kadar ne yapacaktı? Belki de hiç kimse gelmiyordu. Belki de bu proje bütünüyle bir maskaralıktı, saf bir birinci sınıf öğrencisine yapılan bir şakaydı.

Veya daha da kötüsüydü: Genç bir kızı asla geri dönemeyeceği uzak ve tehlikeli bir yere çekmek için oynanmış bir oyundu.

Herkes bu olayda bir *terslik* olduğunu söylemişti. Tuhaf bir şey. Rhia onu uyarmıştı, Üstat Corbenic bile onu uyarmıştı. Effy yine de camın parlaklığına aldırmadan, pencere camına çarpan bir serçe gibi kendini ona doğru fırlatmıştı.

Boğazından panik dolu bir hıçkırık yükseldi. Henüz akmayan

gözyaşlarının arasından, uzakta dikdörtgen bir karaltı görebiliyordu. Yaklaştıkça karaltı şekil aldı. Bu bir telefon kulübesiydi.

Effy bavulunu tekrar kaldırdı, yanında kulübeye kadar sürükledi. Titreyen parmaklarını cebine soktu ve birkaç bozuk para çıkarıp yuvaya sıkıştırdı.

Numarayı tuşlamadan önce duraksadı. Bir yanı telefonu kapatmak, diğer yanı ise sırf tanıdık bir ses duymak için yanıp tutuşuyordu. Bu yüzden ezbere bildiği tek numarayı tuşladı.

"Alo?"

Sessizliği bu tanıdık ses böldü. "Anne?"

"Effy? Sen misin? Nereden arıyorsun?"

"Saltney'deyim," dedi boğuk bir sesle. "Aşağı Yüzlük'te."

Annesinin kaşlarının arasındaki küçük çizgiyi görür gibi oldu. "Pekâlâ, Azizler aşkına, orada ne işin var?"

Bunun üzerine Effy'nin göğsünde tuhaf bir boşluk açıldı. Aramamalıydı.

"Bir proje üzerinde çalışıyorum," dedi. "Emrys Myrddin'in köşküyle ilgili. Bir grup mimarlık öğrencisi tasarımlarını gönderdi ve benimkini seçtiler."

Bir sessizlik oldu. Effy, annesinin koltuğa kıvrılmış hâlini, elinde hâlâ bir yudum cin kalmış bardağını görebiliyordu. "Peki o zaman neden ağlıyorsun?"

Effy'nin boğazı iyice düğümlendi. "Tren istasyonundayım. Birisi beni almaya gelecek mi bilmiyorum ve arayabileceğim bir numara yok..."

Annesi hızlı ve keskin bir nefes aldı. Ardından bardağını yeniden doldururken, buzların çıkardığı ses duyuldu. "Adı-sanı duyulmamış bir şehre gitmeden önce bir telefon numarası almayı akıl etmedin mi? Orası Draefen'den altı saat uzakta değil mi? Şu anda seni dinleyemem, Effy. Ardı ardına kötü kararlar verip duruyorsun."

"Biliyorum." Effy'nin eli ahizeyi daha sıkı kavradı. "Üzgünüm. Acaba büyükbabama rica etsen..."

Annesi sözünü keserek, "Sürekli birinin seni kurtarmasını bekleyemezsin," dedi. "Büyükbabandan karanlıkta altı saat bo-

yunca araba kullanarak Aşağı Yüzlük'e gitmesini istemeyeceğim. Ağzından çıkanı kulağın duysun."

Ama Effy yalnızca denizin boğuk sesini duyabiliyordu.

"Aksi hâlde annelik görevimi yapmamış olurum," diye devam etti annesi. "Bir noktada batmana ya da yüzmene izin vermeliyim."

Effy'nin yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Telefon az kalsın elinden kayıp gidecekti. "Üzgünüm. Büyükbabamı uyandırmana gerek yok. Sadece ne yapacağımı bilmiyorum."

"Öncelikle sakinleşmelisin," dedi annesi sertçe. "Bu şekilde davrandığın sürece seninle konuşamam. Şu *nöbetlerden* birini yaşadığında. Yine bir şeyler mi görüyorsun?"

"Hayır," dedi Effy. Dışarıda karanlık huzursuzlanıyor ve çalkalanıyordu.

"İlaçların yanında mı?"

"Evet."

"O zaman bir tane iç. Tamam mı? Beni sakinleştiğin zaman ara."

Effy, annesinin göremediğini bildiği hâlde başıyla onayladı. Ama hattın diğer ucunda hafif bir klik sesi duyana ve annesinin nefesi kesilene kadar ahizeyi tutmaya devam etti.

Ahizeyi elinden bırakıp kordonun ucunda sallanmasına izin verdi. Çantasını araladı, küçük cam şişeyi buldu, kapağını açtı ve tek bir hap çıkardı. Hap daha açılmadan ölüp giden bir tomurcuğun pembemsi rengindeydi.

Effy, eliyle ağzını kapadı ve hapı susuz olarak yuttu.

Deli gibi atan nabzının yavaşlaması birkaç dakika sürdü. On yaşından beri bu haplardan şişe şişe tüketmişti. Bu panik anlarını, bu kaymaları *nöbet* olarak adlandırmayı ilk kez doktorun muayenehanesinde öğrenmişti.

Doktor pembe haplarla dolu şişeyi bir elinde tutmuş, diğer elinin işaretparmağını Effy'nin henüz yapmadığı bir şey yüzünden onu azarlarcasına sallamıştı.

"Bu hapları dikkatli kullanmalısın," demişti. "Bunları sadece gerçekten ihtiyaç duyduğunda iç. Gerçek olmayan şeyler görmeye başladığında. Anlaşıldı mı küçük hanım?"

Effy on yaşındaydı ve kimse ona inanmasa bile gördüklerinin *gerçek* olduğunu açıklamaya çalışmaktan çoktan vazgeçmişti.

Effy, doktorun sol kulağından kıvrılarak dışarı uzanan gri tüylere bakmıştı. "Anlaşıldı."

Doktor, "Güzel," demiş, başını sert ve resmi bir şekilde okşamıştı. Annesi hapları çantasına koymuştu. Doktorun muayenehanesinden çıkmışlar, nemli bir bahar sabahında yürümüşlerdi ve annesi çiçekli bir armut ağacının altında durup burnunu bir mendile sümkürmüştü. Alerjisi olduğunu söylemişti. Ama annesinin gözleri kıpkırmızı olmuştu ve eve geldiklerinde kendini saatlerce odasına kapatmıştı. Effy nasıl deli olmak istemiyorsa, annesi de deli bir kıza sahip olmayı istemiyordu.

Şimdi çevresi ona parçalar hâlinde geri dönüyordu: karanlık yol, sokak lambasının ışığı, kapalı pencereleri ve kilitli kapılarıyla evler. Effy bavulunu arkasından sürükleyerek telefon kulübesinden çıktı ve tuz kokusunu içine çekti. Kayalık kıyı şeridini yıkayan dalgaların sesi yine gürültülü ve bunaltıcıydı.

Dışarı çıkalı bir dakikayı geçmemişti ki çakıllı yolda bir ışık huzmesi belirdi. Yaklaştıkça tek ışık huzmesi ikiye bölündü ve siyah bir araba, lastikleri çatırdayarak önünde durdu.

Sürücü tarafındaki cam açıldı. "Effy Sayre?"

Bir anda sersemletici, nefessiz bırakan bir rahatlama hissiyle dolup taştı.

"Evet?"

"Ben Thomas Wetherell, Myrddin mülkünün vekil avukatıyım. Sizi istasyondan almam söylendi."

Effy tekrar, "Evet," dedi ve nefesi soğuk havada beyaz bir duman gibi süzüldü. "Evet. Teşekkür ederim."

Wetherell kaşlarını çatarak ona baktı. Kır saçları arkaya taranmış ve yeni tıraş olmuştu. "Bavulunu taşımana yardım edeyim."

Effy arabaya biner binmez vücudunun yeniden kasıldığını hissetti, kısa süren rahatlaması korkuya dönüşmüştü. Bir anda ak-

lında yüzlerce yeni endişe belirdi. En çok da berbat bir ilk izlenim bıraktığı düşüncesi.

Bulanık, yağmur damlalarıyla kaplı camda Effy kendisinin çarpık bir yansımasını gördü: Burnu pembeleşmişti, gözleri şişmişti, yanakları hâlâ ıslak ve parlaktı. Kazağının koluyla yüzünü silmeye çalıştı ama sadece daha da kızarmasına neden oldu. Araba karanlık yolda gürültüyle ilerlerken ani bir sarsıntı onu öne savurunca dizlerini torpido gözüne çarptı.

Effy dudağını ısırarak lanet okudu. Wetherell'in çıtkırıldım bir şehir kızı olduğunu düşünmesini istemiyordu; her ne kadar tam olarak öyle olsa da.

Saltney'deki bir avuç binanın önünden geçerlerken, "Hiraeth'e varmamıza ne kadar var?" diye sordu. Bir meyhane, küçük bir kilise, bir balık-patates dükkânı –Aşağı Yüzlük'te bir kasaba kurmak için bu kadarı yeterliydi.

Wetherell tekrar kaşlarını çattı. Effy bu yüz ifadesini çok sık göreceği hissine kapıldı. "Yarım saat, belki daha fazla. Yolun durumuna bağlı."

Effy'nin midesi düğümlendi. Sonra araba keskin bir yokuşu tırmanmaya başladı.

Effy içgüdüsel olarak kapı koluna tutundu. "Bu normal mi?"

Wetherell ona sempatik bir küçümsemeyle, neredeyse acıyan gözlerle bakarak, "Evet," dedi. "Kayalıklara çıkıyoruz."

Effy, Hiraeth Köşkü'nün Saltney'de olmadığını ancak o zaman fark etti. O medeniyet kırıntısı bile güvenebileceği bir şey değildi. Araba uçurumun yamacına doğru ilerlerken Effy'nin kalbi daha da sıkıştı.

Neredeyse pencereden dışarı bakmaya bile korkuyordu. Ay, arabaya ayak uyduruyor, yolu ve çürümeye yüz tutmuş kayalıkları solgun bir ışıkla boyuyordu. Kayalıklar beyazdı, erozyon şeritleriyle çevriliydi; yosunlarla, likenlerle ve tuz lekeleriyle kaplıydı. Siyah denizin enginliğine karşı çok güzel görünüyorlardı ve dev dalgalar tekrar tekrar solgun kayalara çarpıyordu.

Effy'nin onları takdir etmesine ramak kalmışken araba sarsı-

Ninova

larak durdu. Önünde, yolun uçurumun kenarına kıvrıldığı yerde, yol aniden köpüklerle ve karanlık sularla kaplanmıştı. Effy dehşet içinde Wetherell'e baktı ama o neredeyse hiç tepki vermedi. Gelgit suları tekrar çekildiğinde, arabanın tekerlekleri henüz yeni ıslanmış toprakta kayarak yola devam etti.

Effy ancak uzun bir aradan sonra konuşmaya cesaret edebildi. "*Bu* normal mi?"

"Evet," dedi Wetherell. "Arabayla şehre gitmek için genellikle gelgitin alçalmasını bekleriz ama varışın... talihsiz bir güne denk geldi."

Wetherell kibarlık ediyordu. Araba tepeye doğru tırmandıkça dalgaların uğultusu azaldı ama ağaçları örten yoğun bir sis çöktü. Yol daraldı, sis her yanı kapladı. Effy'nin boğazı düğümlendi.

"Daha ne kadar var?" diye sordu.

"Çok fazla değil."

Sonra ağaçların ve sisin arasından bir şey fırlayıp arabanın önüne çıktı. Effy onu sadece bir an için gördü. Karmakarışık ve ıslak, koyu renkli saçlar vardı, su gibi akışkan bir şekilde hareket ediyordu. Farların vurduğu yerde açık sarı, kıvrımlı bir kemik de gördü.

"Bay Wetherell." Yaratık tekrar sisin içine girip gözden kaybolurken, Effy'nin soluğu kesildi. Bay Wetherell gaz bile kesmemişti. "O da neydi?"

Eğer haplarından birini yutmamış olsaydı bunu sormazdı. Ama onu Wetherell de görmüş olmalıydı. Effy bunu hayal etmiş *olamazdı*; pembe haplar hayal gücünü baskılamak içindi.

"Büyük olasılıkla bir geyiktir," dedi Wetherell, fazlasıyla gelişigüzel bir tavırla. "Güneydeki geyikler bazı garip mutasyonlar geliştirdi. Perdeli ayakları ve pullu karınları var. Biyologlar bunun İkinci Tufan'a evrimsel bir hazırlık olabileceğini düşünüyor."

Ama Effy hiç pul görmemişti. Karmakarışık bir tutam saç ve kemikten bir taç görmüştü. Tekrar yüzünü ovuşturdu. Acaba doktor ne derdi? İki kişinin aynı halüsinasyonu görmesi mümkün müydü?

Araba keskin, duraksamalı bir dönüş yaptı ve önündeki sis dağılır gibi oldu. Wetherell devasa bir meşe ağacının hemen yanında durdu. Ağacın dalları, üzerinden sarkan yosunların ağırlığıyla eğilmiş, aşağı sarkmıştı. Wetherell uzanıp torpido gözünü açtı ve küçük bir el feneri çıkardı. Hiçbir şey söylemeden el fenerinin düğmesine bastı ve arabadan indi ancak Effy, sislerin arasından yükselen bir ev göremiyordu.

Effy, Wetherell'in bavulunu sürüklemeye başladığını duydu. Kapıyı açtı ve arabanın arkasına geçip Wetherell'in yanında durdu. "Geldik mi?"

"Evet," dedi Wetherell. Effy'nin bavulunu otların üzerine bıraktı. Otlar o kadar sıktı ki bavulun yere düşme sesini yutar gibi oldular. "Ev bu tepenin yukarısında."

Sis birkaç adım sonrasını görmeyi zorlaştırıyordu ama Effy ayak tabanlarıyla eğimi hissedebiliyordu. El feneriyle sisi aralayan Wetherell'in peşine takıldı. Bir süre yalnızca Wetherell'in sırtının silik dış hatlarını takip ederek sessizce yürüdükten sonra sis tekrar dağıldı. Küçük, birbirine yakın duran ağaçların oluşturduğu bir çemberin içinde olduklarını görebiliyordu; tepelerindeki dallar o kadar iç içe geçmişti ki gökyüzü görünmüyordu.

Büyük, biçimsiz bir şekil ortaya çıktı. Sazdan çatısı olan taştan bir kulübe. O kadar eskiydi ki toprak onu geri kazanmaya çalışıyordu. Güneye bakan tarafında büyüyen otlar, ona yeşil saçlı büyük bir kafa görünümü veriyordu ve duvarlarındaki her yarık, sarmaşıklarla doluydu.

Wetherell kapıya doğru ilerledi ve onu sert bir şekilde iterek açtı. Bir bıçağın bileylenmesini andıran, metalin taşa sürtünme sesi duyuldu.

Effy ağzından çıkan boğuk sese engel olamadı. "Burası Hiraeth olamaz, değil mi?"

Wetherell kapıdan içeri girmek üzereyken dönüp ona yine acıyan gözlerle baktı. "Hayır," dedi. "Ama evin hanımı konukevinde kalmanı istedi. Evi yarın, gün ışığında görebilirsin."

Evin hanımı. Myrddin'in ölüm ilanında bir karısı ve bir oğlu

olduğundan bahsedilmişti ama makalede ikisinin de adı geçmiyordu. Ianto'yu sadece annesinden hiç söz etmeyen mektubundan tanıyordu. Tüyleri diken diken olan Effy, Wetherell'in peşinden içeri girdi.

Wetherell, bavulunu yere bıraktı ve duvardaki kandille oynamaya başladı; kandil bir süre sonra alev aldı. Effy etrafına bakındı. Köşede küçük ahşap bir masa ve yıkanmak için bir küvet vardı ancak kulübeye, duvarların dökülen ve yosunla kaplı taş dokusuna karşı gülünç duran, devasa bir dört direkli yatak hâkimdi. Effy'ye örümcek ağlarını hatırlatan narin, ince bir cibinliği vardı. Yeşil kadife yorganı, altın püsküllleri kesilmiş buğday sapları gibi solmuş en az bir düzine yastığın altına sıkıştırılmıştı.

Her şey eskimiş, hava şartları yüzünden yıpranmış ve eski bir fotoğraf gibi solmuş görünüyordu. Kulübenin içi dışından daha soğuktu.

"Elektrik yok," dedi Wetherell dürüstçe. İkinci bir kandil yakıp kapının üzerine astı. "Ama musluklar çalışıyor, eğer dayanıklıysan."

Effy, küvetin üzerindeki paslı musluklara baktı ve hiçbir şey demedi. Annesinin telefonun diğer ucunda cızırdayan sesini hatırladı. *Ardı ardına kötü kararlar verip duruyorsun.*

Wetherell lambayla işini bitirdi ve kibrit kutusunu Effy'ye uzattı. Effy bir şey söylemeden kibritleri aldı. "Pekâlâ, sabah seni alması için birini gönderirim."

"Buradan eve gitmek ne kadar sürer?"

"Yürüyerek aşağı yukarı on dakika."

"Yolun durumuna bağlı olarak mı?" Effy kırılgan bir şekilde gülümsemeye çalıştı.

Wetherell ifadesizce ona baktı. "Pek çok şeye bağlı olarak."

Sonra Wetherell gitti ve Effy yalnız kaldı. Wetherell'in otları ezerek yürüdüğünü duymayı bekliyordu ama etraf insanı huzursuz edecek kadar sessizdi. Ne çekirgeler cırlıyordu ne baykuşlar ötüyordu ne de vahşi hayvanlar ağaçların arkasında kıpırdanıyordu. Rüzgâr bile susmuştu.

Şehrin seslerinin durmak bilmeyen bir döngüde sürdüğü, arabaların sürekli korna çaldığı ve insanların sürekli bağırdığı Draefen'de büyüdükten sonra Effy, sessizliği dayanılmaz buluyordu. Sanki kulaklarına iki hançer saplanmıştı. Derin bir nefes aldı ve titreyerek verdi. Kendine ağlama izni veremezdi. O günün hapını çoktan yutmuştu.

Effy, soğuk ve nemli kulübede dikilirken seçeneklerini tarttı. Çok az seçeneği vardı ve hiçbiri iyi değildi. Karanlıkta tökezleyerek Saltney'ye dönmeyi deneyebilirdi ama kayalıkların, denizin ve sisin içinde bekleyen her neyse, onun insafına kalırdı. Yolun karşısına geçerken gördüğü şeyi düşündü ve midesi düğümlendi.

Sağ salim aşağı inmeyi başarsa bile, sabaha kadar tren yoktu. Peki sonra ne olacaktı? Arabayla Caer-Isel'e gidecek, köhne yurt odasına geri dönecekti; örümceklere ve sabun artıklarına, korkunç kesit denemelerine ve koridorlarda onun hakkında fısıldayan delikanlılara. Üstat Corbenic'e. Karlı avluda durup edebiyat fakültesine kıskançlık ve özlem dolu bakışlar atacaktı. Annesini arayıp haber verecekti ve annesi rahat bir nefes alıp, *Mantıklı olduğun için teşekkürler, Effy. Zaten baş etmen gereken yeteri kadar sorun var*, diyecekti.

O anda bunların hepsi Hiraeth'te kalmaya tercih edilebilir gibi görünüyordu. Ama güneş doğana kadar bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Sandığını açtı ve geceliğini giyerken çıplak ayaklarına değen buz gibi taş zemini hissedince irkildi. Diğer hap şişesini açtı ve uyku hapını susuz yuttu, muslukları açmayı bile deneyemeyecek kadar moralsizdi. Komodinin üzerindeki mumu yaktı ve kandilleri söndürdü.

Effy, tam kadife yorganın altına girecekti ki korkunç bir korkuya kapıldı. Tekrar yoldaki yaratığı düşündü. O bir geyik değildi ama insan da değildi; bu kadarını biliyordu. Ve hayal de *değildi*. Pembe hapını almıştı. Onu Wetherell de görmüştü. Muayenehanesinde ciltli tıp kitapları ve cam şişeler olan doktor bile bu durumu açıklayamazdı.

İçeri her an bir şey dalabilirdi. Effy mumu kaptı ve kesik kesik nefes alarak kapıya doğru yürüdü.

Üzerinde kilit yoktu ama kapı olağanüstü ağırdı ve metalle desteklenmişti. Demirle. Effy parmağını demirin üzerinde gezdirdi ve eline hiç pas bulaşmadı. Kulübedeki diğer her şey eskiydi ama demir yeniydi.

Effy duraksayarak dört direkli yatağa dönerken, aklına bir cümle geldi. *Peri Kralı'nı evlilik yatağımızda bekledim ama demirden bir kuşak taktığımı bilmiyordu.* Angharad'ın sözleri o kadar tanıdıktı ki eski bir dostun sesi gibiydi. Çok az şey Peri Halkı'na karşı gerçekten koruma sağlayabilirdi ama demir, onlardan biriydi.

Effy bavulunun önünde diz çöktü, *Angharad*'ı çıkardı ve siyah kalemle o paragrafın altını çizdiği sayfayı açtı. Bu Myrddin'in onu koruma, ona bir işaret verme yöntemiydi. Onun güvenliğini sağlıyordu.

Kitabı yastıkların altına sıkıştırdı ve yorganı çenesine kadar çekti. Karanlık ağır ve durgundu. Damlayan suyun belli belirsiz sesi dışında etraf tamamen sessizdi. Su her neredeyse, sesi yakından geliyordu.

Effy bu nemli, yoğun sessizlikte asla uyuyamayacağından emindi ancak uyku hapı işe yaradı. Angharad'ın bir ninniyi andıran sözlerini hatırlayarak sessizce uykuya daldı.

Dört

O hâlde, kadınlar ve su arasındaki ilişkiyi tartışmalıyız. Erkekler denize düştüklerinde boğulurlar. Kadınlar suyla buluştuklarında dönüşürler. Şu soruyu sormak hayati önem taşır: Bu bir metamorfoz mudur, yoksa eve dönüş müdür?

EMRYS MYRDDIN'İN ESERLERİNDE SU VE KADINLIK ÜZERİNE BİR ÇIKARIM, DR. CEDRIC GOSSE, MS 211

Effy, ertesi sabah demirin taşa sürtünme sesiyle uyandı. Yüzünün yan tarafı ıslaktı ve nemli saç telleri alnına yapışmıştı. Yüzünü yeşil yorganın kenarıyla silerek kuruladı. Yukarı baktığında tavanın bir kısmının sırılsıklam olduğunu gördü; dün gece duyduğu ama yerini tespit edemediği ses buradan geliyordu. Bu pis, bayat su o uyurken saatlerce üzerine damlamış olmalıydı.

Effy yatakta doğrulmuş öğürürken, açılan kapının arasından içeri ışık sızdı. Effy'nin tüm vücudu gerildi, yarı yarıya ıslak siyah saçlar ve sarı bir kemik kıvrımı görmeyi bekliyordu. Ama eşikte duran sadece bir delikanlıydı; koyu kahverengi saçları rüzgârda savrulmuş ve dağınıktı ama ıslak değildi.

Kesinlikle Peri Kralı *değildi*; davetsiz bir misafirdi.

"Hey!" Effy, nefes nefese yorganı boğazına kadar çekti. "Burada ne yapıyorsun?"

Delikanlı utanmış gibi görünme nezaketini bile göstermedi. Sadece kapı ağzına kadar geri çekilerek başını çevirdi ve elini

Ninova

kapının tokmağından çekmeden, "Wetherell uyandığından emin olmam için beni gönderdi," dedi.

Wetherell şimdiden ona pek güvenmiyormuş gibi görünüyordu. Effy yutkundu, yorganı hâlâ çenesine doğru tutuyor, gözlerini kısarak kararlılıkla dışarı bakan delikanlıyı süzüyordu. Delikanlı ince çerçeveli, yuvarlak camlı bir gözlük takmıştı ve sabahın ıslak havası gözlük camlarını hafifçe buğulandırmıştı.

"Eee?" dedi Effy kaşlarını çatarak. "Sen buradayken üstümü değiştiremem ki."

Sonunda delikanlı utanır gibi oldu. Yüzü kızardı, başka bir şey söylemeden dışarı çıktı ve kapıyı gereğinden fazla sert bir şekilde kapattı.

Hâlâ öfkeli olan Effy ayağa kalktı ve bavulunu karıştırdı. Kıyafetleri her nasılsa nemliydi. Bir yün pantolon, siyah bir balıkçı yaka kazak ve sahip olduğu en kalın çorapları giydi. Saçlarını kurdelesiyle arkadan bağladı. Konukevinde ayna olmadığından yüzünün çok şişkin ve gözlerinin çok kırmızı olmamasını ummak zorundaydı. Şimdiye kadar, ilk izlenimler puanı ikide sıfırdı.

Paltosunu giydi ve kapıyı iterek dışarı çıktı. Üniversite çağında, kendisinden çok da büyük olmayan delikanlı, kulübenin kenarına yaslanmıştı. Bir elinde deri kaplı küçük bir defter, diğerinde bir paket sigara tutuyordu. Hem yumuşak hem de köşeli bir yüzü vardı; gözlüğü dar, incecik bir burnun üzerine konduruluştu.

Effy daha sevecen bir ruh hâli içinde olsaydı, onu yakışıklı bulabilirdi.

Delikanlı, Effy'yi görünce sigara paketini cebine koydu. Yüzü hâlâ biraz kırmızıydı ve büyük bir azimle, hiç göz teması kurmuyordu. "Hadi gidelim."

Effy başıyla onayladı ama delikanlının kabalığı canını sıktı. Sabah güneşi ağaçların arasından gelmesine rağmen şakaklarını zonklatmaya yetmişti. Nezaketsizce, "Adımı bile sormayacak mısın?" dedi.

"Adını biliyorum. Ama sen benimkini sormadın."

Önü açık duran mavi bir palto giymişti; palto Effy'nin gözüne bu hava için fazla ince görünmüştü ve altında beyaz bir gömlek vardı. Botları biraz aşınmıştı. Tüm bunlar Effy'ye onun bir süredir Hiraeth'te olduğunu düşündürüyordu. Ama o bir Güneyli değildi; bunu anlayabiliyordu. Teni yeterince açık değildi ve ormanda, iğrenmeye yaklaşan bir dikkatle ilerliyordu.

Effy merakına yenik düşerek pes etti. "Adın ne?"

Delikanlı, "Preston," diye cevap verdi.

Bu, Kuzey Lirya'da yaygın olan, kibirli, aşırı resmi bir isimdi. Adı ona yakışıyordu. "Myrddin Köşkü için mi çalışıyorsun?"

Preston, "Hayır," dedi ve daha fazla ayrıntı vermedi. Kaşlarını kaldırarak onu baştan aşağı süzdü. "Yanına hiçbir şey almayacak mısın? Buraya bir ev tasarlamak için geldiğini sanıyordum."

Effy donakaldı. Başka bir şey söylemeden hızla arkasını döndü ve aceleyle kulübeye geri gitti. Bavulun yanında diz çöktü, eskiz defterini ve bulabildiği ilk kalemi çıkardı, sonra tekrar dışarı çıktı. Artık üşüdüğünü hissetmiyordu. Yanakları yanıyordu.

Preston çoktan yola devam etmişti. Effy bacak uzunlukları arasındaki farkı hesaba katmaya çalışarak, ona yetişmek için gereğinden büyük üç adım attı. Preston narin, neredeyse çelimsiz bir vücuda sahip olmasına rağmen ondan bir kafa boyu uzun olmalıydı.

Bir süre sessizce yürüdüler. Effy'nin gözleri hâlâ ışığa alışıyordu. Sabah orman daha az korkutucuydu ama daha da tuhaftı. Her şey –her taşın ve ağaç gövdelerinin üzerinde büyüyen yosunlar ve ayaklarının altındaki uzun, yumuşak otlar– fazla yeşildi. Tepedeki yaprakların hışırtısı at kişnemesini andırıyordu ve yaprakların üzerine düşen çiy, güneş ışığında kristalleşiyordu. Her nedense ışık yansımaları Effy'ye bir şapelde olduğu izlenimini veriyordu. Tozlu sıraların ve dua kitaplarının düşüncesi burnunu kaşındırıyordu.

Patika yukarı doğru kıvrılıyor, onları devrilmiş dalların ve kırık kayaların üzerinden geçiriyordu. Ağaçlar seyrelirken Effy'nin bacakları ağrımaya başlamıştı bile. Preston yosun tutmuş, alçak

bir dalın altından geçti ve Effy'nin peşinden gelebilmesi için dalı yukarı kaldırdı. Bu beklenmedik centilmenlik gösterisi Effy'yi kızdırdı. Teşekkür edeceğine ona ters ters baktı.

Sonra, birdenbire bir uçurumun kıyısında durdular.

Hızla esen rüzgâr gözlerini yaşartıyordu ve Effy gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Uçurumun tuza bulanmış taşları kayalık bir kıyı şeridine doğru iniyor, burada dalgalar tekrar tekrar yuvarlanarak çakıl taşlı kumsalı ıslatıyordu. Deniz ufuk çizgisine kadar uzanıyordu; dalgalı ve gri-mavi renkteydi ve beyaz köpüklerle bezenmişti. Deniz kuşları demir renkli gökyüzünde süzülürken, gagalarındaki su damlacıkları parlıyordu.

"Çok güzel," dedi Effy. Preston yalnızca kaşlarını çatarak karşıya baktı.

Effy onun ne kadar soğuk davrandığı hakkında ters bir yorum yapacaktı. Ancak sonra bir ses duydu; bir ağacın köklerinden sökülmesi gibi, yüksek ve çok yakından gelen korkunç bir ses.

Effy dehşet içinde aşağı baktığında altındaki kayanın ufalandığını gördü.

"Dikkat et!" Preston'ın eli, kolunu kavradı. Preston onu güvenli bir yere çektiği sırada Effy'nin üzerinde durduğu çıkıntı denize yuvarlandı.

Parçalanan kayaların her biri sertçe ve nihai bir şekilde suya düşerek gözden kayboldu.

Effy geriye, Preston'ın göğsüne doğru sendeledi. Başı Preston'ın çenesinin altına sıkışmıştı ve kalbinin atışını, gömleğinin altından vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

İkisi de irkilerek birbirlerinden uzaklaşmadan hemen önce Effy onun defterine alıcı gözle baktı; artık kapağındaki kabartmalı ismi okuyabilecek kadar yakınındaydı: *P. Héloury*.

Preston, "Uçurumun kenarına bu kadar yakın durma," diyerek onu tersledi ve ceketinin düğmelerini iliklediği sanki –Tanrı korusun– birbirlerine dokunduklarını unutmak ister gibiydi. "Doğabilimcilerin ikinci bir Tufan için ayaklanmalarının bir nedeni var."

"Demek sendin," dedi Effy.

Preston'ın gözleri kısıldı. "Ne?"

Effy nefes nefese kaldığını hissetti. Son haftalarını zihninde P. Héloury'nin kötü bir versiyonunu canlandırarak geçirmişti; o nefret ettiği her şeyin mükemmel bir karışımıydı. Bir edebiyat öğrencisi. Sinsi ve fırsatçı bir Myrddin âlimi.

Bir *Argantlı.*

"Kitaplarımı alan sendin," dedi Effy sonunda. Hızla çarpan kalbi damarlarına adrenalin pompalarken ancak bu kadarını söyleyebilmişti. Kitap ödünç verme masasının önünde durduğu ânın hatırası –delikanlının elinin arkasına yazdığı, mürekkebi solmaya yüz tutmuş numarası– onu yeniden haksızlığa uğramış gibi hissettirerek öfkeyle doldurdu. "Myrddin hakkındakileri. Kütüphaneye gittim ve kütüphaneci bana hepsinin ödünç alındığını söyledi."

"Onlar *senin* kitapların değil. Bir kütüphanenin bütün amacı bu."

Effy ona bakakaldı. Elleri titriyordu. P. Héloury'nin hayalindeki versiyonuyla kavgalar etmişti ama şimdi, onun karşısında dururken, aklına söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu.

"Burada ne halt ediyorsun ki?" dedi. "Bilimsel bir makale için ihtiyacın olan şeyleri çalabilmek amacıyla ölü bir adamın eşyalarını mı karıştırıyorsun? Eminim masasındaki kahve fincanı izleri hakkında bir-iki paragraf yazabilirsin."

"Myrddin öleli altı ay oldu," dedi Preston ruhsuzca. "Hayat hikâyesi artık mercek altına alınabilir."

Rüzgâr Effy'nin saçlarını siyah kurdelesinden koparırcasına, öfkeyle çekiştiriyordu. Preston kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

Onun vurdumduymaz cevabı Effy'nin midesini bulandırdı. Zihnindeki düşünce bataklığını didik didik aradı, kullanabileceği bir şey, onun inatçı maskesini delebilecek bir ok bulmaya çalıştı. Sonunda aklına bir fikir geldi.

"Buraya nasıl geldin ki?" diye sordu sesi titreyerek. "Geçici pasaportu olan Argantlı öğrenciler, Caer-Isel'den çıkamazlar."

Preston gözlüğünün arkasından istifini bozmadan baktı. Effy'nin konuşmasından hiç etkilenmemişti.

"Annem bir Liryalı," dedi. "Hem öyle olmasaydı bile bursiyer vizesi alabilirdim. Dekan Fogg'un izniyle buradayım. Üniversite arşivi için Myrddin'in mektuplarını ve belgelerini topluyorum."

Effy onun belli belirsiz aksanını daha önce fark etmemişti ama şimdi, sert ünsüzlerden önce boğazında oluşan o küçük takılmayı, zorlukla çıkardığı h'leri duyuyordu. Effy daha önce hiçbir Argantlı ile bu kadar uzun süre konuşmamıştı. Bir an için Preston'ın uzun ünlüleri söylerken dudaklarını narin bir şekilde yuvarlamasına takıldı, ardından gözlerini kırpıştırdı ve tüm öfkesi geri döndü.

"Neden Myrddin'le ilgilendiğini anlamıyorum," dedi. Beklenmedik bir şekilde boğazı düğümlendi ve ağlayacak gibi oldu. "O *bizim* ulusal yazarımız. Sizin değil. Onun kitaplarını okudun mu?"

"Hepsini okudum." Preston'ın yüz ifadesi sertleşti. "Söz konusu akademisyenin geçmişi ne olursa olsun, Myrddin son derece geçerli bir bilimsel araştırma konusu."

Preston o kadar itici bir özgüvenle doluydu ki, Effy onun konuşma tarzından nefret etmişti. Haftalardır kendini tam da bu yüzleşmeye hazırlamıştı ama işte şimdi tartışıyorlardı ve o *kazanıyordu*.

Effy, kütüphanecinin ona söylediklerini hatırladı. "Onun hayat hikâyesini anlatan ilk kişi olmak istiyorsun," dedi. "Sen... Sen sadece akademide tanınmaya çalışan bir fırsatçısın." Bir Argantlının bir Lirya ikonunun hayatını –Myrddin'in hayatını– yazmaya çalışması o kadar anormaldi ki bunu başka türlü ifade edemiyordu.

Preston, "Hikâye anlatmak kimsenin tekelinde değildir," dedi ruhsuzca. "Üstelik belirli bir gündemim yok. Sadece gerçeği öğrenmek için buradayım."

Effy derin bir nefes alarak öfkesini dindirmeye çalıştı. Myrddin'in mirasını çarptıran bir Argantlıya duyduğu haklı öfkenin altında, daha derin ve daha acı verici bir şey vardı.

Ona, *Hikâye anlatmak istemiyorsan edebiyat okumanın ne anlamı var?* diye sormak istiyordu ama ağzını açarsa ağlayacağından korkuyordu.

Sonra Preston'ın omzunun üzerinden, uçurumun kenarında volta atan bir figür gördü. Adam oldukça uzun boyluydu ve simsiyah giyinmişti; rüzgâra rağmen koyu renk saçları sanki ıslakmış gibi başının üzerinde düz bir şekilde duruyordu.

Effy, yoldaki yaratığı düşündü ve göğsü sıkıştı. Ama figür onlara ulaştığında, onun sıradan bir adam olduğunu anladı; geniş omuzlu, kare çeneli, iri yarı ama yine de ölümlü.

"Denize düşeceksiniz diye endişelenmeye başlamıştım," dedi adam. Orta yaşlıydı, kırk civarında gösteriyordu. Üstat Corbenic'le aynı yaşlardaydı. "Kayalıklar son zamanlarda iyice çürüdü."

"Sorun yok," dedi Preston. "Biz iyiyiz."

"Demek ki deniz bugün uslu duruyor." Adamın bakışları kısa bir süreliğine aşağıdaki çalkantılı gri enginliğe kaydı. "Eminim ikiniz de ikinci Tufan hakkındaki söylentileri biliyorsunuzdur. Sıkıntılı durumumuzu Bayan Sayre'a açıkladın mı?"

Preston kaskatı kesildi. Effy tartışmalarından söz edip etmeyeceğini merak etti. Aslında Effy ona sözlü saldırıda bulunmuştu. Ama bundan bahsetmenin, onları didişen çocukları gibi göstermekten başka ne faydası olabilirdi ki?

Preston sonunda, "O kısmı size bırakmak iyi olur diye düşündüm," dedi. Effy, başparmağının tırnağını defterini sırtına batırdığını gördü.

"Mükemmel," dedi adam yumuşak bir sesle. Effy'ye döndü, açık renk gözleri parlıyordu. "Sonunda sizinle tanışmak çok güzel, Bayan Sayre. Gelmeyi kabul ettiğiniz için ne kadar memnun olduğumu anlatamam. Ben, Ianto Myrddin. Merhum ünlü yazar, benim babamdı."

Bakışları üzerindeyken, Effy midesinin hopladığını hissetti. Ianto'nun kaba, sert bir yakışıklılığı vardı; sanki yontulmamış kayaların bağrından kopmuştu. Parmak eklemleri gergin deri-

sinin altından kendini belli ediyordu. Effy onun elini sıktığında, nasırları avuç içine sürtündü.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Babanız... en sevdiğim yazardı."

Bu hafif bir ifadeydi ama Effy övgüler yağdırmak için bolca zamanı olacağını düşündü. Ianto ona gülümserken sol yanağındaki çarpık gamze belirginleşti. "Tasarımınızdan anlamıştım. Bu yüzden onu seçtim; kesinlikle babamın seveceği bir şeydi. Tekinsiz ama güzel. Sanırım bu tanım tüm Dokuz Çan Körfezi'ni karakterize ediyor, değil mi Bayan Sayre?"

"Effy." Sesinin bu kadar şapşalca çıkmasını ya da dizlerinin bağının çözülmesini beklemiyordu. "Bana sadece Effy deyin."

Preston, Ianto'nun yanında çok zayıf ve çok huzursuz görünüyordu. Ianto konuşurken Preston'ın yutkunması Effy'nin dikkatinden kaçmadı.

"Ben eve geri dönüyorum," dedi Preston. "Yapılacak işlerim var."

"Evet, babamın bir yığın mektubu seni bekliyor," dedi Ianto. "Senin için de kahvaltı ve kahve var, Effy. Konukevine katlanmak zorunda kaldığın için üzgünüm ama annem ısrar etti. Çok yaşlıdır. Kırılgandır."

"Sorun değil," dedi Effy. Sesi kendi kulaklarına tuhaf bir şekilde boş geliyordu. Ani ve tanıdık bir şekilde suyun altında olduğunu, gelgitin durmaksızın üzerini kapladığını hissetti. Bu sabah pembe haplarından içmemişti.

"Pekâlâ." Ianto tekrar gülümsedi ve Effy kayanın ayaklarının altında parçalandığı zamanki gibi hissetti; çok yüksekte olmanın farkındalığıyla, nabzı ayak tabanlarında atıyordu. "Sana Hiraeth'i gezdireyim."

Uçuruma hafif bir sabah sisi çöküyor, ölü bir ağacı yiyip bitiren yosunlar gibi sinsice, yavaşça ilerliyordu. Sisin arasından, kayalıkların bir uzantısıymış gibi görünen grili, siyahlı ve yeşilli Hiraeth Köşkü yükseliyordu.

Ianto onları basamakları düzensiz ve yosun kaplı taş merdivenlerden yukarı götürdü. Ahşap iki kanatlı kapılar nemli ve küflüydü; Effy daha eşiğe varmadan çürümenin kokusunu almıştı. Dev bir halka şeklindeki pirinç kapı tokmağı pas içindeydi. Ianto kapıyı açabilmek için birkaç kez omuz atmak zorunda kaldı ve sonunda menteşeler kasvetli ve uğursuz bir iniltiyle gıcırdadı.

"Hoş geldin," dedi Ianto. "Kaymamaya çalış."

Effy yukarı bakmadan önce aşağı baktı. Karo zemin bir göletin yüzeyi gibi pislik içindeydi ve merdivene kadar uzanan kırmızı halı küfle kaplıydı. Bakışlarını kaldırdığında merdivenleri gördü. Ahşap, termitler tarafından yenmişti ve ıslaktı, tırabzanların arasından örümcek ağları bir dokuma tezgâhındaki gibi gerilmişti. Portreler, bir zamanlar çekici bir tavus kuşu mavisi olabilecekmiş gibi görünen ancak su lekelerinin grinin kirli bir tonuna dönüştürdüğü soyulmuş duvar kâğıdının üzerinde asılı duruyordu.

Effy, "Ben..." diye lafa girdi ama birden durdu, ne diyeceğini bilemedi. Havada ağır ve ekşi bir tat vardı. Konuşma yetisini geri kazanınca, havadaki toza karşı gözlerini bolca kırpıştırarak, "Burası babanız öldüğünden beri bu hâlde mi?" diye sormayı başardı.

Ianto yarı gülümseyerek, yarı hayıflanarak nefes verdi. "Çocukluğumdan beri çeşitli bakımsızlık evreleri geçirdi. Babam ev işleri konusunda pek becerikli değildi ve körfezin iklimi de bakımı kolaylaştırmıyor doğrusu."

Effy'nin sol tarafından hafif bir su sıçrama sesi geldi. Preston küçük, bulanık bir su birikintisine basmıştı. "Ben yukarı çıkıyorum," dedi kısaca. "Zaten sabahı yeterince boşa harcadım."

Effy onun kendisine sataştığını anladı ve gözlerini kısarak ona baktı.

"En azından biraz kahve iç." Ianto'nun ses tonu, Preston'ın fazla seçeneği olmadığını ima ediyordu. "Sonra da belki Bayan Sayre'ı gezdirmeme yardım edersin. Herhalde şimdiye kadar

evin bazı kısımlarını benden daha iyi tanımışsındır. Mesela babamın çalışma odasını."

Preston keskin bir nefes aldı ama karşı çıkmadı. Effy, Preston'ın peşlerine takılacak olmasından hiç memnun değildi, yine de Ianto'nun hatırı için renk vermemeye çalıştı.

Mutfak, antrenin dışındaydı; küçük, sıkışık ve yıkık döküktü, dolap kapaklarının yarısı menteşelerinden sarkıyordu. Beyaz fayanslar o kadar pis bir tabakayla kaplanmıştı ki yaşlı bir adamın ağzındaki çarpık dişlere benziyorlardı.

Ianto, Effy'ye kenarı kırık bir fincanda kahve verdi. Elinin arkası tıpkı Üstat Corbenic'inki gibi siyah tüylerle kaplıydı.

Effy bir yudum içti ama kahvenin tadı da hava kadar buruktu. Preston kendi fincanını elinde tutuyor ama kahvesini içmiyordu. Eli cebine gidip duruyordu ve Effy, genç adamın sigaralarını oraya tıkıştırdığını hatırladı. Parmakları uzun, ince, neredeyse tüysüzdü. Effy yanaklarının kızardığını hissederek bakışlarını çevirdi.

Preston, "Gerçekten işe geri dönmeliyim," dedi ancak Ianto onları çoktan yemek odasına sokmuştu. İçeride uzun bir masa, üzerinde güveler tarafından yenmiş, uçları bir elbisenin çamurlu etekleri gibi lekeli, beyaz bir örtü vardı.

Tuhaf ve çok tozlu bir avize, tavandan tehlikeli bir şekilde sarkıyordu. Effy daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Aynalı cam parçaları, buz sarkıtları gibi ince elmaslar hâlinde dikkatlice kesilmişti; ışık, dalgalanan bir parıltıyla birinden diğerine sıçrıyordu. İçerideki hava bunaltıcı bir şekilde durgun olmasına rağmen neredeyse hareket ediyormuş gibi görünüyordu.

Effy tavanı işaret ederek, "Çok güzel," dedi. "Nereden aldınız?"

"Sanırım annem almıştı. Pek iyi hatırlayamıyorum. Son zamanlarda burada çok fazla yemek yediğimizi söyleyemem," dedi Ianto. Ardından öylece boşluğa düşen kısa bir kahkaha attı.

Alt kattaki diğer odaların –farelerin ve hamamböceklerinin bile terk ettiği bir kilerin, uzun süredir içinde gerçek bir yaşam belirtisi görülmeyen bir oturma odasının ve Ianto'nun bile ses-

sizce özür diler gibi kaşlarını çatmasına neden olan bir banyonun– önünden geçtiler.

Bu noktada Effy'nin midesi o kadar çok bulanmaya başladı ki kusacağını sandı.

Ianto onları merdivenlerden yukarı kata çıkarırken, yol boyunca her bir portreyi işaret etti. Hiçbiri gerçek insanlara ait değildi; Myrddin ailesinin aristokrat bir soyu yoktu, dolayısıyla atalarından kalan yadigârları da bulunmuyordu. Emrys, bir balıkçının oğluydu. Hayır, bunlar Myrddin'in kitaplarındaki karakterlerin ve sahnelerin resimleriydi.

Effy, Angharad'ı evlilik yatağında gördü; solgun saçları yastıklara dağılmış, belindeki demir kemer parıldıyordu. Peri Kralı'nı gördü; omuzlarından aşağı sarkan siyah saçları, bayat su gibi kaygan bir akıştaydı ve renksiz gözleri, Effy yukarı çıktıkça onu takip ediyormuş gibi görünüyordu. Effy, merdivenin ortasında duraksadı, aniden kalbi sıkıştı. O saçlar, o gözler, dünyanın dokusunda açılmış bir yara gibi ince ve şekilsiz bir siluet...

"Bay Myrddin... ee, Ianto," dedi. "Dün gece karanlıkta bir şey gördüm..."

"Ne dedin, Effy?" İki adım önünden giden Ianto'nun sesi mesafeli ve ilgisizdi. Ancak Preston ona gizemli bir ifadeyle bakıyor, sanki konuşmaya devam etmesini bekliyordu.

"Hiç," dedi Effy bir süre sonra. "Yok bir şey."

Üst kattaki sahanlığın girişinde oymalarla süslü, ahşap bir kemer vardı. Birbirlerine dolanmış sarmaşıklar ve deniz kabukları, iki adamın ciddi yüzlerini çevreliyordu.

"Aziz Eupheme ve Aziz Marinell," dedi Preston. Sonra konuştuğundan pişman olmuşçasına başını öne eğdi.

Aziz Eupheme hikâye anlatıcıların hamisiydi ve Aziz Marinell de denizin hükümdarı ve babaların hamisiydi. Normalde Effy, Myrddin'in eşiğini kutsamak için kimleri seçtiğini merak edebilirdi. Oysa şimdi yalnızca belli belirsiz bir rahatsızlık hissediyordu.

"Azizlerin yanında Peri Kralı'nın portresinin bulunmasını hakaret gibi görebileceğini biliyorum," dedi Ianto, kemerli geçidi

aşarken. "Ama babam tam anlamıyla bir Güneyliydi. Bu köşkten hiç ayrılmadı, biliyor musun? *Angharad* yayımlandıktan sonra. Röportaj vermedi, konuşma yapmadı. Eleştirmenler ona deli dedi ama umursamadı. Uyuyanlar Müzesi gelip cesedini arabalarına yükleyene kadar bu evden dışarı adımını bile atmadı. Ve... Neyse, seni detaylarla sıkmak istemem. Demek istediğim şu ki, babam tam anlamıyla bir Güneyli olarak yetişmiş olmasına rağmen, hiçbir zaman Peri Kralı'nı *insanlaştırmaya* ya da onu affetmeye çalışmadı."

Effy, Myrddin'in büyüleyici, zalim ve sonunda yıpratıcı arzuları yüzünden acması hâle düşen Peri Kralı'nı düşündü. Peri Kralı, Angharad'ı sevmişti ve en çok sevdiği şey onu öldürmüştü. Kaşlarını çattı. Elbette bundan daha insani bir şey olamazdı.

"Aslında bence tam tersi geçerli," dedi Preston beklenmedik bir şekilde; sesi mesafeliydi. "Özüne indirgenmiş hâliyle – Angharad ona aynada kendi yansımasını gösterdiğinde olduğu gibi– Peri Kralı tüm vahşiliği ve sıradan kırılganlığıyla, insanlığın ta kendisini temsil eder."

Angharad sonunda onu böyle öldürmüştü: Peri Kralı'na aynada kendi yüzünü göstererek. Bir sessizlik oldu. Ianto yavaşça Preston'a dönerken açık renk gözleri kısıldı.

"Pekâlâ," dedi alçak sesle. "Sanırım aramızdaki uzman sensin. Preston Héloury, üniversitenin önde gelen Myrddin âlimi Cedric Gosse'nin öğrencisi. Veya belki de Gosse'nin ayakçısı demeliyim; kendisi muhtemelen dünyanın öbür ucundaki bir evde eski mektupları karıştıramayacak kadar meşguldür."

Preston bunun üzerine hiçbir şey söylemedi ama defterinin sırtını kavrayan parmak eklemleri beyazladı. Effy şaşkınlıkla olduğu yerde kaldı. Preston, yalnızca kendi kendine düşündüğü şeyi yüksek sesle dile getirecek kadar cesur ve açık sözlüydü. Tabii ki bunu ona belli etmeye hiç niyeti yoktu ama Peri Kralı konusunda... belki de neredeyse onunla aynı fikirdeydi.

Effy bu fikri aklından çıkardı. Preston'la hiçbir ortak noktasının olmasını istemiyordu, özellikle de *Angharad* söz konusu olduğunda.

Ianto onları duvarlarda çıplak cam ampullerin titreştiği koridordan geçirdi. Soldaki ilk kapı aralıktı.

Effy'ye dönerek, "Kütüphane," dedi. "Eminim ki sen de işin büyük bir kısmının burada olduğunu düşüneceksin."

Effy onun peşinden içeri girdi. Tek bir puslu pencere, dolup taşan kitap raflarına, üç buçuk ayaklı masaya, erimiş mumlara ışık tutuyordu. Lekeli bir koltuk, rahatsız edilmekten huylanan yaşlı bir kedi gibi raflardan birinin arkasına gizlenmişti. Çürümüş ahşap zemin ayaklarının altında gıcırdıyor, inliyor, bir sürü kitap yığınının ağırlığı altında eziliyordu. Kitaplar raflardan taşıp yere düşmüşlerdi; sırtları yırtılmış, sayfaları koparılmıştı, dağılan mürekkeplerinin birikintileri içinde oturuyorlardı.

Effy konuşana kadar biraz zaman geçti. Ağzından çıkan soru kendisini de şaşırttı. "Hayatınız boyunca böyle miydi?" diyebildi. "Babanız burayı özellikle mi bu şekilde bırakmıştı?"

"Ne yazık ki," dedi Ianto sertçe. "Babam birçok açıdan bir dehaydı ancak bu, genellikle günlük hayatın sıradan ve tatsız işlerine pek aldırmadığı anlamına geliyordu."

Effy not almalı mıydı? Sersemlemişti. Myrddin tuhaf bir adamdı, bir münzeviydi ama böyle bir sefalet içinde yaşamak zorunda değildi. Effy artık onu yazar fotoğrafındaki esrarengiz adam olarak göremiyordu. Şimdi yalnızca, kaygan bir gelgit havuzunda yaşayan ve tekrar tekrar ıslandığının farkında olmayan bir yengeç olarak hayal edebiliyordu.

"Hadi devam edelim," dedi, ne kadar yorgun hissettiğini sesinin belli etmemesini umarak. Yan gözle, Preston'ın kaşlarının çatıldığını gördü.

Bitişikteki odanın kapısı kapalıydı. Ianto kapıyı ittirerek açar açmaz Preston derhal ileri atılarak eşikte durdu.

"Burası çalışma odası," dedi. "Eşyalarımı burada tutuyorum."

Ne saklıyor olabilirdi ki? Belki de Myrddin'in masasındaki kahve fincanı izlerini inceliyordu. Belki de Myrddin'in takma dişlerini bulup çıkarmıştı. Effy yeni bir bulantı dalgasına yakalandı.

"İçini görmeyi çok isterim," dedi Effy. Her ne kadar midesi bulansa da Preston'ı rahatsız etme fırsatını kaçırmak istemiyordu. Ayrıca Preston'ın ketumluğu merakını uyandırmıştı.

Preston, dudaklarını büzerek ona fazlasıyla küçümser bir tavırla baktı. Ama çalışma odasında suçlanmasını gerektirecek ya da utanç verici hiçbir şey olmadığı ortaya çıktı. Üzerinde uyuduğu belli olan yırtık bir uzanma koltuğu, arkasına atılmış bir battaniye ve kâğıtlarla dolu bir masa vardı. Sigara izmaritleri pencerenin kenarına dizilmişti.

Evdeki diğer odalardan çok daha düzenliydi ama yine de kendini beğenmiş, ukala *P. Héloury*'den beklediği kadar derli toplu değildi.

Çalışma odasından çıktıklarında zemin, kulakları sağır edercesine inledi ve Effy en yakın duvara doğru hamle yaptı. Bir an için ahşabın, tıpkı uçurumdaki kayalar gibi çökeceğini sandı.

Ianto ona anlayışlı bir yüz ifadesiyle baktı ve Effy kendini toparladı, yanakları alev alevdi. Annesinin sesi zihninde yankılandı. *Ardı ardına kötü kararlar verip duruyorsun.*

Koridorun sonundaki bir kapının önünde durdular ve Ianto, "Sana yatak odalarını gösterirdim ama annem rahatsız edilmek istemiyor," dedi.

Myrddin'in dul kalan karısı. Effy, kadının adını bilmiyordu; aslında Ianto'ya konukevinde kalmasını emretmiş olması dışında onun hakkında tek bir şey bile bilmiyordu. Ancak kadın Preston'ı eve almıştı. Effy, dul kadının kendisini burada istemediğini düşünmeden edemedi.

Panikten el ve ayak parmaklarının uçlarının karıncalandığını hissedebiliyordu, görüş alanının kenarları flulaşıyordu. Keşke pembe hapları yanında olsaydı, aceleden onları komodinin üzerinde bırakmıştı. Bunun *Preston'ın suçu* olduğuna karar verdi ama bu düşünceye istediği kadar kin yükleyemedi.

"Sorun değil," dedi. "Yeteri kadar gördüm."

Üçü birden tekrar aşağı inerlerken Effy yol boyunca nemli, kaygan tırabzana tutundu. Bu korkunç evi ve onun boğucu, tuz-

lu havasını terk etmekten başka tek bir şey istemiyordu. Ama Ianto onu mutfağa götürüp çörek ve füme balık ikram etmekte ısrar edince Effy'nin gözleri daha önce fark etmediği bir şeye takıldı: pervazı fena hâlde eğilmiş ve tabanındaki parke minik, beyaz midyelerle dolu küçük bir kapı. Kapıya bakarken dalgaların sesini daha net duyabildiğine yemin edebilirdi, sanki evin kalbinden muazzam bir kalp atışı gibiydi.

"Bu kapı nereye çıkıyor?" diye sordu.

Ianto cevap vermedi ama siyah kazağının yakasının altına uzandı ve boynuna ince bir deri parçasıyla asılmış bir anahtar çıkardı. Anahtarı kilide soktu ve kapı açıldı.

"Dikkatli ol," dedi. Effy'nin "Düşmeyin" uyarısını aralıktan görebilmesi için kenara çekildi.

Kapı, yarısı çamurlu sulara gömülmüş bir dizi merdivene açılıyordu. Sadece ilk birkaç basamak görünüyordu. Tuz kokusunun yanı sıra eskimiş deri ve ıslak kâğıt gibi tuhaf kokular Effy'nin burun deliklerinden içeri sızdı.

"Bunlar babamın bodrum katındaki arşivleriydi," dedi Ianto. "Ama birkaç yıl önce deniz seviyesi aşırı yükseldi ve bu katın tamamını su bastı. Buraya kadar gelip de suyu boşaltacak birini bulamadık."

"Orada çok değerli belgeler yok mu?" Effy böyle bir soru sorabilmesine şaşırdı. Bu kulağa tıpkı Preston'm soracağı türden, ukalaca ve fırsatçı bir soru gibi geliyordu. Belki de Preston çoktan bunu sormuştu.

"Elbette var," dedi Ianto. "Babam kişisel ve profesyonel ilişkileri konusunda çok korumacıydı. Orada her ne varsa, eminim korunaklı bir biçimde kaldırılmışlardır ama onlara ulaşmamız imkânsız; tabii çok soğuk ve karanlık bir yerde yüzmeyi göze alabilirsen iş değişir."

Effy suyun dalgalanışını, siyah ipek gibi önce kıvrılıp sonra düzleşmesini izledi. "Suyun kendiliğinden çekilmesi gerekmez miydi? Gelgit çekildiğinde."

Ianto ona, araba Wetherell'in baktığı gibi acıyan bir bakış

Ninova

attı. "Buradaki uçurum batıyor. Evin temeli bile suyla dolmuş durumda. Aslında Dokuz Çan Körfezi'nin tamamı öyle. Her yıl boğulmaya biraz daha yaklaşıyoruz."

Effy ikinci Tufan'ın bir Güneyli batıl inancından öteye gittiğini, ne kadar gerçekçi bir şey olduğunu fark etmemişti. Şimdi bunu reddettiği için utanıyordu.

Merdivenlerin üzerinde başka bir kemer vardı. Taş ıslaktı ve yosunlarla kaplıydı; yüzeyine, dalga oymalarının arasına kelimeler kazınmıştı.

Effy cümleyi sonunda bir soruya dönüşecek şekilde yüksek sesle okudu. "Tek düşman denizdir?"

Ve sonra, onu çok şaşırtan bir şekilde, konuşan Preston oldu.

"Eski olan her şey çürümelidir," dedi. Bu sözlerde bir şarkının havası vardı. *"Bir zamanlar bilge bir adam bana böyle demişti. Ama ben bir denizciydim ve başımda tek bir beyaz saç yoktu, bu yüzden gençliğimin tüm cesaretiyle dedim ki: Tek düşman denizdir."*

Preston dizeleri okurken Effy ona baktı; bakışları gözlüklerinin arkasında sabitti, sesi alçak ve saygılıydı. Effy bu sözcükleri hatırladı.

"'Denizcinin Ölümü'" dedi usulca. "Myrddin'in şiir kitabından."

Preston şaşırarak, "Evet," dedi. "Bunu bildiğinden haberim yoktu."

Effy, "Okuyabilenler sadece edebiyat öğrencileri değildir," diyerek onu tersledi ve sonra ses tonunun keskinliğinden anında pişman oldu. Acısını ve kıskançlığını çok açık bir şekilde göstermişti. Belki de Preston ondan neden bu kadar nefret ettiğini tahmin edebiliyordu.

Ama sadece, "Doğru," demekle yetindi.

Sesi kısıktı; bakışları yine soğuk ve mesafeliydi. Effy sanki bir rüyanın puslu kalıntılarını dağıtmaya çalışıyormuş gibi başını salladı. Preston'la paylaştıkları o kırılgan anı aklından çıkarmak istiyordu.

Ianto boğazını temizledi. "Babam her zaman kendisinin en büyük hayranı olmuştur," dedi. Effy'nin kenara çekilmesini

bekledikten sonra kapıyı kapattı ve anahtarı yakasının içine geri koydu. "Hadi gidip kahvaltı edelim. Beni huysuz bir ev sahibine çevirmenize izin vermeyeceğim."

Fakat Effy hava almaya ihtiyacı olduğu konusunda ısrar ederek izin istedi. Bu bir yalan değildi. Harabeye dönen bu evde güçlükle nefes alabiliyordu.

Yosun kaplı basamakları çıktı ve patikadan uçurumun kenarına ulaştı. Bu kez kenara çok yakın durmamaya dikkat etti. Ufalanan beyaz kaya, kışın Naer Nehri'nden aşağı süzülen buz parçalarına benziyordu. Çalkantılı ve tekinsizdi; sağlam duracağına güvenemezdiniz. Effy keskin rüzgâra karşı gözlerini sıkıca yumdu.

Belki de projeye başka hiç kimse başvurmamıştı. Belki de başkaları postere bakıp korkunç gerçeği görürken, hayal gören tek öğrenci kendisiydi.

Sonunda Effy durumu kavradı: Ianto işte *bu yüzden* bir öğrenci aramıştı. Hiçbir tecrübeli mimar, batmakta olan bir uçurumun kenarında, yarısı sulara gömülmüş bir temel üzerindeki bir ev inşa etmeye çalışmazdı. Emrys Myrddin'e saygısızlık edecek olsa bile.

Bu seni aşar, demişti Üstat Corbenic ve haklı çıkmıştı. Corbenic, Effy'nin tırnağının altından çıkaramadığı bir kıymık gibiydi. Anısı en tuhaf anlarda, mesela bir kahve fincanına uzanmak için parmaklarını kıvırmak kadar küçük bir şey yaptığında bile canını yakıyordu.

Aşağıda dalgalar uçurumun kenarını kemiriyordu. Effy artık burada aşınmadan başka bir şey göremiyordu; koyu renkli su, soluk taşı yiyip bitiriyordu. Dizlerinin bağı çözüldü ve umutsuzca salınan otların üzerine çöktü.

Gerçek şu ki, tüm bu rutubet ve çürümenin altında, bir gemi enkazından çıkarılmayı bekleyen hazine sandıkları gibi pek çok güzel ve iyi şey de görmüştü. Bir servete mal olması gereken pelüş halılar, som altından yapılmış şamdanlar. Ancak bunların hiçbiri çürümekten ve yükselen denizden kurtarılamamıştı.

Bu bir peri masalı göreviydi; Peri Kralı'nın kendisinin belirlemiş olabileceği türden umutsuz, nafile bir meydan okumaydı. Effy zihninde, yoldaki o yaratığı gördü. Yaratık ona doğru döndü, koca ağzını açtı ve konuştu: *Bana dikişsiz ve iğnesiz bir gömlek dik. Bir koçan mısırla bir dönüm arazinin ekimini yap. Batmakta olan bir uçurumun üzerine bir ev inşa et ve özgürlüğünü kazan.*

Myrddin'in bu kadar acımasız bir görev vereceğini hiç düşünmemişti. Ama kendi ailesini batmakta olan kokuşmuş bir eve hapseden, etrafındaki her şeyin mahvolmasına izin veren bu adamı tanımıyordu. Tüm hayatını idolleştirerek geçirdiği adam tuhaf ve münzevi biriydi ama taş kalpli değildi. Her şey çok yanlış geliyordu. Umutsuzca uyanmak istediği bir rüya gibi.

Kulağında Preston'ın alçak sesle okuduğu şiir yankılanıyordu: *Tek düşman denizdir.*

Beş

Myrddin'in uyandırdığı yankılar da en az kendisi kadar ilginçtir. Bazı eleştirmenler onu aşırı romantizmle suçlar (bkz. Fox, Montresor, vb.) Yine de *Angharad*, onu kötüleyenler tarafından bile derin ve şaşırtıcı bir eser olarak isteksizce kabul görmektedir. Hayranları –ki hem eleştirel hem de ticari anlamda çok sayıda hayranı vardır– eserinin anlatılabilirliğinin, evrenselliğinin kasıtlı olduğunu ve insanlık durumuna dair keskin bir anlayışı yansıttığını iddia etmektedir. Bu sayede, genellikle ulusal yazar statüsüne layık görülmüştür.

EMRYS MYRDDIN'İN TOPLU ESERLERİNİN ÖNSÖZÜNDEN
DÜZENLEYEN: CEDRIC GOSSE, MS 212

Ertesi sabah oldukça bulutlu ve güneşsizdi. Effy solgun, rutubetli gri bir ışıkla uyandı. Dün Ianto'nun ısrarlarına rağmen Hiraeth'e dönmemiş, onun yerine konukevinde oturmuş, zihni az sayıdaki ve gittikçe daralan seçenekleri arasında kasvetli bir şekilde dolaşmıştı.

Küvetin üzerindeki paslı muslukları açmayı denedi; parmakları ağrıyana ve avuç içleri pasla kirlenene kadar onları ileri geri çevirdi. Sonunda birinden yavaşça su damlatmayı başardı ve ellerini akan suyun altına soktu. Temizlenmesi ve saçlarını yıkaması bir saatten fazla sürdü ama kasabaya kirli gidemezdi. Hiç değilse bu kadarını yapacak kadar onurluydu.

İşi bittiğinde Effy ilaç şişesini çantasına koydu ve paltosunu giydi. Bavulunu açık ve terk edilmiş hâlde bıraktı. Yerine koya-

Ninova

mayacağı ne vardı ki? Tökezleyerek Saltney'ye doğru yürümeye başlarken bunları düşündü. Birkaç giysi, eskiz kâğıtları, ucuz bir açıölçer ve pergel seti. Bunların hiçbirini özlemeyecekti.

Effy nihayet dün gece geç saatlerde, yeşil yorganın altına uzanmış, uyku hapının etkisini göstermesini beklerken bir planda karar kılmıştı. Yanındaki yastığa kokuşmuş su damlarken, beklemeye ya da Wetherell'den kendisini bırakması için yalvarmaya gücünün yetmeyeceğine karar vermişti. Sabah ilk iş Saltney'den ayrılacak ve denize aldırmadan kendi başına yürüyecekti.

Koyu saçlı yaratığa da aldırmayacaktı. Hikâyeleri biliyordu; kendi hayal gücünü de tanıyordu. Peri Kralı gün ışığında yüzünü göstermezdi. Yine de önlem almak için pembe haplarından bir tane yuttu.

Yağmur çiselemeye başlayana kadar planı gayet mantıklı görünüyordu. Effy inatla yoluna devam etti; yol giderek dikleşirken botları gevşek kayalara sürtünüyordu. Çiseleyen yağmur toprağı çamura çevirmeye yetmişti ve çok geçmeden, çamur her adımda ayakkabılarını yutmaya başladı. Yüzünden sular damlıyordu.

Görüşü bulanıklaşan Effy kararlı bir şekilde ileri bakarak ne kadar yolu kaldığını kestirmeye çalıştı. Yolda keskin bir dönüş vardı ve üzerindeki uçurumlar dik bir şekilde yükselerek Saltney'yi görmesini engelliyordu. Uzaktaki bacalardan tüten dumanları, ufuk boyunca uzanan sazdan çatıları göremiyordu.

Yanaklarını ovuşturdu. Solunda kalan deniz, tuz ve köpükten oluşan geniş şeritler hâlinde yolun kenarına vuruyordu. Bir dalga, kayanın üzerinden sıçrayıp botunun burnunu yıkadı.

Effy paniğe kapılmaya başlarken arkasında bir araba motorunun gürültüsünü duydu. Siyah bir araba yolda takırdayarak ilerliyordu, camları yağmur damlalarıyla beneklenmişti, kaputu kaygan ve ıslaktı.

Effy arabaya yol vermek için kenara çekildi ama araba geçip gideceğine yanında durdu. Sürücü tarafındaki cam açıldı.

Ninova

Preston, kollarını direksiyona dayayarak birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı. Saçları dünkü gibi dağınık görünüyordu ve gözlüğünün ardında gözlerini bile kırpmıyordu. Sonunda, "Effy, arabaya bin," dedi.

Effy inat ederek, "Binmek istemiyorum," dedi.

Tabii ki yağmur hızlanmak için tam da o anı seçmişti; iri damlacıklar kirpiklerine düşüyordu. Preston'm bakışları şüphe doluydu. "Yolun devamı neredeyse tamamen sular altında," dedi. Ardından ifadesizce, "Yüzmeyi mi planlıyorsun?" diye ekledi.

Effy çamurlu yola göz attı ve dik dik bakarak, "Kızları arabana binmeye böyle mi ikna ediyorsun?" dedi.

"Yağmurda aylak aylak gezinerek uçurumdan aşağı inmeye çalışmayacak kadar mantıklı oldukları için çoğu kız bana bu fırsatı tanımıyor."

Effy'nin yüzü müthiş bir şekilde kıpkırmızı oldu. Yanakları alev alev yanarken, ayaklarını yere vurarak arabanın diğer tarafına doğru yürüdü. Öfkeyle arabanın kapısını açtı ve yolcu koltuğuna çöktü.

Dosdoğru karşıya bakarak, "*Aylak aylak gezinme* lafına itirazım var," dedi.

"İtirazın not edildi." Preston bakışlarını ondan ayırmadan, "Emniyet kemerini tak," dedi.

Onu küçük düşürmeye, ona çocuk muamelesi yapmaya çalışıyordu. "Annem bile emniyet kemerimi takmamı istemiyor," dedi Effy oflayarak.

"Annenin seni arabayla yarısı sular altında kalan yerlere getirip götürdüğünü sanmıyorum."

Effy buna verecek akıllıca bir cevap bulamadı. Preston da emniyet kemerini takmıştı ve Effy karşı gelemeyecek kadar üşüyüp ıslanmıştı. *Ne kadar çekilmezsin,* diye düşündü emniyet kemerini takarken. Az kalsın yüksek sesle konuşacaktı.

Birkaç dakika boyunca sessizlik içinde yollarına devam ettiler. Arabanın tekerlekleri çamurda sertçe dönüyordu. Yağmur her hızlandığında Effy'nin ruh hâli daha da kötüleşiyordu. Sanki

hava onunla alay ediyor, ne kadar aptal ve çaresiz olduğunu ve Preston'ın katı bir mantıkla onu kurtarmaya geldiğini hatırlatıyordu. Kaşlarını çatarak koltuğuna çöktü.

Preston'ın arabasının içi sigara ve deri kokuyordu. Her ne kadar itiraf etmekten nefret etse de bu, o kadar da itici değildi. Neredeyse rahatlatıcı bir yanı vardı. Effy yan gözle Preston'a baktı ama araba uçurumun kenarından aşağı inerken Preston'ın gözleri kararlı bir şekilde yola odaklanmıştı.

Effy, "Neden Saltney'ye gidiyorsun?" diye sordu.

Preston onun konuşmasına şaşırmış gibiydi. "Bazen çalışmak için bara gidiyorum. Myrddin'in oğlu başımda beklerken o evde odaklanmak zor."

Effy'nin içinden bir öfke yükseldi. "Belki de Ianto ruhsuz akademisyenlerin tezlerini dolduracak küçük anekdotlar bulmak için, ölmüş babasının eşyalarını karıştırmasından hoşlanmıyordur."

Preston kafasını kaldırdı. "Tezim için olduğunu nereden biliyorsun?"

Effy yemi işe yaradığı için o kadar memnun oldu ki gülümsememek için kendini zor tuttu. İlk kez bir parça üstünlük kazandığını, ona karşı bir avantaj elde ettiğini hissetti. "Sadece gizli bir amacın olduğunu düşündüm. Ianto bana çalışma odasını göstermeye çalıştığında çok huzursuzdun."

"Gözlem gücün için tebrikler." Preston'ın ses tonu biraz sertleşmişti, bu da Effy'yi daha da memnun etti. "Ama haberin olsun, hiçbir edebiyat öğrencisi bu fırsatı kaçırmaz."

Hiçbir *edebiyat öğrencisi*. Preston onu küçümsemeye, galeyana getirmeye mi çalışıyordu? Ondan bu kadar nefret etmesinin gerçek sebebini tahmin etmiş miydi? Effy düş kırıklığını ve kıskançlığını gizlemeye çalıştı. "Hangi fırsatı? Dedikodularla dolu bir tezcik yazıp bölüm başkanından yıldızlı pekiyi alma fırsatını mı?"

"Hayır," dedi Preston. "Gerçeği öğrenme fırsatını."

Preston bunu ikinci kez söylüyordu –*gerçeği*. Sanki kendi çı-

karını gözeten entrikalarını daha asil göstermeye çalışıyordu. Effy, "Ianto seni buraya niye davet etti ki?" deyiverdi.

"Davet etmedi. Elbette üniversitenin, babasının belgelerinden bir derleme yapmasına karşı çıkmadı ama beni davet etmedi." Preston'ın gözleri kısa bir süre için Effy'ye, sonra tekrar yola çevrildi. "Myrddin'in dul karısı davet etti."

Effy'yi konukevinde mahsur bırakmakta ısrar eden, onu karşılamak için yatak odasından bile çıkmamış olan gizemli dul. Neden *bu kadın* bir üniversite öğrencisine hamilik taslıyordu ki?

Araba, henüz geri çekilmemiş bir dalgadan ve köpükten oluşan bir karmaşanın içinde sürükleniyordu. Ani bir fren Effy'nin öne doğru savrulmasına neden oldu ve Effy yüzünü torpido gözüne çarpmadan, emniyet kemeri onu tuttu.

Effy yine de buna inanmak istemeyerek toparlandı ve somurtkan bir sessizlik içinde önüne baktı. Preston'ın yüzünde bir sırıtma emaresi gördüğüne yemin edebilirdi.

Araba yoldaki son virajı dönerken Preston dile gelerek, "Saltney'ye gitmek için neden bu kadar heveslisin?" diye sordu.

O an Effy'nin midesi düğümlendi. Dünyada yapmak isteyeceği son şey, sadece bir gün sonra Hiraeth'i terk etmeyi planladığını itiraf etmekti. Böylesine imkânsız bir görev karşısında bile teslim olmak aşağılayıcıydı. Hatta iki kat daha aşağılayıcıydı çünkü Preston *haftalardır* o korkunç evde yaşıyor ve çalışıyordu; çürümüşlük, yıkıntılar ve batan kayalıklar onu yıldırmamıştı. Gerçeği kabul etmek onun daha zeki, daha becerikli, daha kararlı olduğunu kabul etmek anlamına gelecekti.

Ve ona daha derin, daha acı verici gerçeği söylemek daha da kötü olurdu: Hiraeth'i görmenin çocuksu hayallerini, zihninde yarattığı – onun yardımsever ve bilge biri olduğu ve Effy gibi kızları kurtarmak için bir kitap yazdığı– Myrddin versiyonunu mahvettiğini.

Şimdi Myrddin'i düşündüğünde aklına sadece aşınmış yamaçlar, ayaklarının altından kayıp giden kayalar geliyordu. Bodrumdaki o sular altında kalan odayı, Ianto'nun, *Babam her zaman kendisinin en büyük hayranıydı,* dediğini hatırlıyordu.

Ninova

"Annemi aramam gerek," dedi.

Effy'nin aklına gelen ilk yalan buydu ama pek de iyi olduğu söylenemezdi. Effy'nin yanakları kızardı. Kendini hırsızlık yaparken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyor, beceriksizliğinden utanıyordu.

Preston kaşlarını kaldırdı ama yüz ifadesi küçümser görünmüyordu. "Annen derslerine ara verdiğini biliyor mu?"

Konuşması rahat ve imasızdı ama Effy'nin kalbi kısa bir an için tekledi. Aynı üniversiteye gidiyorlardı. Elbette fakülteleri farklıydı ama kütüphanede ya da Drowsy Poet'te kahve içerken birbirlerinin yanından geçmiş olmaları mümkündü. Mimarlık fakültesindeki tek kız olmak bir fanusta olmak gibiydi; yaptığı her şey yakından inceleniyordu. Dedikodular çok kolay başlamış ve çok uzaklara kadar yayılmıştı. Preston'ın Üstat Corbenic meselesini duymuş olduğunu düşünmek gerçekdışı değildi.

Zihninde bu olasılık canlanınca içi dehşet ve korkuyla dolmuştu. Aniden arabanın kapısını açıp kendini denize atma isteği duydu.

Kendini sakinleştirmeyi başardı ve buz gibi bir ses tonuyla, "Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi.

Preston'm gözlüğünün ardındaki bakışları sertleşti. "Pekâlâ," dedi. "Seni telefon kulübesinin önünde bırakırım."

Neyse ki yolculuğun geri kalanı kısa sürdü. Preston, Saltney'ye girdiğinde yağmur da dinmişti. Yol, pis çamur birikintileriyle doluydu. Ana caddede yamaçtaki ufalanan beyaz taşlardan yapılmış bir kilise, ahşap tabelası kapısının üzerinde eğik bir şekilde asılı duran bir balıkçı dükkânı ve yağmurdan ıslanmış pencerelerin ardından yumuşak, altın ışıklar saçan bir bar bulunuyordu.

"Beni burada indirebilirsin," dedi Effy. "Yürürüm."

Preston tek kelime etmeden kenara çekti. Effy kapıyı açmaya çalıştı ama kapı kolu boşlukta gidip geliyordu. Effy tekrar tekrar kola asıldı ve hayal kırıklığı tırmandıkça yüzü kızardı.

"Kapı kilitli," dedi Preston. Sesi gergindi.

Kapı yerinden kımıldamasa da Effy'nin kolu çekiştirmeye devam etmesinin nedeni huysuzluktan kaynaklanan bir inatçılıktı. Birkaç dakika daha geçtikten sonra Preston'ın bir nefes aldığını duydu ve sonra Preston uzanıp kilidi kurcaladı.

Preston'ın omzu göğsüne dayanmıştı, yüzleri onun çenesindeki kasların gerildiğini görebileceği kadar yakındı. Preston'ın teni biraz bronzlaşmıştı ve Effy bu açıdan bakınca yanaklarındaki belli belirsiz çilleri fark etti. Onları daha önce görmemişti. Gözlüğünün iz bıraktığı yerde, burun kemerini boydan boya kesen iki küçük kırmızı iz vardı.

Acaba canı yanıyor muydu? Effy'nin içinden bunu sormak geldi. Bu tuhaf bir düşünceydi ve neden aklına takıldığından emin değildi. Kalbi deli gibi çırpınıyordu ve bunu Preston'ın da hissedebildiğinden emindi; üzerindeki yünlü kazağa ve Preston'ın paltosuna rağmen.

Sonunda kapı tık diye açıldı. Preston geri çekilerek sessizce nefes verdi. Effy de nefesini tutmakta olduğunu ancak o zaman fark etti.

Soğuk hava, arabanın kapısından içeri süzülerek denizin kokusunu da beraberinde getirdi. Effy paldır küldür arabadan indi. Altdudağının kanatacak kadar ısırdığı kısmı acıyordu.

Tren istasyonu, bardan uzak değildi ama yürümeye başlar başlamaz Effy'nin dizlerinin bağı çözüldü. Caddede durduğu yerden Preston'ın arabadan inmesini izledi. Ceketinin yakasını kulaklarına kadar kaldırmıştı.

Yanaklarında hafif bir pembelik vardı ve Effy bunu hayal etmediğinden emindi. Preston onu başıyla bir kez, resmice selamladıktan sonra bara girerek gözden kayboldu. Kapı bir süreliğine açıldığında Effy, pikaptan yükselen boğuk müzik sesini duydu.

Tren istasyonuna doğru döndü. Gerçekten gidecekse beklemesinin bir anlamı olmadığına karar verdi. Yolda sol ayağı bir su birikintisine girdi ve pantolonunun paçası ıslandı. Caer-Isel'i, kafeleri ve Rhia'yı şimdiden özlemişti. Harold ve Watson'ı bile özlemişti.

Ninova

En çok da asfaltlı yolları özlemişti.

Etrafta Preston'ınkinden başka araba yoktu; sokak iç karartıcı ve boştu. Tren istasyonu, küçük bir bilet gişesiyle sessiz raylardan ibaretti; gişenin camında biriken su damlacıkları tenteden aşağı damlıyordu.

Effy bir sonraki trenin ne zaman geleceğini bile bilmiyordu ve istasyona asılan herhangi bir program göremedi. Preston'ı kendisini izlerken yakalayabileceğini düşünerek omzunun üzerinden geriye baktı. Ama Preston neden onun yalan söyleyip söylemediğini araştırsındı ki?

Effy telefon kulübesini gördüğünde istasyondan birkaç adım ötedeydi, kulübenin camları da buğulanmıştı.

O kulübeye neden girdiğinden ve telefonu eline neden aldığından emin değildi. Preston'a söylediği aptalca yalana sadık kalmak zorunda değildi. Yine de kendini tekrar annesinin numarasını çevirirken buldu.

Çok küçük bir yanı *gerçekten de* annesinin sesini duymak istiyordu. Bu, bir köpeğin daha önce bir arı tarafından sokulduğu gerçeğini unutarak aynı arı kovanına burnunu sokma dürtüsüydü.

"Alo? Effy? Sen misin?"

"Anne?" Hissettiği rahatlama onu şaşkına çevirdi. "Seni daha önce arayamadığım için çok özür dilerim."

"Eh, üzgün olmalısın zaten," dedi annesi. "Çılgına döndüm. Büyükannene ve büyükbabana haber verdim. Neredesin?"

"Hâlâ Saltney'deyim." Effy yutkundu. "Ama az sonra buradan gideceğim."

Bir hışırtı geldi; Effy, annesinin telefonu omzuyla kulağının arasına sıkıştırdığını hayal etti. "*Nihayet* fikrini değiştirmeni sağlayan nedir?"

Nihayet demesi biraz zalimceydi. Buraya geleli sadece bir gün olmuştu. "Sadece haklı olduğunu anladım. Boyumdan büyük bir işe kalkışmışım."

Annesi sessizce kızını onayladı. Arka plandan caddeden geçip giden arabaların belli belirsiz gürültüsü geliyordu. Effy an-

nesini açık pencerenin önünde durmuş, telefon kablosunu kıvrak vücuduna dolamış hâlde hayal etti. Okuldan sonra çöküp ödevlerini yaptığı oturma odasındaki koltuğu, alt kattaki mutfakta geyik eti ve kıymalı turtalar pişiren büyükanne ve büyükbabasını düşündü.

Çocukluğundan beri sahip olduğu pastel pembe duvar kâğıdının ve üniversiteye getirmeye utandığı ama her gece özlediği pelüş ayısının bulunduğu yatak odasını gözünün önüne getirdi.

"Tanrı'ya şükür," dedi annesi. "Daha fazla sorun çıkarmana katlanamam."

"Biliyorum," dedi Effy. "Üzgünüm. Hemen eve geliyorum."

Bu sözler, söylediği anda onu şoke etti. Az önce Caer-Isel'i özlüyordu ama şimdi tanıdık olsa bile güvenli olmadığını fark etti. Bir sessizlik oldu. Annesi keskin bir nefes aldı.

"Eve mi? Derslerin ne olacak?"

"Caer-Isel'e geri dönmek istemiyorum." Gözyaşları aniden boğazında düğümlendi, konuşmak acı veriyordu. "Bir şey oldu anne ve ben..."

Annesine Üstat Corbenic'ten bahsetmek istedi ama konuşma yetisini yitirmişti. Aklına sadece bölük pörçük cümleler geliyordu; ortada bir konu, başı, ortası ve sonu olan bir hikâye yoktu. Sadece dehşetin getirdiği zihin bulanıklığı, ağzını kurutan bir panik ve geceleri onu sarsarak uyandıran kâbuslar vardı.

Ve annesinin, kâbusları konusunda ne kadar hoşgörüsüz olduğunu çok iyi biliyordu.

"Effy." Annesinin sesi o kadar katıydı ki Effy'nin içi burkuldu. "Eve gelmeni istemiyorum. Gelemezsin. Yapacak işlerim var ve sen de artık bir yetişkinsin. Her ne halt ettiysen, kendi başına halletmek zorundasın. Okuluna geri dön. İlaçlarını al. Hayatımı yaşamama izin ver. Haplarını içiyorsun, değil mi?"

Effy o anda duyularının tekrar körelmesini diledi. Sadece üstündeki dalgaların çalkantısını duyabildiği o derin suyun içinde olmak istedi.

Ancak zihni onu oraya götürmüyordu. Bunun yerine, tele-

fonun kulağında bıraktığı soğuk hissi, boğazının sıkışmasını ve kalbinin panikle çarpmasını hissediyordu. Yüzükparmağının olması gereken yerdeki yara dokusunu ovmak için elini kaldırdı.

"İçiyorum," dedi Effy. "Ama sorun..."

Cümlesini yarım bıraktı. *Sorun bu değil,* demeye niyetlenmişti ama bu doğru muydu? Üstat Corbenic'in ofisindeyken her an kaçabilirdi. Üniversitedeki erkekler böyle fısıldaşıyorlardı: Effy bunu istemişti. Yoksa neden kalsmdı ki? Neden onu hiç itmemişti? Neden o basit kelimeyi söylememiş, *hayır* dememişti?

Yeşil ofis koltuğunda otururken hissettiği tarifsiz korkuyu ifade etmeye çalışmak onu her zamanki yola sürükleyecekti. Annesinin ona canavar diye bir şey olmadığını söylemesiyle son bulacaktı. Odasının köşesinden onu izleyen hiçbir şey yoktu, Effy onun donuk ve sabit bakışları üzerindeyken gecelerce uyuyamamış olsa da.

"Yeteri kadar emek vermedim mi?" Annesinin sesi, çizilmiş bir plağa vuran bir iğne gibi hafifçe titriyordu. "On sekiz yıl seninle baş başaydık ve Tanrı biliyor ya, bunu hiç kolaylaştırmadın..."

Effy, annesine büyükannesiyle büyükbabasının da en az onun kadar emek harcadıklarını, okul masraflarını ödediklerini, onu seyahatlere götürdüklerini, ödevlerine yardım ettiklerini, annesi cin içmekten kaynaklanan baş ağrılarını geçirmeye çalışırken veya yorgunluktan günlerce yatakta kalırken kendisiyle ilgilendiklerini hatırlatmayı düşündü. Ama Effy bu konuşmayı binlerce kez dinlemişti. Bunları söylemenin hiçbir yararı yoktu; ne söylese boştu.

Effy sonunda sadece, "Biliyorum," diyebildi. "Üzgünüm. Şimdi okula geri döneceğim. Hoşça kal, anne."

Annesinin cevap vermesini beklemeden telefonu kapattı.

Effy telefon kulübesinden çıktığında botları ıslak mıcırları ezdi. Vücudunun kaskatı kesilmesine neden olan bir paniğe kapılacağını sanmıştı ama bunun yerine tuhaf bir şekilde dingindi. Onu

sakinleştiren, seçeneğinin kalmamış olmasıydı. Şimdi önünde iki yol vardı. Bir tanesi aşınmış ve karanlıktı; diğeriyse yarı aydınlıktı ve onu bekliyordu.

Effy o karanlıktan çıkıp yola sapabileceğini düşünmüştü ama koridordaki fısıldaşmaları ve Üstat Corbenic'i düşündükçe buna katlanamayacağını fark etti. Bu, bir sonraki kararını kolaylaştırdı. Eğilip pantolonunun paçasını yukarı sıyırdı ve sonra boş sokakta yürümeye başladı. Tren istasyonu giderek bulanıklaşıyor, görüş alanından çıkıyordu.

Effy henüz birkaç adım atmıştı ki birinin kendisine doğru yaklaştığını gördü. Yaşlı bir adamdı, yüzü yıpranmıştı; elinde bir çoban değneği ve arkasında meleyen koyunlar vardı. Adam yaklaşana kadar Effy koyunları sayamadı.

Çantasını kendine yaklaştırması, şehirde kazandığı bir içgüdüydü ama adam ondan bir kol mesafesinde durdu. Kırışmış parmakları, kavisli değneği kavramıştı. Gözleri deniz rengindeydi; mat ve buğulu bir yeşil.

Adam, Effy'nin anlamakta güçlük çektiği kırık dökük bir Güneyli aksanıyla, "Buralı olmadığını biliyorum," dedi. "Yukarıdaki uçurumda tek başına güzel bir kız... Anlaşılan peri masallarını okumamışsın."

Effy çok gücendi. "Pek çok peri masalı okudum."

"O zaman gerektiği gibi okumamışsın. Dindar bir kız mısın? Geceleri azizlere dua eder misin?"

"Bazen." Doğrusu yıllardır kiliseye gitmemişti. Annesi, büyükannesinin inancını ve anneliğin koruyucusu Aziz Caelia'ya olan bağlılığını gerekçe göstererek onu sadece âdet yerini bulsun diye kiliseye götürmüştü. Draefen'deki en yakın şapel, kutsanmış yalancıların koruyucusu Aziz Duessa'ya adanmıştı. Effy, orada kolalı beyaz elbisesiyle oturmuş, bacaklarını sıraların altında sallamış ve vitraylı pencerelerdeki kırmızı parçaları saymıştı. Bir ya da iki kez annesini uyuklarken yakalamıştı.

"Ama duaların faydasız," dedi yaşlı çoban. "Seni *ondan* korumazlar."

O sırada rüzgâr sertleşti; keskin ve soğuktu. Tepelerdeki otları dümdüz ediyor ve denizin tuzunu kıyı şeridine taşıyordu. Kara yüzlü koyunlardan biri endişeyle ona doğru meledi. Yedi tane koyun vardı, boynuzları yumuşakçalar gibi yassı kafalarına doğru kıvrılmıştı.

Effy'nin tüyleri diken diken oldu. Sesini alçalttı ve çobana yaklaştı. "Peri Kralı'nı mı kastediyorsunuz?"

Adam hemen cevap vermedi ama gözleri önce sola, sonra dağa, tepelere ve denize doğru kaydı; sanki bir şeyin iki yönden birinden ağır ağır çıkmasını bekliyordu.

Effy yoldaki yaratığı, ıslak siyah saçlarını ve kemikten tacını düşündü. Onu Wetherell de görmüştü. Belki çoban da görmüştü. Effy'nin tüm bedeni elektriğe tutulmuş gibiydi, kanında adrenalin dolaşıyordu.

"Kendini ondan koru," dedi çoban. "Pencerelerine ve kapma metal koy."

"Demir. Biliyorum."

Yaşlı adam elini cebine soktu ve bir süre içini yokladı. Sonra elini uzattı. Avucunda plajdaki çakıl taşlarına benzeyen beyaz, gri ve pas renkli birtakım taşlar vardı. Effy taşlardan birinin ortasındaki delikten adamın kırışık, yaşlı derisini görebiliyordu.

"Büyü taşları," dedi çoban. "Peri Kralı pek çok farklı şekle bürünebilir. Bu taşların ardından bakarsan, onu gerçek hâlinde görebilirsin."

Çoban, Effy'nin bileğini kavradı, parmaklarını zorla açtı ve itiraz etmesine fırsat vermeden taşları avucuna bıraktı. Taşlar yaşlı adamın avucundayken göründüklerinden daha ağırdı. Effy, taşları pantolonunun cebine koydu.

Başını kaldırdığında çoban arkasını dönmüş, ondan uzaklaşarak yeşil tepelere doğru yürümeye başlamıştı. Koyunları suyun üzerindeki şamandıralar gibi sallanarak peşinden gidiyordu. Bir tanesi yolda durdu ve dönüp Effy'ye baktı.

Effy'nin teni hâlâ elektriklenmiş gibiydi. Elini cebine soktu, taşlardan birini gözünün önüne koydu ve ortasındaki boşluktan

baktı. Ama sadece koyunun gözünü kırpmadan, donakalmış bir şekilde kendisine baktığını gördü.

Kendini aptal gibi hissederek taşı gözünün önünden çekti. Peri masalları hakkında olsun ya da olmasın, Caer-Isel'deyken asla durup da sokaktaki garip bir ihtiyarın saçmalıklarını dinlemezdi. Taşları cebine geri koydu ve yanaklarına sıçrayan deniz suyunu sildi. Aklına az önce yankesiciliğin tam tersini yaptığı geldi.

Barın bir adı vardı ama ahşap tabelası o kadar nemli ve çürüktü ki Effy ne yazdığını çıkaramadı. Hissettiğinden daha büyük bir özgüvenle kapıyı iterek içeri girdi. Çobanın az önce söyledikleri yüzünden tüyleri hâlâ diken dikendi.

Birdenbire barın sıcak, altın renkli ışıklarıyla sarmalandı. Köşedeki taştan şömine, bir çizmenin altında kırılan dalların çıkardığı sese benzer bir sesle çıtırdıyordu. Şöminenin üzerinde eski, sepya tonlarında fotoğraflar duruyordu. İçerisi bir dizi yuvarlak masa ve en arka köşede iki kabin ile ağzına kadar doluydu. Kabinlerde kullanılan ahşap daha parlak ve yeniydi; belli ki bu bir modernleştirme çabasıydı.

Barın arkasında sıra sıra likör şişeleri vardı; bazıları renksizdi, bazıları yeşil veya kehribar renkliydi. Akide şekeri gibi parlıyorlardı. Daha önce dinlediği plak hâlâ dönüyordu ve Effy'nin tanımadığı, yumuşak sesli bir kadının şarkısını çalıyordu.

Pencerenin yanında oturan, kalın kazaklarından ve lastik çizmelerinden balıkçı oldukları anlaşılan iki yaşlı adam ve annesinin yaşlarında, elleri Effy hayata gözlerini açtığından beri çalışıyormuş gibi görünen garson kadın ve bir bölmenin üzerinden gördüğü, dağınık saçlarından tanıdığı Preston dışında bar boştu. Effy, Preston'a görünmemek için hızla en yakındaki masanın etrafından dolandı.

Hayatında bir ya da iki kez, Rhia onu götürdüğünde bir bara gitmişti. Dile getirilmeyen görgü kurallarının hiçbirini bilmiyordu. İçki de içmiyordu. Doktor alkolün ilaçlarına kötü etki ettiğini söylemişti ve Effy zaten neyin gerçek olduğunu ayırt etmekte yeterince zorlanıyordu.

Kadın ona acımasızca, ters ters baktı. "Bir şey sipariş edecek misin?" diye sordu. Aksanı çobanınki kadar anlaşılmazdı.

Effy bara doğru bir adım attı. "Evet. Üzgünüm. Bir cin tonik lütfen." Kadın barın arkasına geçip kaşlarını kaldırdı ama uzanıp bir bardak aldı. Effy yanaklarının ısındığını hissetti. Saat sabahın dokuzunu henüz geçmişti ama başka ne sipariş edeceğini bilemiyordu.

Bakışları konuşmalarını kesip onu izleyen balıkçılara doğru kaydı; gür kaşlı adamların küçük ve keskin gözleri vardı.

Çobanın sözleri aklının bir köşesinde yankılanıyordu. *Bu taşların ardından bakarsan, onu gerçek hâlinde görebilirsin.*

Dindar Kuzeyliler için periler şeytandı, yeraltı varlıklarıydı, Azizlerinin ezeli düşmanlarıydı. Dalkavuk, agnostik bilim adamları ve Doğabilimcileri için Peri Halkı, kilisede anlatılan diğer hikâyeler gibi hayal ürünüydü. Ancak Güneyliler için periler, kasırgalar ya da bahçenizdeki yılanlar gibi, hayatın bir gerçeğiydi. Onlara karşı önlem alırdınız, pencerelerinizi kapatırdınız ve kapılarınızı kilitlerdiniz. Durup dururken taşları kaldırıp altlarına bakmazdınız.

Effy, büyü taşını tekrar gözünün önüne koyacak oldu ama bardaki kadının ve bu adamların karşısında kendini aptal gibi hissedebilirdi. Üstelik Peri Kralı son nefesine kadar kibirli olacaktı. Çok daha asil bir kamuflaj seçerdi.

Bir bardağın bara koyulma sesiyle sıçrayarak düşüncelerinden sıyrıldı. Kadın, barın arkasından beklentiyle ona baktı.

Effy, "Ne kadar?" diye sordu. Kadın fiyatı söyledi ve Effy görev bilinciyle bozuk paraları saymaya başladı. Kadın parayı, Effy de bardağını eline aldı. "Buradaki en popüler içecek nedir?" diye sordu.

"Genellikle viski. Ama şimdi kış mevsimi olduğundan çoğu kişi sıcak elma şarabı sipariş ediyor."

Effy kızararak soğuk bardağını kavradı. Kadın tezgâhı silmeye geri döner dönmez koşarak uzaklaştı.

Effy, kadının görüş alanından çıktıktan sonra seçeneklerini

değerlendirdi. Tüm balıkçıların gözü önünde olan masalardan birine oturabilirdi ya da Preston'ınkinin hemen yanındaki kabine oturabilirdi –peki ya sonra? Preston öbür tarafta çalışırken, ikisi de diğerinin varlığının farkındayken ve aralarında sadece bir kilisenin günah çıkarma odasındaki gibi ince, parlak bir ahşap varken, Effy içkisini mi yudumlayacaktı?

Effy bundan daha tuhaf bir sahne düşünemiyordu. Arabadaki konuşmadan sonra, kaybettiği itibarının bir kısmını geri kazanması gerektiğini hissetti. Cesaretini kaybetmeden Preston'ın kabinine doğru yürüdü ve karşısına oturdu.

Preston irkilerek kitabını kapattı. Yanakları kızaran, gözlerini kaçıran suçlu bir okul çocuğuna benziyordu. Aslında tam olarak öyleydi ama Effy, Preston'ın suçluluk duymasını gerektiren şeyin ne olduğunu bilmiyordu.

"Sanırım telefon görüşmen bitti," dedi Preston.

Effy, "Evet," diye cevap verdi. Preston'ın dirseğinin yanında duran yarısı dolu viski bardağı, sabahın dokuzunda bir içki sipariş ettiği için kendini daha az aptal gibi hissetmesini sağladı. Effy hâlâ bir yudum alıp almayacağına karar verememişti ama içkiyi aldığı için memnun oldu; bu sayede kendini Preston'ın dengi gibi hissetti.

Preston, kitabı çantasına geri koydu ama Effy'nin başlığı görmesine engel olamadı: *Emrys Myrddin'in Şiirleri*, MS 196-208.

Preston onu bakarken yakaladı ve meydan okuyan bir bakışla karşılık verdi. "*Senin* kütüphane kitaplarından biri," dedi. "Yarana tuz basmak istemezdim."

Effy onun kendisini sinirlendirmesine izin vermemeye karar verdi. "O zaman Denizcinin Ölümü'nü yakın zamanda okumuş olmalısın."

"Bu Myrddin'in bilinen eserlerinden biri değil. Bilmene şaşırdım."

"Sana söylemiştim. Kendisi en sevdiğim yazardır."

"Myrddin'in şiirlerinin genellikle orta düzeyde olduğu konusunda akademik bir fikir birliği var."

Effy'nin yüzü ısındı, öfkeden midesi düğüm düğüm oldu.

Ninova

"Neden açıkça küçümsediğin bir şeyi incelemekle uğraşıyorsun?"

"Bunun akademik bir fikir birliği olduğunu söyledim; kişisel fikrim değil." Elbette kişisel fikrini paylaşmayacaktı. Kartlarını gizleme konusunda Effy'den çok daha iyiydi. Burnuna doğru kayan gözlüklerini yukarı itti. "Her neyse, kendini bir şeye adaman için onu sevmen gerekmez."

Bunu o kadar umursamaz bir şekilde söylemişti ki Effy, Preston'ın kendisini kızdırmak gibi bir niyeti olmadığını biliyordu ama bu kadar az çabayla onu bu kadar çok incitebilmesi durumu daha da kötüleştiriyordu. Effy, "Sevmiyorsan ne anlamı var ki?" dedi güçlükle. "Sınavlarında istediğin her şeyi okuyacak kadar yüksek puan aldın ve bir anda aklına esti diye edebiyatı mı seçtin?"

"Aklıma estiği için değil. Belki mimari senin tutkundur, belki değildir. Hepimizin yaptıklarımızı neden yaptığımızla ilgili sebeplerimiz var."

Effy başka bir öfke dalgasına kapıldı. "Okuduğun ve yazdığın hikâyeleri umursamıyorsan, edebiyat okumanın hiçbir anlamı yok."

"Çoğunlukla teoriler üzerine çalışıyorum. Yazar değilim."

Bu, Effy'yi bir anaforun sıkı ve amansız kucağına yakalanmış gibi ezip geçti. Nasıl olur da Preston sadece edebiyat okuyarak, kendisi tek bir kelime bile yazmadan, hayal ettiği şeyleri hiç kâğıda dökemeden tatmin olabilirdi? Bu arada, kendi sıradan hayatının bayağılığı Effy'yi perişan ediyordu: Nasıl inşa edeceğini bilmediği şeylerin planlarını çiziyor, *başkalarının* yuva diye adlandıracağı evleri tasarlıyordu. Bu ağlamasına yetecek kadar acı vericiydi ama gözlerine dolan yaşları tutmak için tırnaklarını avuçlarına batırdı.

"Pekâlâ," dedi sonunda, onun soğuk ve ifadesiz tonuna ayak uydurmaya çalışarak. "Zaten bir Argantlının Lirya peri masallarını okuyarak ne öğrenebileceğini anlamıyorum. Myrddin *bizim* ulusal yazarımızdır. Annenden onun hikâyelerini dinleyerek büyümediysen anlayamazsın."

"Söyledim ya," dedi Preston yavaşça. "Annem Liryalı."

"Ama Argant'ta büyümüşsün."

"Belli ki."

Preston'ın yüzü asıldı; Effy, onun ilk kez küskün ve savunmaya geçmiş göründüğünü fark etti. Ama bu küçük zafer ona düşündüğü kadar tatlı gelmedi. Elbette Preston aksanının ve tartışmasız Argantlı olan soyadının farkındaydı. Kütüphanedeki edebiyat öğrencisiyle olan konuşmasını hatırladı; öğrenci de aynı soruyu sormuştu: *Yani, kaç Argantlı, Lirya edebiyatı okumak ister ki?*

Bunun altında dile getirilmemiş ikinci bir soru vardı: *Bu hakkı nereden buluyorlar?*

O delikanlı gibi, o Liryalılar gibi dar görüşlü ve bağnaz, düşmanları hakkındaki tüm saçma batıl inançlara ve klişelere inananlardan olmak istemiyordu. Preston'dan ne kadar hoşlanmasa da nasıl kadın olarak doğmak kendi suçu değilse, Argantlı olarak doğması da Preston'ın suçu değildi.

Effy, Preston'ın Denizci'nin Ölümü'nü okurken ses tonundaki saygıyı hatırladı. *Hepimizin yaptıklarımızı neden yaptığımızla ilgili sebeplerimiz var.*

Belki de Preston'ın Myrddin'e bu kadar bağlı olmasının bir sebebi vardı. Belki de bu sadece arsız bir fırsatçılık değildi. Effy birdenbire ve beklenmedik şekilde, onu kışkırttığı için üzüldü.

Preston bardağını kaldırdı ve tek seferde, yüzünü bile buruşturmadan hepsini mideye indirdi. Bitirince, Effy'nin dokunulmamış cin toniğine baktı. "Şunu içecek misin?" dedi.

Effy bardağına, erimekte olan buza, köpüren toniğe baktı. Gece boyunca içen annesinin kan çanağına dönen gözleri aklına geldi ve midesi bulandı. "Hayır."

"O zaman gidelim."

"Ne?"

"Seni Hiraeth'e geri götüreyim."

"Burada çalışacağını sanıyordum," dedi Effy. "Hani Ianto başında bekliyordu?"

Ninova

"Evdeyken Ianto başımda bekliyor, burada da sen." Effy itiraz etmek üzere ağzını açacakken Preston aceleyle devam etti: "Senin suçun değil. Kasabada cin tonik içmekten ve ben çalışırken beni seyretmekten başka yapacak bir işin yok. Saltney'deki en ilginç şey olmaktan memnun değilim ama seni temin ederim ki durum bu."

"Ben o kadar emin değilim." Effy çobanı, cebindeki taşları düşündü. Bunlardan bahsetmemeye karar verdi. "Egonu zedelemek istemem ama buraya gelirken çok ilginç koyun dışkıları gördüm."

Preston gerçekten *güldü*. Kısa ve ani, küçük bir kahkahaydı ama içinde hiçbir kötülük yoktu. Preston onu gerçekten komik bulmuştu. Ve Effy –ne yazık ki– onun kahkahasını sevdiğini fark etti.

Hâlâ dolu olan bardağını barmene geri verdi ve Preston'ın peşinden sokağa çıktı. Yeniden yağmur çiselemeye başlamıştı ve su damlaları, sabahları yağan ufacık, parlak çiy tanecikleri gibi Preston'ın saçlarına düşüyordu.

Effy dudağına düşen bir yağmur damlasını yalarken, Preston elini cebine soktu ve sigara paketini çıkardı. Ağzına bir sigara koydu ve tek eliyle sigarasını yakarken, diğer elini sürücü kapısına uzattı. Uzun, ince parmakları kapı kolunu tamamen kavradı.

Effy, "Bir tane alabilir miyim?" diye sordu.

Neden böyle dediğinden pek emin değildi. Belki Preston'a bir şeyleri kanıtlamak, belki de barda bıraktığı, buzu erimekte olan cin toniği telafi etmek istiyordu.

Belki de Preston'ın sigara içerken hafifçe büzülen dudakları dikkatini dağıtmıştı. Effy başını iki yana sallayarak bu davetsiz düşünceyi uzaklaştırmaya çalıştı.

Preston da Effy kadar şaşırmış görünüyordu. Ama tek kelime etmeden bir sigara daha çıkardı, ağzına soktu, yaktı ve arabanın kaputu üzerinden Effy'ye uzattı.

Effy hafifçe gülümsedi. "Çakmağını bana vermek istemiyor musun?"

Preston'ın yanaklarının kızardığını görmek onu çok memnun etti. "Kibar olmaya çalışıyordum," dedi Preston. "Bir daha bu hataya düşmem."

Arabaya bindiler. Effy sigarayı dudaklarına götürdü ve öksürmemeye çalışarak içine çekti. Daha önce hiç sigara içmemişti ama Preston'ın bunu bilmesini istemiyordu. Aynı sigaranın birkaç dakika önce Preston'ın dudaklarına dokunduğunu düşündüğünü de. Bakışları sürekli Preston'ın ağzına, araba sürerken sigarasını dişlerinin arasında nasıl özenle tuttuğuna kayıp duruyordu.

Araba yamacı tırmanıyor, sigara dumanı sessiz havada kıvrılıyor, deniz kayalıklara karşı durmak bilmeyen ritmiyle gümbürdüyordu. Belki sigaranın, belki de Preston'ın arabasının tuhaf bir şekilde rahatlatıcı kokusunun etkisiyle Effy, üzerine onu uyuşturan bir sakinliğin çöktüğünü hissetti.

Bir kez daha Hiraeth'e götürülürken elini cebine soktu ve parmağını taşların oyuklarında gezdirdi.

Ninova

Altı

Tufan, iklimsel bir olaydan daha fazlasıydı. Bölgedeki sosyal, siyasi ve ekonomik tarihi tanımlamaya başladı ve Aşağı Yüzlük sakinleri arasında kendine özgü ve giderek daha belirgin bir altkültürün ortaya çıkmasına neden oldu. Biraz çelişkili bir biçimde, Güney milliyetçiliğinde bir yükselişe ve Lirya'nın Kuzey-Güney ayrımının sertleşmesine neden oldu. Bu nedenle, Tufan'ın yaklaşık iki yüzyıl sonra bile Güneyli kimliğinin çekirdeğini oluşturduğu söylenebilir.

NEO-BALAD GELENEĞİNDEKİ GÜNEYLİ
YAZARLAR DERLEMESİNİN GİRİŞ BÖLÜMÜNDEN,
EDİTÖR: DR. RHYS BRINLEY, M. S. 201

Ertesi sabah Effy'nin Dokuz Çan Körfezi'ne gelişinden sonraki ilk bulutsuz gündü ve Effy bunu bir işaret olarak kabul etti. Uyanır uyanmaz çabucak giyindi ve botları yumuşak toprakta kayarak patikadan eve doğru koşmaya başladı.

Aşağıda deniz bile kendi hâlinde görünüyordu; taşlara vuran dalgalar hafif bir hışırtı çıkarıyordu. Güneş ışığı köpüklerin beyaz tepelerinde parlıyordu. Effy uzakta, suda oynayan iki fok gördü; kafaları, bulunduğu noktadan çakıl taşları kadar küçük görünüyordu.

Dünkü sükûnet yerini acemi bir kararlılığa bırakmıştı. Arabada Preston'ın yanında otururken ve tütün dumanı arabayı doldururken, Effy denemeye karar vermişti. Daha başlamadan

pes edemezdi. *Kendini bir şeye adaman için onu sevmen gerekmez,* demişti Preston. Effy o an Preston'ın bu küçümseyici tavrından rahatsız olmuştu ama şimdi –biraz da isteksizce– bunun aslında iyi bir tavsiye olduğunu fark etmişti.

Myrddin hakkında birkaç konuda yanılmış olabilirdi ama bu, her şey hakkında yanıldığını göstermezdi. O hâlâ *Angharad*'ı yazan kişiydi. Hâlâ konukevinin kapısına demir takan adamdı.

Angharad da bir zamanlar görevlerinin imkânsız olduğunu düşünmüştü. Başlarda Peri Kralı'ndan kaçabileceğine hiç inanmamıştı.

Effy büyük bir tasarımcı değildi ancak mükemmel bir kaçış ustasıydı. İçinden geçebileceği büyüklükte bir çatlak oluşana kadar hayatının mimarisini sürekli yontuyordu. Ne zaman bir tehlikeyle karşı karşıya kalsa, zihni gizli bir kapı, döşeme tahtalarında bir delik, saklanabileceği veya kaçabileceği bir yer ortaya çıkarıyordu.

Sonunda ev göründü. Narin, mavi gökyüzüne karşı simsiyahtı. Effy'nin yanında Hiraeth Köşkü için yaptığı orijinal tasarımın bulunduğu eskiz defteri ve bir ya da iki tanesi kurur diye üç adet dolma kalem vardı. Yosunlu basamakları tırmanırken nefes nefese kaldı.

Ianto eşikte onu bekliyordu. Effy'yi gördüğüne memnun olmuş, hatta rahatlamış gibiydi. "Anlaşılan kendini daha iyi hissediyorsun," dedi.

Evden nasıl kaçtığını hatırlayınca yeni bir utanç dalgasına kapılan Effy, "Evet," dedi. "Dün gelmediğim için özür dilerim... Ben, ee, sanırım hâlâ buranın havasına alışmaya çalışıyorum."

"Gayet anlaşılabilir," dedi Ianto, hoşgörülü bir şekilde. "Tam bir Kuzey kızı olduğun belli. Neyse ki o kadar hasta görünmüyorsun."

Effy onun dış görünüşünü mü yoksa tavrını mı kastettiğini kestiremedi; ta ki Ianto devam edene kadar.

"Tenin hoş bir renk almış."

"Ah," dedi. Yüzü kızardı. "Teşekkür ederim."

Ianto'nun açık renk gözleri parlıyordu. "O hâlde başlayalım," dedi ve Effy'ye kapıdan içeri girmesini işaret etti.

Ninova

Effy üzerindeki tedirginliği attı ve onu takip etti. Orijinal tasarımının gücü ve yaratıcılığı nedeniyle seçilmişti ama bu Hiraeth'in kendisini görmeden önceydi. Ianto'nun ilk çağrısı, onu sadece büyük, boş bir arazi ve üzerine inşa edilecek yeni bir temel bekliyormuş gibi bir izlenim yaratmıştı. Yıkık dökük bir harabe değil. Dün Saltney'den döndükten sonra Effy yatağın kenarına oturmuş, eskiz defterini dizlerinin üzerine koymuş ve başlangıçtaki hayaliyle, gördüğü çirkin gerçekliği birleştirmeye çalışmıştı.

Sonuç, en azından onun acemi gözlerine göre hiç de fena değildi. Planın zaman içinde gelişeceğini düşündü –Ianto, Caer-Isel'e dönmeden önce son şeklini almış bir tasarım istiyordu– ama bunu yapabilirdi. Yapması gerekiyordu.

Ianto onu güneşe ve bulutsuz gökyüzüne rağmen hâlâ yarı yarıya kasvetli, gri bir ışıkla dolu olan giriş salonuna götürdü. Yerdeki su birikintileri bulanık ve tuzluydu. Mutfağın girişinde duran Wetherell gergin, suratsız ve sert görünüyordu. Effy günaydın dediğinde onu yalnızca başıyla selamladı.

Effy onun hevesini kırmasına izin vermedi. "Ben de buradan başlamak istiyorum," dedi. "Giriş salonundan. Burası güneşli bir günde ışıkla dolup taşmalı."

"Bu biraz zor olacak," dedi Ianto. "Evin ön tarafı batıya bakıyor."

Effy, "Biliyorum," diye cevap vererek çantasından eskiz defterini çıkardı. "Mümkünse evi ters çevirmek istiyorum. Giriş salonu ve mutfak doğuya, denize bakacak şekilde."

Ianto düşünceli bir yüz ifadesi takındı. "O zaman girişin yamaç tarafında olması gerekir."

"Kulağa imkânsız geldiğini biliyorum," dedi Effy.

Wetherell araya girdi. "Daha doğrusu kulağa pahalı geliyor. Bay Myrddin sizinle projenin finansal kısıtlılıkları hakkında konuştu mu?"

"Şimdi olmaz," dedi Ianto, elini sallayarak. "Effy'nin planlarının kapsamını öğrenmek istiyorum. Ayarlamalar yapmamız gerekirse, bunu sonra halledebiliriz."

Wetherell bir an için karşı çıkacak gibi oldu ama dudakları inceldi ve kapının pervazına yaslandı.

"Evet," dedi Effy temkinlice. "Bunu da hesaba kattım. Maliyeti ve fizibiliteyi. Tasarımım gereğince, mevcut yapının çoğunun yıkılması ve yeni evin uçurumun kenarından birkaç dönüm geriye yerleştirilmesi gerekecek. Kayaların öngörülemezliği, engebeli topografya göz önüne alındığında..." Effy sözlerini yarıda kesti. Ianto'nun benzi solmuştu. Yüzündeki hoşnutsuzluk ifadesi ona fikirlerinin aslında aynı doğrultuda olmadığını gösteriyordu. Acaba Ianto eskisinin yerini tamamen yeni bir yapının almasını düşünmemiş miydi?

Ianto'nun yüz ifadesi, gözlerinin kararması, Effy'nin içini belirsiz ama korkunç bir korkuyla doldurdu. Geri çekildi.

Ama Ianto sadece, "Benimle yukarı gelir misin, Effy? Görmeni istediğim bir şey var," dedi.

Effy uyuşuk bir şekilde başını salladı ve bu kadar korktuğu için kendini aptal gibi hissetti. Bu, annesinin onu azarlayacağı türden bir şeydi –*hiçbir şey olmadı, Effy*. Çocukken kâbus gördükten sonra annesinin odasına koştuğunda teselli yerine bu kafa karıştırıcı küçümsemeyle karşılaşırdı.

Tekrar tekrar *aynı* kâbusu, odasının köşesinde aynı karanlık şekli görüyordu. Sonunda annesinin kapısına gitmekten vazgeçmişti. Bunun yerine, uyku hapları etkisini gösterene kadar başucu lambasının ışığında *Angharad*'ı okurdu.

Ianto, elini çürümüş ahşap tırabzanın üzerinde gezinerek onu üst kata çıkardı. Effy hafifçe sendeleyerek onu takip etti. Peri Kralı'nın portresinin yanından geçerken kısa bir an duraksadı ve onun soğuk bakışlarıyla göz göze geldi. Bunu kasten yapmamıştı. Bu bakış ona bir meydan okuma gibi geldi; Peri Kralı'nın *bu hâli*, yaldızlı bir çerçevenin, gerçek olmayan bir dünyanın içine hapsolmuş bir hatırlatma gibiydi.

Ama gerçek Peri Kralı, resimdeki gibi zapt edilmemişti. Ve Effy o yaratığı yolda görmüştü.

Effy, Ianto ile yukarı katın sahanlığına ulaşırken cebindeki

Ninova

büyü taşını kavradı. Aziz Eupheme ve Aziz Marinell'in oymalarından sular damlıyordu. Ianto o kadar uzun boyluydu ki damlalar omuzlarına ve siyah saçlarına düşüyordu.

Ianto bunun farkında bile değildi. Effy böyle bir yerde yaşayınca insanın soğuğa ve neme karşı duyarsızlaştığını tahmin etti.

Ianto onu bir koridora yönlendirerek, "Bu taraftan," dedi. Ayaklarının altındaki döşemeler gürültülü bir şekilde gıcırdadı. Küçük, alelade bir kapının önüne geldiklerinde durdu. "Önceki gün o kadar aceleyle çıktın ki sana bunu gösteremedim. Elbette seni suçlamıyorum. Bu ev herkesin kaldırabileceği bir yer değil."

Kapı kolu titremeye, kapı çerçevesi sarsılmaya başladı; sanki biri diğer taraftan öfkeyle kapıya vuruyordu. Effy gerildi, kalbi hızla çarpıyordu. Kendini bir anda Üstat Corbenic'in ofisini ve yeşil koltuğunu düşünürken buldu; koltuğun gevşemiş iplikleri, uzayıp giden sarmaşıklar gibi görünüyordu.

Ianto çat diye kapıyı açtı. Daha doğrusu kapı kolunu çevirdi ve gerisini rüzgâr halletti; şiddetle uluyarak, kapıyı menteşelerinden sökercesine savurdu. Effy içgüdüsel olarak geriye doğru sendeledi ve bir elini kaldırarak gözlerine siper etti. Açık duran kapıdan dışarı bakmayı ancak rüzgârın uğultusunda bir duraksama olduğunda başarabildi.

Dışarıda dar bir balkon vardı; tahta döşemelerinin sadece yarısı sağlamdı. Zemin küf ve nem tarafından öylesine aşındırılmıştı ki dama tahtasına benziyordu; güneşten solmuş tahtaların arasında kara boşluklar sıralanıyordu. Balkon rüzgârda gıcırdayıp inliyordu, tıpkı Effy'nin hayalindeki bir hayalet gemi gibiydi; lime lime olmuş yelkenleri, bir ölüm perisinin şarkısına eşlik edercesine sallanıyordu.

Effy dehşet içinde Ianto'ya baktı. Onun bu yıkık dökük platforma çıkmasını istemeyeceğini ümit etti.

Ianto, zihnini okuyabiliyormuş gibi kolunu uzatıp onu geri çekti. Kolu büyük ve kıllıydı; teni ise kadim taşlar kadar beyazdı.

"Daha ileri gitme," dedi Ianto. "Bu da babamın ihmalkârlığının başka bir göstergesi. Manzaraya bakmanı istiyorum."

Ianto'nun kolunun ardında kendini daha güvende hisseden Effy, öne doğru eğildi. Çürümüş tahtaların ötesinde uçurumun yeşil, beyaz ve gri yüzü uzanıyordu: Kayalıklarda kartal yuvaları ve daha küçük martı yuvaları vardı; tüyleri rüzgârda uçuşuyordu... Aşağıda ise deniz kaygan ve ölümcül görünüyordu. Dalgalar, kayalara dişlerini geçiriyordu.

Effy, yüksekliği ayak tabanlarında duyumsadı ve avuçları terledi. Daha önce, uçurumdaki kayalar ayaklarının altında parçalandığında bu o kadar beklenmedik bir şekilde olmuştu ki korkmaya fırsat bile bulamamıştı. Artık kayaların ne kadar tehlikeli olduğunu, okyanusun köpüren gazabını biliyordu.

"Çok güzel, değil mi?" Ianto'nun saçları rüzgârda bile çoğunlukla düz duruyordu.

Effy, "Dehşet verici," diye itiraf etti.

"Pek çok güzel şey gibi," dedi Ianto. "Buraya neden Dokuz Çan Körfezi dendiğini biliyor musun?"

Effy başını iki yana salladı.

"Tufan'dan önce kara, denizin daha ilerisine kadar uzanıyordu. Eski karada birkaç küçük yerleşim yeri vardı; çoğu balıkçı köyleriydi. Bu köylere olanlar hakkında size ne öğretildi?"

Effy, "Şey, bir fırtına çıkmış," diye başladı ama bunun o tuzak sorulardan biri olduğunu fark etti. Yemi yutarsa, tuzağa düşmüş olurdu.

Ianto belli belirsiz gülümsedi. "Bu da Kuzeylilerin Tufan hakkında sahip oldukları yanılgılardan biri. Büyük bir fırtınanın, dehşet dolu tek bir gecenin ardından yaşanan kötü sonuçlardan ibaret olması. Ama bir insanın boğulması on dakika kadar sürebilir. On dakika çok uzun bir süre gibi görünmüyor ancak nefes alamadığında ve ciğerlerin ağrıdığında, gerçekten öyle gelebilir. Sudan çıkarıldıktan sonra bile ölebilirsin; karada kurursun ancak su, ciğerlerini onarılamayacak kadar çürütmüştür. Aşağı Yüzlük'ün sular altında kalması yıllar sürdü, tatlım. Her şey yağışlı mevsimin olması gerekenden daha uzun sürmesi ve kurak mevsimin olması gerekenden daha az kurak geçmesiyle başladı.

Birkaç kayalığın parçalanması, bir ya da iki bataklığın sınırlarını aşarak kabarması ilk başta pek dikkat çekmedi ve kesinlikle bir uyarı olarak algılanmadı.

Sıcak sudaki kurbağa deyimini duydun mu? Eğer dereceyi yavaşça artırırsan, kurbağa diri diri haşlanana kadar hiçbir şey fark etmez. Yumuşak karınlı bir Kuzeyli, tehlikenin yaklaştığını görebilirdi ama Güneyliler âdeta denizle bütünleşmişlerdi. Deniz sürekli can aldı; binlerce kişi öldü ve başka türlüsünü bilmedikleri için buna katlandılar. Su kapılarına gelene kadar Tufan'dan korkmak akıllarına gelmedi.

Şanslı olanlar, daha varlıklı olanlar, evleri kıyıdan daha geriye kurulmuş olanlar kaçmayı başardılar. Ama dalgalar yükseldi ve her şeyi yuttu: evleri, dükkânları, kadınları, çocukları, yaşlıları ve gençleri. Denizin merhameti yoktur. Bu körfezde dokuz kilise vardı ve hepsi de sular altında kaldı; Aziz Marinell'e ne kadar yalvarsalar da. Belirli günlerde bu kiliselerin çan seslerinin suyun altında hâlâ duyulabildiğini söylüyorlar."

Effy denize doğru döndü ve kulak kabarttı ama hiçbir çınlama duyamadı.

"Tufan iki yüzyıl önce olmuş," dedi. "Babanız doğmadan çok önce." Bunun kulağa küçümseyici gelmediğini umdu.

"Elbette," dedi Ianto. "Ama Tufan'ın hikâyesi Aşağı Yüzlük'te doğan her çocuğun zihninde yaşar. Annelerimiz beşikte onu kulaklarımıza fısıldar. Babalarımız bize yürümeyi öğretmeden önce yüzmeyi öğretir. Arkadaşlarımızla oynadığımız ilk oyun, suyun altında nefeslerimizi ne kadar tutabileceğimizi görmektir. Öğrenmemiz gereken şey korkudur. Korku, denizin bizi almasını engeller."

Effy, Rhia'nın ona Güneyliler ve batıl inançları hakkında söylediklerini hatırladı. İkinci bir Tufan'dan korktuklarını ve Uyuyanlar büyüsünün bunu durduracağını düşündüklerini. Effy okyanusun kayalıkları dövüşünü izlerken ve Ianto'nun konuşmasını dinlerken, neden böyle düşündüklerini anlayabiliyordu. Korku herkesi inandırabilirdi.

Tuhaf bir şekilde kendini Üstat Corbenic'i düşünürken buldu. Üstat Corbenic elini ilk kez dizine koyduğunda, Effy onun sıcak ve babacan davrandığını düşünmüştü. Korkmayı öğrenmemişti. Şimdi bile, korkmaya izni olup olmadığını bilmiyordu.

Ianto, "Babam bu evi bu yüzden buraya inşa etmiş," diye devam etti. "Annemin ve benim denizden korkmayı öğrenmemizi istemiş."

"Anneniz Aşağı Yüzlük'ten değil mi?" Ianto'nun vurgulamak istediği bu değildi ama bu küçük detay, gizemli dulun yüzünü bile göremeyen Effy'nin dikkatini çekmişti.

"Hayır," dedi Ianto kısaca. "Ama Effy, umarım bu evi yıkmanın bir saygısızlık olacağını anlamışsındır. Babamın anısına saygısızlık olur. Belki de ilk mesajımda net değildim ve özür dilerim. Bu ev yerle bir edilemez. Babama ve Emrys Myrddin'in mirasına büyük saygı ve sevgi duyduğunu biliyorum; bu yüzden bu zorluğun üstesinden gelebileceğine eminim."

Acaba o da Myrddin'in kutsanmasının başka bir Tufan'ı durduracağına inanıyor muydu? Hatta belki de çoktan verilmiş olan zararı tersine çevirebileceğine? Effy bunu sormadı; Ianto'yu kırma riskini almak istemiyordu. Nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışırken, Ianto uzanıp kapıyı kapattı. Rüzgârın uğultusu boğuklaştı ve Effy'nin saçları yeniden düzleşti.

"Hazırım," dedi Effy sonunda. "Bunu yapmak istiyorum."

Bir kez olsun değerli, güzel ve *kendisine* ait bir şey yapmayı o kadar çok istiyordu ki. Bunun sadece bir kaçıştan daha fazlası olmasını, hayali canavarlardan kaçan korkak bir küçük kızdan fazlası olmayı istiyordu. Kendisine ait bir tez, bir gazete makalesi ya da peri masalı bile yazamıyordu; üniversite bunu ona açıkça belli etmişti. Bu kalıcı bir şey yapmak için son şansı olduğundan bunu değerlendirecekti; iş ne kadar aşılmaz görünürse görünsün.

Ve Caer-Isel'e geri döndüğünde, Üstat Corbenic'e ve sınıf arkadaşlarına kendisi hakkında yanıldıklarını söyleyecekti. Asla sızlanmayacak, diz çökmeyecekti. Bir daha asla o yeşil koltuğa oturmayacaktı.

Ninova

Myrddin'e bir kez daha güvenmek zorundaydı. Onun kendisine imkânsız bir görev vermeyeceğine inanmak zorundaydı. Her zaman olduğu gibi *Angharad*'da yazılı olan sözlere, vaat ettiği mutlu sona güvenmek zorundaydı. Peki ya boğulan milyonlarca kişi? Peki ya başka bir Tufan olacağına dair söylentiler?

Tek düşmanı denizdi.

"Harika," dedi Ianto, tek gamzesini ortaya çıkaran gülümsemesiyle. "Seni seçmekle doğru karar verdiğimi biliyordum." Uzanıp bir elini Effy'nin omuzuna koydu ve nazikçe sıktı. Effy donakaldı.

Ianto onun cevap vermesini bekliyormuş gibi gözlerini ondan ayırmıyordu. Ama Effy onun kocaman elinin nemini ve ağırlığını hissedebiliyordu. Bu onu zamanda geriye, Üstat Corbenic'in ofisine götürdü. O yeşil koltuğa.

Üzerindeki ağırlığı anlatması mümkün değildi. Örümcek ağlarının ve tozun altına gömülmüş eski bir oyuncak bebeğe dönüşmüş gibi hissediyordu.

Sessizlik gereğinden fazla uzayıp dayanılmaz hâle gelince, Ianto elini çekti. Effy'nin korkusunu sezmiş gibi bakışlarının yoğunluğu azaldı. Kendisi de biraz sersemlemiş gibi bakarak gözlerini kırpıştırdı.

"Üzgünüm," dedi. "Lütfen bana biraz izin ver. Wetherell ile bazı hesaplar yapmam gerekiyor. Korkarım ki isteklerim onu memnun etmeyecek. Lütfen burada bekle."

Effy beklemedi. Başı zonkluyordu ve midesi bulanıyordu. Myrddin'in yıkıntıya dönen tuhaf evi gıcırdayıp homurdanıyordu. Yıllar evvel, ilk Tufan'dan önce, Aşağı Yüzlük halkı suçlularını gelgit sırasmda sahile bağlayarak idam etmişti. Sonra hepsi dalgaların yükselmesini beklemiş ve izlemişti. Piknik battaniyelerini ve ekmeklerini getirmişlerdi. Denizin günahkârı beslediği gibi onlar da kendilerini beslemişler, rengi solana ve tıka basa doyana kadar boğazından aşağı su dökmüşlerdi.

Effy bu sahneyi düşündüğünde aklına neden bir kadın geldiğinden emin değildi. Saçları yosun renkli bir kadın.

Bu tam da Kuzeyli fatihlerin Güneyli tebaalarını kurtardıklarını iddia ettikleri türden bir barbarlıktı. Yüzyıllar sonra, hiç fetih olmamışçasına, hepsi de genellikle *Lirya*'dan çıkan peri masalları ve efsanelere konu oldu. Bu yakışıksız gelenekleri ortadan kaldırmak için bütün köyler katledilmemiş gibi. Hikâyeler savaş ganimeti değilmiş gibi.

Effy bir eliyle duvardan destek alarak, yavaşça koridorda yürüdü. Kapılardan birinin dışında durduğunda bulantısı dinmedi. Diğer taraftaki çalışma odasıydı, yani Preston'ın odası. Merak ya da belki başka bir şey onu kapı koluna uzanmaya zorladı.

Her zaman kilisenin günah çıkarma odasında uyuşuk bir şekilde oturmuş, itiraf etmeye değer görünen ama rahibi utandıracak kadar korkunç olmayan günahlar icat etmeye çalışmıştı. Şimdi ise itiraf etmek için açık bir dürtü duyuyordu. Her ne kadar hâlâ kendini ortada hiçbir şey olmadığına ikna etmeye çalışsa da birinin Ianto'nun ona nasıl dokunduğunu bilmesini istiyordu. Dostça bir jest, omuzunu okşayan bir destek. Ama tüm tufanlar zararsız bir su damlasıyla başlamıyor muydu?

Effy doğruyla yanlışı, güvenilirle güvenilmezi ayırt edememesinden nefret ediyordu. Korkusu tüm dünyasını değiştirmişti. Herhangi bir şeye bakmak, kırık bir aynadaki çarpık, paramparça ve tuhaf yansımayı görmeye çalışmak gibiydi.

Preston umursadığı tek şeyin *gerçek* olduğunu söylemişti. Effy'ye korkusunun yerinde olup olmadığını daha iyi kim anlatabilirdi? Effy nedense bu konuda Preston'a güvenebileceğini hissetti.

Arabada bulundukları süre boyunca Preston ona hiç dokunmamıştı. Hatta çevresinde hareket ederken *etrafından* dolanmış, Effy çok kırılgan bir şeymiş ve onu kırmak istemiyormuş gibi çok dikkatli davranmıştı.

Effy nefesini tuttu ve yavaşça kapıyı açtı. Kapı evin geri kalanı gibi gıcırdayarak, ölmekte olan bir kedi gibi korkunç bir ses çıkardı. Effy onu Myrddin'in çalışma masasının ardında, başı bir kitaba gömülmüş hâlde bulmayı bekliyordu.

Ninova

Ama oda boştu ve Effy hayal kırıklığına uğradı. Etrafa saçılan kâğıtlara ve eski kitaplara, pencerenin kenarına dizilen sigaralara, uzanma koltuğunun üzerine atılan örtüye göz attı. Bir süre uzanma koltuğuna bakarak, Preston'ı orada uyurken hayal etmeye çalıştı.

Bunu düşünmek hafifçe gülümsemesine neden oldu. Herhalde Preston'ın uzun bacakları kenardan sarkıyordu.

Kendini daha meraklı ve cesur hissederek çalışma masasına yaklaştı. Bu masa Myrddin'indi ama Effy onu artık burada otururken hayal edemiyordu, Preston masayı ele geçirmişti. Kitapları midye kabukları gibi açık duruyordu, su lekeleri sayfalarını sarartmıştı. *Emrys Myrddin'in Şiirleri, MS 196-208* kitabında "Denizcinin Ölümü" sayfası açık duruyordu. Effy parmağını sözcüklerin üzerinde gezdirirken, Preston'ın da aynısını yaptığını düşündü. Ses tonundaki hayranlığı hayal mi etmişti, yoksa Preston, Myrddin'e karşı derin bir saygı mı besliyordu?

Etrafa saçılmış kâğıtlar vardı; bazıları top yapılmış veya katlanmış, bazıları ise buruşturulmuş, sonra yeniden düzeltilmişti. Pek çoğunun kenarları bir defterden koparılmışlar gibi tırtıklıydı. Effy, Preston'ın defterini aradı ama göremedi. Dolma kalemleri her köşeye dağılmış, kapakları sorumsuzca açık bırakılmıştı.

Effy onun özeline burnunu soktuğunun farkındaydı ama bunu umursamıyordu. Kâğıtların pek çoğunu düzeltti. Çoğu Argantça yazıldığı için okuyamadı ama durup Preston'ın elyazısını inceledi. Yazısı kütüphane kayıt defterindeki gibi sıkışık ve düzenliydi ama zarif olduğu söylenemezdi. Preston g'leri komik bir şekilde, başsız bir kardan adam gibi üst üste dizilmiş iki daire gibi çiziyordu. Effy dudağını ısırdı çünkü bu ilgisini çekmiş olsa da gülümsenmeyecek kadar aptalca bir şey gibi görünüyordu.

Başka bir kâğıdı açtı; bu Liryaca yazılmıştı.

Önerilen tez başlığı? Yazarın İnfazı: Emrys Myrddin'in Başlıca Eserlerinin Yazarlığı Üzerine Bir İnceleme
Birinci bölüm: ?? ile başlayan sahte yazarlık teorisini sun.

İkinci bölüm: kriptografik kanıtlar-örnekler için Gosse'ye danış
Üçüncü bölüm: mektuplar, günlük kayıtları –Laleston'daki en yakın teksir makinesinin kullanımı?

Liste biraz daha devam ediyordu ama Effy'nin zihni ilk satıra takıldı. *Yazarın İnfazı*. Effy, parmakları titreyerek kâğıdın arkasını çevirdi. Preston sayfanın kenarlarına birtakım amaçsız çizimler yapmış ve sayfanın aşağısına doğru tekrar eden rasgele sözcükler karalamıştı.

Kapı gıcırdayarak açıldığında şaşkınlık içinde, onun sayfa kenarlarına aldığı notlara bakıyordu.

Preston, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Effy kalbi çarparak, derhal kâğıdı buruşturdu. "Ben de sana aynısını soracaktım."

Sesi hissetmediği kadar kendinden emin çıkmıştı. Preston'ın elinde bir fincan kahve vardı ve ince parmakları fincanın sapını o kadar sıkıca kavramıştı ki eklemleri beyazlamıştı. Çenesindeki o aynı kas seğirdi. Effy, Ianto kendisine çalışma odasını gösterirken Preston'ın ne kadar temkinli davrandığını, dün bardaki kabinde ona katıldığında notlarını ne kadar çabuk kenara kaldırdığını hatırladı.

Artık çalışmalarını gizleme konusunda neden bu kadar dikkatli davrandığını biliyordu.

"Effy," dedi ciddiyetle. Hâlâ eşikte duruyordu ama gözleri gözlüğünün ardında fır dönüyordu.

Effy, sesi titreyerek dışından okudu: "'Yazarın İnfazı: Emrys Myrddin'in Başlıca Eserlerinin Yazarlığı Üzerine Bir İnceleme.' Tezin bu mu?"

"Bir saniye bekle," dedi Preston, çaresizce. Effy onun kendisine *yalvarması* fikrinden oldukça hoşlandığını fark etti ve bu düşünce yanaklarını biraz ısıttı. "Her şeyi açıklayabilirim. Koşarak Ianto'ya gitme."

Effy'nin yanakları daha da ısındı. "Sana Ianto'ya koşacağımı düşündüren nedir?"

Preston kapının gıcırdayarak kapanmasını bekledikten sonra yavaş adımlarla ona doğru ilerledi. Effy'nin kalbi çok hızlı atıyordu. Çobanın ona anlattıklarını, kılık değiştiren Peri Kralı'nı hatırladı ve o anda Preston'da o kötülükten bir parça görebildiğini düşündü; gözleri kısılmış ve göğsü şişmişti.

Effy cebindeki büyü taşma uzandı.

O an, Preston'ın tüm öfkesi söndü. Sanki ona *böyle* yaklaşmaya cüret ettiği için sessizce özür diliyormuş gibi geri çekildi ve Effy'nin eli cebinden uzaklaştı. Preston pek de ikna edici bir Peri Kralı sayılmazdı. Fazla katıydı. Fazla cılızdı.

"Dinle," dedi Preston. "Bir Myrddin hayranı olduğunu biliyorum ama bu tezin amacı onun anısına saygısızlık etmek değil."

Effy kâğıdı göğsüne bastırdı. "Onun bir *sahtekâr* olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sadece gerçeği bulmaya çalışıyorum. Gerçeğin gündemi yoktur." Effy ona sertçe bakmakla yetinince Preston devam etti. "*Sahtekâr* kelimesinin hoşuma gitmeyen bazı çağrışımları var. Ama Myrddin'in, çoğu eserinin tek yazarı olduğunu düşünmüyorum."

Effy dişlerini sıkarak, Preston'm *bir kez* olsun açık konuşmasını diledi. Sesini dengede tutmaya çalışarak cevap verdi: "Myrddin tuhaf bir adamdı, bir keşiş, bir münzeviydi ama bu, sahtekâr olduğu anlamına gelmez. Neden buna inanıyorsun? Böyle bir şeye *nasıl* inanırsın?"

Bahsettikleri kişi *Myrddin*'di, Emrys Myrddin, yedinci ve en son kutsanmış Uyuyan, Lirya tarihinin en ünlü yazarı. Bu çok saçmaydı. İmkânsızdı.

"Bu karmaşık bir konu." Preston, kahve fincanını bıraktı ve dağınık saçlarını düzeltti. "Öncelikle, Myrddin bir balıkçının oğluydu. Ebeveyninin okuma yazma bildikleri bile kesin değil ve bulduklarıma göre, Myrddin on iki yaşında okula gitmeyi bırakmış. Bu kadar sınırlı bir eğitim alan birinin böyle eserler üretebilmesi romantik bir düşünce ama büyük olasılıkla mümkün değil."

Effy'nin nabzı kulaklarında atıyordu. Parmaklarının uçları bile öfkeden uyuşmuştu. "Tipik bir elitist dangalaktan başka bir şey değilsin," diye çıkıştı. "Sanırım aramızda sadece gözlük takan üniversite eğitimli kişiler anlamlı bir şeyler yazabiliyor."

Preston, "Onu savunmakla neden bu kadar ilgileniyorsun?" diye meydan okudu. Bakışları soğuktu ve Effy öfkesine rağmen bunu hak ettiğini düşündü. "Sen Kuzeyli bir kızsın. Sayre pek de Güneyli bir köylü ismi sayılmaz."

Acaba Preston onun soyadına ne kadar kafa yormuştu? Nedense bunu düşününce Effy'nin içi pır pır etti.

"Güneyli olmamam züppe olduğum anlamına gelmez," dedi Effy. "Bu da teorinin ne kadar aptalca olduğunu kanıtlıyor. Myrddin'in eserleri sadece batıl inançları olan balıkçılar için değil. Okuyan herkes onlara bayılıyor. Yani, elitist olmayan herkes..."

"Bana bir daha dangalak deme," dedi Preston öfkeyle. "Onun yazarlığını sorgulayan tek kişi ben değilim. Bu, edebiyat fakültesinde çok yaygın bir teori ancak şu ana kadar kimse bunu kanıtlamak için yeterli çalışma yapmadı. Danışmanım Üstat Gosse, bu işin başını çekiyor. Beni buraya Myrddin'in belgelerini ve mektuplarını toplama bahanesiyle gönderdi. Buraya *gerçekten* üniversitenin izniyle geldim, bu kısmı yalan değildi."

Deri koltuklarda oturmuş, Myrddin'i gözden düşürmenin yollarını soğukkanlılıkla tartışan bir grup burnu havada edebiyat akademisyenini düşünmek Effy'yi her zamankinden daha fazla öfkelendirdi. Uçurumun kenarında Preston'la yüzleştiği zamankinden de öfkeliydi; kütüphanenin kayıt defterinde onun adının yazılı olduğunu gördüğü zamankinden de.

"Peki amacın ne? Sadece Myrddin'in hayranlarını aşağılamak mı? Onu Uyuyanlar Müzesi'nden çıkarırlar ve..." Effy'nin aklında korkunç bir şey geldi. "Yoksa bu Lirya'yı zayıflatmaya yönelik büyük bir Argant planı mı?"

Preston'ın yüzü düştü. "Sakın bana Uyuyanlar büyüsü hakkındaki hikâyelere *inandığını* söyleme."

Effy'nin midesi burkuldu. Elini yumruk yaparak Preston'ın

buruşuk kâğıdını sıktı. Elbette *Preston* dinsiz bir Argantlı ve üstelik bir akademisyen olarak Uyuyanlar büyüsüne inanmayacaktı. Effy bundan bahsettiği için utandı.

"Ben öyle demedim," diye çıkıştı. "Ama en prestijli Uyuyan'ımızı kaybetmek Lirya için son derece aşağılayıcı olur. En azından askerlerimizin *moralini* bozar."

"Farkında değilsen diye söylüyorum, Lirya bu savaşı kazanıyor." Preston soğukkanlılıkla konuştu ama yüzüne bir gölge düştü. "Argant'ta askere alma uygulamasını yeniden başlatmayı bile düşünüyorlar; on sekiz ila yirmi beş yaş arasındaki tüm erkekleri. Amacım bu değil ama Liryalı askerlerin *morali* bozulursa bu dünyanın sonu demek değil."

Effy askeri hayata, Preston Héloury'den daha az uyan birini hayal bile edemiyordu. "Demek bir sabotajcısın."

Preston dudak büktü. "İşte şimdi gerçekten saçmalamaya başladın. Bu siyasetle ilgili değil, hem de zerre kadar. Bu bursla ilgili."

"Sence burs, siyasetten tamamen bağımsız mı?"

Preston bunun üzerine gerçekten düşünüyormuş gibi bakışlarını bir an için karşı duvardaki belirsiz bir noktaya sabitledi. Tekrar Effy'ye baktığında, "Hayır ama ideal olarak öyle olmalı. Akademisyenlik nesnel gerçeği arama çabası olmalıdır," dedi.

Effy genzinden boğuk bir homurtu çıkardı. "Bence *nesnel gerçek* diye bir şey olduğuna inanarak bile kendini kandırıyorsun."

"Pekâlâ." Preston kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım taban tabana zıt görüşteyiz."

Effy'nin öfkesi dinmeye başlıyor, adrenalinin etkisiyle azaldıkça titrekleşiyordu. Daha sakin düşünmek için durdu.

"*Evet*," dedi Preston'm kendini beğenmiş ses tonunu taklit ederek, "Ianto'nun misafir ettiği üniversite öğrencisinin aslında babasının mirasını yıkmaya çalıştığını öğrendiğinde pek mutlu olacağını sanmıyorum. Hatta bence çok öfkelenir."

Preston'ın benzinin solduğunu görmek onu sevindirdi.

"Dinle," dedi Preston. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Hafta-

lardır buradayım ve kayda değer hiçbir şey bulamadım. Yakında projeden vazgeçmem ve gitmem gerekecek, tabii..."

Effy tek kaşını kaldırdı. "Tabii ne?"

"Tabii bana yardım etmezsen," dedi Preston.

Effy ilk başta onu yanlış duyduğunu düşündü. Eğer Preston onu kızdırmak istediyse, işe yaramıştı. Kendini toparladığında kuşkuyla sordu: "Sana *yardım* etmezsem mi? Sana neden yardım edeyim ki?"

Ve sonra Preston durup dururken, *"Alacakaranlık vakti gelgit havuzlarında kendimi aradım ama bu da Peri Kralı'nın şakalarından biriydi. Alacakaranlık çöktüğünde güneş fazlasıyla sinmiş, kaybolan ufka yaklaşmıştı ve o havuzlarda kalan tek şey karanlıktı. Güneşin azalan ışığı onlara ulaşamıyordu."*

Preston beklentiyle ona baktı. Ne kadar sersemlemiş olsa da Effy, pasajın sonunu hatırladı. *"O soğuk, donuk suya ellerimle vurdum, bana itaatsizlik ettiği için onu cezalandırabilirmişim gibi. Ve o anda fark ettim ki Peri Kralı bilmeden de olsa gerçeği söylemişti: Gelgit havuzları bana yüzümü göstermemiş olsa da ben açığa çıkmıştım. Ben de onun gibi hain, öfkeli, doyumsuz bir varlıktım. Tıpkı her zaman olmamı istediği gibi."* Effy duraksadı, derin bir nefes aldı ve ekledi: "Ve *'solan* ışık' olacak, *'azalan'* değil."

Preston kollarını göğsünde kavuşturdu. "Edebiyat fakültesindeki hiç kimse bunu yapamaz. *Angharad*'ı bir çırpıda, kelimesi kelimesine alıntılayamaz. Üstelik şu şiir, Denizcinin Ölümü; Myrddin, şiirleriyle tanınmazdı ve o da pek bilinen bir şiir değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Edebiyat fakültesinde okumak istediğin çok belli, Effy. Ve bunu hak ediyorsun."

Effy ona bakakaldı. Kendine nefes alması, göz kırpması gerektiğini hatırlattı. "Ciddi olamazsın. İyi bir hafızam var..."

"Bundan çok daha fazlası var," dedi Preston. "Sence diğer edebiyat öğrencilerinde olan ve sende olmayan nedir?"

İşte şimdi onunla dalga geçiyor olmalıydı. Effy'nin gözlerinde sıcak, öfkeli yaşlar birikti ama Effy gözyaşı dökmeyi reddet-

ti. "Kes şunu," diye onu tersledi. "Sebebini biliyorsun. Kadınlar edebiyat fakültesine kabul edilmiyorlar. Böyle zalimce, aptalca bir oyun oynamana gerek yok..."

"Bu saçma sapan, modası geçmiş bir gelenek," dedi Preston araya girerek.

Effy onun bu kadar öfkeli olmasına şaşırdı. Preston, bütün üniversite profesörlerinin yaptığı gibi, kadınların zihinlerinin ne kadar yavan olduğu, sadece anlamsız, kadınsı şeyler yazabilecekleri, zamanı ve mekânı aşacak, *kalıcı* hiçbir şey yazamayacakları gibi basmakalıp sözleri tekrarlayabilirdi.

"Seni zerre kadar etkilemeyen bir kuralı bu kadar umursayacağını düşünmezdim," dedi.

"Bir şeyleri sırf hep öyle yapıldığı için tekrarlamaktan hoşlanmadığımı şimdiye kadar anlamış olman gerekirdi." Preston çenesini sıktı. "Ya da sırf her zaman korundukları için bir şeyleri korumaktan hoşlanmadığımı."

Tabii ya. Effy'nin yanakları ısındı. "Ne yani? Teşekkürler bölümünde bir paragrafım mı olurdu?"

"Hayır," dedi Preston. "Sana eş-yazar olmanı teklif ederdim."

Bu daha da beklenmedikti. Effy'nin nefesi kesildi, kalbi hopladı. "Ben... daha önce hiç akademik bir makale yazmadım. Nasıl yazılacağını bilmiyorum."

"Zor değil. Zaten Myrddin'in eserlerini baştan sona biliyorsun. Ben de bütün teorik ve eleştirel bölümleri yazardım." Preston dikkatle ona baktı. "Onlara gerçekten çığır açan bir edebi tezle gitseydin, seni fakülteye almamak için bir bahane bulamazlardı."

Effy neredeyse gözlerini devirecekti; kim kendi tezine *çığır açan* derdi ki? Ama kendine bir an için yeni bir gelecek hayal etme izni verdi. *Çığır açan* bir tezde kendi adıyla, Preston'ın yanında (Preston adil davranmak ve isimleri alfabetik sıraya koymak isterse, belki de Preston'dan önce) üniversiteye geri döndüğü bir gelecek. Edebiyat fakültesinin modası geçmiş geleneğini yıktığı bir gelecek. O zaman bir daha asla başka bir kesit çizmek zorunda kalmazdı.

Bir daha asla Üstat Corbenic'i görmek zorunda kalmazdı.

Umut küçük, narin bir çiçek tomurcuğu gibi açıyordu. Eğer oyunu bırakıp başka bir oyun oynamaya başlarsa, Üstat Corbenic ve diğer öğrenciler kazanamazlardı.

Ama bu Myrddin'e ihanet etmek anlamına gelirdi. Hayatı boyunca inandığı her şeye, bir pusulanın ibresi gibi takip ettiği sözlere ve hikâyelere ihanet etmek demekti. *Angharad* her zaman onun için kuzeyi gösteren bir pusula olmuştu.

"Yapamam," dedi Effy sonunda. Daha fazla ayrıntıya girmeye cesaret edemedi.

Preston nefes verdi. "Myrddin'in mirasını hiç mi merak etmiyorsun? Gerçeği kendin öğrenmek istemiyor musun? Ne de olsa o senin en sevdiğin yazar. Sonunda beni haksız çıkarabilirsin."

Effy burun kıvırdı ama bu fikrin çekici olduğunu da inkâr edemezdi. "Gerçeği sahiden de haklı olmaktan daha mı çok önemsiyorsun?"

"Elbette önemsiyorum." Preston'm sesinde en ufak bir tereddüt tınısı bile yoktu.

Onun baskın tavrı, Effy'nin bocalamasına neden oldu. Preston onun iradesinin sarsıldığını hissetmiş gibi devam etti. "Bölümdekilerin fikirlerini değiştirmenin zor olmayacağını söyleyemem. Ama senin için savaşacağım, Effy. Söz veriyorum."

Preston onunla göz göze geldi ve bakışlarında hiçbir hile yoktu. Kurnazlık yoktu. İçtenlikle konuşmuştu. Effy güçlükle yutkundu.

"Gerçekten denedim," diyebildi. "Sınav notumu ilk aldığımda. Danışmanın Üstat Gosse'a bir mektup yazdım. Tez konuları önerdim. Ona Myrddin'in çalışmalarının benim için ne kadar önemli olduğunu anlattım."

Preston usulca nefes aldı. "Peki ne dedi?"

"Hiç cevap vermedi."

Effy bunu kimseye söylememişti; annesine bile. Buruşturulmuş kâğıt parçasını tutmaya devam eden ellerine baktı. Hâlâ biraz titriyorlardı.

"Üzgünüm," dedi Preston. Sonra duraksadı ve elini saçlarında gezdirdi. "Bu... korkunç ve zalimce."

Ninova

Umut küçük, narin bir çiçek tomurcuğu gibi açıyordu. Eğer oyunu bırakıp başka bir oyun oynamaya başlarsa, Üstat Corbenic ve diğer öğrenciler kazanamazlardı.

Ama bu Myrddin'e ihanet etmek anlamına gelirdi. Hayatı boyunca inandığı her şeye, bir pusulanın ibresi gibi takip ettiği sözlere ve hikâyelere ihanet etmek demekti. *Angharad* her zaman onun için kuzeyi gösteren bir pusula olmuştu.

"Yapamam," dedi Effy sonunda. Daha fazla ayrıntıya girmeye cesaret edemedi.

Preston nefes verdi. "Myrddin'in mirasını hiç mi merak etmiyorsun? Gerçeği kendin öğrenmek istemiyor musun? Ne de olsa o senin en sevdiğin yazar. Sonunda beni haksız çıkarabilirsin."

Effy burun kıvırdı ama bu fikrin çekici olduğunu da inkâr edemezdi. "Gerçeği sahiden de haklı olmaktan daha mı çok önemsiyorsun?"

"Elbette önemsiyorum." Preston'm sesinde en ufak bir tereddüt tınısı bile yoktu.

Onun baskın tavrı, Effy'nin bocalamasına neden oldu. Preston onun iradesinin sarsıldığını hissetmiş gibi devam etti. "Bölümdekilerin fikirlerini değiştirmenin zor olmayacağını söyleyemem. Ama senin için savaşacağım, Effy. Söz veriyorum."

Preston onunla göz göze geldi ve bakışlarında hiçbir hile yoktu. Kurnazlık yoktu. İçtenlikle konuşmuştu. Effy güçlükle yutkundu.

"Gerçekten denedim," diyebildi. "Sınav notumu ilk aldığımda. Danışmanın Üstat Gosse'a bir mektup yazdım. Tez konuları önerdim. Ona Myrddin'in çalışmalarının benim için ne kadar önemli olduğunu anlattım."

Preston usulca nefes aldı. "Peki ne dedi?"

"Hiç cevap vermedi."

Effy bunu kimseye söylememişti; annesine bile. Buruşturulmuş kâğıt parçasını tutmaya devam eden ellerine baktı. Hâlâ biraz titriyorlardı.

"Üzgünüm," dedi Preston. Sonra duraksadı ve elini saçlarında gezdirdi. "Bu... korkunç ve zalimce."

Ninova

Effy hiçbir şey demeden, gözlerinde biriken yaşları yok saymaya çalıştı.

Preston, "Ama bu projeye inanıyorum," diye devam etti. Artık sesi daha yumuşaktı. "Sana inanıyorum, ikimizde de." Sona doğru biraz kekeledi; kendi sözlerinden utanmış gibi bir hâli vardı. Effy daha önce onun konuşmakta zorlandığını hiç duymamıştı ve her nedense bu, içinde ona daha fazla güvenme isteği uyandırdı.

Preston'ın yine onunla alay etme ihtimalini göze alarak, "Peki ya Uyuyanlar?" diye sordu. "Üniversitedekilerin efsaneler ve büyü için fazla zeki olduğunu düşünen kendini beğenmiş agnostikler olduğunu biliyorum ama Lirya'daki herkes aynı şekilde düşünmüyor. Özellikle de Güney'de. Myrddin'in kutsanmasının ikinci bir Tufan'ı engelleyen tek şey olduğunu düşünüyorlar."

"Tek makale, bir efsaneyi bir çırpıda yok etmek için yeterli değildir," dedi Preston. "Özellikle de inşa edilmesi yüzyıllar süren bir efsaneyi. Uyuyanlar Müzesi, elimizde tezimizle Caer-Isel'de trenden indiğimiz anda Myrddin'i dışarı atmayacak."

Preston açıkça ifade etmemişti ama Effy ne demek istediğini biliyordu: Gerçek ve büyü iki farklı şeydi, uzlaşamazlardı. Hayatı boyunca onu tedavi eden doktorlar, ondan umudunu kesen annesi, ona asla inanmayan okul öğretmenleri, rahipler ve profesörler tarafından Effy'ye söylenen de tam olarak buydu.

Effy, büyülere inanmayı seçmişti. Preston için ise hiçbir şey *gerçeklerden* daha kutsal değildi. Onlarınki doğal bir işbirliği değildi.

Yine de kendinde ona karşı gelecek gücü bulamıyordu.

"Onların da benimle aynı endişeleri taşıyacağını düşünmüyor musun?" Bu, onun son savunma hattıydı. "Bazılarının *Héloury* adında birinin, neden Liryalı bir ulusal yazarın mirasını yok etmeye bu kadar hevesli olduğunu soracaklarını düşünmüyor musun?"

"*Effy Sayre* gibi asil bir Liryalı isminin benimkinin yanında, kapak sayfasında olması için bir neden daha." Preston'ın bakışlarında bir parça muziplik vardı. "Bunu bir ateşkes olarak düşün."

Effy gözlerini devirmekten kendini alamadı. "Benim yardımımı istemenin *gerçek* sebebi bu mu?"

"Hayır, sadece bu değil. Ianto beni dışlıyor. Bana güvenmiyor. Ama sana güveniyor."

Ianto'nun elini omzuna koyuşunu hatırladı. Ne kadar ağır gelmişti; onu o boğucu yere nasıl da geri göndermişti. Hiç düşünmeden konuştu: "Peki ne yapmamı istiyorsun? Onu baştan çıkarmamı mı?"

Preston'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. "Hayır. Tanrım, hayır. Benim nasıl biri olduğumu sanıyorsun?"

Effy'nin de yüzü kızarmıştı. Preston'la göz göze gelemiyordu. Neden böyle demişti? Bu, beyninde bir şeylerin bozuk olduğunun kesin bir kanıtıydı; tren raylarının eğri olması gibi. Kimsenin iyi niyetli olduğuna güvenemiyordu.

"Argantlıların gerçeği koruyan bir azizi var mı?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedi Preston. "Ama seni mutlu edecekse Aziz Una üzerine yemin ederim."

Her nasılsa Effy kendini başıyla onaylarken buldu. Sağ elinde hâlâ Preston'ın kâğıdını tuttuğu için, yüzükparmağı eksik olan sol elini uzattı.

Preston elini tuttu ve tokalaştılar. Preston'ın avucu yumuşak, parmakları uzun ve inceydi. Effy genellikle insanlarla tokalaşmayı sevmezdi. Elini asla ne zaman geri çekmesi gerektiğini bilmediğinden süreyi rahatsızlık verecek kadar uzatırdı.

"Aziz Una'ya yemin ederim ki sana yardım edeceğim," dedi Effy. "Ve seni –bizi– Ianto'ya ispiyonlamayacağım."

"Aziz Una'ya yemin ederim ki sana ihanet etmeyeceğim," dedi Preston. "Ve senin için savaşacağım. Adının kapakta, benimkinin yanında yer alacağına söz veriyorum."

Effy onun elini bırakmadı ve parmakları kenetlendi. Preston'ın kıpırdanmasını, silkelenerek elini bırakmasını bekledi ama Preston bunu yapmadı. Başparmağının iç kısmı mürekkep lekeliydi. Effy bunun bir tür test olup olmadığını, Preston'ın onun cesaretini ölçüp ölçmediğini merak etti. Effy bu kadar uzun süre dayanabileceğini hiç düşünmezdi.

Ama Preston'ın gözlerinde meydan okuduğuna dair hiçbir iz yoktu ve Effy, Preston'ın bu fırsatı *ona* verdiğini fark etti. Bu küçük bir şeydi, belki üzerinde durmaya bile değmezdi. Ama birileri Effy'ye nadiren seçme şansı verirdi.

Effy sonunda elini çekti. Preston'ın eli yanına düştü ve parmaklarını esnetti.

"Yarın başlarız," dedi ciddi bir şekilde. "Kâğıdımı geri alabilir miyim?"

Effy utanarak kâğıdı masanın üzerine koydu.

Mürekkebin bir kısmı avucuna da bulaşmıştı. "Bunu Argantça yazmalıydın," dedi.

Preston hafifçe ona gülümsedi. "Artık biliyorum."

O gece konukevine döndüğünde Effy'nin zihni bir türlü susmadı. Uyku hapını yuttuktan sonra bile nemli ve küflü tavana bakıp yaptığı pazarlığı düşünerek uyanık kaldı.

Belki de sabah bunun aptalca bir şey olduğunu fark edecekti. Belki de bir sonraki trene binip gitmediğine pişman olacaktı.

Belki de yakında Myrddin'e ihanet edecekti.

Ama şu an için tek hissettiği şey, mide bulandırıcı bir adrenalin duygusuydu. Yüzükparmağının ucunu ovaladı. O kadar pürüzsüzdü ki, bir büyü taşı gibiydi.

Effy yana döndü ve saçları yeşil yastık kılıfına yayıldı. Kalp atışları hâlâ hızlıydı. Gözlerini kapadığında Preston'ın beyaz sayfa üzerine mavi mürekkeple yazdığı notlar gözünün önüne geliyordu. Preston sayfanın sonuna kadar, kenarlara amaçsızca onun adını karalamıştı:

Effy
Effy
Effy
Effy
Effy.

Ninova

Yedi

Angharad, konumlandırılması zor bir metindir. Bazı bölümler erotik bir öyküye ya da romantik bir romana daha uygun düşecek şekilde müstehcen ve bayağı görünürken, diğerleri olağanüstü bir şekilde işlenmiş bir üslup ve derin tematik katmanlar sunar. Çamaşır yığınının başında kitabını karıştıran ev hanımlarına ya da tramvayda cep kitabına gömülmüş yolculara rastlamak hiç de şaşırtıcı değildir. Ancak aynı şekilde *Angharad*'ın üniversitenin en ileri edebiyat derslerinin müfredatında yer alması da olağandır. Lirya tarihinde başka hiçbir kitabın bu denli evrensel bir çekiciliğe sahip olduğu iddia edilemez.

ANGHARAD: AÇIKLAMALI KOLEKSİYON BASKISI'NIN ÖNSÖZÜNDEN, EDİTÖR: DR. CEDRIC GOSSE, M.S. 210

Effy ilk kez Hiraeth'e geldiğinde, kendini sabahın yedisinde Preston Héloury ile ölü bir adama ait mektupları didik didik ederken bulacağını asla tahmin etmezdi. Ama ertesi gün kendini tam da bu durumda buldu.

"Pekâlâ," dedi Preston, "Sanırım nerede kaldığımı öğrenmek istersin."

Effy başıyla onayladı.

"Sanırım teorimin temelini açıklamam gerekecek," dedi Preston. "Myrddin'in ailesi Tufan'dan kaçan mültecilerdi. Bu yüzden eserlerinde doğayı tehlikeli, istikrarsız, hatta kötü niyetli olarak tasvir etmesi gayet anlaşılır. Şiirlerinin çoğu doğayı bu şekilde kişiselleştirir..."

Ninova

Effy sözünü kesti. "Tek düşman denizdir."

"Kesinlikle. Ama Myrddin'in babası bir balıkçıydı, dedesi de öyle. Bu bariz çelişkiyi ilk dile getiren Üstat Gosse olmuştu. Myrddin'in ailesi geçimini denizden sağlıyordu ama onun eserlerinde deniz yalnızca zalim ve acımasız bir kötülük kaynağı olarak betimleniyor."

"Bu doğru değil," dedi Effy. "*Angharad*'da, Peri Kralı onu okyanusu görmeye götürüyor ve o da denizin güzel ve özgür olduğunu söylüyor. *Güzel, tehlikeli ve ölümlü aklın kavrayışını aşacak kadar engin; deniz hepimizi birer hayalciye çevirir.*"

Preston ona tuhaf bir bakış attı. Effy onu ilk kez şaşkın ve kafası karışmış bir hâlde görüyordu. "Alıntıyı tamamla."

"Hımmm." Effy pasajı hatırlayabilmek için hafızasını zorladı. "*Arkamdaki Peri Kralı'na, önümdeki okyanusa baktım –o güne kadar gördüğüm en güzel iki şeye. İkisi de öfke, tuz ve köpükten yaratılmıştı. İkisi de beni iliklerime kadar soyabilirdi. Ama başka hiçbir şeyi öfkelerini kışkırtmayı istediğim kadar istememiştim; çünkü eğer yeterince cesur olursam, belki sevgilerini kazanabilirdim.*"

"Gerçekten de her satırı baştan sona biliyorsun," dedi Preston ve bu kez Effy, sesindeki hayranlığı fark etti. "Ama bunun da denizi pek iyi bir şekilde resmettiğini sanmıyorum. Peri Kralı, Angharad'ı tutsak eden kişidir. Myrddin denizi, Angharad'ı güzelliğiyle cezbeden ama her zaman onu tamamen yok etme potansiyeline sahip, hilekâr bir tanrı olarak tasvir eder."

"Onu seviyordu," dedi Effy. Ses tonunun sertliği karşısında kendi de şaşırdı. "Peri Kralı. Angharad'ı her şeyden çok seviyordu. *Ona* ihanet eden Angharad'dı."

Angharad hakkında daha önce hiç bu şekilde konuşma, onun konumunu savunma ve kendi teorilerini sunma şansı olmamıştı. Bunda heyecan verici bir şey vardı ve Effy, Preston'ın ona meydan okumasını bekliyordu. Preston bunun yerine uzun süre ona baktı, dudaklarını büzdü ve sonra, "Devam edelim. Tek bir pasajın metaforik anlamı şu anda önemli değil," dedi.

"Pekâlâ," dedi Effy. Ama hayal kırıklığına uğradığını hissetti.

"Her neyse, Gosse bunun ironikliğini ele alan bir makale yayınladı ancak Myrddin'in yazarlığı hakkında belirli bir iddiada bulunmadı. Bu birkaç ay önceydi; Myrddin yeni ölmüştü. O zamandan beri akademisyenler onun geçmişini araştırmaya başladılar. Gosse bu konuda ilk adımı atmak istiyordu ama buraya gelerek Ianto'yu ürkütmek istemedi –önde gelen Myrddin âlimi olmanın göz korkutucu etkisi falan. Bu yüzden beni gönderdi." Preston bunun üzerine Effy'nin kendisini tekrar azarlamasını beklercesine kaşlarını çattı. "Gördüğün gibi Saltney'de okul yok. Myrddin, rahibelerden gayrı resmi bir eğitim almış ama on iki yaşında bu kesin olarak sona ermiş. Ailesi okuryazar değilmiş. Evlerinin kira kontratı da dahil olmak üzere Myrddin ailesine ait birkaç belgemiz var ve hepsi aynı şekilde imzalanmış."

Effy, "Evleri neredeymiş?" diye sordu. Yeşil tepelerde inzivaya çekilen çobanı düşündü. "Orada pek fazla ev görmedim."

"Ah, artık yıkılmış," dedi Preston. "Saltney'deki eski evlerin çoğu, suya yakın olanlar, çoktan denizin altında kalmış. Yerel halkı ikinci Tufan hakkındaki batıl inançları var diye suçlayamam."

Effy'nin yüreğini belli belirsiz, kafasını karıştıran bir yas duygusu kapladı. Myrddin'in büyüdüğü ev –annesinin onu geceleri yatağa yatırdığı, babasının yara izleriyle dolu balıkçı ellerini dinlendirdiği o yer– yutulmuş, aşınmış, çağların içinde kaybolmuştu. Effy, o sabah suyun altından gelen çan seslerini dinlemiş ama hiçbir şey duymamıştı.

Yoksa kendisi de Myrddin'in mirasını mı tüketecekti? Bunu düşününce midesi düğümlendi.

"Yine de bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," dedi Effy. "Myrddin'in buradaki mektuplarına baksana. Belli ki okuyup yazabiliyormuş."

Preston, "Ama şunlara bir *bak*," diye ısrar etti. En yakındaki mektubu eline aldı. Kenarları kıvrılmış, kâğıdı zamanla sararmıştı. "Bunun tarihi *Angharad*'ın basılmasından bir yıl öncesine denk geliyor. Myrddin'in yayıncısı Greenebough Yayınları'na gönderilmiş. Adını nasıl yazdığına bak."

Ninova

Effy gözlerini kısarak sayfaya baktı. Myrddin'in elyazısı gerçekten de oldukça gelişigüzeldi ve zor okunuyordu.

"*Saygılarımla, Emrys Myrddin,*" dedi Effy yüksek sesle. "Bunda ne tuhaflık var?"

"Soyadına dikkat et," dedi Preston. "Soyadını *Myrthin,* diye yazmış, *th* ile. Bu Kuzeylilerin yazım biçimidir."

Effy kâğıdı onun elinden aldı ve parmağını imzanın üzerinde gezdirdi. Mürekkep eski ve soluktu, bazı yerleri bulanıktı ama *th* açıkça seçiliyordu.

Bunun onu ne kadar şaşırttığını itiraf etmek istemediği için, "Bu basit bir hata da olabilir," dedi.

"İnsanın kendi soyadını yanlış yazması tuhaf bir hata olurdu."

"Ne olmuş yani?" diye karşı çıktı Effy. "Kötü bir imlaya sahip olmak cehalet göstergesi olamaz."

"Her neyse, zaten bunu Myrddin'in yazdığını düşünmüyorum. Bence bu mektup sahte."

Effy alaycı bir şekilde güldü. "Şimdi de *sen,* tepeden baktığın batıl inançlı Güneyliler kadar çılgınca konuşuyorsun."

"Bu daha önce görülmemiş bir şey değil." Preston alınmış gibi konuşuyordu. "Daha önce de edebi sahtecilik örnekleri gördük. İyi bir yalanın püf noktası, ona inanmak isteyen bir izleyici kitlesi bulmaktır."

Effy dudağını ısırdı. "O hâlde Myrddin'in bu sözde yalanının hedef kitlesi olan seyirciler kim?"

"Kendin söyledin." Preston ağzının kenarını hafifçe kıvırarak gülümsedi. "Kendilerinden birinin sıradan kökenlerini aşıp Kuzeyli kızları bile ayıltıp bayıltan kitaplar yazabileceğine inanmak isteyen batıl inançlı Güneyliler."

"Ben hayatım boyunca hiçbir şeye *ayılıp bayılmadım,*" dedi Effy küskünce.

"Tabii ki hayır," dedi Preston, tamamen ifadesiz bir şekilde. "Ama bu yalandan çıkar sağlayan başka insanlar da var. Örneğin Myrddin'in yayıncısı; Greenebough bugün bile telif haklarından

para kazanıyor. Myrddin'in cazibesinin yarısı bu zorlayıcı arka plandaydı. Bir dâhi olduğu ortaya çıkan yoksul taşra şairi. Bu efsaneden kazanılacak çok para var."

Preston öyle akıcı ve inandırıcı bir şekilde konuşuyordu ki Effy bir an için kendini yarı ikna olmuş ve karşı çıkamayacak kadar sinmiş bir hâlde buldu. Sis dağıldığında, bu kadar kolay kandırıldığı için kendine kızdı.

"Küçümser konuşuyorsun," dedi. "Bütün Güneyliler geri kalmış köylüler değil, bütün Kuzeyliler de züppe değil. Eminim, insanların Argantlıları böyle klişelerle resmetmesinden nefret ediyorsunuzdur. Biliyorsun, çoğu Liryalı, Argantlıların madencilik hakları ve kâr marjlarından başka bir şeye inanmayan soğuk, sinsi, küçük sansarlar olduğunu düşünüyor. Bu inançları ortadan kaldırmak için pek bir şey yaptığınızı söyleyemem."

Effy konuşurken bile aynı eski basmakalıp düşüncelere kapıldığı için pişmanlık duydu. En çok da Preston'a karşı daha iyi bir argüman bulamadığı için kendine kızdı.

"Liryalıların klişelerini çürütmeyi görevim olarak görmüyorum." Preston'ın sesi artık soğuktu. "Ayrıca, Güney'in Kuzey'e kıyasla ekonomik olarak yoksun olduğu bir gerçek ve bu yoksunluk en şiddetli şekilde Aşağı Yüzlük'te hissediliyor. Ayrıca Lirya'nın siyasi ve kültürel kurumları üzerinde Kuzeylilerin egemenlik kurduğu ve tarih boyunca da böyle olduğu da bir gerçek. Bu emperyalizmin mirasıdır –Güney ekerken Kuzey biçer."

Effy, "Senden beni kendi ülkem hakkında eğitmeni istemedim," diyerek onu tersledi. "İstatistikler tüm hikâyeyi anlatmaz. Ayrıca Argantlılar da aynı şeyi yaptılar. Kuzeydeki dağ köylerini maden kasabalarına ve kömür tünellerine dönüştürdüler ama siz efsanelerinizi ve büyülerinizi kutlamak yerine, unutulup gitmelerine izin verdiniz. En azından Lirya, geçmişini saklamaya çalışmıyor."

Preston bıkkın görünüyordu. "Bazıları buna kutlama diyebilir, diğerleri ise sömürgecilik mirasını çiğnemek diyebilir... Ah, boş ver. Bu konuda sonu gelmez bir tartışmaya girebiliriz. Anlattıklarımı olduğu gibi kabul etmeni istemiyorum. Ama yar-

dım etmeyi kabul ettin, bu yüzden en azından her fırsatta benimle kavga etmemeye *çalışabilir misin*?"

Effy dişlerini sıktı ve masanın üzerindeki mektup yığınına baktı. Yardım etmeyi *kabul etmişti* ama Preston'ın kibirli tavrı yüzünden tahmin ettiğinden daha fazla zorlanıyordu. Şimdilik, buna katlanmak için elinden geleni yapacaktı. Edebiyat fakültesindeki yerini sağlamlaştırdıktan sonra, üniversite kariyerinin geri kalanını Myrddin'in mirasına verdiği hasarı onararak geçirebilirdi.

"Pekâlâ," dedi sonunda somurtarak. "Ama yüzde on beş oranında daha az küstahlık edeceğine söz vermelisin."

Preston içini çekti. "Yüzde on."

"Sence inatçı olan *ben* miyim?"

Preston, "Tamam," diyerek pes etti. "Yüzde on beş; sen de bana bir daha küfretmeyeceksin."

"Bunu sadece bir kez yaptım." Hâlâ Preston'ın bunu hak ettiğini düşünüyordu. Ama Preston haklıydı; her dakika tartışmalarına gerek yoktu.

Yine de bunu hazmetmekte güçlük çekiyordu. İstediğini elde etmek, üniversitedeki yerini sağlamlaştırmak ve akademik üstünlük kazanmak için prensiplerini terk etmişti. Koridordaki alaycı bakışlardan, fısıltılardan ve o yeşil koltuktan kaçmak için. Bu onu nasıl biri yapıyordu? Sonuç olarak Preston'dan daha iyi değildi. En azından, *gerçeğe* dair belirsiz ama soylu bir ilkeye sadıktı.

Bu farkındalık karşısında dehşete kapılan Effy suskunlaştı.

Preston kollarını göğsünde kavuşturdu. "Her neyse. Buraya gelmeden önce Gosse ve ben, Myrddin'in tüm çalışmalarında kullandığı kelimelerin bir listesini çıkardık ve bunları mektuplarıyla karşılaştırdık."

Effy az önce verdiği sözü ânında unutarak, "Tanrım, bu ne kadar zamanınızı aldı?" deyiverdi.

"Bu benim *tezim*," dedi Preston ama kulaklarının ucu kızarmıştı. "Myrddin'in mektuplarında ve romanlarında kullandığı kelimeler arasında çok az kesişme olduğu ortaya çıktı; kitaplarında defalarca geçen ama mektuplarında hiç geçmeyen özel ifa-

deler var. Hepsi Emrys Myrddin adını taşımasaydı insan aynı kişi tarafından yazıldıklarını asla düşünemezdi. Bir de *Angharad* sorunu var."

Effy derhal savunmaya geçti. "*Angharad*'ın nesi varmış?"

"Tuhaf bir kitap. Tür olarak sınıflandırılması zor. Myrddin, genellikle romantik destanları canlandırmakla tanınan bir yazarlar ekolüne mensuptur."

"*Angharad* romantik bir destan zaten," dedi Effy ses tonunu kontrol etmeye çalışarak. "Trajik bir örnek ama yine de bir aşk hikâyesi."

Preston duraksadı. Effy neredeyse onun zihninde anlaşmalarını gözden geçirdiğini, ses tonunu *yüzde on beş* civarında nasıl yumuşatacağını hesapladığını görebiliyordu. "Romantik destanlar genellikle üçüncü şahsın ağzından yazılır ve her zaman erkekler tarafından anlatılır. Amaçları genç kızları kurtarmak ve canavarları öldürmek olan kahramanlar ve şövalyeler tarafından. Ama Peri Kralı hem âşık hem de canavar; Angharad ise hem kahraman hem de genç kız."

"Ve tabii ki bunu sadece Myrddin'in yaratıcı bir vizyoner olmasına bağlayamazsın," dedi Effy kaşlarını çatarak.

"Çok fazla tutarsızlık var," dedi Preston. "Yerine oturmayan çok fazla parça var. Ve Ianto bu konuda çok ketum. Bu beni daha da şüpheci yapıyor."

Effy yeniden etrafa saçılmış kâğıtlara baktı. "Sadece bu kadarını bulmayı başardığını söyleme."

Preston, "Yardımına ihtiyacım olduğunu söylemiştim," derken mutsuzluğunu gizlemeyi başaramadı. "Ianto benden bir şeyler gizliyor. Bu mektupları bana veren Wetherell'di. Myrddin'in bazı mektup arkadaşlarından, yayıncısından ve arkadaşlarından bunları istedi. Ama daha fazlası olmalı."

"Daha fazla mektup mu?"

"Mektuplar. Günlük yazıları. Kötü şiirlerin taslakları. Yarım kalmış romanlar. En azından alışveriş listeleri. *Bir şeyler* olmalı. Sanki adam kendi evinden silinmiş gibi."

Ninova

"Adam altı aydır ölü," dedi Effy. Yeniden Ianto'nun sözlerini düşündü: *Babam her zaman kendisinin en büyük hayranı olmuştur.* Effy burada bir parça kırgınlık sezmişti.

"Yine de Ianto'nun bir şeyler sakladığından eminim," dedi Preston. "Burası eski, karmaşık bir ev. Bir yerlerde... ne bileyim, gizli bir oda olmalı. Bir tavan arası ya da depo gibi. Ianto'nun bana göstermediği bir şey. Ianto olmadığına yemin ediyor ama ona inanmıyorum."

Effy gelgit sularının çarptığı kapıyı düşündü. "Peki ya bodrum katı?"

Preston'ın beti benzi attı. "Bunu sormanın bir yararı olduğunu sanmıyorum," dedi hemen. "Orayı su basmış. Ayrıca Ianto o anahtarı canı pahasına koruyor. Ben olsam zahmet bile etmezdim."

Effy onun sesinde bir korku tınısı sezdi. Daha önce Preston'ın korktuğunu hiç görmemişti ve bu konuda ona baskı yapmamaya karar verdi. Şimdilik. Ayrıca, aklına başka bir şey daha gelmişti.

"Şu dul kadın," dedi. "Seni buraya onun davet ettiğini söylemiştin."

Preston, "Onu hiç görmedim," diye cevap verdi. Biraz daha az solgun görünüyordu ve konu değiştiği için rahatlamıştı. "Ianto bana onun hasta olduğunu ve yalnız kalmayı tercih ettiğini söyledi."

Effy onu merak etmekten kendini alamıyordu. Myrddin öldüğünde seksen dört yaşındaydı; herhalde dul kalan karısı da daha genç değildi. Belki de Ianto ona *deli* demek yerine *hasta* diyordu. Erkekler deli kadınları herkesin varlıklarını rahatça unutabileceği, unutulabilecekleri bir yerde kilit altında tutmayı severlerdi. Ama Ianto annesine karşı herhangi bir kötülük besliyormuş gibi görünmüyordu. Effy bu düşünceyi zihninden atmak istercesine başını salladı.

"Pekâlâ," dedi Effy. "Benden ne istiyorsun?"

Preston duraksadı ve Effy ile göz göze gelmekten kaçındı. "Evin planını," dedi bir süre sonra. "Bir yerlerde durduğuna eminim. Belki de Ianto onu sana çoktan göstermiştir."

"Göstermedi." Effy'nin bunu sormayı akıl bile etmemesi bi-

Ninova

raz utanç vericiydi. "Gerçi istemem son derece mantıklı olurdu. Sorabilirim."

"Tamam. Ianto hiçbir şeyden şüphelenmez." Preston'ın bakışları gözlük çerçevesinin dışına kaydı ama yüz ifadesini okumak mümkün değildi. "Sadece dikkatli ol. Sakın..."

Effy içini çekti. "Son derece kibar olacağım, eğer kastettiğin buysa."

"Aslında tam tersini kastetmiştim." Bu sefer Preston'm yüzü kızardı. "Ben olsam onu bir kol boyu uzakta tutardım. Çok... yardımsever olma."

Effy, onun kendisini öğütlemeye mi, yoksa uyarmaya mı çalıştığını anlayamadı. Preston'ın güvenmediği kendisi miydi, yoksa Ianto muydu? Bu düşünce teninde bir ürpertiye neden oldu. Elbette Preston onu bu kadar beceriksiz sanıyor olamazdı.

Preston o kadar gergin görünüyordu ki Effy onun söylemek isteyip de söyleyemediği başka bir şey olduğunu tahmin etti. Bunun ne olduğunu anlayıp anlamayacağını görmek için bakışlarını ondan ayırmadı ama kendisi de kızardı. Sonunda sadece, "Dikkatli olacağım," dedi.

Preston, "Güzel," dedi ve doğruldu. Sesi yine soğuk ve mesafeliydi. "Ve elbette tedbirli olacağım. Ianto'nun okuyamaması için tüm notlarımı Argantça alıyorum."

"Bir tanesi hariç," dedi Effy. Bütün geceyi Preston'ın kusursuz, düzgün elyazısıyla sayfanın kenarına adını karaladığını düşünerek geçirmişti. *Effy Effy Effy Effy Effy*. Belki de sadece anlamsız bir kenar süsüydü. Belki de başka bir şeydi. Onu utandırmak istemiyordu ama gerçeği bilmemeye de dayanabileceğini sanmıyordu. "Neden o notu da Argantça yazmadın?"

"Yazdıklarımın çoğu pek önemli değil." Preston'ın bakışları kızın üzerindeydi, yüzünün kızarıklığı tamamen geçmemiş olsa da gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Sadece aklıma gelen öylesine fikirler. Onları daha sonra atacağımı biliyorum, Argantçadan Liryacaya çevirmekle uğraşmak zorunda kalmamak için. Herhalde o notun önemli olduğunu düşünmüştüm."

Ninova

Effy sabahın geri kalanı boyunca, Ianto'yla konuşacak cesareti toplamaya çalıştı. Ianto'nun elini omuzuna koyduğu o ânı zihninde tekrar tekrar canlandırdı. Hızla dibe batmıştı. Üst sahanlığı arşınladı ve başını sallayarak anılardan kurtulmaya çalıştı. *Sana karşı her zaman nazikti,* dedi bir ses. Sonunda kendini bu jestin babacan bir hareketten başka bir şey olmadığına ikna etti.

Ianto yemek odasında, tehlikeli bir şekilde sallanan avizenin altında çayını içiyordu. Örümcek ağları boş şamdanlara keten helva gibi yapışmıştı ve cam kırıkları rüzgâr olmasa bile dalgalanıyor gibiydi. Ianto onu görünce hemen ayağa kalktı ve "Effy! Lütfen otur. Sana çay getireyim mi?" dedi.

"Tabii," dedi Effy. "Çok iyi olur."

"Harika," dedi Ianto. Aceleyle mutfağa giderken Effy öylece oturdu ve avuçları terleyerek soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Ianto'nun dokunuşunun ne kadar ağır olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Ianto az sonra elinde kenarı kırık bir porselen fincanla geri döndü. Fincanı Effy'nin önüne koydu. Effy çaydan küçük, deneysel bir yudum alır almaz karışmamış şeker, kum taneleri gibi dilinin üzerinde toplandı. Effy fincanı elinden bıraktı.

"Merak ettiğim bir şey var," diye lafa girdi ama Ianto elini kaldırıp onu durdurdu.

"Senin hakkında çok az şey biliyorum, Effy," dedi. "Bir mimarsın, babamın hayranlarından birisin ama mutlaka dahası vardır."

Effy, "Ah, pek ilginç biri değilim," dedi ve kısa, tedirgin bir kahkaha attı.

Ianto bakışlarını yakaladı ve bırakmadı. "Bana çok ilginç geliyorsun. Kökenlerin Caer-Isel'e mi dayanıyor?"

"Draefen'e." Effy bileğinin iç kısmını külotlu çorabına sürttü. "Caer-Isel'e üniversitede okumak için geldim."

"Tam bir Kuzeyli kızı," dedi Ianto gülümseyerek. "İsminden tahmin etmeliydim." Bir süre gözlerini kısarak, bir şey hatırlamaya çalışıyormuş gibi ona baktı. "Draefen'in bankacı Sayre ailesiyle bir akrabalığın var mı?"

Effy kaslarının biraz rahatladığını hissetti. Bunlar cevaplanması kolay sorulardı. "Evet. Büyükbabam bankanın müdürü. Annem sekreterlerinden biri."

"Anlaşılan mimarlık, aile mesleği değil. Sana mimarlık okuman için ne ilham verdi?"

Effy nasıl cevap vereceğini düşündü. Mimarlıkla ilgili bir hevesi olmadığını dile getirmek istemediği için sadece, "Kendime meydan okumayı seviyorum," dedi.

Ianto neşeyle kıkırdadı. "Eh, o zaman doğru projeyi seçmişsin."

Kendini daha rahat hisseden Effy bir yudum çay daha içti ve gülümsemeye çalıştı. Hatta Ianto ile göz göze bile geldi. Ianto'nun gözlerinin çok sıradışı, neredeyse su gibi renksiz olduklarını fark etti. Yüz ifadesi nasıl değişirse değişsin, ister gülümsesin ister kaşlarını çatmış olsun, gözleri hiç değişmiyormuş gibi görünüyordu. Ianto'nun gözlerine bakmak, Peri Kralı'nın hileli aynaları olan gelgit havuzlarından birine bakmak gibiydi.

Ianto çok ani bir şekilde ayağa kalktı. "Biliyor musun, burası neşeli bir konuşma yapmak için hiç uygun bir ortam değil," dedi. "Dün kasabaya indiğinde barı ziyaret etme şansın oldu mu? Eminim medeniyete geri dönmek için bir şans daha istersin; her ne kadar bar Aşağı Yüzlük'te olsa da."

Böylece Effy kendini tekrar Saltney'deki barda, Ianto Myrddin'in karşısındaki masada otururken buldu.

Barın pencereleri daha önceki yağmur yüzünden bulanık ve lekeliydi; içerideki ışıklar solgun bir şekilde yanıyordu. Ianto gülümsüyor, her zamanki gibi suratsız olan bar çalışanı kadınla havadan sudan konuşuyordu.

Effy sıcak şarap ısmarlamak üzereyken, Ianto çabucak iki kadeh viski getirdi. Effy kabalık etmemek için ufacık yudumlar alıyormuş gibi numara yaparak bardağın üzerinden onu izledi. Nemli saçları omuzlarına değiyordu ve bulunduğu yere tutunmak istercesine, kolunu kabinin sırtına dayamıştı.

Effy parmakları hafifçe titreyerek bardağını bıraktı. Merakla

Ninova

barda etrafına bakınarak, burayı ilk kez görüyormuş izlenimini vermeye çalıştı.

"Teşekkür ederim," dedi. "Haklıymışsınız. Burası çok güzel."

"Evden dışarı çıkmak güzel," dedi Ianto.

Sesi tuhaf bir tona bürünmüştü; daha alçak ve çatallıydı. Effy bunu sadece hayal ettiğinden emindi.

"Caer-Isel'deki yemeklerle kıyaslanamayacağını biliyorum," diye devam etti Ianto; sesi hâlâ biraz boğuk çıkıyordu. "Ama buranın biftek ve böbrekli turtası da çok iyidir."

Effy ona kibarca etli ve böbrekli turtayla ilgilenmediğini söylemeyi planlıyordu, teşekkür edecekti ama artık bir faydası yoktu. Masalarına bakan kadın geri döndüğünde, Ianto derhal iki tane turta sipariş etti.

Kadm uzaklaşınca Effy boğazını temizledi. "Evet, Hiraeth'e geri dönersek..."

Ianto, "Kendine meydan okumayı seven bir kız olduğunu söyledin," diye araya girdi. "Bu projeye neden talip olduğunu görebiliyorum."

Effy derin bir nefes aldı. Belli ki evin planlarını almak tahmininden daha zor olacaktı. "Evet," dedi. "Ve babanızın eserlerine ne kadar saygı duyduğumu biliyorsunuz."

Aslında bu yalan değildi ama Effy öyleymiş gibi hissediyordu; özellikle de Preston'la yeni yaptığı anlaşmayı düşününce. Ellerini kucağmda birleştirip Azize Duessa'ya hızlıca ve sessizce dua etti. İyi niyetle (tartışılabilir) aldatmadan sorumlu azize, son zamanlarda çok fazla talep alıyordu.

"Elbette," dedi Ianto. "Ama çok büyük bir iş. Eğer kanını akıtacak talihsiz bir yetim bulmak zorunda kalırsan, seni suçlamam."

Effy gözlerini kırpıştırdı. O kadar şaşırmıştı ki bir an ne diyeceğini bilemedi. "Ne?"

"Ah, şu eski efsaneyi duymadın mı?" Ianto memnun olmuş gibiydi ama gülümsemesinin ürkütücü bir yanı vardı. "Bu Güney'de bir ritüeldir; Tufan'dan önceki dönemlere dayanır. Bir

kalenin temeline babasız bir çocuğun kanını dökmenin, yapının sağlam ve güçlü olmasını sağladığına inanılırdı. Herhalde siz Kuzeyliler kan kurbanı vermeyi oldukça vahşi bulurdunuz."

Effy, babasız bir çocuk olarak bunu hem vahşi hem de tuhaf bir şekilde etkileyici buluyordu. Neyse ki cevap vermesine gerek kalmadan yemekleri geldi.

Dumanı tüten biftekli ve böbrekli turtalar, cilalı ahşapla aynı kahverengi tonundaydı. Effy isteksizce çatalını eline aldı. Preston ondan oldukça fazla şey istiyordu: Böbrek onu heyecanlandırıyormuş gibi davranmasını bekliyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, Ianto yemeğine dokunmadı. Dikkatle Effy'ye bakıyordu. "Son zamanlarda Argantlı öğrenciyle vakit geçiriyorsun," dedi.

Effy'nin kalbi hopladı. "Pek sayılmaz," diyebildi. "Sadece bu sabah. O..." Yalan sayılmayacak, zararsız bir tanım bulmaya çalıştı. "İlginç şeyler anlatıyor."

"Ondan iyi bir izlenim almıyorum." Ianto bıçağını eline aldı. Üzerinde yağ benekleri olan bıçak parıldadı. "Biraz gergin biri, değil mi? Tuhaf, ürkek bir delikanlı. Belki de Argantlı olduğu içindir."

Her nedense Effy, Preston'ı savunma gereği duydu. "Bence sadece işine odaklanmış. Havadan sudan konuşmalarla ya da hoşbeş etmekle ilgilenmiyor."

"Sanırım bu açıdan babama çok benziyor." Ianto bıçağının ucunu Effy'ye doğru çevirdi. "Hadi, başla. Yesene."

Effy'nin kalbi yeniden hopladı. Turtanın gevrek dış yüzeyini kestiği yerden çıkan buhar, kabından kaçan bir ruh gibiydi.

Ianto gözünü kırpmadan onu izliyordu; sulu, renksiz gözleri okunaksızdı. Effy tam lokmasını ağzına attığı sırada, "Çok güzel bir kızsın," dedi.

Dilinin üstündeki yemek yutamayacağı kadar sıcaktı. Effy lokmayı peçetesine tükürmek istedi ama yapamadı; âdeta donup kalmıştı. Gözleri doldu ama Ianto ona bakmaya devam etti; bakışları gizemli ve ısrarcıydı.

Effy güzel göründüğünü düşünmüyordu. En azından, nasıl göründüğü konusunda hiçbir fikri yoktu. Külotlu çorap, pileli bir etek ve beyaz, yünlü bir kazak giymişti. Bu, üniversitedeki ilk haftasında giyeceği türden bir kıyafetti. Üstat Corbenic'ten önce. Şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Nemli hava normalde dalgalı olan saçlarını kıvırcıklaştırmış ve iyice kabartmıştı. Konukevinde ayna olmadığından Effy hiç makyaj yapamamış, gözlerinin altındaki morlukların ne kadar büyük olduğunu bile kontrol edememişti.

Dumanı tüten lokmayı dilinin üstünde tutmak çok canını yakıyordu ama sonunda yemek, yutabileceği kadar soğudu. Effy elini ağzına götürdü. Burnunun ucu ısınmaya başlıyordu; tıpkı ağlamak üzereyken olduğu gibi.

Ianto bunu fark etmemiş gibiydi. Gözleri taviz vermiyordu ve Effy daha berrak, daha keskin göründüklerini fark etti.

"Gözlerin. Saçların," dedi. "Çok güzel."

Effy tırnaklarını avucunun içine batırdı. Buraya geldiğine pişman olmuştu. Ama görevinde başarısız olmak istemiyordu. Her ne kadar bunu fark etmek onu şaşırtsa da Preston'ı yarı yolda bırakmak istemiyordu. Bu yüzden Ianto'nun gözlerinin içine baktı ve bu yavan iltifatlara elinden geldiğince karşılık vermeye çalıştı.

"Teşekkür ederim," dedi. Hiç olmazsa yüzünün kızarması sahte değildi. "Çok naziksiniz."

Barın kapısı gürültüyle açıldı ve üç balıkçı, denizin tuzlu kokusunu da beraberlerinde getirerek içeri daldılar. Kapının aralığından rüzgâr eserken bile Ianto'nun siyah saçları dümdüz kaldı.

Effy, paltosunun cebinde birkaç tane büyü taşı getirmişti. Bir eliyle çatalı tutarken diğer eliyle taşlara dokundu. Taşlardan birini Ianto'nun karşısında cebinden çıkarmaya cesaret edebilir miydi? Bariz korkusu her şeyi mahveder miydi?

Daha fazla bekleyemedi, yoksa korkusu giderek artacaktı. Pat diye, "Sizden evin planlarını isteyecektim. Bunun bana gerçekten çok faydası olur," dedi.

Ninova

Bunun üzerine Ianto sonunda bakışlarını kaçırdı. Yüzünde kısa süreli bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra cama çarpan ve sarsakça uçup giden bir kuş gibi kayboldu. Ianto beklenmedik bir şekilde elini cebine soktu ve katlanmış bir kâğıt tomarı çıkardı.

"İşte," dedi.

Effy hevesle tomarı almak için uzandı. Parmakları kâğıtların kenarına değer değmez Ianto aniden elini yakaladı. Kavrayışı Effy'nin canını yakacak kadar sıkıydı. Effy ufak, şaşkınlık dolu bir inilti çıkardı.

"Ianto..." diyecek oldu.

Ianto'nun yüzü falez taşları kadar solgundu ve gözlerinde hiç renk yoktu. Ve sonra, Effy'nin elini aniden tuttuğu gibi bırakınca, Effy elinde kâğıtlarla kalakaldı. Ianto öyle ani bir şekilde yerinden kalktı ki tavrı neredeyse şiddet içeriyordu. Bıçağı masaya çarpıp gürültüyle yere düştü.

"Hadi gidelim," dedi. Dişlerini sıkarak konuşuyordu. Effy ağzı açık, karşısında öylece durunca, "*Hadi gidelim*!" diye homurdandı.

Effy hissiz bir şekilde harekete geçti. Evin planlarını çantasına tıkıştırdı ve telaşla Ianto'nun peşine düştü.

Arabaya geri döndüklerinde Ianto bakışlarını yola dikti. Gözünü bile kırpmıyordu, devasa elleri direksiyonu sıkıca kavramıştı.

Effy ağır, daraltıcı sessizliği bozmaktan, şüpheli zaferini tehlikeye atmaktan, Ianto'yu kışkırtmaktan korkuyordu. Bunun yerine pencereden dışarı baktı ve camdan aşağı süzülen yağmur damlalarının yollarını izledi. Ianto'nun, parmaklarında sıktığı yerler hâlâ zonkluyordu.

Deniz öfkeyle köpürerek kayalara çarpıyor, yolun kenarını ıslatıyordu. Bugün suyun rengi yeşilimsiydi; tıpkı cadı iksiri gibi.

Hâlâ doğruca önüne bakan Ianto sertçe sordu: "Yemeğini beğendin mi?"

Effy, "Evet," diye cevapladı. Biftekli ve böbrekli turta lokmaları hâlâ midesinde bütün olarak duruyordu. Yoldaki her tümsek, midesinin daha fazla çalkalanmasına neden oluyordu.

"Güzel. Her kız centilmenliğe karşı bu kadar minnettar, kendi cazibesi konusunda da bu kadar alçakgönüllü olmuyor. Duyduğuma göre kuzeydeki şehirlerde kadınlar, erkekler ve evlilik hakkında son derece yakışıksız düşüncelere sahip olmaya başlamışlar."

Effy güçlükle yutkundu. Üniversitede her zamankinden daha fazla kadın olduğu ve birçoğunun alyanssız ayrıldığı doğruydu. On yıl önce bir kızın üniversiteye gitmesinin tek sebebi bir koca bulmaktı. Effy'nin büyükannesi hâlâ yazdığı her mektupta Effy'ye iyi bir genç adam bulup bulamadığını soruyordu. *Hayır*, diye cevap yazıyordu, Effy her zaman. *Bulamadım.*

Araba hoplayıp zıpladıkça Effy'nin kalbi göğüs kafesinde sıçrıyordu. Effy son bir nezaket çabasıyla, "Daha önce hiç evlendiniz mi?" diye sordu.

Araba ıslak kumları etrafa saçarak hızla ilerliyordu.

"Hayır," dedi Ianto. "Evlilik bütün erkeklere göre değil."

Effy sevecen olmaya çalışarak, "Anlıyorum," dedi. "Benim annem ile babam da hiç evlenmemişler."

Uzun bir sessizlik oldu; bu sırada rüzgâr o kadar yüksek sesle uğuldadı ki pencereler zangırdadı.

Ianto arabayı Wetherell'den çok daha hızlı kullanıyordu. Effy koltuğunun ucunu kavradı ve dudağını ısırdı. Arabanın içi tuzlu su ve misk kokuyordu. Hiraeth gibi.

"Geri dönmek için aceleniz mi var?" Rüzgârın ve pencerelere çarpmak üzere havalanan kumların sesini bastırmak için bağırmak zorunda kaldı.

"Elbette," dedi Ianto. Daha çok homurdanır gibi konuştu.

Sesinin tonu, kelebeğin kanadına batırılan bir iğne gibi Effy'yi koltuğuna mıhladı. İçi belirsiz ve tekinsiz bir korkuyla doldu, parmakları çantasının sapını kavradı, kan akışı hızlandı ve kalbi çarpmaya başladı. Bedensel, hayvani bir içgüdü ona şöyle diyordu: *Korkunç bir şey olmak üzere.*

"Üzgünüm," dedi. Arabanın içindeki hava fazlasıyla sert ve ağırdı.

O sabah pembe hapını içmediğini fark etti.

Ianto'nun bakışları yoldan başka bir yöne kaydı; Effy daha önce hayal görmemişti, bir zamanlar bulanık olan gözleri şimdi cam gibi ve keskindi. İçlerinde delice bir parıltı vardı.

"Bir saat boyunca konuştuk ve bana esas bilmek istediğim şeyi hiç söylemedin," dedi.

Effy ona kendisine bakmamasını, gözlerini yola dikmesini söylemek istiyordu. Araba o kadar hızlı bir şekilde uçurumun kenarına doğru savruluyordu ki vücudu neredeyse koltuğa yapışmıştı.

Güçlükle, "Peki neymiş o?" diyebildi.

Birdenbire, Ianto yolu kontrol etmek için başını çevirdi. İşte o zaman Effy, arabada dikiz aynası olmadığını fark etti. Yandaki aynalar içeri dönüktü, kapalıydı. Ianto geriye bakmak istediğinde boynunu çevirmek zorunda kalıyordu.

Bunu daha önce, arabayı Wetherell kullanırken nasıl fark etmemişti? Arabada o zaman aynalar var mıydı?

Effy'nin gözü kararmaya başladı. *Burada olmaz,* dedi kendi kendine. *Burada, şimdi olmaz.* Pembe hapları çantasındaydı ama onları Ianto'nun önünde çıkarmayı göze alamazdı. Haplar hakkında soracağı sorulara dayanamazdı. Cebindeki büyü taşları, araba sallandıkça tıkırdıyordu.

"Buraya gelmenin gerçek sebebi nedir?" dedi Ianto sonunda. Sesinde o aynı alçak, hırıltılı tını vardı. "Senin gibi güzel bir kızın özgeçmişini şişirmek için böyle bir projeye ihtiyacı yok. Her ateşli profesör, sana hiç düşünmeden ihtiyacın olan notu verir."

Paniği beyaz köpüklü bir dalga gibi kabardı ve sonra Effy onu gördü. Sürücü koltuğunda oturuyordu; daha bir dakika önce Ianto'nun oturduğu yerde. Siyah saçları su gibi parlaktı. Teni ay ışığı kadar soluktu; gözleri ise onu delip geçiyor, kanına, kemiklerine kadar işliyordu. Parmakları direksiyonu bıraktı; uzun, karanlık ve pençe gibi keskin tırnaklarıyla ona doğru uzandı.

Effy emniyet kemeri bağlı olmadığı için kapıyı açıp kendini arabadan dışarı atmakta zorlanmadı.

Sekiz

Peri Kralı'nın birçok sureti vardı ve bazıları dışarıdan bakıldığında tıpatıp aynı görünürdü. Bazı günler, yanıma gelen kocamın gözlerimi sonsuz bir şefkatle öpen kişi mi, yoksa beni yatağımıza bastırıp inlememe aldırmayan kişi mi olduğunu ayırt edemezdim. En zor günler, onun merhametli hâliyle zalim hâlini ayırt edemediğim günlerdi. Böyle zamanlarda bir yılan, çatal toynaklı bir yaratık ya da kanatlı bir canavar olmasını dilerdim; bir adam dışında herhangi bir şey.

EMRYS MYRDDIN'İN *ANGHARAD*'INDAN, M.S. 191

Effy'nin Hiraeth'e varması bir saat sürdü; bacakları hissizleşmişti, görüşü bulanıklaşıyor, sonra baş döndürücü bir şekilde keskinleşiyordu. Saçları ıslanmış ve yüzüne yapışmıştı, külotlu çorabı paramparça olmuştu. Ayrıca kanayan yaraları vardı.

Merdivenlerin başında duran Preston, Effy'yi görünce merdivenleri ikişer ikişer inmeye başladı.

Aşağı varınca nefes nefese, "Effy," dedi. "Nereye gittiniz?"

"Ianto nerede?"

"Bir saat önce yalnız başına geri döndü." Preston garaj girişindeki siyah arabayı işaret etti. "Ona senin nerede olduğunu sordum ama yanımdan geçip gitti ve kendisini odasına kapattı. Neler oldu?"

Effy öksürerek konuşacak gücü bulmaya çalıştı. Dudağı yarılmış ve şişmişti, acıyordu.

"Onları aldım," dedi sonunda. "Evin planlarını."

Ninova

Preston ona bir deniz canlısı görmüş gibi baktı. "Hayır, demek istediğim; *sana* ne oldu? Kan içinde kalmışsın ve şey, kir içinde."

"Yol kirliydi," dedi. Henüz utanacak kadar aklı başında değildi.

Preston onu merdivenlerden yukarı çıkarıp eve soktu. Ianto şaşılacak şekilde hâlâ görünürde yoktu ama Wetherell, mutfak kapısının eşiğinden hiddetle onlara bakıyordu. Her zamanki gibi asık suratlıydı, soluk ışıkta cildi grileşmişti.

İkinci kata çıkan merdivenler daha zordu. Effy korkuluğa sıkıca tutunarak yukarı çıkıyordu ve Preston dudaklarını sıkarak onu izliyordu; her an Effy'nin yere yığılmasını bekliyormuş gibi omuzları gerilmişti.

Peri Kralı'nın portresi bulanıktı; renkler döne döne değişiyor, her şey silikleşiyordu. Yüzü soluk bir leke gibiydi; ifadesiz ve hatlardan yoksundu.

Bu belki de Myrddin'e ihanet etmenin, mirasını ayaklar altına alma planlarının cezasıydı. Effy'nin boğazından Preston'ın duyamayacağı kadar kısık sesli bir hıçkırık çıktı.

Peri Kralı ona daha önce hiç gündüz vakti görünmemişti.

Çalışma odasına vardıklarında Effy yığılıp kalmamak için bütün gücünü toplamak zorunda kaldı. Şakaklarında keskin, zonklayan bir ağrı vardı. Masanın üzerindeki dağılmış kâğıtlara, açık bırakılmış kitaplara ve hırpalanmış uzanma koltuğuna baktı ve nedense içinde hafif bir rahatlama hissi belirdi.

Preston yeniden, ciddi bir ses tonuyla, "Effy," dedi. "Ne yaptın?"

"Ianto'nun arabasından dışarı atladım," diye cevap verdi.

Bunu yüksek sesle söylemek, zihnindeki sisin dağılmasını sağladı. Birdenbire bunun kulağa ne kadar delice geldiğini fark etti. Ne kadar da *delice* davranmıştı. Elini ağzına götürdü ve dudağının şiştiğini hissederek irkildi.

Preston çaresiz görünüyordu. "Evin planları bu işe nasıl dahil oldu? Görevinin bu kadar cesur kahramanlıklar gerektireceğini düşünmemiştim."

Ninova

"Bunda kahramanca bir şey yoktu," dedi Effy. Yüzü kızarıp duruyordu. "Keşke olsaydı. Ianto bana planları çoktan vermişti. Onunla daha fazla arabada kalmaya dayanamadım."

Ona ancak bu kadarını söyleyebildi. Gördüklerini itiraf edersе Preston ne diyecekti? Tabii eğer gerçekten görmüşse. Preston da annesinden, büyükannesi ve büyükbabasından, doktorundan, öğretmenlerinden ve rahiplerden farklı bir tepki vermeyecekti.

En iyi ihtimalle Preston, şaşkın bir ifadeyle gözlerini kırpıştırır, bunun bir tür şaka olduğuna inanırdı. Ama daha büyük ihtimalle alay eder, sonra da akademik geleceğini gerçeği hayalden ayırt etmek için ilaçlara ihtiyaç duyan deli bir kıza teslim ettiği için içten içe pişmanlık duyardı.

Nesnel gerçeği ortaya çıkarma arayışında Effy'den daha kötü bir müttefik olamazdı.

Ama Preston yalnızca başını sallamakta yetindi. "Peki seni orada öylece bıraktı mı? Sen... bu hâldeyken?"

Ianto'nun arabasının farlarının uzaklaşmasını izlerken Effy'nin hissettiği tek şey rahatlama olmuştu. Ianto'nun kenara çekip onu tekrar arabaya sürüklemesinden korkmuştu. Peri Kralı'nın, ıslak siyah saçlarının ve kendisine uzanan korkunç elinin görüntüsü hâlâ gözlerinin önündeydi.

"Onu suçlamıyorum," dedi donuk bir sesle. "Aptalca bir şey yaptım."

Preston uzun bir nefes verdi. "Seni evden dışarı çıkaracağını gerçekten düşünmemiştim. Özür dilerim."

"Ne için özür diliyorsun?"

Preston gözlerini kırptı, gözlüğü burnunun ucuna doğru kaydı. "Emin değilim."

Eğer aklı başında olsaydı, Preston'ın belirsizliği kabul ettiğini duymak onu memnun ederdi. Sonuçta, ne kadar önemsiz olursa olsun, onun da bilmediği *bir şey* vardı.

Effy nihayet kendine bakacak cesareti buldu. Beyaz kazağı ıslanmış ve çamura bulanmıştı. Dirseğini göremiyordu ama kanın

yünlü liflere yapıştığını hissedebiliyordu. Eteği nispeten hasar almamış olsa da kalçası ağrıyordu.

Külotlu çorabı en kötüsüydü: Onarılmayacak kadar yırtılmıştı; iki dizi birden sıyrılmıştı, kanıyordu ve nefesini kesecek kadar acıyordu. Toprak parçaları ve küçük çakıl taşları, sinek kâğıdına yapışmış sinekler gibi derisinin kıvrımlarına takılmıştı. Burnu acıyordu ve yüzünü göremediği için mutluydu.

Ianto'nun arabasında hiç ayna yoktu. Effy bundan emindi. Hatta, Hiraeth'e geldiğinden beri bir kez bile kendi yansımasını görmemişti. Ianto'nun aynayı andıran buğulu, çalkantılı bakışlarında bile kendini göremiyordu.

"İşte," dedi Effy bitkince, çantasını Preston'a uzatarak. "Planlar burada."

Preston onun çantasını aldı ve masasına koydu. Ne çantayı açtı ne de içine baktı. "Effy, neden oturmuyorsun?"

"Neden?" Birden paniğe kapıldı. "İstemiyorum."

"Şey," dedi Preston. "Bu, işimizi epey zorlaştıracak."

Sonra önünde eğildi. Effy o kadar şaşırdı ki neredeyse *gerçekten* yere kapaklanacaktı. Dengesini sağlamak için bir eliyle masaya tutunmak zorunda kaldı.

Boğuk bir sesle, "Ne yapıyorsun?" dedi.

"Eğer toprakları temizlemezsen yaraların enfeksiyon kapar. Enfeksiyon, kan zehirlenmesine neden olur ve kan zehirlenmesi de tedavi edilmezse amputasyonla sonuçlanır. Ve bir bakıma, bacaklarının dizlerinden kesilmesi benim suçum olur çünkü başlangıçta evin planlarını almanı isteyen bendim."

Preston tüm bunları büyük bir içtenlikle söylemişti.

Effy nefes aldı, hem kendini hazırlamak için hem de Preston'a gülmemek için. Preston dediği gibi, Effy'nin yaralı dizlerindeki çakıl taşlarını usulca temizlemeye başladı. Dokunuşları o kadar nazikti ki Effy sadece azıcık bir acı hissetti. Preston, gözlüğünün ardından gözlerini kısarak bakıyordu; Myrddin'in kitaplarından birini inceliyormuş gibi odaklanmıştı.

Bir süre sonra tüm çakıl taşlarını temizlediğinden emin oldu

ve masasındaki su bardağına uzandı. Effy o kadar şaşkındı ki Preston gömleğinin kolunu ıslatıp yaralı derisini temizlemeye yeltendiğinde tepki bile göstermedi. Derken, nihayet, irkilerek nefesini tuttu.

"Ahh," diye inledi. "Çok acıyor."

"Affedersin," dedi. "Bitmek üzere."

Hissettiği acı onu tekrar sersemletti. Dengesini sağlamak için diğer elini usulca Preston'ın omuzuna koydu.

Preston kasları gerilmiş bir hâlde işine ara verdi ve Effy'ye baktı. Bir süre göz göze geldiler ama ikisi de tek kelime etmedi. Bir süre sonra Preston tekrar başını eğdi ve işine geri döndü.

Effy, parmaklarını kıvırarak Preston'ın gömleğin kavradı. Teni sıcacıktı, kaslarının esnediğini hissedebiliyordu. "Bir akademisyen olarak kariyerin boyunca kaç tane derisi soyulmuş diz tedavi ettin?"

"İtiraf etmeliyim ki ilk hastam sensin."

Effy elinde olmadan güldü. "Çok tuhafsın, Preston Héloury."

"Arabadan dışarı atlayan sensin, Effy Sayre."

Effy, "Emniyet kemerimi bağlamadığım için," diye cevap verdi.

Bu, onu gülerken ikinci kez duyuşuydu ve Effy, bu sesi –alçak sesle, nefesini vererek gülmesini– ne kadar sevdiğini hatırladı; Preston'ın omzu, elinin altında belli belirsiz titriyordu.

Biraz sonra Preston ayağa kalktı ve "Ellerine de bakayım," dedi.

Effy ellerini uzattı. Avuç içleri çizilmişti ama çok kötü durumda değildi. Bir gül çalısıyla boğuşmuş gibiydi. Parmaklarını açınca, yüzükparmağının eksikliği çarpıcı bir şekilde ortaya çıktı.

Preston'ın bunun hakkında hiçbir şey sormamasını umdu. Bu da cevap vermek istemediği bir başka soruydu.

Preston, "İyi görünüyorlar," dedi. "Bu sebeple ölmeyeceğinden eminim."

Gözlüğünü düzeltmek için kırmızıya bulanmış elini yüzüne götürdüğünde, yanağına onun bir parça kanı bulaşmıştı. Effy bunu ona söylememeye karar verdi.

"Çok rahatladım," dedi Effy. "Zamansız ölümümden sorumlu olsaydın senden nefret ederdim."

Preston tekrar güldü. "Suçluluk hissinden asla kurtulamazdım."

Effy gülümsedi ama Ianto'nun gözlerindeki bakışı, ses tonundaki değişikliği düşünmeden edemiyordu. Hepsini hayal etmiş olabilir miydi? Ianto neden onu aceleyle evden çıkarmış ve yine aceleyle geri getirmeye kalkmıştı? Arabayı çok hızlı, büyük bir kararlılıkla sürmüştü; sözleri hırıltılı ve boğuktu. Beyninde, her kalp atışıyla birlikte bir deniz feneri gibi yanıp sönen bir uyarı vardı; her vuruş, *tehlike, tehlike, tehlike,* diye bağırıyordu.

Ianto'nun Tufan'ı nasıl anlattığını hatırladı: Aşağı Yüzlük'ün sakinleri ancak su, boyunlarına kadar ulaştığında öleceklerini anlamışlardı. Eğer kendini arabadan atmasaydı, o da orada boğulur muydu?

Effy bazen Üstat Corbenic'in yeşil ofis koltuğunda oturduğu, bileklerinin kolçaklara bağlandığı, etrafından siyah, bulanık suların yükseldiği kâbuslar görüyordu. Kaçamıyordu, su yükselmeye devam ediyordu ve en kötüsü, bu rüyalarda mücadele bile etmiyordu. Suyu havaymış gibi yutuyordu.

"Sence bana kızacak mı?" dedi. "Ianto'yu kastediyorum."

Preston'ın gözlerindeki muziplik kayboldu. "Şey... Arabadan atlamak, rahatsız edici bir konuşmadan kaçmak için pek nazik bir yol sayılmaz, bunu kabul ediyorum. Peki sana ne dedi?"

Effy nefes aldı. Nereden başlayacaktı? Ona kesinlikle Peri Kralı'ndan bahsedemezdi. Preston *Güneyli batıl inançları* konusunda neler hissettiğini açıkla söylemişti. Bunlardan herhangi birini itiraf etmesi, Effy'nin en çok kaçındığı şeyin gerçekleşmesi, dengesiz ve güvenilmez bir kız olarak görülmesi demekti.

"Dediğin gibi, sadece rahatsız edici bir konuşmaydı," diye cevap verdi. "Aşırı tepki verdim."

"Eminim atlatacaktır," dedi Preston. Ama yüz ifadesi tedirgindi.

Ninova

Preston, Effy'nin yaralarından ölmeyeceğine ikna olduktan ve Effy'nin baş ağrısı yavaş yavaş geçip gözleri netleşmeye başladıktan sonra, planları masanın üzerine açtılar. O âna kadar hava kararmıştı ve pencereden yalnızca solgun bir yıldız ışığı süzülüyordu. Ay inci beyazıydı ve tam dolunay değildi; dantel gibi bulutlarla örülmüştü.

Preston iki gaz lambası yaktı ve turuncu ışıkta okuyabilmeleri için onları masaya taşıdı.

Planlar oldukça eskiydi. Effy bunu, planların gerçekten mavi olmasından anlamıştı. On yıl kadar önce, geleneksel planlar demode olmuş; yerini beyaz zemin üzerine mavi mürekkeple basılan, daha ucuz baskı yöntemlerine bırakmıştı. Hiraeth Köşkü'ne ait planlar ise annesinin en sevdiği cin markasının parlak safir rengindeydi. Kenarları yıpranmıştı ve mürekkebin büyük bir kısmı silinmiş ya da solmuştu.

İlk sayfa, evin bir kesitini gösteriyordu –Effy'nin hayalinde çizebileceğinden çok daha iyiydi– ikinci sayfada ise bir kat planı vardı.

Preston gözlerini kıstı. "Bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Bana ediyor." Effy bir kereliğine onun anlamadığı bir şeyi anladığına memnun oldu.

Başparmağını sayfada gezdirerek birinci katın ana hatlarının üzerinden geçti. Burada yemek odası, mutfak, antre ve daha önce görmesine bile izin verilmeyen korkunç banyo vardı. Sıradışı bir şey yoktu. Ancak bodrumun kapısını aradığında hiçbir şey bulamadı.

"İlginç," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Bodrum katı planlarda yok gibi görünüyor," dedi. "Ama bodrum katı son dakikada ekleyebileceğin bir şey değildir. En başından itibaren mimari planların bir parçası olması gerekir. Aklıma gelen tek şey, belki de bu evin daha önceden var olan bir temel üzerine inşa edilmiş olabileceği."

Preston'ın çenesi seğirdi. "Yani sence burada Hiraeth'den önce başka bir yapı mı varmış? Bunun mümkün olduğuna inanmak

güç. Bu evin kendisi bile doğanın kanunlarını hiçe sayıyor gibi."

"Bu o kadar da tuhaf değil. Dokuz Çan Körfezi, Tufan yüzünden harap oldu ama bu hiç kimsenin hayatta kalmadığı anlamına gelmez." Effy tekrar planlara baktı ve teorisinden emin olduğunu hissetti. "Mevcut bir temeli onarmak, tamamen yeni bir şey inşa etmekten daha kolaydır."

Preston, "Sanırım uzman sensin," dedi, yine de ikna olmamış gibiydi.

Bu merak uyandıran bir konuydu ama Preston bodrumun yakınından bile geçmeyi kesin bir dille reddettiği ve bahsi geçtiğinde bile yüzü solduğu için sorunlarının hiçbirini çözmüyordu. Effy ikinci katın çizimlerini taradı. Burada çalışma odası, yıkık dökük balkona açılan kapı ve sonra Ianto'nun görmesini yasakladığı bir dizi oda vardı: kendisinin ve Ianto'nun annesinin yatak odaları. En büyük olan ana oda olmalıydı, soldaki ise Ianto'nunkiydi.

Konu her açıldığında olduğu gibi Myrddin'in dul eşi, Effy'nin zihnine takılıp kalıyordu.

"Evin sahibesiyle hiç tanışmadın, değil mi?" diye sordu.

"Hayır," dedi Preston. "Onunla telefonda bile konuşmadım. Yaşlı bir kadın ve sanırım özeline önem veriyor."

Ama Effy'nin içi ürperdi. "Eğer özeline bu kadar önem veriyorsa, burayı incelemesi için üniversiteyi davet etmezdi."

Preston kollarını göğsünde kavuşturdu ve savunmaya geçerek cevap verdi: "Sadece kocasının eşyalarını karıştırıyorum, onun eşyalarını değil. Bayan Myrddin her kimse, akademik çalışmalarım açısından önemli değil."

"Ama hiç merak etmedin mi –*akademik araştırmaların* bir yana– acaba kadın neden bu kadar içine kapanık?" Bütün bunlar Effy'ye ters geliyordu, Hiraeth'e geldiğinden beri ters gelmişti; özellikle de Peri Kralı'nı gördüğünden beri. "Ianto'ya onu sorduğumda fazla bir şey söylemedi."

"Myrddin'in dul karısı hakkında bir tez yazmıyoruz, Effy," dedi Preston. "Kadın bize ayak bağı olmadığı için sevinmeliyiz."

Ninova

Effy'nin aklına en az beş karşı argüman geldi ama sonunda dudaklarını büzüp sustu.

Tekrar planlara baktı. Ianto'nun girmelerini yasakladığı özel bölümler iki yatak odasından ve iki banyodan oluşuyordu. Çok tipikti. Tam da beklediği gibiydi.

Biraz morali bozulmuştu ama yenilgiyi kabul etmek istemiyordu. Tekrar kesitlere döndü.

Çatının eğimi çok azdı. Ne bir çatı katı ne de Preston'ın daha önce belirttiği gibi dar bir geçit için yeterli büyüklükteydi. Ancak evin doğuya bakan duvarı boyunca, Ianto'nun yatak odasına yakın bir yerde, mimarın doldurmayı unuttuğu dar bir beyaz alan vardı.

Ama hiçbir saygın mimar, kesitlerini bitirmeyi unutmazdı (sadece Effy unuturdu, o da çoğunlukla yetersizlikten değil, ilgisizlikten). Bu yüzden masanın üzerine eğildi ve gözlerini kısarak boş alanın büyüklüğünü başparmağıyla ölçmeye çalıştı.

"Ne oldu?" dedi Preston. "Bir şey mi görüyorsun?"

"Evet." Effy işaret etti. "Kat planında yok –ki bu çok garip– ama kesite yakından bakarsan, bu küçük beyaz alanı görebilirsin. Çizimin göreceli ölçeğine bakılırsa, sadece dar bir dolap büyüklüğünde ve Ianto'nun yatak odasının dışında. Mimarın bir hatası olduğunu söyleyebilirdim ama senin tesadüflere inanmadığını zaten biliyorum."

Preston hakarete uğramış gibi görünse de itiraz etmedi. "Şey, Ianto'nun orada babasına ait bir şey sakladığına inanabilirim. Yeterince kurnaz olduğu kesin."

"Ama şimdi oraya gidemeyiz." Saat çoktan geç olmuştu; Ianto odasına çekilmişti ve onunla tekrar karşılaşma düşüncesi Effy'nin midesini bulandırıyordu. Zihni, ne zaman başka bir şeyle meşgul olmasa, bir eli direksiyondayken diğer eliyle ona doğru uzanan Peri Kralı'nın görüntüsüyle doluyordu. Başını sallayarak bu anıyı yok etmeye çalıştı.

"Hayır, tabii ki gidemeyiz," dedi Preston. "Ama yarın sabah Ianto dışarı çıkacak. Pazar günleri her zaman kiliseye gider, ora-

Ninova

da yaklaşık bir saat kalır. Gittiği zaman bu fırsatı değerlendirebiliriz."

Bir saat. Bu aşağı yukarı barda geçirdikleri süre kadardı ve Ianto geri dönmek için çok acele etmişti. Effy bu konuyu açmayı düşündü ama bu, gerçekten ne anlama geliyordu? Gereksiz bir detaydı. Sadece beyni, bir hayalet gibi peşini bırakmayan asılsız dehşetten bir anlam çıkarmaya çalışıyordu.

Onun yerine, "Peki ya şu *alâkasız* Bayan Myrddin? Odasından hiç çıkmadığım söylemiştin. Ianto evde olmasa bile kadın odasında olacaktır."

Preston birinin içeri dalmasını beklercesine yan gözle kapıya baktı. "Onu rahatsız etmemek için çok sessiz olmalıyız."

"Peki ya onu rahatsız *edersek?*" diye sordu Effy.

"O zaman sanırım yalan söylememiz gerekecek," dedi Preston. Bunu söylerken hafifçe kıpırdandı ve omuzları dikleşti. "Sadece ona, bizi Ianto'nun gönderdiğini söyle."

"Bu pek iyi bir yalan değil."

"Eh, o zaman sen bir şey bul." Preston hafifçe kızarmıştı. "Yarın sabah burada buluşalım. Güneş doğduğunda Ianto gitmiş olacak."

Yine de fazlasıyla kötü bir fikirmiş gibi geliyordu. Ama Effy'nin aklına başka bir alternatif gelmiyordu. "Pekâlâ," diyerek kabul etti. "Şafak vakti burada buluşalım."

Preston başıyla onayladı. Effy dizlerindeki derin yaraları daha fazla acıtmamak için yavaşça kapıya doğru dönerken onun bakışlarının hâlâ üzerinde olduğunu hissetti. Omzunun üzerinden geriye baktığında, Preston'ın başını hızla eğip masadaki kâğıtları karıştırmaya başladığını gördü; onu izlerken yakalandığı için utanmıştı.

Yüzü daha da kızardı. Effy, Preston'ın kendisine ne kadar hafifçe dokunduğunu ve parmak uçlarında hâlâ kendi kanının olduğunu düşünürken buldu kendini.

"Preston?" dedi. Sesi tuhaf geliyordu: kısık ve meraklı. Neredeyse umut doluydu.

Ninova

Preston başını kaldırdı. "Evet?"

"Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Kan zehirlenmesinden ölmemem için uğraştığın için," dedi Effy.

"Ah," dedi. "Dikkatli olmaktan zarar gelmez. Sonuçta çok daha banal sebeplerden ölenler var."

"O hâlde bana ilginç bir sebepten *ölme* şansını tanıdığın için teşekkür ederim."

"Kendini bir başka hareket hâlindeki arabadan atma yeter." Ağzının sol tarafında hafif bir titreme vardı, sanki gülümsememeye çalışıyordu. Gözlüklerinin ardından ciddiyetle bakıyordu. "Dışarıda çok daha ilginç ölümler var."

Effy çalışma odasından dışarı adım attı ve koridor boyunca sıralanmış çıplak ampullerin titrek ışığında durdu. Kapı arkasından kapandığı anda aniden üşüdüğünü ve yere çivilenmiş gibi kalakaldığını hissetti; sanki görünmeyen bir şey onu orada tutuyordu. Nefesi ağzından soluk buharlar hâlinde çıkıyordu.

Ama bu, Peri Kralı'nı gördüğünde hissettiği gibi bir *panik* değildi. Aslında tam tersiydi; tekinsiz ve doğaüstü bir sakinlikti.

Etrafında çarpıcı ve giderek yoğunlaşan bir sessizlik vardı. Tahta döşemeler artık inlemiyordu ve Effy, uzaktan kayalara çarpan okyanusun sesini de duyamıyordu. Hiraeth'i yavaş yavaş denize doğru sürükleyen o uğultu susmuştu.

Preston kapının hemen öteki tarafındaydı ama Effy kendini korkunç bir yalnızlık içinde hissetti. Ev, her yöne uzanan sarmaşıklar gibi yayılıyordu.

Ve sonra onu gördü: Koridorun sonunda beyaz bir parıltı vardı; biri pencereyi açık bırakmış da perde savruluyormuş gibi. Ama orada ne pencere vardı ne de perde. Yalnızca yırtık bir elbise eteği ve uzun, gümüşi saçların bir anlığına parlayan ucu. Gördüğü sadece buydu; bir de çıplak bir topuk, hayaletimsi teninin altından dışarı doğru kabarıyor, yüzeye doğru çıkmaya

çabalayan bir balıkçının ağına dolanmış etli bir deniz yaratığı gibi görünüyordu.

Effy'nin kalbi boğazında atıyordu. Hava keskin, kırılgan ve soğuk bir hâl almıştı, kışın kalbi kadar soğuktu. Bu soğuk dehşet onu gafil avlamıştı; hayatı boyunca bildiği korku, Peri Kralı'ndan ve onun uzanan ellerinden duyduğu korku değildi bu. O, tanıdığı bir tehlikeydi.

Bu, bildiği bir şey değildi. Yeni bir dehşetti; ancak hayalet kaybolduğunda çözebileceği bir korkuydu. En azından bu bir hayalet olmalıydı. Effy, koridorun sonuna, figürün kaybolduğu yere doğru dikkatlice bir adım attı. Yatak odasının kapısı kapalıydı ve onun açıldığını duymamıştı. Bu her neyse, tahta duvarın içinden geçip gitmişti.

Bir şeyden kaçıyordu. Bu düşünce Effy'nin aklına, kalbi çarparak tekrar geri çekilirken geldi. Bir elbisenin imkânsız bir şekilde köşeyi dönerek kapalı kapının ardında kayboluşunu izlemek, yolunuza çıkan ölü bir kargaya bakmak gibiydi. Herkes, en şüpheci Kuzeyliler bile bunun bir ölüm alameti olduğunu bilirdi.

Ürkütücü olan kuşun kendisi değildi. Ölümünün işaret ettiği o korkunç, bilinmez şeydi.

Ianto'nun arabası hızla uzaklaştıktan ve kendini yoldan kaldırdıktan sonra Effy, pembe haplarından birini yutmuştu. Bu haplar, onun gördüğü sanrılara karşı denizden bir duvardı. Gerçek dünyanın altında her zaman filizlenmeye hazır, bir çürüğün ardındaki nabız gibi atıp duran o hayali dünyaya karşı bir setti. O dünya, bir fırsatını kollayıp yüzeye çıkmak için bekliyordu.

Yine de o hayaleti görmüştü. Ve Peri Kralı daha önce hiç yapmadığı bir şekilde, ona gündüz vakti görünmüştü. Yatak odasının karanlık köşesinde pençeli eli dolabının kapağına dolanırdı ama Effy her zaman, güneş ışığının onu Peri Kralı'ndan koruduğuna inanmıştı. *Angharad*'da, Peri Kralı ona her zaman gece vakti, babası ve kardeşleri onu fark edemeyecek kadar derin uykudayken gelirdi.

Ninova

Burada –Hiraeth'te, belki de Aşağı Yüzlük'ün tamamında– bir terslik vardı. Eski büyüler ve kötü ya da daha da fenası, umursamaz tanrılar. Peri Kralı'nın burada daha fazla gücü vardı. Gerçek olmayan dünya, zincirlerini kırmaya çok yaklaşmıştı.

Ve Effy, bu dünyanın tam ortasına düşmüştü; dünyanın bir ucundaki, denize batmakta olan bu eve. Yanakları ve alnı soğuk ter damlalarıyla kaplanmıştı. Doktorun ona verdiği tüm güvenceler anlamını yitirmişti. Verdiği haplar, yükselen dalgaların onu yutmasına engel olamıyordu.

Effy uyuşmuş bacaklarını yeniden hareket ettirebildiğinde koşarak merdivenlerden aşağı indi ve kalbi kilise çanları gibi çarparak kendini kapının dışına, gecenin karanlığına attı. Hayaletten korkmuyordu. Ama bir zamanlar o kadını öldüren her neyse, ondan ölesiye korkuyordu.

Ninova

Dokuz

Denizkızlarının şarkılarını duyabiliyorum,
Yuvarlanan, azgın dalgaların altında.
Saçları düğünçiçeği tarlaları gibi gür;
Bakirelikleri yağmalanmaya hazır,
Batık sandıklardaki altınlar kadar olgun.

"BÜYÜK KAPTAN VE DENİZ GELİNİ"NDEN,
EMRYS MYRDDIN'İN ŞİİRSEL ESERLERİ, M.S. 196-208

Sabah, bir alabalığın karnı gibi soluk griydi ve dalgalar usulca kıyıya vuruyordu. Effy, şafaktan biraz sonra irkilerek uyandı. Kâbuslarının mor ve yeşil sisleri hâlâ zihninin köşelerinde dolanıyordu.

Uyku hapları rüyalarını bile ortadan kaldırmak, onu tam bir bilinçsizlik karanlığına sürüklemek için vardı ama geçen gece onlar da işe yaramamıştı. Saatlerce kâbusların pençesinde kıvranmış, öyle çok dönüp durmuştu ki yosun yeşili yorgan kayıp yataktan yere düşmüştü.

Elbette rüyasında onu görüyordu. Peri Kralı'nı ve kemikten tacını. Rüyalarında başka şeyler görüp görmediğini hatırlamıyordu bile. Bazen kâbusların arasına Üstat Corbenic'e dair imgeler de giriyordu ama sahneler öyle hızla birbirine karışıyor, öyle hızlı yer değiştiriyordu ki bir noktadan sonra hepsi aynı görünmeye başlıyordu. Hep siyah saçlar, uzanan eller ve boğazına kadar yükselen su.

Effy, Preston'ın geç kalmasından hoşlanmayacağını biliyordu.

Kollarını aceleyle kazağın kollarına, ayaklarını botlarına sokuşturdu. Kapının önünde duraksadı, parmakları demir tokmağın üzerinde havada asılı kaldı. Peri Kralı'nı artık gündüz vakti de görebildiğine göre, eski hayatta kalma taktiklerine bel bağlayamazdı.

Pembe haplarından iki tanesini ağzına attı ve kuru kuru yuttu. Sonra Effy kapıyı hızla açtı ve nefesi kesilerek, patikada ayakları kayarak Hiraeth'e doğru koştu.

Hiraeth'e vardığında nefes nefeseydi, teni adrenalinin etkisiyle karıncalanıyordu. Ağaçların arasındaki boşluklarda ıslak saçlara dair bir iz görememişti. Evin önünden geçerken garaj girişine baktı ama neyse ki Ianto'nun arabası orada değildi.

İki deniz kuşu, tekerlek izlerinin arasında bir şeyi gagalıyordu. Ezilmiş, paramparça olmuş bir hayvandı bu. Effy onun ne olduğunu anlayacak kadar yaklaşmadı. Sadece kanla kaplı, keçeleşmiş tüyleri gördü ve midesi bulandı. Merdivenleri hızla çıkıp eve girdi.

Preston onu çalışma odasında, ellerinin arasında bir fincan kahve, yüzünde sitemkâr bir ifadeyle bekliyordu. "Geciktin."

Effy uçuk pembe bir ışığın süzüldüğü pencereye baktı. "Hâlâ şafak vakti. Üstelik, bu haksızlık. Sen burada uyudun."

"Ve kahve alacak zamanım bile oldu." Preston manidar bir şekilde fincanına baktı. "Eğer şafak vaktinde burada olsaydın, sen de biraz kahve alabilirdin."

Effy derin bir nefes aldı ve gözlerini devirmemek için kendini tuttu ama onun bu kadar öngürülebilir oluşu tuhaf bir şekilde rahatlatıcıydı. Tüm bu garipliklerin, kâbuslarının, Ianto'nun hızla değişen ruh hâllerinin ardından, Preston'ın tahmin edilebilir huysuzluğu neredeyse bir merhem gibiydi.

Elbette Effy bunu ona asla söylemeyecekti.

"Her seferinde seninle didişmememi istemiştin ama sen de yüzde on beş daha az tepeden bakacağına söz vermiştin," dedi ona. "Bu yüzden arada bir kazanmama izin vermek zorundasın."

Preston dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. "Pekâlâ," diyerek pes etti. "Bu sefer sen kazanabilirsin, bu senin için her ne demekse."

Effy, onun yumuşamasından hoşnut bir şekilde, bu zaferin ödülü ne olmalı diye düşündü ve "Demek ki kahveni bana vereceksin," dedi gülümseyerek.

Preston zulme uğramış gibi derin derin içini çekti ve kahve fincanını Effy'ye uzattı. Effy, fincanın üzerinden özellikle göz teması kurarak ufak bir yudum içti ve öğürdü.

Elbette Preston Héloury kahvesini sert içiyordu. Effy yüzünü buruşturmamaya çalışarak fincanı bıraktı.

Preston, "Ianto'yu giderken gördün mü?" diye sordu.

"Hayır, zaten gitmişti." Effy yoldaki hayvan leşini düşündü. Bir geyik olamayacak kadar küçük, bir tavşan olamayacak kadar büyüktü. Ianto onu ön camdan görmüş olmalıydı ama yine de ayağını gaz pedalından çekmemişti.

Peri Kralı'nın sürücü koltuğunda oturduğu bir sahne gözünün önüne geldi. Effy bu sahneyi zihninden atmak için tırnaklarını avucuna batırmak zorunda kaldı.

"Acele etmeliyiz," dedi Preston. "*Sanırım* Lirya ayinleri bir saat sürüyor, sen benden daha iyi bilirsin."

Kapıya doğru yürürlerken, "Demek ki şüphelerimde haklıymışım; Argantlılar *gerçekten* de kâfirmiş," dedi.

Preston şaşkına dönerek, "Bütün Argantlılar değil," dedi. "Sadece ben öyleyim."

"Eminim Liryalı annen senden çok memnundur."

"Kendimi bu konuda suçlu hissetmem için elinden geleni yapıyor." Koridorda yürümeye başladılar.

"Ama o kadar da kendini beğenmiş olamaz," dedi Effy, yatak odasının köşesini dönerlerken. "Yoksa bir Argantlıyla evlenmezdi."

"İnsanların ne kadar çelişkili şeyler yaptığına şaşarsın."

"Bu kadar kibirli bir duyarsız olmaktan hiç yorulmuyor musun?"

Preston sessizce güldü. "Hayır, doğal hâlim bu."

"O hâlde, aşkın basit dini tartışmaları aşabileceğini de söyleyebilirdin."

"Aşk her şeyin üstesinden gelir muhabbetini mi kastediyorsun?" Preston kaşlarını kaldırdı. "Sanırım bir romantik olsaydım böyle söyleyebilirdim."

Effy burun kıvırdı ama bir şekilde kalbi düzensiz atıyordu. Kendine bu hissin, şüphesiz kötü sonuçlanacak olan planları konusunda duyduğu gerginlik olduğunu söyledi ve –Preston kapıyı açmaya yöneldiği sırada– zihninde hayaletin anısı canlandı. Kadının beyaz saçları kesik bir yelken gibi dalgalanıyordu, cildi o kadar solgundu ki neredeyse saydamdı.

Benzer bir serinlik Effy'nin tenini gıdıkladı. Az kalsın, *bekle, dur*, diyecekti. Ama bu karşılaşmayı Preston'a anlatmanın bir yararı olmazdı. Onun hayaletlere inanan biri olmadığına emindi.

Öte yandan, Bayan Myrddin'den söz etmek yerinde olurdu. "Sessiz ol," dedi aksi bir şekilde. "Dul kadın buradadır."

Preston, *"Biliyorum,"* diye fısıldadı. "Elimden geldiğince sessiz oluyorum."

Preston kapı kolunu çevirip özel odayı açarken Effy nefesini tuttu. Önlerine çıkan manzara dar, toza bulanmış, karanlık bir koridordan ibaretti. Tahta döşemeler termit delikleriyle kaplıydı ve duvarlar bomboştu; yalnızca küçük, pas lekeleriyle kaplanmış bir ayna asılıydı.

Effy aynayı gördüğüne şaşırdı. Ancak daha dikkatli bakınca camın hiçbir yansımayı göstermeyecek kadar oksitlendiğini fark etti. İçini tuhaf bir hayal kırıklığı kapladı.

Effy ve Preston koridorda durup kulak kabarttılar ancak ilerideki kapıların ardından hiçbir ses gelmedi. Tıpkı önceki gece olduğu gibi, kayalara çarpan suyun hışırtısı bile susmuştu. Eğer Bayan Myrddin odasındaysa, muhtemelen uyuyordu.

Ya da, diye fısıldadı içindeki küçük bir ses, *Bayan Myrddin hayatta bile olmayabilir*. Bu düşünceyi destekleyecek bir kanıtı yoktu ama hayaleti hatırladığında kalp atışları hızlandı.

Alçak sesle, "Ianto'nun odası solda," dedi.

"Umarım kapıyı kilitlememiştir."

Evin bu bölümünde bir terslik vardı. Sanki başka bir âlem-

Ninova

deymiş gibi soğuk, sessiz ve tuhaftı; okyanusun dibindeki batık bir gemi gibi. Hiraeth'in geri kalanı gıcırdıyor, homurdanıyor, sallanıyor, yavaş yavaş yok oluşuna karşı çıkıyordu. Buradaki hava boğucu ve ağırdı. Effy neredeyse yavaş çekimde hareket ediyormuş gibi ilerliyordu, sanki sırılsıklam kıyafetler giymişti. Aslında, evin bu kanadı çoktan suya gömülmüş gibiydi.

Ianto'nun kapısı en ufak bir sarsıntı bile olmadan açıldı.

Effy diğer tarafta ne görmeyi beklediğini bilmiyordu. Yatakta karaya vurmuş bir denizkızı mı? Bir yığın selkie derisi mi? Yoksa hayaletin kendisini mi? Yatak odası, en azından Hiraeth'e göre, hayal kırıklığı yaratacak kadar sıradandı. Effy'nin uyuduğu yatağa benzeyen devasa bir dört direkli yatak vardı, ipek perdeler güveler tarafından yenmişti ve lacivert saten çarşaflar, yatak örtüsünü suyun içine batmış gibi gösteriyordu. Effy'nin gördüğü kadarıyla odada hiç ayna yoktu.

Kapakları sımsıkı kapalı bir gardırop vardı; siyah bir kazağın kolu iki kapağın arasına sıkışmıştı, tıpkı bir porsuğun kapana kısılması gibi. *Bir porsuk,* diye düşündü Effy birden. Belki de yolda gördüğü hayvan oydu.

Bir yığın sararmış gazete vardı ama hiçbiri Emrys Myrddin'le ilgili değildi. Başlıklar oldukça gelişigüzeldi: Laleston'da bir sanat kuruluşu hakkında bir makale. Saltney'nin doğusunda, Corth adlı kasabada yaşanan bir dizi hırsızlıkla ilgili bir haber. Bir diğeri ise bir dağ kedisine cesurca karşı koyarak kahraman ilan edilen bir midilliyi anlatıyordu ancak sonunda midilli aldığı yaralara yenik düşüp ölmüştü.

Effy gazeteyi elinden bırakarak yere düşmesine izin verdi. "Hiçbir şey yok."

"Henüz pes etmeye hazır değilim," dedi Preston. "Planlardaki o beyaz yer neredeydi?"

Effy, "Batı duvarında," diyerek işaret etti.

Batı duvarının tamamı devasa bir kitaplıktan oluşuyordu ama yalnızca yarısı doluydu. Effy ve Preston sessizce kitapların sırtlarını incelemeye koyuldular ancak Emrys Myrddin'e ait hiç-

Ninova

bir eser bulamadılar. Ianto'nun okuma zevki daha bayağı görünüyordu. Çoğunlukla gizem ve aşk romanları vardı; Preston'ın *yavan* diye küçümseyeceğini bildiği türden kitaplardı.

Erotik bir başlık gözüne çarptı: *Genç Kadınlara Hükmetmek.* Effy ürpererek kitabı raftaki yerine koydu.

"Anlamıyorum," dedi Preston, hararetli bir nefes vererek. "Hiçbir şey olmaması mümkün değil. Nasıl bir adam evini ölmüş babasının hatırasından tamamen arındırır ki?"

Preston bunu ikinci kez gündeme getiriyordu ve Effy bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini merak etti. "Bilmiyorum," dedi. "Herkesin kendine has bir yas tutma yöntemi vardır. Senin başına gelene kadar ne yapacağını bilemezsin."

"Geldi bile," dedi Preston. "Babam öldü."

Bunu o kadar sıradan, o kadar sohbet havasında söylemişti ki Effy'nin tepki vermesi biraz zaman aldı. Ona baktı; kısmen kendisine doğru dönmüş, loş ışık genç adamın profiline yansımıştı. Gözleri soluk kahverengiydi, bakışları yoğun ama sabitti, sanki uzun zamandır izlediği bir şeye bakıyordu.

"Şu hâlimize bak," dedi Effy sonunda. "İki babasız çocuk, batmakta olan bir evde mahsur kalmışız. Dikkat edelim de Ianto boğazlarımızı keserek bizi yeni eve kurban etmesin."

Aslında havayı yumuşatmak istemişti ama Preston dudaklarını birbirine bastırdı. "Eğer böyle eski bir geleneğe inanan biri varsa, o da Ianto'dur. Kapının üstündeki at nalını gördün mü?"

Effy, "Hayır," diye itiraf etti. "Ama bu eski bir halk geleneğidir, perileri evden uzak tutmak için yapılır."

Preston başıyla onayladı. "Ve köşkün etrafına dikilen tüm ağaçlar üvez ağacı. Babasının kitaplarından hiçbirini saklamayan birine göre, onun geleneklerini büyük bir titizlikle benimsemiş gibi görünüyor."

Üvez ağacı, demir. Effy, kulübenin dışında kırmızı böğürtlenler olduğunu bile fark etmişti. Üvez meyveleri de Peri Halkı'na karşı koruma sağlıyordu.

Ianto'nun babasının yaptırdığı Peri Kralı ve Angharad port-

Ninova

releri merdivenlerin hemen üzerinde asılıydı. Belki bu da başka bir korumaydı. Peri Kralı'nı bir çerçevenin içinde, Myrddin'in hikâyelerinden birinin içinde hapsedebilirse, bu onun ön kapıdan içeri süzülmesini engelleyebilirdi.

Effy, Ianto'nun ondan *gerçekten* istediği şeyin bu olup olmadığını merak etti: Onu Peri Kralı'ndan koruyabilecek bir ev. Acaba Ianto da yoldaki kemik taçlı ve ıslak siyah saçlı yaratığı görmüş müydü?

İyi ama Peri Kralı, Ianto'dan ne isteyebilirdi ki? Peri Kralı, tacını süslemek için açık renk saçlı genç kızların peşine düşerdi. Erkekler yataklarında derin uykuya dalmışken, eşleri ve kızları gizlice kaçırılırdı. Hikâyeler böyle diyordu.

Çoban da ona büyü taşlarını verirken aynen böyle söylemişti. *Kayalıklarda tek başına dolaşan güzel bir genç kız...*

Bu düşünceleri zihninden atmak için başını iki yana salladı. Kitaplığın kenarını iki eliyle kavramış olan Preston ise iç geçirerek geri çekildi.

Kitaplık gözle görülür bir şekilde, rafla duvar arasında bıçak payı gibi daracık bir boşluk açılacak kadar sallandı. Effy ve Preston birbirlerine baktılar.

İkisi de konuşmaya gerek duymadan kitaplığın en ucuna gittiler ve kitaplığı çektiler. Kitaplık öyle bir uğultu çıkardı ki eğer evin sahibesi gerçekten diğer odadaysa, Effy onun uyanacağına emindi ama kalbi öyle hızlı atıyordu ki yakalanma ihtimali üzerinde duracak hâli yoktu.

Kitaplığı yeterince uzağa çektiklerinde, Effy arkasında bir duvar olmadığını gördü. Sadece içine girdikçe belirginleşen, evin yanına oyulmuş küçük bir boşluk vardı.

"Dikkatli ol," dedi Preston. "Effy, bekle. Bir mum getireyim."

Effy beklemek *istemiyordu*. Kalbi deli gibi atıyordu ama o kadar karanlıktı ki başka seçeneği yoktu. Soğuk odada durdu, etrafındaki hiçbir şeyi göremese de tuhaf bir şekilde korkmuyordu. Hava öylesine durgundu, sessizlik öylesine derindi ki Effy odada her ne varsa –bir zamanlar canlıysa bile– artık çoktan ölmüş olduğunu düşündü.

Ninova

Preston elinde bir mumla geri döndü ve odanın içine süzülerek Effy'nin yanına geldi. İçerisi dardı, omuzları birbirine değiyordu. Preston nefes alıp verdikçe Effy, onun kolunun biraz düzensizce, biraz hızlıca inip kalktığını hissedebiliyordu.

Preston mumu etrafta gezdirerek toz kaplı duvarları, örümcek ağlarıyla dolu köşeleri, dökülen sıvaları ve yer yer küflenmiş gri lekeleri ortaya çıkardı. Boyanın soyulduğu bir yerde tuğla duvar açığa çıkmıştı ve harcı mürekkeple siyaha boyanmış gibi görünüyordu.

Odanın tam ortasında, oraya özellikle bırakıldığı belli olan tek bir ezik teneke kutu dışında hiçbir şey yoktu.

Effy, kutunun yanına diz çökmek için eğildi fakat Preston kolunu uzatarak onu geri çekti.

Effy, "Ne var?" diye sordu. "Ne oldu?"

"Dizlerin," dedi Preston, mumu aşağı indirip onları işaret ederek. "Eminim yaraların hâlâ tazedir ve..." Yüzü kızarmıştı, bir eliyle dağınık saçlarını karıştırıyordu ve nihayet, "Bırak, ben yapayım," dedi.

"Hımm." Effy, Preston'm çömelmesini izledi. "Ben de kutunun perili olduğunu söyleyeceğini sanmıştım."

Preston'ın yüzünü göremiyordu ama o tanıdık, sessiz kahkahasını duydu. "Gerçekten de perili gibi görünüyor, değil mi?"

"Hayal gücünden tamamen yoksun olmadığına sevindim."

Preston kutuyu hafifçe salladı. "Kilitli."

Effy, "Olamaz," diyerek hayıflandı. "Bir de ben bakayım."

Preston ayağa kalktı, pantolonundaki tozları silkeledi ve kutuyu ona uzattı. Odanın geri kalanı gibi kutu da tozla kaplıydı. Effy üzerindeki yazıları okuyabilmek için ön yüzüne üflemek zorunda kaldı: *E. MYRDDIN'İN MALI.*

Kalbi hopladı. Heyecanını bastırarak kutunun geri kalanını inceledi. Myrddin'in adının altında, aynı iki azizin –Eupheme ve Marinell'in– sakallarının dev dalgalar gibi kabardığı küçük birer gravürü vardı. Effy, üniversite kütüphanesinde eski kitapları

karıştırırken hissettiği duygunun aynısını hissetti. Sanki gizemli, gizli ve özel bir şeyi keşfediyordu ve bu şey küçük de olsa bir şekilde ona aitti.

Ve elbette Preston'a. Üzerindeki toza bakılırsa kutuya uzun süredir kimse el sürmemişti. Ön tarafta küçük bir anahtar deliği vardı ama metal pek dayanıklı değildi. Effy'nin büyükbabasının düzgünce sarılmış purolarını sakladığı teneke kutudan daha sağlam sayılmazdı.

Onu tüm gücüyle duvara fırlattı ve kutu, kulakları sağır eden bir gürültüyle duvara çarptı. Metal ezildi ve kutunun köşesi buruşturulmuş bir peçete gibi içe doğru kıvrıldı.

Preston resmen *çığlık attı*. "Effy! Ne yapıyorsun?"

Effy cevabın bariz olduğunu düşünerek, "Kutuyu açıyorum," dedi.

"Peki ya Ianto?" dedi Preston boğuk bir sesle. "Babasının kutusunun parçalandığını ve kurcalandığını mutlaka fark edecek."

"Kutunun her yeri toz içindeydi," dedi Effy. "Kutunun burada olduğunu bildiğini bile sanmıyorum."

Preston yine belirsiz ve boğuk bir itiraz sesi çıkardı ama Effy hasar görmüş kilidi çoktan zorlayıp açmıştı. Kutunun kapağını kaldırdı, paslı menteşeler inleyerek açıldı.

İçinde, bir parça sicimle sarılmış küçük, deri kaplı bir defter vardı.

Effy'nin nefesi boğazında düğümlendi. İşte buradaydı; Emrys Myrddin'in gerçekten *yazı yazdığı* bir şey. Bu, kütüphanede bulduğu en eski, en nadir kitaptan bile daha iyiydi. Derin deniz dalgıçlarının bulabileceği her türlü hazineden daha kıymetliydi.

Preston'a kaçamak bir bakış attı; gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı hafifçe aralanmıştı. Effy onun da bu keşfe tanıklık etmesine aldırmadığını fark etti.

"İnanamıyorum," dedi Preston. "Gerçekten bir şey bulacağımızı hiç düşünmemiştim, gerçi henüz içinde ne olduğunu bilmiyoruz. Bir hava durumu yıllığı olabilir. Veya bir yemek tarifleri defteri."

Ninova

Effy ona küçümseyen bir bakış attı. "Kimse yemek tarifleri defterini gizli bir odada, gizli bir kutunun içinde saklamaz," dedi.

Preston iğneleyici bir tonda, "Myrddin söz konusu ise bu, hiç de şaşırtıcı olmazdı," dedi.

Günlüğü eline aldı ve sayfalarının arasından bir şey kayıp düştü. Aslında bir değil, birkaç şey. Zamanla solmuş, incelip yıpranmış bir düzine kadar fotoğraf.

Effy parmakları titreyerek fotoğraflardan birini aldı. Yıllar içinde silikleşen fotoğrafta, saçları uzun ve açık renkli, kendisinden büyük olmayan bir kız seçiliyordu. Myrddin'in çalışma odasındaki bir uzanma koltuğuna kıvrılmış, saten sabahlığı kaymış ve beyaz baldırı ortaya çıkmıştı.

Preston kaşlarını çattı. "Bu da kim?"

Effy konuşamadığını fark etti. İçerideki hava birdenbire fazlasıyla ağır ve boğucu geldi.

Sonraki fotoğrafı eline aldı; yine aynı kız, yine aynı uzanma koltuğundaydı ancak bu kez pozisyon değiştirmişti: Bacaklarını dümdüz uzatmıştı, çıplak ayakları koltuğun kenarından sarkıyordu ve saten sabahlığı daha da yukarı kaymış, uyluğunun kıvrımını ortaya çıkarmıştı.

Effy ne göreceğini zaten biliyordu ama yine de sıradaki fotoğrafı eline almak zorundaydı. O kız çok uzun zamandır gizlenmiş, tozlar içinde kalmıştı. İşte bu yüzden herhangi bir şey hayalete dönüşebilirdi, yaşamı o kadar önemsizdi ki onun için yas tutan bile olmamıştı.

Sıradaki fotoğrafta kız sırtüstü yatıyordu, sabahlığı açılmış, sıkı ve yuvarlak memelerini ortaya çıkarmıştı. Meme uçları küçük ve büzüşmüştü; o gün çalışma odasında hava soğukmuş gibi. Kameraya bakmıyordu. Bakışları başka bir yere kaymıştı ve boştu. Kolları başının üzerine doğru yay çizerek uzanmıştı ama bu hareket sert ve doğallıktan uzaktı; sanki bir başkasının eli ya da isteğiyle o şekilde konumlandırılmış gibiydi.

Bedeni bir kasabın çizimi kadar düz ve çıplaktı, tüm uzuvları

eksiksizdi: İki bacak, iki kol, bir baş, altın rengi saçlar, dümdüz bir karın ve kusursuz, simetrik memeler. Onu ortadan bir balık gibi yaracak olsanız, iki tarafı da birbirinin aynısı olurdu.

Effy fotoğrafı giderek daha çok sıkarak kenarlarını buruşturdu. Boğazına koca bir yumru oturdu.

Preston eline başka bir fotoğraf almıştı. Yüzü kıpkırmızıydı ve telaşla etrafına bakıyor, bakışlarını çıplak kızdan başka bir yere çevirmeye çalışıyordu. "Sence bu kim olabilir?" diye tekrar sordu.

"Bilmiyorum." Effy'nin sesi suyun altından geliyormuş gibi boğuk çıkıyordu. "Bunlar Ianto'nun..."

"Ianto'nun, ee, müstehcen içeriklerini kilit altında tutmasına gerek yok ki." Preston'ın ensesi bile kızarmıştı. "Kitap raflarını gördün."

Müstehcen içerikler ancak bir akademisyenin yapabileceği bir benzetme olabilirdi. Eğer koşullar farklı olsaydı Effy gülebilirdi.

Ama kız bir yetişkin gibi görünmüyordu. Yetişkin olamazdı. Effy ile aynı yaştaymış gibi görünüyordu ve Effy kendini kesinlikle bir *yetişkin gibi* hissetmiyordu.

Fotoğraflar başını döndürdü, gözleri kararmaya başladı.

"O zaman bunlar Mryddin'in olmalı." Bunun kesinliği, soluk borusuna atılan bir yumruk gibiydi. Solukları kesik kesik, düzensizdi.

Preston kaşlarını çatarak ona baktı. "Effy, sen iyi misin?"

Effy, "Evet," diyebildi. Ama artık kıza bakamıyordu. Fotoğrafı ters çevirdi.

Fotoğrafın arkasında aceleyle ama nazikçe karalanmış bir yazı vardı.

Preston yazıyı sesi hafifçe titreyerek, yüksek sesle okudu: "Seni mahvolana kadar seveceğim."

Bu, Peri Kralı'nın Angharad'a, evliliklerinin ilk gecesinde birlikte yatağa girdiklerinde söylediği şeydi. Onun uzun siyah saçları yastığın üzerine dağılmış, Angharad'ın açık altın sarısı saçlarıyla birbirine dolanmıştı.

Elyazısı Ianto'nun değildi.

Aşağıdan bir gümbürtü geldi, ardından bir kapının açılma sesi duyuldu ve ikisi de irkildiler. Effy sersemliğinin geçtiğini hissetti. Kutuyu yere koyup ezilmiş olsa da kapağını kapattı; Preston ise günlüğü cebine koydu. Küçük odadan hızla çıktılar ve kitaplığı iterek yerine koydular.

Fotoğrafları kutunun içinde bıraktılar. Effy onları bir daha asla görmek istemiyordu. Bilmesinin imkânı yoktu ama fotoğraflardaki kızın ölmüş olduğundan son derece emindi.

Çalışma odasına geri döndüklerinde Effy, nefes nefese kalmıştı. Burnu tozdan kaşınıyordu, kalbi ağzındaydı ve Preston günlüğü cebinden çıkarırken elleri titriyordu.

Uzun parmakları hünerli bir şekilde çalışarak ipi çözdü ve Effy garip bir şekilde hipnotize olmuş bir hâlde onu izledi. İkisi de masanın üzerine abandılar; omuzları neredeyse birbirine değecek kadar yakındı. Effy, Preston'ın vücudunun sıcaklığını ve ondan yayılan telaşlı enerjiyi hissedebiliyordu.

Gözlüklerinin ardında kaşlarını çatan Preston, tüm dikkatiyle odaklanmıştı. İp yere düştü.

Effy kendine engel olamadı ve elini uzatıp defterin ilk sayfasını açtı. Bu sırada eli Preston'ın eline değdi, eksik olan yüzükparmağının ucu onun başparmağına sürttü. Preston başını eğdi, bir an için dikkati dağıldı, sonra bakışlarını tekrar günlüğe çevirdi.

İlk sayfa Mryddin'in sinir bozucu, eciş bücüş yazısıyla doluydu. Effy ve Preston başlarını eğip gözlerini kısarak okumaya başladılar:

10 Mart 188

Penrhos'ta Blackmar'ı ziyaret ettim. Bana Genç Şövalye hakkında çok iyi bazı notlar verdi. Ayrıca beni Caer-Isel'deki yayıncısı Bay Marlowe ile tanıştırmayı teklif etti. Blackmar, Greenebough Kitapları'nın başındaki kişinin benim yoksulluk

Ninova

içinde yetişmemden –kendini biraz fazla önemseyerek "yontulmamış özellikler" dediği şeyden– etkileneceğini düşünüyor gibiydi. Üç kızı da oradaydı. Sanırım karısı sürgün edilmiş.

İlk sayfa burada sona eriyordu. Preston başını günlükten kaldırıp Effy'ye baktı. Effy onu ilk kez ağzı tamamen açık bir hâlde görüyordu.

"İnanamıyorum," dedi Preston. "Bu gerçekten Mryddin'in günlüğü. Bir yanım elbette basılmamış çalışmalarını bulmayı umuyordu ama günlüğünün *tamamını* bulacağımı hayal bile edemezdim. Bunun ne kadar değerli olduğunu biliyor musun, Effy? Bir sahtekârlığa dair kanıt bulamasak bile, bu günlük... Şey... Gosse'nin yüreğine inecek; ciddiyim, bence edebiyat fakültesindeki herkes bunun için sol kolunu feda ederdi. Bir müze eseri olarak binler eder. Belki de *milyonlar*."

Effy, "Sanırım biraz fazla ileri gidiyorsun," dedi. Ama sesi cılızdı, kalbi küt küt atıyordu. "Herhalde Ianto orada olduğunu bilmiyor. Yoksa kendisi satmaya çalışırdı."

"Ya da," dedi Preston yüzüne bir gölge düşerek, "içinde kimsenin bilmesini istemediği bir şey var."

Okumaya devam ettiler.

30 Ocak 189

Genç Şövalye yayımlanacak. Greenebough, temkinli bir iyimserlik içinde görünüyor ama ben pek büyük bir başarı beklemiyorum. Belki gençler okur ama bence bu eser fazlasıyla sıkıcı. Bu devirde gençler şövalyelik ve tevazu gibi şeylerle ne kadar ilgileniyor? Gördüğüm kadarıyla pek ilgilenmiyorlar. Penrhos'u ziyaret ettiğimde yine Blackmar'ın kızlarıyla karşılaştım. En büyüğü oldukça güzel ve çalışmalarıma ilgi gösterdi. Ama bir kadının aklı havadadır ve hemcinslerinin alışılmadık derecede ağırbaşlı bir örneği olsa da aklının daha çok dans salonları ve delikanlılarla meşgul olduğu belliydi. Birkaç şiir de yazmış.

Ninova

Effy *bir kadının aklı havadadır*, cümlesine bakakaldı. Bu cümle bir yılan ısırığı, ani bir kırbaç şaklaması gibi canını yakmıştı. Angharad'ın aklı hava *değildi*. Kurnaz ve cüretkârdı; zihni her zaman entrikalar çevirir, hayal kurar, yeni dünyalar yaratırdı. Güçlüydü. Peri Kralı'nı yenmişti.

Madem Myrddin kadınları bu kadar küçümsüyordu, o zaman *Angharad*'ı neden yazmıştı ki?

"*Genç Şövalye*, Myrddin'in ilk denemesiydi," dedi Preston. "Ama sessiz sedasız piyasaya çıktı. Emrys Myrddin'in tanınan bir isim hâline gelmesi..."

"*Angharad* ile oldu," dedi Effy. Göğsü acıyordu.

"Bakalım Myrddin bu konuda neler demiş."

Angharad'ın yayınlandığı 191 yılma atladılar.

18 Ağustos 191

Blackmar, gecenin köründe Angharad'ı bana teslim etti. Yılın bu zamanlarında yağmur ve nem dayanılmaz oluyor. Doğabilimcilerin endişelerini pek dikkate almam ama bu yaz fırtınaları ikinci bir Tufan hakkındaki uyarılarını dikkate almam için yeterli. Blackmar ondan kurtulduğu için mutluydu; son zamanlarda onu çok rahatsız ediyordu.

Baskı kış ortasına ayarlandı. Bay Marlowe, Emrys Myrddin'in yeniden keşfinden büyük heyecan duyuyor.

Preston usulca nefes verdi. Kahverengi gözleri parlıyordu. "Effy, buna inanamıyorum."

Durum gerçekten de Mryddin'in aleyhineydi. Ama *bir kadının aklı havadadır* sözleri hâlâ sinirine dokunsa da Effy pes etmeye razı değildi. "Blackmar da kim?" diye sordu.

Preston yüzündeki hayret dolu ifadeyi silmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. "Colin Blackmar," dedi. "Greenebough'nun diğer yazarlarından biri. Muhtemelen en ünlü eserini biliyorsundur; 'Uyuyan Bir Kralın Düşleri'ni."

"Ah. Evet," dedi Effy. "İlkokulda hepimizin bazı bölümlerini

ezberlemek zorunda olduğumuz şu korkunç, gereğinden fazla uzun şiir."

Preston'ın dudaklarının kenarları yukarı kıvrıldı. "O şiirin herhangi bir kısmını hatırlıyor musun?"

"*Uyuyan Kral, kılıç dövüşlerini ve katliamı düşler,*" diye okudu Effy. "*Zırhının altından düşmanlarının sıcak kanını hisseder ve düşündeki benliği, serin ırmak sularını arzular. Ejderhanın uzun bedeninin çözülüşünü, parlayan pullarını, keskin dişlerinin ışıldayışını görür ve ah, Uyuyan Kral alt edilir! Çünkü düşler diyarındaki savaş meydanında hem şövalye hem de ejderhadır.*"

Başı döndüğü ve dizleri güçsüzleştiği hâlde şiirini olabildiğince dramatik bir şekilde okumaya çalıştı.

"Gerçekten de tanıdığım insanlar arasında en iyi hafızaya sahipsin," dedi Preston. Ses tonundaki hayranlığı inkâr etmek mümkün değildi. "Muhtemelen öğretmenlerin çok etkilenmiştir."

"Önemsiz bir şey," dedi Effy. "Herhalde bunun bir değeri olduğunu düşünmüyorsundur."

"Blackmar her zaman daha ticari bir yazar olmuştur. Hiçbir zaman Myrddin gibi eleştirmenlerin gözdesi olmadı. Edebiyat fakültesinde kimsenin 'Uyuyan Bir Kralın Düşleri'ni incelediği de yok, bu kesin." Effy ona somurtarak bakınca devam etti: "Ve hayır, şahsen hiç hayranı olmadım. Eserlerini, şey... sıkıcı buluyorum."

Nihayet aynı fikirde oldukları bir konu çıkmıştı. "Myrddin ve Blackmar'ın arkadaş olduklarını biliyor muydun? Blackmar neden 191 yılının ağustos ayında *Angharad*'ı ona getirmiş?"

"Birkaç tahminim var," dedi Preston. "Ama bu büyük bir şey, Effy. Haklı olsan bile ve Myrddin gerçekten de kendini tanıttığı gibi taşralı bir dâhi olsa bile bu günlük, kanıtlayabileceğimiz pek çok başka şey sunuyor. Şimdiye kadar diğer Myrddin araştırmacılarının yalnızca tahmin edebildiği şeyler. Gosse şaşkınlıktan küçük dilini yutacak."

"*Eğer* Myrddin'in bir sahtekâr olmadığı ortaya çıkarsa," dedi Effy. Ama sözleri yeteri kadar inanç yüklü değildi. Bakışları sürekli köşedeki yeşil uzanma koltuğuna gidip geliyordu. Kızı

Ninova

orada, istiridye kabuğu gibi açılmış bornozuyla hayal edebiliyordu. "Bu, Myrddin'in en azından okuryazar olduğunu kanıtlıyor ama... hayatta bir kez rastlanabilecek bir dâhinin düşüncelerine benzemiyor."

Preston hızla gözlerini kırpıştırarak tek kaşını kaldırdı. "Doğru mu duydum? Yoksa gerçekten yavaş yavaş fikir mi değiştiriyorsun?"

"Hayır!" diye patladı Effy, yüzü alev alev yanıyordu. "Yani... tamamen değil. Sadece... kadınlar hakkında söylediklerine takıldım. Eğer gerçekten kadınların akılsız ve boş kafalı olduğuna inanıyorsa, *Angharad* gibi bir kitabı nasıl yazmış olabilir, anlayamıyorum."

Preston'ın her zaman yaptığı gibi duygulardan uzak, serinkanlı ve mantıklı biri gibi konuşmaya çalıştı. Ama boğazı, dökülmemiş gözyaşlarından oluşan bir düğümle tıkanıyordu. *Angharad*'ın arka kapağındaki fotoğrafta gördüğü Myrddin ile bu günlüğün satırlarında karşısına çıkan Myrddin, birbirine zıt iki kutup gibiydi. Ve Effy ne kadar çabalarsa çabalasın onları bir araya getiremiyordu.

"Bilişsel uyumsuzluk," dedi Preston. Effy ona ters ters bakınca hemen ekledi: "Ama haklısın. *Angharad* sıradan bir kadın düşmanının yazacağı bir şey değil."

Myrddin'e *sıradan bir kadın düşmanı* demek ağır bir ifadeydi. Muhtemelen Preston'dan duyduğu en cesur, en açık ifadeydi. Boğazındaki yumrunun büyümesine neden oldu.

"Yine de bir günlükteki tek bir satıra bakarak onu silip atamazsın," diye zayıf bir girişimde bulundu. "Belki de sadece, ne bileyim, kötü bir gün geçiriyordu."

Savunması içler acısıydı; bunu biliyordu. Preston karşı çıkacakmış gibi bir nefes aldı ama sonra ağzını kapattı. Belki de Effy'nin yüzündeki ıstırabı görmüştü. İkisi de bir an sessizce durdular ve Effy zihninin gerisinde, uzanma koltuğunun çekimine kapıldığını hissetti. Arkasını döndüğünde kızın mosmor ve kurtlanmış, üzerinde sineklerin vızıldadığı cesedini orada ya-

tarken bulabilirmiş gibi hissediyordu. Bu sahne, içinde öğürme isteği uyandırdı.

"Bahislerimi garantiye almayı severim," dedi Preston sonunda. Effy, sessizliği –o fotoğrafların üzerinde yarattığı etkiyi– bozduğu için ona minnet duydu. "Ama tüm bunları gördükten sonra, eğer bir bahse girecek olsaydım... bizim üzerimize oynardım, Effy."

Gözlüklerinin arkasında bakışları berraktı. Gözlerindeki kararlılık, Effy'nin göğsünde bir şeylerin kabarmasına neden oldu. Preston Héloury ile –o itici edebiyat öğrencisi, güvenilmez Argantlı ile– bir tür yoldaşlık hissedeceğini hiç düşünmemişti. Yine de *yoldaşlık* tam olarak doğru kelime gibi gelmiyordu.

Bakışlarına karşılık verirken, hissettiğinin yoldaşlıktan daha çok sevgiye yakın olduğunu fark etti. Hatta –*belki de*– tutkuya. Ve Effy ister istemez onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini merak etti.

Preston, "Burada birinin saklamak için büyük çaba sarf ettiği bir şey var," dedi. Bakışlarını Effy'den hiç ayırmadı. "Başkalarının –eğer meslektaşlarımı yeterince iyi tanıyorsam– uğruna cinayet işleyeceği bir şey bu. Ama dikkatli olursak..."

Preston'ın cümlesi kapının pat diye açılmasıyla bölündü. Effy koridordaki ayak seslerini bile duymamıştı. Ama Ianto eşikte duruyordu; giysileri sırılsıklamdı, siyah saçları kafa derisine yapışmıştı.

Preston'ın refleksleri etkileyici derecede hızlıydı. Günlüğü arkasına sakladı ve masasının üzerindeki dağınık kâğıt yığınının altına itti.

Effy yumuşak, boğuk bir nefes verdi ama yere akan suyun sesi sayesinde bunu başka kimse duymadı. Ianto'nun giysilerinden ve omzunda tuttuğu tüfeğin namlusundan sular damlıyordu.

Kapıda onu öfke içinde ama bütünüyle insan suretinde görünce neredeyse rahatladı. Bir yanı kapıda Peri Kralı'nı görmeyi beklemişti.

Ninova

"Fırtına çok ani başladı," dedi Ianto. "Saltney'den döner dönmez arazinin etrafında haftalık devriyeme başladım. Wetherell bir kurdun ayak izlerini gördüğüne yemin ediyor. Bana bir bahçıvan tutmamı söyleyip duruyor ama temiz sabah havasını seviyorum. Siz ikiniz rahat görünüyorsunuz."

Kiliseden döndükten sonra arazide dolaşacak zamanı nasıl bulmuştu? Myrddin'in günlüğüne bakmak için bir saatten fazla zaman harcamış olamazlardı. Ama Ianto'nun arabası gerçekten de *yoktu* ve Effy girişte çürümekte olan o hayvan leşini görmüştü.

Ya da en azından gördüğünü sanmıştı. O sabah her ihtimale karşı pembe haplarından iki tane içmişti ama dün gece hayaleti gördükten sonra artık ilaca bütünüyle güvenemezdi. Belki de ortada hayvan leşi yoktu, kan da.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Teni karıncalandı.

Preston'ın yüzü bembeyaz oldu. "Ah, Effy bana çalışmalarından bahsediyordu. Mimariye yüzeysel bir ilgi duyuyorum. Klasik Argant ve Lirya evleri arasındaki farkları hep merak etmişimdir..."

Preston konuşmasını burada kesti ve Effy dehşete düşmesine rağmen Preston'ın ne kadar berbat bir yalancı olduğunu görmek hoşuna gitti.

"Caer-Isel'de aynı üniversiteye gidiyoruz," dedi yumuşak bir sesle. "Görünüşe göre bazı ortak arkadaşlarımız bile var. Dünya küçük."

Senaryolarındaki uyumsuzluk barizdi ama Preston ona pek de iyi bir malzeme sunamamıştı. Bir kanatlı pencere ile menteşeli pencere arasındaki farkı önemsediğine Ianto'nun gerçekten de inanmasını mı bekliyordu?

Preston masanın kenarını sımsıkı kavramış, parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti.

Ianto ikisi de hiç konuşmamış gibi öylece baktı. Tüfeği yavaşça omzundan indirdi ve yere paralel bir şekilde sarkıttı; namlusu Preston'ın dizlerine doğru belli belirsiz bir yöne doğrultulmuştu. Effy'nin boğazı düğümlendi.

"İnanıyorum ki," dedi, her heceyi duraksayarak ve dikkatle telaffuz ederek, "sizi evime kabul etmekte oldukça cömert davrandım ve babamın hayatı ile aile geçmişi hakkında soruşturmalar yürütmenize sabır gösterdim ki bunlar elbette benim için son derece kişisel konular. Eğer bu sabrımın ve cömertliğimin herhangi bir nedenle suistimal edildiğini öğrenirsem... Şey, sanırım neler olabileceğini öğrenmek istemeyiz."

"Elbette," dedi Preston telaşla. Konuşurken âdemelması kıpırdadı. "Tabii ki. Özür dileriz."

Effy ona dirsek atmamak için kendini zor tuttu. Preston dünya üzerindeki en mahcup kişi olmalıydı.

"Sandığınız gibi değil," dedi, sakin bir tonda konuşmaya çalışarak. "Sadece işe koyulmadan önce kahve içip sohbet ediyorduk. Şehir geziniz iyi geçti mi?"

Ianto, "Hımm," diye mırıldandı. Tüfeğinin namlusu, dipsiz bir siyahlığa açılan koca bir boşluk gibiydi. Etrafındaki tahta zeminde bir su birikintisi oluşmuştu. "Belki de bugünlük yeterince sohbet ettiniz, Bayan Sayre, Bay Héloury. Effy, bu öğleden sonra yeni eskizlerini görmek istiyorum."

Sanki dünden kalan her şeyi unutmuştu; barda geçirdikleri vakti, onun arabadan atlayışını. Gözleri yine bulanık ve okunaksızdı. Effy cesaretini toplayıp denemeye kalksa bile, onlara bakarak hiçbir şey çıkaramazdı.

Ianto tek kelime bile etmeden arkasını döndü ve kapıyı çat diye kapattı. Geriye yalnızca yerdeki su birikintisi kaldı.

Tüm bunlar Effy'yi Ianto'nun günlükten haberi olmasa bile *gerçekten* de bir şey sakladığına ikna etmeye yetti. Aşağı katta, başının üstünde dalgalanarak sallanan tuhaf cam avize eşliğinde yemek masasının başında çizimlerine odaklanmaya çalışırken, uzanma koltuğundaki kızın fotoğrafları aklından çıkmıyordu. Her biri beynine çakılmış bir kazık gibiydi.

Fotoğrafların eski olduğu belliydi ama Effy kaç yıllık olduklarını bilmiyordu. Tekrar son fotoğrafın arkasına karalanan sözleri

düşündü: *Seni mahvolana kadar seveceğim.* Elyazısı, Myrddin'in günlüğündeki elyazısıyla eşleşiyordu.

Sonra aklına Myrddin'in günlüğündeki o cümle takıldı: *Bir kadının aklı havadadır.* Bu cümlede bir yanlışlık vardı, hem de her açıdan; belki Preston'ın düşündüğü gibi değil ama Effy'nin göğsünü sızlatan ve gözlerini yakan türden bir yanlışlıktı. Bu noktada en iyi ihtimal, günlüğün sahte olmasıydı. Myrddin'in kadınlar hakkında o şeyleri hiç yazmamış olmasıydı. Ama birinin –belki de bizzat Myrddin'in– günlüğü gizlemek için bu kadar uğraş vermesi, bunun pek mümkün olmadığını gösteriyordu.

Geriye iki seçenek kalıyordu: Ya Myrddin tüm bunlara inanmış ve yine de *Angharad*'ı yazmıştı (bu da Preston'ın dediği gibi bilişsel uyumsuzluk demekti) ya da *Angharad*'ı hiç yazmamıştı.

O an, Effy hangisinin daha kötü olduğundan emin olamadı.

Kurşun kalemini tutarken parmakları titreyerek, gönülsüzce çizimlerinin üzerinde çalıştı. İyi ki mimarlık ödevlerini isteksizce, el yordamıyla yapma konusunda epeyce tecrübesi vardı. Ama garip bir şekilde Ianto, hiç aşağı inip onu kontrol etmedi; pencerelerden sızan solgun gri ışık yavaş yavaş azaldığında ve sonunda tamamen kaybolduğunda bile.

Effy, buğulanmış camın ardından dışarı baktı. Artık neredeyse tamamen kararmıştı, güneş ufukta küçücük bir nokta hâline gelmişti. Kâğıtlarını katlayıp ayağa kalktı.

Aslında niyeti konukevine dönmekti –gerçekten de öyleydi– ama bir şekilde bacakları onu merdivenlerden yukarı taşıyordu. Peri Kralı'nın portresinin yanından, neyse ki hâlâ çerçevesine hapsolmuş hâlde duran o resmin önünden, azizlerin oyma figürlerinin yanından ve Preston'ın büyük ihtimalle günlüğü dikkatle incelediği çalışma odasının kapısının önünden geçti.

Hayaleti dün gece, tam da bu saatlerde görmüştü. Alacakaranlık zamanıydı; solgun ışığın çekilmeye yüz tuttuğu, karanlığın ise iştahla yayıldığı o savaşta her şeyin titrek ve gerçekdışı göründüğü andı. Effy, yalnızca Ianto'nun istediği gibi eskizleri ona götürmek niyetinde olduğunu söyledi kendine. Ama özel odalara açı-

Ninova

lan kapıya doğru süzülürken sessizce ilerlemeye, en ufak bir ses çıkarmamaya çalıştığını fark etti.

Havada, Preston ile içeri girdiklerinde hissettiği o aynı bunaltıcı durağanlık vardı. Ama hayaleti göremedi: Ne beyaz bir elbisenin parıltısı vardı ne çıplak bir baldır ne de kımıldayan perdeler. Effy, hayal kırıklığı içinde geri dönmek üzereydi ki bir ses duydu.

"Çıkmam gerekiyordu..."

Effy bir avcının namlusunun ucundaki bir geyik gibi donakaldı. Bu Ianto'ydu. "Seçeneğim yoktu," dedi. Alçak sesle, acı çekiyormuş gibi inleyerek konuşuyordu. "Bu ev beni esir aldı, bunu sen de biliyorsun... Üvez ağacını da biliyorsun..."

Birdenbire konuşmayı kesti. Effy'nin kanı dondu.

Sonra tekrar konuştu: "*Onu* geri getirmek zorundaydım. İstediğin bu değil miydi?"

Effy tüm bedeni titreyerek bekledi, bekledi ama Ianto başka bir şey söylemedi. Effy hareket edecek gücü bulduğunda kalbi ağzında atarak, dengesizce merdivenlerden aşağı koştu. Sanki Ianto kendi kendine konuşmuştu ya da cevap veremeyecek olan bir şeyle.

Hayalet gibi bir şeyle.

Düzenleme
Ny.ozlem

On

Kral defnedildiğinde,
Hiç düş görmedi.
İğrenç bir hiçlik çökmüştü,
Korkunç bir yas gibi soğuktu.
O kasvetli, kara unutuluş,
Ölüm kadar ağır geliyordu.
Ve işte düşler merhem olmaya geldi,
Yarı ölü kralın çaresizliğine.

COLIN BLACKMAR'IN
"UYUYAN BİR KRALIN DÜŞLERİ" ADLI ESERİNDEN, M.S. 193

Ertesi gün, Preston her zamankinden daha gergindi. Beklenmedik her seste irkiliyordu. Ianto'nun onlara tüfeğini doğrultmuş olmasını bir türlü atlatamamış gibiydi. Ama bu, Effy'nin endişelerinin en önemsizi sayılırdı. Ianto'nun açık seçik düşmanlığı onu rahatsız etmiyordu; elinde silah olan bir adam, kolayca tanınıp anlaşılabilecek bir düşmandı.

Hayır, onu esas endişelendiren şey, yalnızca göz ucuyla görebildiği siluetlerdi; bir de kimsenin duymadığı anlarda kulağına fısıldayan sesler.

Ianto'nun tehditleri muğlaktı ama Effy, onun kendisini ve Preston'ı bir daha birlikte görmek istemediğini biliyordu. Bu yüzden sadece gecenin örtüsü altında çalışmaya başladılar.

Günlüğün tamamını gerekli özenle okumak günler, hatta haftalar sürebilirdi. Ancak günlükte *okudukları* yazılar tekrar tekrar

Colin Blackmar'ı işaret ediyordu. Eğer Preston haklıysa, edebiyat fakültesinin geri kalanı kapıya dayanmadan ya da Ianto onu evden kovmadan önce gizemi çözmek için fazla vakitleri yoktu.

"Sadece birkaç günümüz olabilir," dedi Preston. "Şimdi Blackmar'a odaklanmalıyız."

Effy, Blackmar hakkında, üzerinde kaşındıran bir okul kazağı varken okuduğunu net bir şekilde hatırladığı o korkunç şiirle ilgili anıları dışında hiçbir şey bilmiyordu.

"Hayal edebileceğin kadar vatansever bir yazar," dedi Preston. "Açıkça milliyetçi. Her Liryalı çocuğun 'Uyuyan Bir Kralın Düşleri'ni öğrenmek zorunda olmasının bir sebebi var. Ve kral, yüzlerce Argantlıyı katlettiği için yüceltiliyor."

Preston'ın sesi sonlara doğru yükseldi. Argant'tan bahsederken sesi her zaman alışılmadık derecede gergin çıkıyordu ve normalde dikkat çekmeyen aksanı daha da belirginleşiyordu.

"Eminim Lirya hükümeti de onu Uyuyanlar Müzesi'ne koymak istiyordur," dedi Effy. Tüm Uyuyanlar'ın ortak bir özelliği vardı: Güneyli olmak zorundalardı.

"Ah, Blackmar muhtemelen Laleston'm kuzeyinde doğma talihsizliğine uğradığı için kendine acıyordur. Sanırım yetim bir çocuk olduğu, soylular tarafından evlat edinildiği ama damarlarında Güneyli kanı dolaştığı gibi bir hikâye uydurabilir. Al işte, Uyuyanlar Müzesi, ebedi hürmet, *sihir*."

Preston'ın ses tonu kinaye yüklüydü ve Effy gözlerini devirdi. "Lirya'ya ait tüm bu batıl inançlarımıza katlanmak senin için son derece sinir bozucu olmalı. Ama eski bir inanç olması *doğru olmadığı* anlamına gelmez."

"Merak etme, Argant'ın da kendine özgü pek çok batıl inancı var. Ama bence sihir, yalnızca insanların inandığı gerçektir. Çoğu insan için gerçek, gece uyurken başlarına gelenler ya da hayatlarını kolaylaştıranlardır. Bu, *objektif* gerçeklikten farklıdır."

Effy kısaca güldü. "Bu kadar berbat bir yalancı olmana şaşmamalı."

Ninova

İyi yalanların istekli bir dinleyici kitlesi gerektirdiğine dair tüm monologlarına rağmen, yalanları karşısında hâlâ kızardığını ve kekelediğini bilmek onu etkilemişti.

"Yalan söylemeyi *sevmiyorum.*" Preston kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun gerçekçi bir beklenti olmadığını biliyorum ama herkes sadece doğruyu söyleseydi dünya daha iyi bir yer olurdu."

Bu fazlasıyla naifçe bir söylemdi. Effy kendi söylediği yalanlar hakkında fazla düşünmemişti, bu konuda *iyi* hissetmiyordu ama suçluluk duygusuyla içinin parçalandığı da söylenemezdi. Yalan söylemek bir tür hayatta kalma yöntemiydi, kurulan tuzaktan kurtulmanın bir yoluydu. Bazı hayvanlar kaçmak için kendi uzuvlarını çiğniyordu. Effy gerçekleri ardı ardına gizlemişti; ta ki sonunda, o acıklı ve aceleyle söylenmiş yalanların altında gerçek bir insan kalıp kalmadığından kendisi bile emin olamayacak hâle gelene kadar.

Ama birine gerçeği söylemeyi denemeyeli uzun zaman olmuştu. Kimsenin ona inanmayacağını varsayıyordu. Özellikle de kendini beğenmiş bir tavırla, kanıtlanamayan her şeyi küçümseyen Preston'ın. Ancak prensiplerine sıkı sıkıya bağlı olsa da Effy'nin düşündüğü kadar dar görüşlü değildi. Effy'nin her söylediğini, kendisine sunulan her yeni bilgiyi gerçekten *tartıyordu* ve hatta ona yanıldığının kanıtlanmasına razı olduğunu bile söylemişti.

Effy birdenbire, "Hayaletlere inanır mısın?" deyiverdi.

Preston gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Bu da nereden çıktı?"

"Şey... Ne bileyim." Effy kendi sözlerine şaşırmıştı. "Sadece merak ettim. Uyuyanlar büyüsüne inanmadığını biliyorum ama hayaletler farklı, öyle değil mi?"

Preston'ın yüzü birdenbire kaskatı kesildi. "Hayaletlerin gerçek olduğuna dair kanıt yok. Bunu destekleyen bilimsel veriler de."

"Ama gerçek *olmadıklarını* kanıtlayan hiçbir şey de yok, değil mi?"

"Sanırım öyle."

Ninova

Effy onun daha fazlasını söyleyeceğini umuyordu ama Preston ağzını sımsıkı yumdu ve gözlerini kaçırdı. Bu kadar içine kapanması alışılmadık bir durumdu. Genellikle herhangi bir konuda onu uzun uzun konuşmaya ikna etmek pek az çaba gerektirirdi.

Effy, "O kadar çok hayalet hikâyesi var ki," diye devam etti. "Pek çok görülme var; bahse girerim ki bir oda dolusu insan içinde yarısı bir hayalet gördüğünü iddia edecektir. Her kültürde hayaletler var. Bu da dikkate değer."

"Bu konu nereden çıktı bilmiyorum," dedi Preston usulca. "Ama gerçekten neye inandığımı bilmek istiyorsan insan zihninin, korkularını akıl yoluyla açıklama ve dışsallaştırma yeteneğine inanıyorum."

"Korkularını mı?" Effy tek kaşını kaldırdı. "Bütün hayalet hikâyeleri korkunç değil ki. Bazıları teskin edici."

"Peki öyleyse." Preston'm sesi gergindi, bakışları inatla onun başının üzerindeki bir noktaya kilitlenmişti. "Bir hayaleti yaratabilecek yas, dehşet, arzu, umut gibi duygulara ya da başka herhangi bir şeye inanıyorum," dedi.

Bu, Effy'nin almayı beklediği küçümseyici cevap değildi. Preston, korktuğu gibi ona gülmemişti. Ona çocuksu ya da aptal olduğunu da söylememişti. Ama Effy onun konuşma tarzından, *hayalet* kelimesini söylediğinde tüm bedeninin nasıl gerildiğinden, bunun hakkında konuşmak istemediğini açıkça anlayabiliyordu. Sanki farkında olmadan, henüz iyileşmemiş bir yarayı deşmeye çok yaklaşmıştı.

Onu incitmek istemediğini fark ettiği için ne gördüğünden bahsetmemeye karar verdi. Ne duyduğundan. Bunun yerine, "Blackmar hâlâ hayatta, öyle değil mi?" dedi.

"Evet." Effy konuyu değiştirdiği için Preston rahatlamış görünüyordu. "Çok yaşlı ama hayatta."

"O zaman onu görmeye gidelim," dedi Effy. "Sorularımızı cevaplayabilecek tek kişi o."

Preston duraksadı. İkisi de çalışma odasının ışığını fazlasıyla

Ninova

tehlikeli bulduklarından ay ve mum ışığında, alçak sesle çalışıyorlardı. Tam o sırada Preston'ın yüzünün sol tarafı turuncuya, sağ tarafı ise beyaza bürünmüştü.

"Blackmar'a zaten yazmıştım," dedi sonunda. "Myrddin'in mektuplarında da adı sık sık geçiyor. Ianto, babası hakkında hiç konuşmadığı için onun bana Myrddin'in karakteri hakkında biraz fikir verebileceğini düşündüm."

"Ee?" diye sordu Effy.

Preston, "Mektup 'göndericiye iade' ibaresiyle geri geldi," dedi. "Ama Blackmar'ın mektubu açıp okuduğunu biliyorum çünkü mühür bozulmuş, yerine kendi mührünü basmıştı."

"Mektubu görebilir miyim?"

Preston biraz isteksizce mektubu çıkardı. Effy kâğıdı masanın üstünde düzleştirdi ve mum ışığında gözlerini kısarak okumaya başladı.

Sayın Bay Blackmar,

Ben Caer-Isel Üniversitesi'nde bir edebiyat öğrencisiyim ve tezim Emrys Myrddin'in bazı eserleri hakkında. Yakın zamanda ikinizin görüştüğünüzden haberdar oldum ve eğer bazı sorularımı yanıtlamak için müsait olursanız, ilişkinizin doğası hakkında bilimsel bir araştırma yapabileceğimi umuyorum. Yüz yüze görüşmeyi yazılı yazışmaya tercih ederseniz Penrhos'a yolculuk yapmaktan mutluluk duyarım.

Saygılarımla,
Preston Héloury

Effy gözlerini kırpıştırarak Preston'a baktı. "Bu gördüğüm en kötü mektup," dedi.

"Ne demek istiyorsun?" Preston hakarete uğramış gibiydi. "Kısa ve profesyonel. Adamın zamanını harcamak istemedim."

"Blackmar denen adam doksanlarında olmalı. *Pek çok* boş zamanı vardır. Adamı övmemişsin, dil dökmemişsin. En azından onun çalışmalarının hayranıymış gibi davranabilirdin."

"Sana söylemiştim, yalan söylemeyi sevmem."

"Bu, iyi bir amaç için. Gerçeğe ulaşmaya yardımcı olacaksa, biraz yalan söylemeye değmez mi?"

"İlginç bir paradoks. Lirya'nın kutsanmış yalancıların koruyucu azizine sahip olması boşuna değilmiş. Aileler çocuklarına hiç Aziz Duessa'nın adını verirler mi?"

Effy'nin tüyleri diken diken oldu. Bu karanlık yola girmek istemiyordu. "Sanırım bazıları veriyor. Ama konuyu değiştirmekten vazgeç. Korkunç mektubunla dalga geçiyorum."

Preston nefes verdi. "Pekâlâ. O zaman neden sen de bir tane yazmıyorsun?"

Effy kararlılıkla, "Yazacağım," dedi.

O gece Effy iltifatlar ve övgülerle dolup taşan mektubunu yazdı. Mektubu Hiraeth'in posta kutusuna bırakmayı göze alamazlardı çünkü Ianto orayı kolayca kontrol edebilirdi. Bu yüzden Preston mektubu göndermek üzere arabayla Saltney'ye gitti.

"Şimdi beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey yok," dedi Preston. "Ve günlüğe göz atmaya devam edeceğim."

Effy zihninin henüz Preston'a söylemeye cesaret edemediği farklı bir gizemle meşgul olduğunu fark etti. Peri Kralı, hayalet, Ianto'nun tuhaf konuşması. Bu düşünceler gece gündüz aklından çıkmıyordu ve geceleri olabildiğince hızlı bir şekilde Hiraeth'ten kaçarak kendini hızla misafirhanenin güvenli alanına doğru ilerlerken buluyordu.

Bir süreliğine Myrddin'i düşünmemek geçici bir rahatlama sayılırdı. Effy o fotoğrafları, kadınlara *boş kafalı* dediği günlüğündeki satırları hatırlamak bile istemiyordu. Bir yanı bunları hiç görmemiş olmayı diliyordu.

En azından Ianto'nun dikkatini dağıtmak kolay olmuştu. Effy onun için hep kâğıt üstünde kalacak, asla hayata geçirilmeyecek kat planları çizmişti. Effy, Ianto'nun yalanlarına kolayca inanan bir dinleyici olduğunu fark etmişti. Ianto, Hiraeth projesinin yalnızca hayali bir gelecekten, havada asılı duran bir kaleden ibaret olmadığına

Ninova

inanmak istiyordu; tıpkı bir zamanlar Effy'nin inandığı gibi (belki hâlâ içinde bir yerlerde buna inanmaya devam ettiği gibi).

Çizimlerini yemek masasının üzerine yayarlarken Ianto, "İkinci katın görüntüsü çok hoşuma gitti," dedi. "Denize bakan cumbalı pencereler güneşin doğuşunu ve batışını izlemek için çok güzel olacak. Annemin de hoşuna gidecek."

"Anneniz burada olmamı istemiyor mu?" Effy, neredeyse Hiraeth'e geldiği günden beri bu soruyu içinde tutuyordu ama kulak misafiri olduğu o tuhaf yarım yamalak konuşmadan sonra bunu sormamak onu her zamankinden daha fazla rahatsız etmeye başlamıştı.

Şimdi tam sırası gibiydi. Ianto neşeli bir ruh hâlindeydi. Güneş bulutların arasından sızmaya başlamıştı. Peri Kralı, o gün arabada göründüğünden beri tekrar ortaya çıkmamıştı ve Ianto da o konuyu hiç açmamıştı. Anlaşılan ona göre o olay hiç yaşanmamış gibiydi.

Ianto sandalyesinde geriye yaslandı ve nefesini verdi. Uzun bir sessizlik oldu ve Effy bu soruyu sormanın doğru bir zamanı olup olmadığını merak etti.

"Annem özeline çok düşkün bir kadındır," dedi Ianto sonunda. "Babam onu bu hâle getirdi."

Effy'nin midesi kasıldı. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Bildiğin gibi, babam büyük bir yoksulluk içinde büyümüş. Sırtındaki birkaç parça giysiden ve babasının küçük balıkçı teknesinden başka bir şeyi yokmuş. Nihayet kendine ait bir şeye sahip olunca, ondan bir türlü vazgeçememiş." Başka bir sessizlik ânı yaşandı. "Sızdıran boruları, kırık camları, hele ki çürüyen temelleri tamir etmek için bir yabancının gelmesine izin vermektense bu evi çöküşe terk etmişti. Bence güzel bir metafor ama diğer misafirimiz gibi bir edebiyat uzmanı değilim tabii."

Preston'dan neredeyse hiç ismiyle bahsetmiyordu. Ona *öğrenci* veya *Argantlı* diyordu. Ianto'nun sözleri Effy'ye *Angharad*'dan belirli bir bölümü hatırlattı.

Ninova

"Seni mahvolana kadar seveceğim," dedi Peri Kralı, yanağımdan bir tutam altın sarısı saçı çekerek.
"Kim mahvolana kadar? Sen mi ben mi?" diye sordum.
Peri Kralı cevap vermedi.

Bu, onu yeniden o fotoğrafları düşünmeye itti ve yanakları kızardı. Belki de hayaletle, Myrddin'in dul karısıyla, Ianto'nun sakladığı sırlarla ilgili hiçbir şey bilmek istemiyordu. Her şey bir balık ağına takılmış gibi birbirine dolanmıştı; havada boğulurken çırpınan, neredeyse ölmek üzere olan şeyler gibi.

Belki de Preston, insanların neden büyüye inandıkları konusunda haklıydı. Gerçek çirkin, tehlikeli bir şeydi.

"Pekâlâ," dedi Effy. "Annenizin ayağının altında dolaşmamak için elimden geleni yaparım."

"Ah, onu rahatsız ettiğinden şüpheliyim," dedi Ianto. Renksiz gözlerinde yine barda gördüğü o tuhaf ışıltı belirdi ve Effy o kadar irkildi ki oturduğu yerde geriye doğru sıçradı. "Bir kedi yavrusu kadar ürkeksin."

Effy gülümsemeye çalıştı. Parmakları titreyerek cebindeki büyü taşlarını kavradı.

Effy'nin Ianto ile konuşmasından yalnızca bir gün sonra, Hiraeth'in posta kutusuna bir mektup geldi. Effy ve Preston, mektubu Ianto görmeden önce ele geçirmek için saat başı nöbet tutuyorlardı. Mektup, Effy'nin nöbeti sırasında geldi ve Effy onu kaptığı gibi göğsüne bastırarak merdivenlerden eve doğru koşmaya başladı. Hâlâ gündüz olmasına ve Ianto'nun onu görüp öfkelenme olasılığına aldırmadı; nefes nefese çalışma odasına daldı ve zarfı pat diye Preston'ın önüne koydu.

Preston, Myrddin'in masasında oturmuş, başını günlüğe gömmüştü. Pencereden süzülen güneş ışığı kahverengi saçlarındaki altın yansımaları aydınlatırken, burnundaki soluk çilleri belirginleştiriyordu. Mektubu gördüğünde yüzünde her nedense Effy'nin kalbinin hafifçe çarpmasına neden olan bir gülümseme belirdi.

Ninova

"Gerçekten de cevap yazmış," dedi Preston. "İnanamıyorum."

"Bana daha çok inanmalısın. Çok sevimli olabilirim."

Preston nefesini vererek güldü. "Aslında bunu gerçekten biliyorum."

Effy'nin yanakları ısındı. Zarfı tekrar eline aldı ve Blackmar'ın mührünü düzgünce kırdı. Kâğıdı özenle zarftan çıkardı. Mektup güneş ışığında neredeyse transparan görünen, çok ince bir kâğıda yazılmıştı. Effy mektubu Preston'ın da okuyabilmesi için havada tuttu.

Bayan Euphemia Sayre,

Böyle hayranlık dolu bir mektup aldığıma memnun oldum. Sevimli ve hoş bir genç kadına benziyorsunuz. Sizi ve akademisyen arkadaşınızı malikânem Penrhos'ta ağırlamaktan büyük mutluluk duyarım. Mektubunuzun başarılı bir şekilde teslim edilmesinden de anlaşılacağı üzere adresi zaten biliyorsunuz. Biri altı ay önce vefat etmiş olan iki yaşlı adamın çalışmalarına böylesine ilgi duymanız, gerçekten çok özel bir genç kız olduğunuzu gösteriyor. Çalışmalarım ve Emrys Myrddin'in çalışmaları hakkındaki sorularınızı tatmin edici bir şekilde yanıtlamak için gereken süre boyunca sizi kesinlikle ağırlayacağım. Emrys, sevgili bir dosttu ve hatta sonunda aileden biri olmuştu.

En iyi dileklerimle,
Colin Blackmar

"Sadece 'Uyuyan Bir Kralın Düşleri'ni ne kadar çok sevdiğimi anlattım," dedi Effy. Mektup yazma çabalarının sonucundan o kadar memnundu ki kelimeleri hızlı ve hevesli bir şekilde döküyor ve gevezelik ediyordu. "Myrddin'den hemen hemen hiç bahsetmedim; Myrddin'in eseriyle onunkinden daha fazla ilgilenebileceğimi ima ederek bile onu gücendirmek istemedim. Biraz pohpohlanmanın yeterli olacağını söylemiştim."

Effy, Preston'a beklentiyle baktı ama Preston mektuba bakarken kaşları çatıldı. "Tam adını bilmiyordum."

Effy heyecandan, Blackmar'a yazdığı mektubu *Euphemia* olarak imzaladığını unutmuştu. Bunu bilerek yapmıştı. Hiç kimse, annesi bile, hatta katı ve resmi büyükannesi ve büyükbabası bile ona Euphemia demezdi. Ama *Effy*'nin çocuksu, uçarı bir havası vardı. Blackmar'ın onu *ciddiyetsiz* biri olarak görmesini istemiyordu. Soruşturmalarını ciddiye almasını istiyordu. Bu yüzden gerçek adını kullanmıştı.

Şimdi, Preston'ın zihnindeki çarkların döndüğünü görünce midesi burkuldu. "Evet," dedi. "Bu benim tam adım."

"Sormamın sakıncası yoksa –üzgünüm, kabalık etmek istemem ama–" Preston'ın daha önce hiç böyle kekelediğini duymamıştı. Preston kulaklarına kadar kızarmıştı. "Elbette cevap vermek zorunda değilsin, hatta bunu sorduğum için bana vurmakta ya da ahmak demekte serbestsin ama... Acaba sen bir değiştirilmiş* çocuk musun?"

Effy, odanın sessizliğe gömülmesine izin verdi. Takma adını o kadar uzun süredir kullanıyordu ki gerçek adının taşıdığı anlamı neredeyse unutmuştu: Bir aziz ismi taşımak, değiştirilmiş çocuk olmanın işaretiydi.

Effy sol elini yumruk yapıp tekrar açtı. Bu gerçekten de çok kaba bir soruydu. Kimse bunu sormamıştı. O iyi bir Kuzeyli aileden gelen iyi bir Kuzeyli kızdı ve değiştirilmiş çocuklar, yalnızca Aşağı Yüzlük'teki köylüler tarafından uygulanan, barbarca bir gelenekti.

Sonunda, "Evet," dedi ve bu kelimenin ağzından bu kadar kolayca çıkmasına şaşırdı.

"Gerçekten çok üzgünüm. Babasız olduğundan söz etmiştin ve..." Preston elini saçlarının arasından geçirdi. Gerçekten de çok çaresiz görünüyordu.

"Sorun değil," dedi Effy. Bunu söylemek de çok kolay olmuştu. Aslında Effy, tüm hikâyeyi başka birinin başına gelmiş gibi anlatabileceğini ve bunun tamamen acısız olacağını fark etti.

---

* Özellikle Avrupa folklorunda geçen bir inanıştır. Periler (fairies) ya da doğaüstü varlıklar, insan bebeklerini kaçırıp yerlerine kendi çocuklarını bırakırlar. O bırakılan "yabancı" bebeğe *changeling* denir. *-yhn*

Ninova

"Annem beni doğurduğunda benim yaşlarımdaymış. Babam ise büyükbabamın bankasında çalışan bir adammış, daha yaşlıymış. Ne bir düğün ne de doğru düzgün bir flört olmuş. Annemin hamile kalması büyükbabam için utanç vericiymiş. Babamı kovmuş, onu Güney'e geri sürmüş. Babam Aşağı Yüzlük'ten gelmiş, yani o sonradan görme taşra dâhilerinden biriymiş."

"Üzgünüm," dedi Preston çaresizce. "Gerisini anlatmak zorunda değilsin."

"Sorun değil." Effy şimdi başka bir diyarda sürüklenir gibiydi. Zihninin emniyet kapağı açılmış ve dalıp gitmişti. "Annem beni doğurmuş ama bir çocuk herkes için büyük bir külfetti. Hem annem hem de büyükannem ve büyükbabam için. Ben de korkunç bir çocukmuşum. Öfke nöbetleri geçirip eşyaları kırarmışım. Bebekken bile süt emmemişim. Biri bana dokunduğunda çığlık atarmışım."

Sonra durdu. Emniyet kapağı kapanmıştı. Effy o duvara, gerçeklik ile hayal arasındaki o sınıra toslamıştı. Zihninde *öncesi* ve *sonrası* arasında net bir çizgi vardı. Bir zamanlar, tedbirsiz de olsa, sıradan küçük bir kızdı. Sonra bir anda bambaşka bir şeye dönüşmüştü.

Veya belki de hep *yanılmıştı*. Gerçek olmayan dünyadan gelen kötü bir mitolojik yaratık, gerçek dünyada haksız yere mahsur kalmıştı.

"Draefen'in içinden geçen bir nehir var," dedi Effy bir süre sonra. "İşte annem beni oraya bıraktı. Kışın ortası olduğunu hatırlıyorum. Bütün ağaçlar çıplaktı. Üzgün ve çocuksuz bir kadının gelip beni alacağını düşündüğünü biliyorum. Niyeti beni savunmasız bırakmak, ölmeme izin vermek değildi..."

Preston'ın yüz ifadesini okumak mümkün değildi ama gözlerini Effy'nin yüzünden ayırmamıştı. Gerçekten de Preston'ın ona vermeye çalıştığı bahaneyi kabul etmeli ve konuşmayı kesmeliydi. Preston tanıdığı en büyük şüpheciydi. Büyüye inanmıyordu; Myrddin'e bile inanmıyordu. Başka kimse inanmamışken o neden inansındı ki?

Ama Preston, Effy ona hayaletleri sorduğunda dinlemişti. Kendisini açıkça rahatsız eden bir konu olmasına rağmen onu küçümsememiş, ona gülmemişti. Ve sonra Effy, Preston'ın önünde yere çöküp yaralanmış dizlerini temizlediğini ve Ianto'nun arabasından neden atladığını hiç sorgulamadığını hatırladı.

Effy yeniden ağzını açtı ve sözcükler kendiliğinden dökülüverdi.

"Hiçbir çocuksuz kadın beni almaya gelmedi," diye fısıldadı. "Ama *o* geldi."

Preston'ın gözleri gözlük camlarının ardında kısıldı. "Kim geldi?"

"Peri Kralı," dedi Effy.

Eski, barbarca gelenek şuydu: Güney'de, bazı çocukların kötü olarak doğduğuna ya da beşiklerinde periler tarafından zehirlendiklerine inanılırdı. Bu değiştirilmiş çocuklar korkunç ve acımasızdı. Anneleri onları emzirmeye çalıştığında annelerini ısırırlardı. Kötülüğü uzaklaştırmak için onlara hep azizlerin isimleri verilirdi. Effy, annesinin Euphemia ismini bir lütuf mu, yoksa bir lanet olarak mı seçtiğini hep merak etmişti. Hikâye anlatıcılarının koruyucu azizi Eupheme'nin dişil versiyonu. Bu, çoğu zaman zalim bir şaka gibi geliyordu.

Ama bu işe yaramazsa, anne çocuğunu terk etme hakkına sahipti; Perilerin onu geri almaları için.

Preston muhtemelen bunun Güneylilerin geceleri rahat uyumak için kendilerine söyledikleri güzel bir hikâye olduğunu düşünürdü; çocuklarını ölüme terk etmediklerini, hiçbir perinin onları gerçek evlerine, peri diyarına geri götürmeye gelmeyeceğini. Ama Effy onu görmüştü. Aradan on üç yıl geçmişti ve o görüntü hâlâ zihninde berrak ve netti. Onun güzel yüzü ve ıslak, siyah saçları. Effy'nin eline uzanan eli.

Şimdi bunu düşünürken bile panikten içi daralıyordu. Gerçek dehşet onu etkisi altına alıp dibe çekmeden, Preston'ın sesi anılarını paramparça etti.

"Anlamıyorum," dedi Preston. "Peri Kralı bir masal."

Ninova

Effy bunu o kadar çok duymuştu ki artık bu sözler canını acıtmıyordu. Normalde derhal konuşmayı keser, özür diler ve sadece şaka yaptığını söylerdi.

Ama sözcükler ağzından dökülmeye devam etti.

"Benimle oradaydı," dedi. "Nehirden çıktı. Hâlâ pırıl pırıl ve ıslaktı. Hava karanlıktı ama ay ışığının yansıdığı noktada duruyordu. Beni alacağını söyledi, çok korkutucuydu ama elini uzattığında tuttum."

Yüksek sesle söylemekte en çok zorlandığı kısım buydu. En çirkin itirafti, özündeki en karanlık gerçekti. Effy geçmişe dönmüştü. Sıradan bir çocuk olsa korkudan büzülür, ağlar, çığlık atardı. Ama Effy hiç ses çıkarmamıştı. Onun kendisini almasına izin vermeye hazırdı.

"Ama annem geri döndü," dedi. Sesi boğuktu. "Beni nehrin kenarından aldı ve elimi Peri Kralı'nın elinden kurtardı. Peri Kralı ortadan kaybolmadan önce yüzündeki öfkeyi gördüm. En nefret ettiği şey, reddedilmektir. Annem beni kucaklamıştı ama Peri Kralı'na değen parmağım çürümüştü. Peri Kralı parmağımı da yanında götürmüş ve kalanı için geri döneceğini söylemişti."

Effy, yüzükparmağının eksik olduğu sol elini havaya kaldırdı. Peri Kralı'nın en son söylediğini eklemedi: Parmağına başka hiçbir erkek evlilik yüzüğü takamasın diye yüzükparmağını aldığını. Effy daima ona ait olsun diye.

"Kış mevsimi olduğunu söyledin." Preston'ın sesi nazikti. "Belki de parmağın soğuktan kangren olmuştur."

Elbette doktor da böyle demişti. Elini bandajlamış ve enfeksiyonu önlemek için kahverengi bir şurup vermişti; tıpkı yıllar sonra halüsinasyonlarını önlemek için o pembe hapları verdiği gibi.

Effy, Peri Kralı'nı *gerçekten* neyin uzakta tuttuğunu ancak yıllar sonra, *Angharad*'ı ilk kez okuduğunda öğrenebilmişti. Demir. Üvez ağacı. Üvez meyvesi. Draefe'deki parkta bir üvez ağacının dalını koparıp yastığının altına koymuştu. Büyükbabasının demir şamdanını çalmış ve elinde tutarak uyumuştu. Üvez meyvesi yemeyi bile denemişti ama tadı o kadar acıydı ki öğürerek tükürmüştü.

"Bana inanmadığını biliyorum," dedi. "Bugüne kadar kimse inanmadı."

Preston sessizdi. Effy neredeyse zihninin çalıştığını, bakışlarının ardında düşüncelerin kol gezdiğini görebiliyordu. Sonunda Preston, "Sanırım bu yüzden bu kadar büyük bir Myrddin hayranısın," dedi.

"*Angharad*'ı on üç yaşıma gelene kadar okumadım," dedi Effy, yanakları kızararak. "Eğer demek istediğin buysa. Bu, bir çocuğun hayal gücü değildi, zihnimde Peri Kralı'na dair bir görüntü yoktu."

"Öyle demek istemedim," dedi Preston. "Demek istediğim... İşin içinde bir tür sihir olduğuna inanmak daha kolay olmalı; bir çocukluk laneti, sinsi periler gibi. Sıradan insan zalimliğinden başka bir şey."

Preston ona inanmıyordu. Belki de en iyisi buydu. Effy'nin midesi çalkalanıyordu. "Anlamayacağını biliyordum."

"Effy," dedi Preston usulca. "Üzgünüm. Bana anlatmak zorunda değildin."

"Sonuçta annem geri gelmiş," dedi telaşla. "Ve beni bıraktığı için kendini inanılmaz derecede suçlu hissetmiş. Bana *iyi* bir azizenin adını bile vermiş. Belphoebe ya da Artegall*'in adını taşıyan diğer değiştirilmiş çocuklar için üzülüyorum."

"Bu doğru değil, Effy." Preston'ın sesi alçak ama kararlıydı, gözlerini kaçırmadan konuşuyordu. "Anneler çocuklarından nefret etmemelidir."

"Annemin benden nefret ettiğini nereden çıkardın?" İşte şimdi *gerçekten* kızmıştı. Preston kendisine inanmadığı için değil, annesini –hiç tanışmadığı bir kadını– yargılama hakkına sahip olduğunu düşündüğü için. "Dediğim gibi, korkunç bir çocukmuşum. Her anne aynısını yapmaya kalkışırdı."

"Hayır," dedi Preston. "Kalkışmazdı."

---

* Belphoebe ve Artegall: Edmund Spenser'ın *The Faerie Queene* adlı eserinde geçen kahraman karakterlerdir. Belphoebe güzellik ve saflığı, Artegall ise adaleti temsil eder. –*çn*

Ninova

"Neden daima haklı olduğundan bu kadar emin olmak zorundasın?" Effy sözlerine zehir katmaya çalıştı ama lafı çaresizce eveleyip geveledi. "Annem hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, beni de neredeyse hiç tanımıyorsun."

"Seni yeterince tanıyorum. Korkunç biri değilsin. Hem de hiç. Hem zor bir çocuk olsan bile ki, bu her ne demekse, annenin *ölmeni* istemesini mazur gösteremez. Annen bu gerçekle başa çıkmanı nasıl bekler, Effy? Bir zamanlar seni soğukta terk ettiğini bile bile normal hayatına devam etmeni nasıl bekler?"

Effy yutkundu. Kulakları uğulduyordu; bir an için denizin dibindeki kiliselerin çanlarını duyduğunu sandı. Eğer pembe haplarından biri yanında olsaydı, mutlaka içerdi.

Annesi ona o hapları haklı bir gerekçeyle almıştı; Effy bununla *yaşayabilsin*, bir zamanlar ölüme terk edildiğini bilerek normal hayatına devam edebilsin diye. Annesi Effy'yi Peri Kralı'nın elinden çekip almış, geride sadece bir parmağını bırakmıştı. Bu sevgiydi, öyle değil mi?

"Hayaletlere inandığını söylemiştin," dedi boğuk bir sesle. "Bunu farklı kılan nedir?"

"Bir hayaleti yaratabilecek yas, dehşet, arzu, umut gibi duygulara ya da başka herhangi bir şeye inanıyorum dedim." Preston'ın gözleri başka bir yöne kaydı; boynunda bir kas seğirdi. "Sana Peri Kralı'na inandığımı söyleyemem, Effy. Ama kederine ve korkuna inanıyorum. Bu yeterli değil mi?"

Ona henüz en kötüsünü söylememişti: Peri Kralı'nın onu hiçbir zaman gerçekten terk etmediğini. Preston'a Peri Kralı'nı arabada Ianto'yla gördüğünü söylerse, Preston kendisine yardım etmesi için ona güvenmekle korkunç bir hata yaptığını anlardı. Söylediği tek bir kelimeye bile inanmazdı.

Gözleri yaşlarla doldu ve Effy yanaklarından süzülmelerini engellemek için güçlükle yutkundu. "Hayır," dedi. "Bu yeterli değil. *Kaba* davranıyorsun. Hem de çok. Zaten Angharad'a da kimse inanmamıştı. Ve kimse ona inanmadığı için Peri Kralı onu almakta özgürdü."

Preston nefes aldı. Effy bir an için onun karşı çıkacağını düşündü ama Preston'm yüzünde ne bir huysuzluk ne de bir kin vardı. Neredeyse kederli görünüyordu.

Sonunda, "Kabalık ettiğim için özür dilerim," dedi. "Amacım bu değildi. Sadece sana şunu anlatmaya çalışıyordum... Şey, daha iyisini hak ettiğini söylemeye çalışıyordum."

Effy üstüne soğuk deniz suyu sıçramış gibi ani bir şokla, kendini Üstat Corbenic'i düşünürken buldu.

Üstat Corbenic bir keresinde ona, "Sen bir erkeği hak ediyorsun, Effy," demişti. "Bu beceriksiz, sivilceli oğlanlardan birini değil. Sana o kötü niyetli, bomboş gözleriyle nasıl baktıklarını görüyorum. İstediğin ben olmasam bile, sonunda kendini bir erkeğin, gerçek bir erkeğin kollarında bulacağını biliyorum. Bu omurgasız çocukları yorarsın. Sana meydan okuyacak birine ihtiyacın var. Seni dizginleyecek birine. Seni güvende tutacak, en kötü dürtülerinden ve dünyadan koruyacak birine. Göreceksin."

Gözlerini sıkıca kapadı ve başını sallayarak bu anıyı zihninden silmeye çalıştı. Onu düşünmek istemiyordu. Odasının köşesindeki Peri Kralı'nı düşünmeyi tercih ederdi.

Ama gözlerini açtığında, karşısında ne Üstat Corbenic ne de Peri Kralı vardı. Karşısında sadece bakışlarıyla onu dikkatle, şefkatle sarmalayan, sanki bakışlarının bile onu rahatsız edebileceğinden endişelenen Preston vardı.

Effy, "Artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye çıkıştı.

Preston usulca, "Pekâlâ," dedi. Ama gözlerini ondan hiç ayırmadı.

Effy o akşam Hiraeth'te oyalanmadı. Preston'la konuşmak istemiyordu, hele Ianto'yla konuşmak hiç istemiyordu. Güneş yaklaşan karanlığa boyun eğdiğinde konukevinde dinlenmeye çekildi.

Hava acımasızca soğuktu ve çimler daha önce yağan yağmur yüzünden ıslaktı. Effy paltosunun düğmelerini boğazına kadar

ilikledi ve atkısını boynuna üç kez dolayarak ağzını ve burnunu yünlü kumaşın ardına sakladı. Sonra misafirhanenin kapısına yaslanarak kendini aşağı bıraktı, çimenlerin üstüne oturdu ve dizlerini göğsüne çekti.

Uyku hapları ve pembe hapları, içerideki komodinin üzerinde dokunulmamış hâlde duruyordu. Hava gittikçe kararıyordu. Preston'ın sözleri tekrar tekrar zihninde çınlıyordu: *Kederine ve korkuna inanıyorum. Bu yeterli değil mi?*

Hayır. Bu yeterli değildi. İnandığı tek şey bu olduğu sürece, Effy sadece kafasında hikâyeler uyduran korkak bir küçük kız olarak kalacaktı. Güçsüz, dengesiz, güvenilmez ve istediği hayatı hak etmeyen biri olacaktı. Onun gibi kızları çatı katındaki odalara ya da sanatoryumlara kapatıyorlar, kapılarını kilitliyor ve anahtarlarını atıyorlardı.

Effy ortalık zifiri karanlık olup kendi elini bile göremeyene kadar bekledi. Sonra evden getirdiği bir mumu yaktı ve yoğun karanlığa doğru tuttu.

Beni almaya geldiğinde genç bir kızdım, güzel ve haindim; onun siyah saçlarında, soluk altından bir taçtım.

Beni almaya geldiğinde genç bir kızdım, güzel ve haindim; onun siyah saçlarında, soluk altından bir taçtım.

Beni almaya geldiğinde genç bir kızdım, güzel ve haindim; onun siyah saçlarında, soluk altından bir taçtım.

Bu sözü zihninde defalarca tekrarladı ve sonra yüksek sesle, siyah geceye ve onun tekinsiz sessizliğine doğru söyledi.

"Beni almaya geldiğinde genç bir kızdım, güzel ve haindim; onun siyah saçlarında, soluk altından bir taçtım."

Korkmuyordu. Onun gelmesine ihtiyacı vardı.

Ve sonra, sıra sıra ağaçların arkasında, beyaz bir ışık parladı. Islak siyah saçlar. Hatta ay ışığı kadar solgun bir yüz.

Tüm korkusu tekrar üzerine çöktü ve Effy'nin zihni köpüklü dalgalara kapılmış bir şey gibi savruldu. Sendeleyerek ayağa kalktı ve mumu yere düşürdü. Islak otlar mumu anında söndürdü ve Effy karanlığa gömüldü.

Ninova

El yordamıyla kapı kolunu buldu, can havliyle kapıyı açtı ve kendini içeri attı. Kapıyı arkasından çarparak kapatırken, demir sürgü taşa sürtündü.

Kalbi, göğüs kafesinde mahsur kalmış bir kuş gibi çırpınıyordu. Effy'nin dizleri o kadar güçsüzdü ki yeniden yere kapaklandı ve yatağa ulaşana kadar soğuk zeminde sürünmek zorunda kaldı. Parmakları başka bir mum yakamayacak kadar çok titriyordu. Kendini yatağa attı ve örtüyü başının üzerine çekti.

Tıpkı yıllar önce söz verdiği gibi onun için gelmişti. Onu görmüştü. O gerçekti. Effy deli değildi.

Peri Kralı gerçek olduğu sürece öldürülebilirdi; tıpkı Angharad'ın onu ortadan kaldırdığı gibi.

Eğer gerçek değilse, ondan asla kaçamazdı.

Effy ağzına iki tane uyku hapı tıkıştırdı ve onları susuz yuttu. Ama haplar bile rüyasında onu görmesine engel olamadı.

Ninova

On Bir

Myrddin üzerine çalışan akademisyenlerin çoğu, onun eserlerini Blackmar'ın çalışmaları ile bir çeşit diyalog hâlinde olarak değerlendirir; ancak eserlerinin tematik ya da üslup açısından ne kadar benzerlik taşıdığı hâlâ tartışmalıdır. Myrddin verdiği az sayıdaki röportajda "Güneyli bir yazar" olarak tanınmak istemediğini söylerken, Blackmar, kendisi Kuzeyli olmasına rağmen Güney'in estetik ve folklorik geleneklerinden büyük ölçüde esinlenmiştir. Bu makalede, Blackmar'ın Güney'i, Kuzeyli yazarların fantezilerini yansıtmaları için var olan, çok geçmiş bir zamana hapsolmuş, hayali bir tuhaflık alanı olarak algıladığını iddia ediyorum. Bu bağlamda, Blackmar'ın gerçekten de Güneyli bir yazar olduğunu iddia ediyorum –ama sadece kendi tahayyül ettiği Güney'de.

GÜNEY MESELESİ'NDEN: *COLIN BLACKMAR, EMRYS MYRDDIN VE KUZEY HAYRANLIĞI*, DR. RHYS BRINLEY, M. S. 206

Ertesi gün buluştuklarında Preston, Peri Kralı'ndan ya da değiştirilmiş çocuklardan söz etmedi. Effy ona minnettardı. Kendini haklı çıkarmaya çalışmak ya da geceyi soğuk karanlıkta Peri Kralı'nın kendisini göstermesini bekleyerek geçirdiğini söylemek istemiyordu. Preston ona nazik davranmıştı –gerçeği söylediği herkesten daha nazik– ama yine de ona inanmamıştı. Acı veriyordu ama Preston'ın ona söylediği, *Bu yeterli değil mi?* sözü zihninde çınlıyordu ve içinde bunda küçük de olsa bir güvence vardı. En azından Preston ona deli dememişti.

Ninova

Şimdi, Ianto'yu Blackmar'ı görmeye gitmelerine izin vermesi için ikna etmek gerekiyordu. Bu kolay bir iş olmayacaktı. Preston onun yanında çok *tedirgin* olmaya başlamıştı (Effy bu konuda onunla yüzleştiğinde, Preston alışılmadık derecede tiz bir ses tonuyla, "Bize bir *silah* salladı Effy," demişti.)

Effy, evden gitmesine izin vermesi için Ianto'ya yalvarma fikrine hiç hoş bakmıyordu. Preston da önerdiği yalanların hiçbirinden hoşlanmamıştı.

"Ianto aptal değil," demişti. "Bu ziyaretin projenle ne ilgisi olduğunu ben bile anlayamıyorum; üstelik benim de seninle geliyor olmam işleri daha da zorlaştırıyor. Tanrım; bir gece yarısı kaçamağı yaşamak için evden sıvışacağımızı söylemek bile daha kolay olur."

Effy'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. "*Bundan* hoşlanacağını hiç sanmam," dedi.

Preston'ın yanakları da kızarmıştı. "Elbette hoşlanmaz. Bizi bir daha birlikte görmek istemediğini açıkça söyledi ama bu yine de daha inandırıcı bir yalan olurdu. Aslında... Her neyse. Benim nereye gittiğimi umursamıyor. Çıkıp gitsem ve hiç geri dönmesem çok daha mutlu olur. Sadece seni umursuyor."

Effy her ne kadar itiraf etmek istemese de bunun doğru olduğunu biliyordu. Ama bardaki olaydan beri Ianto, yüzeysel ve masum bir flörtleşmeden fazlasını istememişti. Effy bu kadarını yapabilirdi.

"O hâlde neden ona beni bir yere götüreceğini söylemiyoruz? Mesela Laleston'a bırakacağını. Ne bileyim, mesela mimarlık kitaplarına bakabilmem için. Orada bir kütüphane var. Eğer her şey yolunda giderse, belki ikimiz de geri dönmeyiz. Günlüğü yanımıza almaya çalışabiliriz."

Sahip olmadığı bir özgüvenle konuşuyordu. Günün en azından yarısı boyunca bu batık evi ve rahatsız edici sırlarını terk etmeyi umutsuzca istese de yine de onu kalmaya iten garip bir çekim hissediyordu. Ne de olsa burası Peri Kralı'nın diyarıydı. Belki de ait olduğu yer burasıydı.

Ninova

"Sanırım bu doğru," dedi Preston. "Onunla bağlayıcı herhangi bir şey imzalamadın, değil mi? Aranızda para alışverişi olmadı?"

Preston'ın teknik detaylarla bu kadar ilgilenmesi Effy'ye komik geldi. Effy'nin zihni bu tür detayları hep atlardı. Bu küçük şeylerin aklından çıkıp gitmesine izin verirdi; insanı mahveden hiçbir zaman küçük şeyler değildi. Kumsalda diz çöküp deniz kabuklarını incelerse, başının üzerinde yükselen dev dalgaları göremezdi.

Eğer sürekli bir sonraki dalganın gelmesini beklemiyor olsaydı, ne tür şeyler merak ederdi? Kendine bu soruya takılıp kalma izni vermedi. Ianto ile konuşması gerekiyordu.

Effy onu uçurumun kenarında otururken buldu; tehlikeli bir rahatlıkla, öğle güneşinde yayılan bir kertenkele gibi, beyaz kayaların üzerine uzanmıştı. O gün hava pek güneşli bile sayılmazdı ama solgun, puslu ışık bile saçına yağlı bir parlaklık veriyordu. Islaktı. Hep ıslak görünüyordu.

"Effy," dedi yaklaşırken. "Gel, otur."

Effy yanına gitti ama oturmadı. Kayalığın bir buçuk kilometre aşağısında deniz, bulaşık suyu gibi şapırdıyordu; durgun ve griydi. "Size soracağım bir şey var."

"İstediğini sor," dedi Ianto hemen. "Gerçekten Effy, lütfen yaklaş."

Ianto uçurumun kenarına o kadar tehlikeli bir şekilde yakın oturuyordu ki bir adamdan çok bir kaya çıkıntısına benziyordu. Aşağı Yüzlük'te, tam bu evde doğmuştu. Denizin tehlikesi, ona nefes almak kadar tanıdıktı. Effy beklenmedik bir şekilde ona karşı bir sempati duydu. Ianto gerçekten de burada kalmak istiyordu, evin temeli denize gömülse bile.

Acaba *yıkılmakta* olan bir şeyin sevilmesi, denize gömülme sürecinin tersine çevrilmesi, evin baştan aşağı yenilenmesi mümkün müydü?

Effy, Ianto'ya bir kol boyu kadar yaklaştı. Ianto'nun gözleri bulanık ve renksizdi. Şimdilik güvenliydi.

"Laleston'daki kütüphaneye gitmem gerek. Orada ihtiyacım olan bazı kitaplar var. Üzgünüm, Caer-Isel'den gelirken onları yanıma almalıydım ama bunun bu kadar kapsamlı bir proje olacağını düşünemedim."

"Laleston'a gitmek uzun sürer. Gitmen gerektiğine emin misin?"

"Evet." Effy'nin kalbi pır pır etti, sonuca varmak üzereydi. "Oldukça eminim. Çevredeki en yakın kütüphane orası. Trene binip Caer-Isel'e kadar gitmek istemiyorum..."

"En azından tren için sana para vereyim," dedi Ianto. "Buraya benim çağrımla geldiğine göre, böylesi daha doğru."

Effy nefes aldı. "Teşekkür ederim ama gerek yok. Preston beni arabayla götürmeyi kabul etti."

Ianto'nun yüzüne ânında bir gölge düştü. Sessizlikte bir deniz kuşu süzülerek öttü ve sesi, çalkalanan denizin üzerinde yankılandı. Rüzgâr hızlandı ve beraberinde Effy'nin yüzünü nemlendiren hafif bir tuzlu su serpintisi taşıdı. Ianto'nun renksiz gözleri hareketlendi, bulanıklığın bir kısmı kayboldu ve Effy'nin kasları gerildi.

"O Argantlı oğlana güvenmiyorum," dedi Ianto sonunda. "Haftalardır burada ve ne zaman bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini sorsam, tek yaptığı hiçbir sıradan insanın anlayamayacağı akademik zırvalıklar gevelemek. Ayrıca sana bakma şeklinden hoşlanmıyorum."

Effy az kalsın boğulacaktı. "Bana herhangi bir şekilde baktığını düşünmüyorum," dedi.

"Bakıyor," dedi Ianto. "Ne zaman içeri girsen, seni izliyor. Sanki seni yakalayabilmek için tökezlemeni bekliyor. İnsanı huzursuz ediyor."

"Düşündüğünüz gibi değil," dedi Effy. Nabzını boğazında hissedebiliyordu. "Dediğiniz gibi, o bir akademisyen... Onun, ee, bu tür meşguliyetleri olduğunu sanmıyorum. Tamamen işine odaklanmış durumda."

Ama elbette Ianto'nun sözleri aklından her türlü düşüncenin geçmesine neden oldu; bunların çoğu uygunsuz, birçoğu da dü-

pedüz şehvet doluydu. Şimdiye kadar Preston'ın meşguliyetlerini, şunu ya da bunu yapıp yapmadığını, hatta belki Caer-Isel'de bir kız arkadaşı olup olmadığını merak etmemişti. Tüm bunları düşünmek üzücü ve telaş vericiydi.

"Her neyse." Ianto bakışlarını Effy'ninkilerden ayırmıyordu. "Çok uzun süre uzaklaşmana izin veremem. Wetherell mali durumu tartışabilmemiz için beni evin nihai planı konusunda sıkıştırıp duruyor."

"Sadece iki gün," dedi Effy temkinlice.

Ve sonra o garip şeyin tekrar olduğunu gördü: Ianto'nun gözlerindeki bulanıklık, bulutların arasından süzülen güneş ışığı gibi kayboldu ve sonra aniden tekrar geri döndü. Bu birkaç kez, bir çırpıda tekrarlandı –önce bulutlu, sonra açık; önce bulutlu, sonra açık.

Effy'nin midesi düğümlendi. "Sadece bir günde oraya gidip, tüm işleri bitirip geri dönmek mümkün değil..."

Ianto aniden ayağa kalktı. Effy geri çekildi.

"Biliyor musun," dedi Ianto sonunda. "Belki biraz uzaklaşmak sana iyi gelir. Bu evde tıkılıp kalmak insanı boğabiliyor."

Sözcükler büyük bir çaba gerektiriyormuş gibi konuşuyordu. Tıpkı ayağının altındaki uçurumun sarsılması ve parçalanması gibi, Ianto'daki tüm bu değişimler onu okumayı imkânsız hâle getiriyordu. Bir gün Effy'ye silah sallayabiliyor, ertesi gün ise son derece dostça davranabiliyordu. Effy'nin elini tutup canını acıtacak kadar sert kavrayabiliyordu ve ertesi gün araya fark edilir bir mesafe koyabiliyordu.

Rüzgâr Effy'nin saçlarını ve paltosunun eteklerini bir ileri bir geri savuruyor, onları yakalıyor ve sonra tekrar serbest bırakıyordu. Aklına yeniden Ianto'nun hayaletle yaptığı tek taraflı konuşma geldi. Ianto kendi kendine, yüksek sesle, *Bu ev beni esir aldı*, demişti. Effy, Hiraeth ya da Emrys Myrddin söz konusu olduğunda artık hiçbir şeyden emin değildi ama bundan oldukça emindi.

Ve eğer burada kalırsa, ev onu da esir alacaktı.

Eşyalarını Preston'ın arabasının bagajına yerleştirirlerken Ianto garaj yolundan onları izliyordu. Wetherell onun yanında duruyor, her zamanki gibi ciddi ve hoşnutsuz görünüyor, gümüş saçları Hiraeth'in üzerine çöken hafif siste parlıyordu.

Preston arabayla kayalıklardan aşağı inme konusunda endişeliydi. Effy ise olabildiğince çabuk ayrılmak istiyordu. Tırtıklı ağaç dalları bir cadının parmakları gibi sisin içinden uzanarak havayı kavrıyordu.

Effy'nin valizini kaldırırken Preston, "Ianto'nun bunu kabul ettiğine inanamıyorum," diye mırıldandı. Gömleği biraz yukarı doğru sıyrılınca esmer karnının dar bir kesiti ortaya çıktı. Effy büyülenmiş gibi izlerken, Preston'ın gömleği tekrar aşağı indi.

"Cazibemi hafife alıp duruyorsun."

"Haklısın," dedi Preston. "Makalemizin kapağına mutlaka Effy Sayre, büyücü, yazacağım."

Effy, Ianto güldüğünü görmesin diye kendini tuttu ama teninde hafif bir ürperti hissetti.

Preston arabanın etrafından dolandı ve Effy'nin kapısının kilidini açtı. Sürücü tarafına geçince cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Biraz sonra, "Sen de ister misin?" diye sordu.

Effy'nin içinde aynı ılık his belirdi. "Tabii."

Preston bir sigara daha yaktı ve ona uzattı. Effy sigarayı aldı ama artık Preston'a bakmıyordu. Bir güç bakışlarını onun üzerinden almış, çakıl taşlı yolda kollarını kavuşturmuş hâlde dikilen Ianto'ya çevirmişti.

Bu ne duman gözlü ne neşeli ne de parlak gözlü, tehlikeli Ianto'ydu. Effy'nin onun solgun gözlerindeki bakışı çözmesi biraz zaman aldı. Ianto'nun gözleri Effy'den Preston'a ve tekrar Effy'ye kayıyordu. Ama bu, hayal ettiğinden de kötüydü: Öfke, nefret ya da gazaptan daha kötüydü.

Bu, *kıskançlıktı.*

Güney kırsalı, kışın bile yeşildi. Zümrüt renkli tepeler ve işlenmiş tarım arazileri, örgülü sarı saçları andırıyordu. İğne yap-

raklı ağaçlar, manzaraya dolgunluk veren daha koyu bir yeşille yamaçlar boyunca sık kümeler hâlinde duruyordu. Çimenlerin arasından fırlayan kayalar mor devedikenleriyle süslenmiş ve yosunlarla kaplanmıştı. Bazı batıl inançlı Güney sakinleri, bu tepelerin uyuyan devlerin başları ve kalçaları olduğuna inanırdı.

Effy, yolcu penceresinden dışarı bakıyordu, her şey berrak ve netti.

Parmaklarını cama koyarak, "Çok güzelmiş," dedi. "Daha önce hiç Laleston'ın güneyine gelmemiştim."

"Ben de," dedi Preston. "Aslında Hiraeth'e gelmeden önce hiç Caer-Isel'in güneyine gitmemiştim."

Hiraeth'i geride bırakınca, denizin altından yüzeye çıkmış gibi oldular. Suyun altında bulanık olan her şey artık parlak ve netti. Pencerelerde sis ya da duvarlardan akıp giden nem yoktu. Artık yoğuşmayla bulutlanmış aynalar da yoktu. Gökyüzü muhteşem, parlak bir maviydi; bulutlar soluk ve kabarık bir şekilde gökyüzünde süzülüyordu. Siyah yüzlü koyunlar yamaçları benek benek süslüyor, kendileri de küçük bulutlar gibi görünüyordu. Yeryüzü, gökyüzünün yeşil bir yansıması gibiydi.

Burası Peri Kralı'nın diyarına benzemiyordu. Effy *onun* burada, yemyeşil tepelerin, çiçek tarlalarının ve keçilerin arasında gizlendiğini hayal bile edemiyordu.

Preston'ın koltuğunda oturduğunu da.

Preston iki saattir araba kullanıyordu. Yılan gibi kıvrılan tek şeritli yollardan yukarı çıkıyor ve tekrar aşağı iniyor, ateşin etrafındaki cesetler gibi birbirine sokulmuş saz çatılı evlerden başka bir şey olmayan köylerin yanından geçiyordu. Sadece bir kez, bir çiftçinin ineklerini karşıya geçirmesi için durmuşlardı. Preston arabayı kusursuz bir dikkatle sürüyor, bakışları ön camdan nadiren ayrıldığında ise sadece Effy'ye bakıyordu.

Effy koltuğunda kıpırdandı ve omuzlarını dikleştirdi. "Molaya ihtiyacın var mı?"

"Sen kullanabilir misin?"

Effy, "Hayır," dedi. "Annem hiçbir zaman öğrenmeme izin vermedi."

Tramvayların ve taksilerin, insanı gitmek istediği her yere götürebildiği ve evlerin piyano tuşları gibi yan yana dizildiği Draefen'de bunun pek bir anlamı yoktu; zaten hiçbir yer çok uzak değildi.

Effy bir keresinde sürücülük dersleri almak istemişti ve annesi bıkkınlıkla nefes vermişti. "Ocağı kapattığından bile emin olamıyorum. Bir arabanın direksiyonuna geçmeni neden isteyeyim ki?"

"Sorun değil," dedi Preston. "Bir süre daha kullanabilirim."

Konuşmaları kaçınılmaz olarak Myrddin, Blackmar ve günlüğe döndü. Blackmar'a ve *Angharad*'a dair olabilecek tüm referansları bulmak için defteri didik didik etmişlerdi.

Myrddin her ikisinden de sık sık bahsediyordu. Kitabın yayınlanmasından önceki yaz, *Blackmar bu gece A. ile mücadele etti,* yazmıştı.

Preston sonunda, "Sanırım kitabı Blackmar yazdı," dedi ve ardından, böyle cüretkâr bir iddiada bulunmak onu çok yormuş gibi oflayıp pufladı. "Myrddin, Greenebough'nun onu nasıl 'yeniden keşfetmek' istediğinden, taşralı deha efsanesine daha fazla yaslanmayı arzuladığından bahsediyor. Ancak Myrddin, *Angharad*'ı kendisinin kaleme aldığına hiç değinmiyor. Sadece Blackmar hakkında konuşurken Angharad'dan bahsediyor."

"Ama bu garip, değil mi?" Effy bu olasılığı zihninde çoktan evirip çevirmişti ve bunda bir *tuhaflık,* doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Bunu açıklayamıyordu. Artık mesele sadece Myrddin değildi. Bu, iliklerine kadar işleyen, damarlarında ikinci bir nabız gibi atan bir *yanlışlık* hissiydi. "Ondan, kitaptan söz etme şekilleri... Angharad için hep 'o' ya da 'kadın' diyorlar."

Preston omuz silkti. "Denizciler de gemilerine kadın isimleri verirler. Mryddin'in babası balıkçıymış. Herhalde bu, Mryddin'in işgüzarlığı."

"Olabilir." Yine de Effy'nin tanımlayamadığı bir terslik vardı.

Ninova

"Aklıma yine 'Denizcinin Ölümü' geliyor. *Ama ben bir denizciydim ve başımda tek bir gri tel yoktu...*"

"*Gençliğimin verdiği tüm cesaretle dedim ki: Tek düşman denizdir,*" dedi Preston. "Bu, ölüme dair bir hatırlatma. Genç erkeklerin kibrini anlatıyor."

"O hâlde deniz neyi temsil ediyor? Ölümü mü?"

"Tam olarak *ölümü* değil. Ama ölmeyi."

Effy tek kaşını kaldırdı. "Ne fark var?"

"Pekâlâ; önceki satırı, senin okumaya başladığın kısımdan hemen öncekini ele alalım: *Eski olan her şey çürümelidir*. Sanırım bu, denizin seni yavaşça alıp götürmesini, tıpkı suyun, mesela, yelkenlinin tahtalarını çürütmesini anlatıyor. Denizin senden aldığı son şey hayatındır. Yani, bence bu yavaşça ölmekle ilgili. Denizcinin kibiri, ölümsüz olduğuna inanmasında değil, denizin yapabileceği en kötü şeyin onu öldürmek olduğuna inanmasında gizli."

Effy gözlerini kırpıştırdı. Önlerindeki yol önce kıvrıldı, sonra kadim bir el tarafından oyulmuş bir yarık gibi düzleşti. Effy bir süre sonra, "Bunu sevdim," dedi.

"Öyle mi?" Preston şaşırmış gibiydi. Memnun olmuştu. "Bunun üzerine bir makale yazdım. Belki tezime, tezimize, dahil ederim. Sevdiğine göre."

"Evet," dedi Effy. "Buna memnuniyetle imzamı atarım."

Yolculuk çok keyifliydi, etraf yeşil ve maviydi; akşam yaklaştıkça da altın rengine büründü. Bir saat sonra yol kenarındaki küçük bir dükkânın önünde durdular ve her biri yağlı kâğıda sarılmış birer sosisli ve kâğıt bardakta kahve aldılar. Effy kendi kahvesine bol miktarda krema ve üç şeker koydu. Preston sade kahvesini yudumlarken onu yargılayarak izledi.

Arabaya binerlerken, "İçine bu kadar şeker attıktan sonra kahve içmenin ne anlamı var?" diye sordu.

Effy kahvesinden uzun bir yudum alarak tadına vardı. "Eğer tadı güzel değilse kahve içmenin ne anlamı var?" dedi.

"Şey, bana göre sade kahvenin tadı *güzeldir*."

"Sanırım viskiyi sek içen birinin sade kahvenin tadını *güzel* bulmasına şaşırmamalıyım," dedi Effy, yüzünü buruşturarak. "Tabii gizli bir mazoşist değilsen."

Preston, kontak anahtarını çevirdi. "Bunun mazoşistlikle hiç ilgisi yok. Bir şeyi yeteri kadar içersen, onu sevmeyi öğrenebilirsin."

Araba usulca yola çıktı. Bir süre sessizce kahvelerini yudumlayıp sosislilerini yediler. Effy, Preston'ın viskiyi hiç irkilmeden mideye indirdiği âna takılıp kalmıştı. Preston sabaha kadar barlarda ya da dans salonlarında takılan, sonra sendeleyerek odasına dönüp sabah derslerini uyuklayarak geçiren tiplerden biri gibi görünmüyordu. O tür insanlar üniversitede etrafında dolanıp duruyordu ama Effy asla onlardan biri olmamış, onları hiç gerçekten tanımamıştı; Rhia bile bu kadar umursamaz değildi.

Effy, Preston'a baktı; altın renkli ışık yüz hatlarında toplanıyor, kahverengi gözlerini neredeyse ela tonlarına çeviriyordu. Preston kahvesinden her yudum aldığında, Effy onun yutkunurken boğazının hareket edişini izledi ve bakışlarının dudaklarına asılı kalan azıcık nemde oyalanmasına izin verdi.

Effy birdenbire, "Caer-Isel'de bir kız arkadaşın var mı?" diye sordu.

Preston'ın yüzü kızardı. Kahvesini yeni yudumlamıştı; Effy'nin sorusu üzerine öksürmeye başladı ve cevap vermeden önce güçlükle yutkundu. "Bunu da nereden çıkardın?"

Effy, "Hiç, özel bir sebebi yok," diye yalan söyledi çünkü Ianto'yla konuştuğundan beri bunu merak ettiğini ya da Preston'a ne kadar dikkatle baktığını itiraf edecek hâli yoktu. "Aynı üniversiteye gidiyoruz ama oradayken birbirimizi tanımıyorduk. Sadece ne tür şeyler yaptığını merak ettim..."

Effy de bolca kızarıyordu. Bakışlarını kucağındaki kahve bardağına dikmişti. Preston'ın nefes aldığını duydu.

"Hayır, yok," dedi Preston. "Yani kız arkadaşım yok. Bazen, anlarsın ya, bazı kızlarla tanışırsın ve şey... Hiçbir zaman bir geceden öteye gitmez; belki ertesi sabah kahve içersin... Her neyse. Affedersin."

Preston bu noktada *kıpkırmızı* kesilmiş, gözlerini inatla yola dikmişti. Yine de gözleri kısa bir an için, Effy'nin tepkisini ölçmek istercesine ona kaydı. Effy dudaklarını birbirine bastırdı ve açıklanamaz bir gülümseme dürtüsüne kapıldı.

Onu heyecanlandırmak hoşuna gidiyordu. Bu son zamanlarda giderek artmaya başlamıştı.

"Merak etme," dedi. "Ne demek istediğini biliyorum. Sen tam bir çapkınsın, Preston Héloury."

Preston güldü. Yanakları hâlâ kırmızıydı. "Hiç de değil."

"O kadar emin değilim. Bütün ukalalığına rağmen seni çok çekici buluyorum."

"Sence ben *ukala* mıyım?"

Effy buna gülmek zorunda kaldı. "Tanıdığım en cana yakın insan sayılmazsın. Ama sanırım bunun nedeni aynı zamanda tanıdığım en zeki ve en güzel konuşan kişi olman."

Preston başını iki yana sallamakla yetindi. Bir süre sessiz kaldı ve manzara yavaşça geçip giderken pencereden dışarı baktı. Sonunda, "Lirya'nın en prestijli edebiyat programındaki tek Argantlı olduğunda telafi etmen gereken çok şey oluyor," dedi.

Effy bir anda sempati ve suçluluk duygusuyla dolup taştı. Uçurumun kenarında onu nasıl azarladığını, sonra da barda onu nasıl iğnelediğini, sadakatini nasıl sorguladığını hatırladı. "İnsanlar sana zalimce davrandıysa özür dilerim. İlk tanıştığımızda söylediğim şeyler için de özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Preston dönüp ona bakarak. "Çoğunlukla koridorda fısıltılara ve bakışlara maruz kalıyorum. Eminim sen de mimarlık fakültesindeki tek kız olarak payına düşeni almışsmdır."

Effy gerildi. İstemeden, Üstat Corbenic'i sorması için eşsiz bir fırsat yarattığını fark etti. Bu dedikodunun edebiyat fakültesine ulaşıp ulaşmadığını hâlâ bilmiyordu.

"O kadar da kötü değil," dedi. Bu bir yalandı. "Neyle karşılaşacağımı biliyordum."

Preston nefes aldı, bir şeyler daha söylemek ister gibiydi. Ama sonunda ağzını kapattı ve yola geri döndü. Gelgitin en yük-

Ninova

sek ânındaki dalgalar kadar heybetli görünen yeşil tepeler geçip giderken, gergin bir sessizliğe gömüldüler.

Blackmar'ın mülkü olan Penrhos, teknik olarak Aşağı Yüzlük'te değildi. Yine de Laleston'ın güneyindeydi ve en yakın yerleşim yeri, lamba ışıklarının ıslak kaldırım taşlarına yansıdığı ve vitrin tentelerinin çamaşır iplerine asılmış elbiseler gibi rüzgârda savrulduğu kalabalık bir pazar kasabası olan Syfaddon'du.

Kalabalık caddelerde Preston'ın arabası ağır ağır ilerliyor, birkaç dakikada bir durarak bir tüccarın arabasını karşıya geçirmesini ya da yaramaz bir çocuğun annesinden kaçmasını bekliyordu. Barların ve dükkânların pencereleri gaz lambalarının ışıltısıyla parlıyordu.

Preston, "Buradan çok uzakta değil," diye mırıldandı. Direksiyonu kavrayan eklemleri bembeyaz kesilmiş, yoldaki dalgın bir yayayı ezmemek için gösterdiği yoğun çabayla kaşları çatılmıştı. "Şu yolun ilerisinde. Hiraeth kadar tenha değil."

Effy, bir balıkçının yakaladığı sazanlardan birini düzeltmesini izledi; balığın ağzı açıktı, diliyle dişleri görünüyordu. Buz yatağının üzerindeki balıklar, krematoryum çekmecelerine yerleştirilmiş cesetler kadar düzgün dizilmişti. "Blackmar, Syfaddonlu mu?"

"Hayır, aslında Draefenli. Sanırım Tufan sonrası sanayiciliğe atılan bir aileye mensup. Petrol ya da demiryolu işi yapıyorlarmış. Hayatı boyunca tek bir gün bile çalışmasını gerektirmeyecek kadar parası var ki bu pek de ilginç bir yazar profili değil."

"En azından taşradan çıkmış bir dâhi kadar ilgi çekici değil," dedi Effy, Syfaddon pazarı dikiz aynasında küçülürken. "Yani diyorsun ki, yayınevi –Greenebough– *Angharad*'ı Blackmar'a yazdırdı ama kitabı Myrddin'in adıyla mı yayımladı?"

"Evet, üzerinde çalıştığım teori bu. Blackmar elbette paranın satın alabileceği en iyi eğitimi almış, Caer-Isel'deki üniversitede edebiyat okumuş. Hatta onun ya da babasının adını taşıyan bir burs bile mevcut olabilir."

"Ama hiç kimse, 'Uyuyan Bir Kralın Düşleri' hakkında ça-

Ninova

lışma yapmıyor," dedi Effy. "İronik, değil mi? En çok bilinen eseri ticari bir saçmalık ama *Angharad* herkesin gözdesi. Yani, Blackmar buna neden razı olsun ki? Greenebough onu *parayla* kandırmış olamaz; zaten fazlasıyla zengin olduğunu sen söyledin. Ve eğer *Angharad* gibi bir şey yazabildiyse, diğer eserleri neden bu kadar... vasat?"

Preston bir süre sessiz kalarak düşündü. "Haklısın," dedi. "Hâlâ mantıksız gelen pek çok şey var. Ama zaten bu yüzden buradayız."

Ardından daha dar, daha bozuk bir yola saptı; yolun iki yanı dip dibe duran, devasa karaağaçlarla çevriliydi. Ağaçların arasındaki gölgeler yoğun ve bulanık görünüyordu, sanki karanlık bizzat hareket ediyordu. Artık akşamdı, güneş ufuk çizgisine doğru yavaşça eğiliyordu, bulutlar morumsu bir renk almıştı. O karanlık ve engebeli yolda birkaç dakika daha ilerledikten sonra uzakta, ağaçların arasından bir evin kuleleri yükselmeye başladı.

Görüş alanına giren siyah ferforje kapılar, arkalarındaki evi kesitlere ayırıyordu. *Ev* kelimesi bu bina için yetersiz, hatta nezaketsiz bir tanımdı. Önlerinde duran şey tuğla ve tonozlardan, mermer sütunlardan ve kanatlı pencerelerden oluşan devasa bir yapıydı.

Effy kendini gerçek bir mimar olarak görmüyordu ama her bir özelliğin, her bir balkonun ve korkuluğun maliyetini hesaplayabiliyordu ve bu, başını döndüren bir tutara denk geliyordu.

Preston arabayı durdurdu ve kapılar yavaşça gıcırdayarak açılmaya başlamadan önce, dudaklarında aynı söylenmemiş soruyla birbirlerine baktılar.

Dairesel araba yolunda ilerleyerek ortasında kusursuz biçimde düzenlenmiş çimenlerin ve mermer bir çeşmenin bulunduğu bir adacığın etrafından dolaştılar. Çeşme, genç bir kadın şeklindeydi. Kolları iki yanda duruyordu, elleri dışa dönüktü ve parmakları açıktı; avuç içlerinden su fışkırıyordu.

Effy bir an için kadının yüzünün değiştiğini, görmeyen gözlerinin mermer kirpiklerin altında kaydığını gördüğüne yemin edebilirdi ama gözlerini kırptığında heykel yine hareketsizdi. O hiçbir zaman bir kadın olmamıştı, hatta hiçbir zaman canlı olmamıştı.

Tırnaklarını avucuna batırdı ve her nedense fısıldamayı uygun görerek, "Tüm bunları yazarak kazanmış olamaz, değil mi?" dedi.

"Herhalde ailesinin parasıdır."

Burası Hiraeth'ten çok farklıydı ve Effy'yi her şeyden çok şaşırtan da buydu. Myrddin'in soyundan gelenler neden böyle çürümekte olan bir sefalet içinde yaşıyorlardı? Neden bir zamanlar güzel olan her şey su altında kalmış, çürümüş, deniz tuzuyla ve kir tabakasıyla kaplanmıştı?

Penrhos'taki çalılar binek atları gibi bakımlıydı, aralarında yırtık yapraklar ya da kırılmış dallar yoktu. Aile mirası olmasa bile, Myrddinlerin de parası olmalıydı. Ianto ve annesinin *bu şekilde* yaşamaları için iyi bir neden yoktu; tabii eğer bunu merhum koca ve babaya yönelik maksadını aşan, batıl bir saygı anlayışıyla yapmıyorlarsa.

Preston park etti ve arabadan indiler. Hava o kadar soğuktu ki Effy nefes verdikçe ağzından buhar çıkıyordu. Akşam ışığında gözlerini kısarak baktı: Önünde büyük bir taş merdiven vardı ve merdivenin tepesinde ahşap, çift kanatlı kapılar duruyordu.

Az sonra kapılar yüksek sesle inleyerek ardına kadar açıldı.

Effy, Blackmar'ı pek net göremiyordu, yalnızca aşağı inerek onlara yaklaştığı sırada bastonunun taş zemine vururken çıkardığı tıkırtıyı duyabiliyordu. Blackmar yeterince yaklaştığında, Effy bazı detayları seçebildi: Kırmızı kadife sabahlığının parıltısını, bastonunun koyu abanoz rengini ve onlara gülümsediğinde ağzındaki altın dişin ışıltısını. Ayaklarında sabahlığıyla uyumlu, kırmızı kadife terlikler vardı.

Yüzü pas tutmuş bir ayna gibiydi, milyonlarca kırışıklıkla doluydu. Blackmar, Effy'nin şimdiye kadar gördüğü en yaşlı insandı.

Blackmar heyecanlı ve hırıltılı bir sesle, "Euphemia!" dedi. "Davetimi kabul etmene öyle sevindim ki!"

Ardından onu belinden kavrayarak hevesle ama kemikleri çatırdayarak kucakladı. Kaskatı kesilen Effy ne yapacağını bilemeden bu anın bitmesini bekledi.

Ninova

Sonunda Blackmar onu bırakıp, buruşmuş bir cevizi andıran yüzüne rağmen ışıldayan keskin gözlerini ona dikti.

"Ah," dedi Effy nefes nefese. "Bizi kabul ettiğiniz için çok teşekkür ederiz."

Blackmar, "Hayranlarımı eğlendirmek her zaman hoşuma gider," diyerek gülümsedi. Bu kadar yakından bakınca Effy, onun dişlerinin neredeyse üçte birinin eksik olduğunu ve yerlerine altın takma dişler konduğunu görebiliyordu.

"Bu sizin... yoldaşınız mı?"

Effy, "Evet," dedi. "Bu, Preston Héloury."

Blackmar'ın kırışık alnı daha da buruştu. "Héloury," diye yavaşça tekrarladı. Şatafatlı Liryalı aksanıyla, bu Argantlı ismini neredeyse bir lanetmiş gibi telaffuz etmişti. "Bu isim tanıdık geliyor; edebiyat fakültesinde öğrencisin, değil mi? Daha önce bana yazmıştın."

"Doğru." Preston dik bir duruş sergiliyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Ben de bir hayranınızım, sadece duygularımı ifade etmekte Effy kadar... şey, Euphemia kadar marifetli değilim."

İlk hecede biraz zorlanmıştı; Effy onun belli belirsiz Argant aksanıyla ismini telaffuz etmeye çalışırken kaşlarının çatıldığını görebiliyordu.

Effy, tam adım Preston'm ağzından ilk kez duyunca garip hissetti. Rahatsız olmadı ama hissedilir şekilde şaşırdı, teni beklenmedik bir sıcaklıkla ürperdi. Preston, ismini telaffuz etmek için çabalarken ünlüler bir şekilde daha yumuşak, daha nazikçe tınlamıştı.

"Eh, Argantlılar hevesleriyle ya da tutkularıyla tanınmazlar. Herhalde dağlarda hava fazla soğuk," dedi Blackmar, kendi şakasına içtenlikle gülerek. "Gelin, ikiniz de içeri geçin. Size biraz kanyak getireyim."

İki siyah giyimli hizmetçiye Preston'm arabasından valizlerini aldırdı ve evin merdivenlerinden sessizce yukarı taşıttı.

Effy ve Preston yavaşça onları takip ettiler. Alçak, düz bu-

Ninova

lutlar Penrhos malikânesinin kulelerinin etrafında karanlık bir şekilde asılı duruyor, neredeyse eldivenli bir çift el gibi onları sarıyordu. Hizmetçiler kapıları açmak için valizleri kısa bir süreliğine yere bıraktı ve sonra hepsi eşikten içeri adım attılar.

İçerisi Effy'nin beklediği kadar görkemliydi: İkinci kat sahanlığına çıkan beyaz mermerden ikili merdivenler, Blackmar'ın terlikleri ve sabahlığıyla uyumlu pelüş kadife halılar, yaldızlı çerçeveli tablolar ve portrelerle dolu Şam işi duvar kâğıdı. Büyük bir duvar halısı, Effy'nin petrol ya da demiryolu alanında faaliyet gösteren bir sanayici olduğunu düşündüğü Rolant Blackmar'dan başlayarak, Blackmar'ın soy ağacını gösteriyordu.

Duvar halısının üstüne asılmış devasa bir doldurulmuş geyik kafası vardı; siyah gözleri boş boş parlıyor, hiçliğe bakıyordu.

Effy, "Çok güzel," dedi. Sırf böyle demesi gerektiğini düşündüğü ve Preston'ı tekrar yalan söylemekten kurtarmak istediği için.

Penrhos kendine has bir şekilde, *gerçekten* de güzeldi. Son derece gösterişliydi; mobilyalar, duvar kâğıtları ve halılar kusursuz derecede uyumluydu, köşelerde ne bir toz lekesi ne de bir örümcek ağı vardı. Portrelerin hepsi asık suratlı ve ciddiydi, kadife perdeler içeri en ufak bir ışık huzmesinin bile sızmasına izin vermiyordu. Ne zevksizlik örneği lambalar vardı ne de pervasızca soyut tablolar. İnsanın gözlerini kısarak yukarı bakıp gerçekten çirkin olup olmadığını sorgulamak zorunda kaldığı o banal avizelerden de eser yoktu.

Burası güzel bir evdi ama *akıllıca* döşenmemişti. Hayal gücünden yoksundu.

Effy, *Angharad*'ın yazarının burada yaşadığına inanmakta güçlük çekiyordu.

"Teşekkürler, teşekkürler," dedi Blackmar, elini sallayarak. "Ama henüz en iyi kısmını görmediniz. Çalışma odasına gelin. Eminim uzun yolculuğunuzdan sonra rahatlamak istersiniz."

Effy, Blackmar ile içki içmenin hiç de rahatlatıcı olmayacağını düşündü ama yine de peşinden çalışma odasına girdi. Preston da hemen arkasındaydı.

Ninova

Çalışma odasında da aynı uyum vardı. Tavus kuşu mavisi perdeler ve uyumlu koltuklar hoştu ama pek de ilham verici sayılmazdı. Kapının üzerine bir başka doldurulmuş geyik kafası monte edilmişti ve köşede büyük bir sarkaçlı saat usulca tik taklıyordu. Saat yaklaşık olarak altıyı çeyrek geçiyordu.

Hizmetçiler ortadan kaybolmuştu; Blackmar pörsümüş eli titreyerek kanyağı doldurdu. Effy ve Preston'a birer kesme kristal bardak uzattı.

Kanyak tuhaf bir seçimdi. Effy bunu sadece büyükanne ve büyükbabasının içtiğini görmüştü, o da yemekten sonra küçücük bir likör bardağında servis edilmiş şekilde olurdu. Yemekten önce kanyak ikram etmek tam olarak *kabalık* sayılmazdı ama Effy'ye Blackmar'da bir terslik olduğu izlenimini vermişti.

Belki de mobilyalarının kusursuzluğu, bir şeyleri telafi etmeye çalışıyordu. Çürümekte olan zihnini, derli toplu bir evle dengeliyordu.

Blackmar büyük bir çabayla kendini bir koltuğa atarak, "Şerefe," dedi. "Sizin için faydalı bir akademik araştırma, benim için de güzel bir yoldaşlık olsun."

Tekrar kendi şakasına güldü ve bardaklarını tokuşturdular. Preston kanyağını irkilmeden yuttu, Effy dudaklarını büzdü ve bir yudum alıyormuş gibi yaptı. Blackmar'ın fark edeceğini sanmıyordu. Blackmar bardağının yarısını bir yudumda mideye indirdi.

Preston hiç de ikna edici olmayan bir şekilde, "Teşekkürler," dedi. "Ve misafirperverliğiniz için de tekrar teşekkür ederiz."

"İnsanları misafir etmeyi ve eğlendirmeyi severim, anlarsınız ya. Tüm büyük yazarlar öyledir. Okurları eğlendiririm, misafirleri eğlendiririm. Vakti zamanında kadınları da eğlendirirdim ama o günler ne yazık ki geride kaldı."

Effy mecburiyetten güldü. Preston rahatsız bir şekilde bardağına baktı.

"Peki, birkaç soruyu cevaplayabilirseniz çok sevinirim," dedi Preston. "Emrys Myrddin'le ilk ne zaman tanıştınız?"

"Aman Tanrım. Çok uzun zaman önceydi, size bir yıl söyleye-

Ninova

bileceğimi sanmıyorum. Seksenli yılların sonları olmalı. Aslında babam onu bazı aile kayıtlarımız için arşivci olarak işe almıştı. O benim çalışanımdı, anlarsınız ya."

Effy, Preston'a baktı. Bu her nedense anlamlı gelmişti. Preston'ın gözleri de ilgi dolu bir parıltıya bürünmüştü; Effy bile bu gerçeğin Blackmar'ın gerçek yazar olduğu teorisini desteklediğini kabul etmek zorundaydı.

"Tıpkı diğer ev hizmetlilerimiz gibi Syfaddon'da bir dairede yaşıyordu ama gündüzleri burada, Penrhos'ta dosyaları tasnif ediyor ve diğer sıkıcı işleri yapıyordu. Ama ben meraklı bir adamım ve her zaman hizmetçilerimin hayatlarıyla ilgilenmişimdir. Onların geçmişleriyle. Yapacak daha iyi bir şey bulamayınca Emrys ile arşivde vakit geçirmeye başladım. Çok iyi anlaştığımız ortaya çıktı."

"Elbette adından ve aksanından Güneyli olduğu belliydi ama işe aldığımız diğer Güneyli göçmenlerden farklıydı. Daha zekiydi. Daha hırslıydı. O sıralarda 'Düşler'in çok erken bir taslağı üzerinde çalışıyordum ve Emrys yazdıklarıma büyük ilgi gösterdi. Sonunda bana kendisinin de bir yazar olduğunu söyledi ve süregelen çalışmalarımızdan bazılarını değiş tokuş ettik."

Effy öne doğru eğilirken kalp atışları hızlandı ama Preston ona fırsat bırakmadan kendisi konuştu.

"Myrddin o sırada *Genç Şövalye* üzerinde çalışıyor olmalı," dedi. "Gördükleriniz o metinden parçalar mıydı?"

Blackmar düşünceli bir şekilde başını eğdi, gözleri bulutlandı. "Sanırım öyle. Tanrım, bu çok uzun zaman önceydi. Bir ömür önce. Emrys umutsuzluğa kapılmıştı, kimsenin Aşağı Yüzlük'ten bir köylünün kitabını almak istemeyeceğini düşünüyordu. Ama ailemin Greenebough Yayıncılık'la bağlantıları var; ben de bir tanıtım yapmayı teklif ettim."

Effy yavaşça başıyla onayladı. Tüm bunlar günlükte okuduklarıyla örtüşüyordu. "Ama *Genç Şövalye* pek ilgi görmedi, değil mi? Myrddin o zamana kadar tanınan bir isim değildi, ta ki..."

"Evet." Blackmar'ın sesi aniden kısıldı. Neredeyse tamamı

Ninova

boşalan bardağını yan sehpanın üzerine bıraktı. "Hikâyenin herkesin bildiği kısmı bu. Myrddin'i *Angharad* meşhur etti."

Blackmar ketum davranmaya başlamıştı ve Effy, Preston'ın da bunu hissettiğini seziyordu. Preston bardağını bıraktı ve meydan okuyan bir tavırla, "Myrddin o dönemde hâlâ sizin çalışanınız mıydı?" diye sordu.

Blackmar, "Hayır, hayır," diye cevap verdi. "Teliflerden Syfaddon'da bir daire kiralayacak kadar kazanmıştı. Sonra Dokuz Çan Körfezi'ndeki o korkunç evi satın aldı. Onca yer arasında neden Saltney'ye geri dönmek istediğini hiçbir zaman anlayamadım. Ama körfezde onu çağıran bir şey olduğunu söyledi. Tıpkı gemiyi eve çağıran bir deniz feneri gibi."

"İnsanın doğduğu yer gibisi yok," dedi Preston. Yüzünde ciddi ama esrarengiz bir ifade vardı. "Peki Myrddin *Angharad*'ı yazarken ikiniz mektuplaştınız mı?"

"Biliyor musunuz," dedi Blackmar, sesi sertleşmişti. "Hafızam eskisi kadar iyi değil. Sanırım bu konuları Greenebough'dan biriyle konuşmanız daha iyi olur. Şansınıza, Greenebough'nun genel yayın yönetmeni Marlowe yarın akşam buraya gelecek."

Blackmar kesinlikle ketum davranıyordu. Ama Effy yılmayacaktı.

"Bu harika," dedi. "Geceyi burada geçirmemize izin verdiğiniz için çok teşekkür ederiz. Peşine düştüğümüz her cevabı bulacağımızdan eminim."

Preston ona bir bakış attı ve Effy de karşılığında sessizce, neredeyse belli belirsiz bir şekilde başıyla onayladı.

Blackmar titrekçe ayağa kalktı. Bu sırada Effy, bir sineğin doldurulmuş geyik kafasına konup burun deliklerinden birine girmesini izledi. Geyik hiç tedirgin değildi. Olması gerektiği gibi ölüydü.

"Üzgünüm," dedi Blackmar ruhsuzca. "Artık yaşlı bir adamım ve erkenden yatıyorum. Hizmetçiye odalarınızı göstermesini söylerim."

Valizleri, üst kattaki iki bitişik yatak odasına yerleştirilmişti bile. Effy'nin odasında opak siyah perdeler ve masanın üzerinde, sonsuz bir bekleyişte çakılıp kalmış gibi duran devasa bir mavi

denizşakayığı vardı. Bir de boy aynası vardı ama duvara bakacak şekilde ters çevrilmişti. Effy nedense aynayı öne çevirmenin kötü bir fikir olacağını düşündü.

Yatak dikkat çekici biçimde dağınıktı. Deniz yeşili çarşaflardan oluşan bir karmaşa ve üzerine hiç uymayan, şişeden yeni dökülmüş şarap renginde mor bir yorgan seriliydi. Penrhos'un geri kalanının aksine, bu odada hiçbir şey sıkıcı değildi, hatta hafif bir kaos havası vardı.

Effy çocukken kendi odasını dekore etmesine izin verilseydi, sonuç muhtemelen buna benzerdi. Yatağın kenarına oturarak nefesini verdi.

Preston kollarını göğsünde kavuşturmuş hâlde masaya doğru eğildi. "Blackmar birden tedirgin oldu, değil mi? *Angharad*'ı andığımız anda."

"Evet." Effy dudağını ısırdı. "Bir şeyler döndüğü belli. Ne olduğunu bilmiyorum. Ama yarın Greenebough'nun genel yayın yönetmeniyle konuşma fırsatımız olacak."

Şimdiye kadar öğrendikleri her şey, Preston'ın gerçek yazarın Blackmar olduğu teorisini desteklese de Effy bunu bir türlü kabullenemiyordu. Mesele sadece Myrddin'e olan bağlılığı değildi – ki o çocuksu hayranlığı hâlâ hissediyordu. Başka bir şey vardı. Yılların tozu altında gömülü kalmış sırlar. İfade edilemeyen bir duygu.

"Yine de fazla zamanımız yok," dedi Preston. "Yarın akşam Hiraeth'e geri dönmezsek, Ianto fazlasıyla şüphelenir."

Ama Effy'nin aklmda Ianto yoktu. Peri Kralı vardı; ıslak siyah saçlı ve kemik taçlı yaratık. Burada, Penrhos'tayken Effy ondan korunduğunu hissediyordu. Burada o tehlike ve büyü dünyası, tam anlamıyla zincirlenmiş ve bağlanmış gibi hissediyordu.

"O zaman geri dönmek zorundayız," dedi Effy, alçak sesle. "Arabayı kullanmana yardım edemediğim için üzgünüm."

"Sorun değil. Araba kullanmayı dert etmiyorum. Gece yarısından önce Hiraeth'e döneceğiz, söz veriyorum."

Gece yarısı, peri masallarına özgü bir şeydi. Effy, Preston'ın

Ninova

söz verirken bunu düşünüp düşünmediğini bilmiyordu ama çan on ikiyi vurur vurmaz prensesleri köylü kızlara döndüren tüm lanetleri hatırlıyordu. Neden hep kızların kimlikleri bu kadar kırılgandı? Her şey bir anda ellerinden alınabilirdi.

Effy bu düşünceleri zihninden atmaya çalışarak, "Teşekkürler," dedi. "Yarın Greenebough'nun editörüyle konuşup ihtiyacımız olan cevapları alırız."

Preston başıyla onayladı. "Sanırım şimdilik sadece... boş midelerimizle uyuyacağız."

Effy usulca güldü. Blackmar'ın onlara kanyak ikram edip yanında yiyecek vermemesini o da tuhaf bulmuştu ama o kim oluyordu da adamı sorgulayabiliyordu? Üstelik Blackmar, tüm sorularını yanıtlayacak kadar cömert davranmışken.

Elbette belli bir noktaya kadar.

Effy elini çantasına soktu ve uyku haplarının bulunduğu şişeyi aramaya başladı. Artık Preston'ın onları görmesine aldırmıyordu. Preston zaten değiştirilmiş bir çocuk olduğunu biliyordu. Gerçek adını öğrenmişti. Peri Kralı hakkındaki inancını da biliyordu.

Çantanın içini aradı, taradı ama hap şişesi bir türlü eline gelmedi. İçindeki panik büyümeye başladı, nefesi hızlandı ve kısaldı. Ve sonra birden hatırladı: Hap şişesi Hiraeth'in misafirhanesindeki yatağının başucunda duruyordu, oradan ayrılma telaşıyla haplarını orada unutmuştu.

"Ah," diye fısıldadı. "Ah, hayır."

"Ne oldu?"

"Şey..." Effy'nin ağzı kurumuştu, konuşmakta zorlanıyordu. Boğazını temizledi, gözleri kararır gibi oldu. "Uyku haplarımı unutmuşum. Onlar olmadan nasıl uyuyacağımı bilmiyorum."

Preston masadan kalktı ve ona doğru yürüdü. Ayakta dikilerek, çatılmış kaşlarıyla ona baktı. "Geceleri uykunu kaçıran ne?"

Bu, Effy'nin ondan beklediği soru değildi. Effy'yi panik hâlinden kurtarıp, adrenalinin etkisiyle hızlanan kalp atışlarını sakinleştirdi. Daha önce hiç kimse ona böyle bir şey sormamıştı,

Ninova

Effy çocukluğundan beri odasının köşesindeki yaratık hakkında gevezelik etmemişti.

Cevaplarken kullanacağı sözcükleri bulması biraz zaman aldı.

Sonunda, "Korkuyorum," dedi. "Belirli bir şeyden değil, gerçekten –bedensel bir şey bu. Somatik. Açıklaması zor. Göğsüm sıkışıyor ve kalbim çok hızlı atıyor. Sonuçta, sanırım orada yatarken bana kötü bir şey olacağından korkuyorum. Birinin bana zarar vereceğinden."

Sözcükler bir çırpıda, nefes nefese, kekeleyerek ağzından çıkmıştı. Peri Kralı'nın adını vermemişti ama gerisi harfiyen doğruydu.

Preston'ın tepkisini ölçmeye çalıştı. Preston kendisine az önceki gibi kaşlarını çatarak, endişeyle bakıyordu.

"Yardımı dokunan bir şey var mı? Yani, uyku hapları dışında."

Doktor uyku haplarını eline tutuşturduğundan beri ona bunu soran da olmamıştı. Effy ona baktı, kendini küçücük hissediyordu ama savunmasız bir av hayvanı gibi de değildi. "Sanırım yalnız olmamanın faydası dokunuyor," dedi.

Tuhaf odaya usulca sessizlik çöktü. Preston nefes aldı. Sonra son derece temkinli bir şekilde, "Kalabilirim," dedi.

Effy gözlerini kırpıştırarak, şaşkınlıkla ona baktı ve ânında yanakları ısındı. Preston da sözlerinin belirli bir ima içerdiğini yeni fark etmiş gibi kızardı.

"*O* anlamda değil," dedi tedirgin bir şekilde saçlarını karıştırarak. "Yerde bile uyurum."

Effy elinde olmadan güldü. "Yerde uyumak zorunda değilsin."

Yatak ikisi için de yeterince büyüktü; birbirlerine dokunmasalar bile. Sonraki birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Preston arkasını dönüp yüzünü duvara çevirdi, böylece Effy kazağıyla pantolonunu çıkarıp geceliğini giydi ve şarap renkli yorganın altına girdi.

Preston tekrar yüzünü döndü ve tereddütle yatağın kenarına oturdu. Effy ona cesaret veren bir bakış attı, yanakları hâlâ al aldı. Preston kıpırdanıp yanına uzandı. Effy yorganın altında, Preston üstündeydi. Yüz yüze bakıyorlardı. Dokunmadan.

Effy daha önce ona hiç bu kadar yakın olmamıştı. Bu açıdan bakıldığında gözleri büyüleyiciydi; açık kahverengiydi, yeşil halelerle çevriliydi, irisin etrafında altın benekler vardı. Çilleri solgundu, kışın etkisiyle silikleşmişti. Effy yaz gelince daha belirgin olacaklarını tahmin ediyordu. Dudaklarında birazcık kanyak lekesi kalmıştı.

Effy ona bakarken, Preston da Effy'ye bakıyordu. Effy onun ne gördüğünü merak etti. Üstat Corbenic yeşil gözler, altın sarısı saçlar, yumuşak, beyaz ve uysal bir şey görmüştü.

Bazen olup biten her şeyi birine anlatmak ve ne diyeceklerini duymak istiyordu. Bu hikâyede kendisinin bir sürtük, bir fahişe, bir orospu olduğu versiyonu çoktan duymuştu. Bunu o kadar çok duymuştu ki kadife üzerindeki bir su lekesi gibiydi, asla tam olarak çıkmayacaktı. Hikâyenin başka bir versiyonu olup olmadığını merak etti. Kendi hikâyesini bile bilmiyordu.

Elbette Preston, zihninden geçen her şeyi tahmin edemezdi. Effy'nin aksine, çok yorgun görünüyordu. Gözlüklerinin ardında, gözkapakları kapanmaya başlıyordu. Komiğine giden bir şey oldu. Sol gözkapağı sağdakinden daha çok kapanıyordu. Effy bunu uzaktan asla fark edemezdi.

Preston sözcükleri geveleyerek, "Henüz uykun gelmedi mi?" diye sordu.

Effy, "Pek sayılmaz," dedi.

"Başka ne yapabilirim?"

"Sadece... konuşabilirsin," dedi Effy. Utanarak bakışlarını kaçırdı. "Ne hakkında olursa."

"Bildiğim en sıkıcı konuları düşünmeye çalışacağım."

Effy dudağını ısırarak gülümsedi. "Sıkıcı olmaları gerekmiyor. Bana... yeni bir şey anlatabilirsin. Daha önce hiç anlatmadığın bir şey."

Preston sessizce düşündü. Bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi, 'Denizcinin Ölümü'nü neden bu kadar iyi bildiğimi öğrenmek istersen, sebebi buna ürkütücü derecede benzeyen eski bir Argant atasözü."

"Öyle mi?" dedi Effy keyiflenerek. "Neymiş o?"

"Barbar dilimizi duyunca irkilmeyeceğine söz verirsen sana söylerim." Ağzının köşesi yukarı doğru seğirdi.

Effy hafifçe güldü. "Söz veriyorum."

"Ar mor a lavar d'ar martolod: poagn ganin, me az pevo; diwall razon, me az peuzo."

"Bu gerçekten Argantça mı?"

"Evet. Kuzey lehçesi. Büyükanneler gözlerini deviren torunlarına böyle dermiş." Preston belli belirsiz gülümsedi.

"Ne anlama geliyor?"

"Deniz, denizciye der ki: Benimle mücadele edersen yaşarsın; beni ihmal edersen boğulursun."

"Gerçekten de kulağa Myrddin'in yazacağı bir şey gibi geliyor," dedi Effy. Argantçayı ilk defa anadili olan birinden duyduğunu fark etti. Kulağa hoş geliyordu veya belki de hoş olan sadece Preston'ın sesiydi. "Başka bir şey söylesene."

"Hımm." Preston kaşlarını çatarak düşündü. Sonra, *"Evit ar mor bezañ treitour, treitouroc'h ar merc'hed,"* dedi.

"O da ne?"

Preston gülerken gözlerinin kenarları kırıştı. *"Deniz tehlikelidir ama kadınlar daha da tehlikelidir."*

Effy kızardı. *"Bu* büyükannenin söyleyeceği bir şeye benzemiyor."

"Haklısın. Böyle deseydim ensemi tokatlardı."

"Bir şey daha söyle," dedi Effy.

Preston dudaklarını büktü ve düşünürken gözleri bir süreliğine dalıp gitti. Sonunda, *"Ar gwir garantez zo un tan; ha ne c'hall ket bevañ en e unan,"* dedi.

"En çok bunun tınısını sevdim," dedi Effy. "Anlamını söylesene."

Preston gözlüğünün ardından bakışlarını Effy'ye dikti. "Aşk tek başına yanamayan bir ateştir."

Effy'nin kalbi tekledi. "Argantçası çok daha uzundu," dedi.

"Anlamını aktardım." Preston'ın sesi daha alçak ve uykulu geliyordu. "Sana gizlice küfretmediğime yemin ederim."

Ninova

"Hiç aklıma gelmemişti." Effy'nin gözkapakları da ağırlaşmaya başladı. "Yardımı dokundu. Teşekkür ederim."

Preston onu duymadı. Gözleri kapanmıştı. Az sonra solukları yavaşladı ve göğsü uykunun ritmine uygun şekilde inip kalkmaya başladı.

Effy onu rahatsız etmemek için usulca uzandı ve gözlüğünü çıkardı. Preston hiç kıpırdanmadı.

İçini bir merak kapladı ve gözlüğü bir an için kendi yüzüne taktı. Preston'ın gözlüğe gerçekten ihtiyacı olup olmadığını, onları sadece kendisini daha ciddi ve bilgili göstermek için takıp takmadığını birçok kez merak etmişti. Ama kalın camların arkasından gözlerini kırpıştırıp durunca, görüşü bulanıklaşıp başı zonklamaya başlaymca, Preston'ın gözlüğe gerçekten de fena hâlde ihtiyacı olduğunu fark etti.

Eh, *Angharad* hâlâ ondan kaçıyordu ama en azından bir gizem çözülmüştü.

Effy gözlüğü düzgünce katlayarak komodinin üzerine koydu. Yana doğru dönerken, büyü taşlarından bir tanesinin yarıya kadar pelüş halıya gömüldüğünü gördü. Herhalde soyunurken cebinden düşmüştü.

Preston hâlâ kımıldamamıştı. Effy tekrar ona doğru döndü ve nefesini tutarak, nabzı hızlanarak büyü taşını gözüne yaklaştırdı.

Ama tek gördüğü Preston'ın uykudaki yüzü oldu; gözlüğün küçük izler bıraktığı uzun ve ince burnu, çilleri, çenesindeki hafif yarık. Cildi yumuşak görünüyordu, kaşlarında küçük bir çatıklık vardı, sanki zihni uykusunda bile pek çok şeyi evirip çeviriyordu.

Effy büyü taşını indirdi. Kalbi hâlâ çarpıyordu ama farklı bir sebeptendi. Yana döndü ve taşı komoninin üstüne, Preston'ın gözlüğünün yanına koydu. Sonra zevksizlik örneği başucu lambasının zincirine asıldı ve her ikisini de karanlığa gömdü.

Effy sonunda uyumayı başardı. Ertesi sabah uyandığında, Preston çoktan kalkmıştı. Çalışma masasının başında oturuyordu, önünde Myrddin'in günlüğü açıktı.

Effy'nin kıpırdandığını duyunca arkasına döndü. Normalde de dağınık olan saçları görülmemiş bir asilik seviyesine ulaşmıştı; kahverengi tellerin hepsi birbirine ve kafa derisine karşı isyan ediyor gibiydi. Gözlüğünü tekrar takmıştı.

Yatakta oturur oturmaz Effy'nin söylediği ilk şey, "Neyse ki Blackmar bizi kontrol etmeye kalkmadı," oldu.

Preston'm yüzü kızardı. "Uygunsuz bir şey yoktu ki. Ama karşıdan nasıl görünebileceğini tahmin edebiliyorum."

"Evet, oldukça terbiyeliydin." Effy yorganın üzerinden sıyrılmasına izin verdi. Geceliğinin askılarından biri omzundan aşağı kaymıştı ve onu düzeltirken Preston'm bakışlarını kasıtlı olarak kaçırdığını fark etti. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür edilecek bir şey yok," dedi hâlâ gözlerini kaçırarak. "Aslında ben de iyi uyudum."

"Ve ellerine de hâkim oldun." Effy sırf onun kızarmış hâlini sevimli bulduğu için, onu daha da utandırmaktan kendini alamıyordu.

O odada, sadece kendisi ve Preston varken, az kalsın Penrhos'ta olduklarını unutacaktı. Herhangi bir yerde olabilirlerdi, sadece onlar için olan bu küçük, güvenli yerde her şey sessiz, nazik ve yavaştı. İçeri süzülen ışık bile yumuşak ve soluk altın rengindeydi.

Effy isteksizce yataktan kalktı ve o giyinebilsin diye Preston, yüzünü tekrar duvara döndü.

Bütün gece uslu bir şekilde yatağın kendine ait tarafında kalmış, bacaklarını sığdırabilmek için dizlerini kıvırmış, hatta yumuşak ve dikkat çekmeyen bir şekilde nefes almıştı. Ona dokunmamıştı ama Tanrı biliyor ya, Effy dokunmasını istemişti.

Ninova

On İki

Romantizmin tanımı nedir? Tüm akademisyenler tek bir noktada birleşiyormuş gibi görünüyor: Mutlu sonla bitmesi gereken bir hikâyedir. Peki neden? Ben diyorum ki: Çünkü romantizm imkânsıza, her şeyin mutlu sonla biteceğine yönelik inançtır. Çünkü tek gerçek son ölümdür; o hâlde romantizm, ölümlülüğe bir karşı çıkış değil midir? Aşk buradayken, ben yokum. Aşk olmadığında, ben yokum. Belki de aşk, sonu olmayan bir hikâyedir; sonu, daha garip ve daha merhametli dünyalara açılan sahte sırtlı bir gardıroptan ibarettir.

ROMANTİZMİN EPİSTEMOLOJİK TEORİSİ'NDEN,
DR.EDMUND HUBER, *LİRYA EDEBİYAT ELEŞTİRİSİ DERGİSİ*, M.S. 199

Hiraeth'te o kadar uzun zaman geçirdikten sonra Effy, normal bir evde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Blackmar'm son derece düzgün ve sıradan ayaklı küvetinde yıkandı. Ödünç aldığı ipek bir bornoza sarındı.

Tüm bunlar çok keyifliydi. Döşeme tahtaları hiç soğuk değildi ve pencereler erken kış rüzgârının cereyanını içeri almıyordu. Banyosunu bitirdiğinde kendini temiz ve enerjik hissederek yatak odasına geri döndü ve yapılmamış yatağa uzandı. Preston'm bitişikteki odasmda akan suyun sesini duyabiliyordu ve nedense birden kızardığını hissetti.

Bir gece önce olanlar (aslında hiçbir şey *olmamıştı,* elleri bile değmemişti) neredeyse Effy'nin dikkatini görevinden uzaklaş-

tırmıştı. Preston yıkanırken Effy ayağa kalktı ve odanın içinde dolaşmaya başladı.

Masanın çekmecelerini açtı ve ne yazık ki hiçbir şey bulamadı. Birisi uzun zaman önce bu odayı baştan aşağı temizlemiş ve sonra da nadasa bırakmıştı. Buranın kimin odası olduğunu merak etti.

Gardıropta birkaç küf kokulu elbise vardı ama sahte bir arka duvar, gizli bir oda yoktu –hatta Effy kontrol etmek için gardırobu çekerek duvardan uzaklaştırdı. Opak siyah perdelerin arkasına baktı. Penrhos'un özenle biçilmiş çimleri, yağlı boya bir tablo kadar dokunulmamış görünüyordu.

Yatağın altına bakmak neredeyse fazlasıyla saçma, fazla basit ve çocukça geliyordu ama yine de dizlerinin üzerine çöktü. Anında burnu kaşındı. Yatak çerçevesinin altı göremeyeceği kadar karanlık olduğundan Effy kolunu uzatıp etrafa yokladı.

Parmakları bir şeye dokundu, bir kâğıt parçasına. Sonra ikinciye ve üçüncüye.

Onları olabildiğince çabucak kaptı; nedense yok olup uçmalarından korkuyordu. Effy kâğıtları göğsüne bastırdı, derin derin soludu. Sanki bir sırrı keşfetmişti, tıpkı günlüğü bulduklarında ya da üniversite kütüphanesindeki o eski kitapları karıştırırken hissettiği gibiydi. Tam bakmak üzereydi ki kapının açıldığını duydu.

Effy hızla arkasına döndü ama gelen sadece Preston'dı; saçları banyodan sonra ıslak ve dağınıktı, üstünde Blackmar'a ait sabahlıklardan biri vardı. Sabahlık ona kısa gelmişti ve Effy bunu fark edip dikkatini verdiği için bir anlığına kendini fazlasıyla şehvetli hissetti. Bu yüzyılda hangi genç kız, bir erkeğin *baldırlarını* görünce ateşler içinde kalıyordu ki? Sanki nişanlısının çıplak bileğini gördüğü için bayılacak gibi olan eski bir aşk romanının başkahramanıydı.

"Effy," dedi Preston. "Yerde ne yapıyorsun?"

"Bunları buldum," dedi Effy, kâğıtları uzatarak. "Yatağın altında."

Ninova

Ayağa kalkmayı planlamıştı ama daha fırsat bulamadan Preston yanına, yere diz çöktü. Yüzündeki keskin hatlarda hâlâ su damlacıkları parlıyordu, alnına düşmüş ıslak bir saç tutamı bukle gibi kıvrılmıştı. Saçları ıslakken bile dağınık görünüyordu. Effy derin bir nefes aldı, artık bu saçma ayrıntılara takıldığı için kendine fazlasıyla sinirlenmeye başlamıştı.

Kâğıtlar çok eskiydi; Effy bunu en üstteki tarihlere bakmadan hemen anladı. Kenarları kıvrılmıştı, mürekkep hafifçe solmuştu ve unutulmuş gibilerdi, sanki kaçmakta olan biri onları elinden düşürmüş ve yatağın altında tozlanmaya bırakmıştı veya temizlik yapan bir hizmetçi, süpürgesiyle onlara ulaşamamıştı.

Effy ilk sayfayı aynı anda okuyabilsinler diye havaya kaldırdı.

17 Nisan 189

Benim kurnaz ve akıllı sevgilim,

Adresimi babanın çalışma odasındaki belgelerden almış olmalısın, aksi takdirde nereye yazacağını nasıl bilebilirdin? Kurnazlığını bir daha asla küçümsemeyeceğim, hatta bir gün kapımda belirmeni bile bekleyebilirim. Buna itiraz etmem. Eşiği geçerken bana çatık kaşlarla bakmanı görmek beni epey mutlu edebilir.

Gönderdiğin şiirlerin bence oldukça iyiydi. Özellikle Arethusa hakkında olanı çok beğendim. Kuzey kanı taşıyan bir kızın bizim efsanelerimize ve mitlerimize ilgi duyacağını düşünmezdim ama belli ki baban sana boşuna Güney'e ait bir isim vermemiş.

Lütfen daha fazlasını da gönder, tabii içinden gelirse. Penrhos'a tekrar geldiğimde, Arethusa hakkında konuşmayı çok isterim. Genellikle onun, Aziz Acrasia'nın bir uzantısı ya da eşdeğeri olduğu düşünülür ki –bildiğin üzere– Acrasia, baştan çıkarıcı aşkın koruyucu azizesidir. Şiirin için oldukça ilginç bir konu.

Sevgilerimle,
E.M.

Ninova

"Arethusa," dedi Effy. Az önce okuduklarının anlamını kavramaya çalışmanın etkisiyle hâlâ aklı karışıktı ama Arethusa'yı biliyordu. "O, kitabın başında Peri Kralı'nın eşiydi."

"Evet," dedi Preston. "Başlangıçta, yalnızca başkahraman için bir zaaf olarak sunuluyor; Angharad'ın teslimiyetçi ve pasif olduğu yerde Arethusa baştan çıkarıcı ve aktif. Tıpkı sizin iki başlı Tanrıçanız Aziz Acrasia ve Amoret gibi. Myrddin'in mektupta bahsettiği gibi. Ama nihayetinde Arethusa bir müttefik hâline geliyor. Kötü niyetli baştan çıkarıcı klişesi çok zekice çökertiliyor."

"Kime yazdığını söylememiş." Effy emin olmak için sayfaya tekrar baktı. "Güneyli bir adı olduğunu söylemiş... Blackmar'ın kızlarından biri. Myrddin'in günlüğünde Blackmar'ın büyük kızının ona bazı şiirlerini gösterdiği yazıyordu, hatırladın mı?"

Preston başıyla onayladı. "Tarihler de tutuyor; o yazı ocak ayında yazılmıştı, bu mektup nisanda yazılmış."

Effy'nin kalbi çarpıyordu. Preston'la dip dibe olmaları, omuzlarının birbirine değmesi ve onun sıcaklığını hissetmesi de heyecanını artırıyordu. Kendini toplamak için nefes aldı.

"Hadi bir sonrakine bakalım," dedi.

13 Kasım 189

Benim şapşal ve tatlı sevgilim,

Korkarım baban bizi keşfetti. Bana doğrudan, hiç utanmadan, kızının saflığını tehlikeye sokup sokmadığımı, seni yatağa atıp atmadığımı sordu. Ben de ona YATMADIĞIMIZI dürüstçe söyledim. Senin kendi tasarladığın hikâyenin kahramanı gibi gerçekten bakire olup olmadığını bilmiyorum. Ve babanın, kızının bekâretine bu kadar takıntılı olmasını anlayamıyorum; ne de olsa sen yetişkin bir kadınsın.

Bence bir süre birbirimizi görmesek daha iyi olur; en azından ben baban ile bu hassas konuda bir konuşma yapana kadar. Ama eğer bir şekilde kaçmayı başarabilirsen, seni cömertçe ödüllendiririm.

Sevgilerimle,

E.M.

Ninova

Effy'nin midesi dalgalara kapılan bir gemi gibi çalkalandı. Myrddin'i bu şekilde düşünmek istemiyordu. Bu, fotoğraflardan da kötüydü. Myrddin'in kitabını öylesine derinden sevmişti ki sayfalarında gözyaşı izleri bırakmıştı; o kadar çok okumuştu ki kitabın sırtı binlerce kez açılmaktan çatlamıştı. Onu böyle, genç bir kadının bekâretini alıp almamayı düşünen biri olarak hayal etmek istemiyordu.

Hızlı ve sıcak soluklar alıp veriyordu. Kaşını kaldırıp Preston'a baktı. Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikmişti.

Preston ona endişeyle baktı ve boğuk bir sesle, "Hadi sonuncuyu da okuyalım. Zaten kısa," dedi.

1 Mart 190

Benim güzel ve hovarda sevgilim,

Dün gece, birlikte uzanırken bana öyle bir şey söyledin ki kolay kolay unutacağımı sanmıyorum. Neredeyse uyuyakalmıştım ama çıplak göğüslerini örtüyle kapatıp doğruldun. Üzerime eğilerek şöyle dedin: "Seni mahvolana dek seveceğim."

Âdeta biri beni dürtmüş gibi doğruldum; çünkü o çok bilinen iki kelimeyi birbirimize daha önce hiç söylememiştik. Sersemlemiş bir hâlde sordum: "Kim mahvolana kadar? Sen mi ben mi?"

Cevap vermedin ve hâlâ merak ediyorum.

Her anlamda senin olan,

E.M.

"Bu cümle," diye fısıldadı Effy. "*Angharad*'dan."

Preston yutkundu. "'*Seni mahvolana kadar seveceğim, dedi Peri Kralı, yanağımdan bir tutam altın sarısı saçı çekerek. Sen mi ben mi? diye sordum. Peri Kralı cevap vermedi.*'"

"İlk defa yattıkları geceden." Effy'nin sesi titriyordu. "Düğün gecelerinden."

"Yüz doksanın baharı," dedi Preston. Onun sesi de biraz titriyordu. "Bu, Myrddin'in *Angharad*'ı yazmaya başladığı ya da

Angharad'ı yazmaya başladığı iddia edilen döneme denk geliyor. Her şey örtüşüyor."

Effy başını iki yana salladı. Gözleri kararıyor, panik duygusu bir dalga gibi içinde kabarıyordu. "Hâlâ anlamıyorum."

"Blackmar ile olan bağlantı *bu*. Arkadaşlık ya da iş değil; Myrddin'in Blackmar'ın kızıyla bir ilişkisi varmış ve bir şekilde *Angharad* bu ilişkiden doğmuş. Blackmar'ın bunu anlatırken bu kadar ketum olmasına şaşmamalı. Greenebough'nun bu işe nasıl dahil olduğunu ya da kitabın neden Myrddin'in adıyla basılmasına karar verildiğini bilmiyorum –tabii kitap gerçekten Blackmar'ın çalışmasıysa– ama kızının bir şekilde... müzakere sürecinin parçası olduğu düşünülebilir."

"Onu bir çiftlik hayvanı gibi takas ettiklerini söylüyorsun." Effy kendi bedeninden sıyrılabilmeyi, o gizli kapıdan çıkıp su altındaki güvenli yere gidebilmeyi diledi. Ama vücudu tüm gücüyle zihnine tutunuyor gibiydi; kanı kaynıyordu, midesi çalkalanıyordu, korkunç yaşam belirtileri gösteriyordu. "Eğer Blackmar kızının *bekâreti* konusunda bu kadar endişeliyse ve Myrddin bunu açıkça kabul ettiyse, o zaman neden Myrddin'in *Angharad*'ı da almasına izin verdi? Bu günlük kaydı, Blackmar'ın elyazmasını ona yüz doksan yılının ağustos ayında teslim ettiğini söylüyor."

Effy, kelimeleri güçlükle söyleyebildi. Preston şimdi ona daha da büyük bir endişeyle bakıyordu.

"Effy," dedi usulca. "İyi misin?"

"O cümle..." Gözleri henüz dökülmemiş yaşlarla dolmuştu. "*Seni mahvolana dek seveceğim*. Bu, *Angharad*'ın en ünlü replikle-rinden biri ve Myrddin bunu kendisi bile bulmamış."

Preston duraksadı. Tekrar konuştuğunda sesi nazikti. "Yazarlar her zaman gerçek hayatlarından bir şeyler alırlar. Bu ifadenin telif hakkı yok ki."

Effy, mantıken bunu anlıyordu. Ama yine de bu ona yanlış geliyordu; her şey çok yanlış geliyordu. "Keşke onunla konuşa-bilseydik. Blackmar'ın kızıyla."

"Bu en basit çözüm olurdu," diye kabul etti Preston. "Ama Greenebough'nun editörüyle konuşmakla yetinmek zorundayız."

Yanlışlık hissi bir taş gibi Effy'nin içine oturmuştu. Myrddin'in görüntüsünü aklından çıkaramıyordu: Genç bir kız *Angharad*'ın en ünlü cümlesini yüksek sesle söylerken, kızın yanında yatıyordu.

Yurt odasındaki o güne, kitabının arkasındaki yazarın fotoğrafına baktığı, arzularını bir tuvalin üzerindeki boya gibi fırlatabileceği boş bir alan olan o güne dönebilmeyi diledi. Artık cevap istemiyordu. Ortaya çıkardığı her yeni ipucu, kafasının arkasına inen bir darbe gibiydi: Hızlı, ani, can yakıcı.

Preston ile başka mektuplar da olabilir diye yatağın altını iyice aradılar ama tozdan başka bir şey bulamadılar.

Tam pes edip kahvaltıya inecekleri sırada Effy'nin eline sert ve soğuk bir şey geldi. Onu yatağın altından çıkardığında avuç içi ve parmakları küçük kesiklerle kaplıydı. Bu bir bıçaktı.

Mutfakta meyve kesmek için kullanılacak kadar küçüktü ama sapı gümüş rengindeydi ve bıçağın etrafında hafif bir pas vardı. Effy onu göğsünün yakınında tutarken Preston'la birbirlerine baktılar. Bıçağın demir olduğunu anlamak için ikisinin de konuşmasına gerek yoktu.

Giyindiler ve aşağı indiler. Effy'nin hâlâ midesi bulanıyordu. Yemek salonunda koca bir büfenin hazırlandığını gördüler. Siyah giysili ev hizmetlileri bir gün öncesine göre daha şık ve daha kararlı görünüyorlardı; kasvetli keşişler gibi etrafta dolanıyor, tövbe edercesine mobilyaların tozunu alıyorlardı. Geleneksel kahvaltı yiyeceklerini bulamayınca (Effy midesini yatıştırmak için çay içebilmeyi ummuştu), doldurulmuş zeytinlerden ve dillerinin üzerinde şeker tadı bırakarak eriyen minik meyveli turtalardan yediler.

Blackmar'ın onlar için sadece akşam yemeğinden oluşan bir ziyafet hazırlamış olması tuhaftı ama dün geceki eşliksiz kanyaktan sonra Effy bunun yaşlı adamın karakterine uygun olduğunu düşündü. Tam ikinci turtaya uzanmıştı ki Blackmar takım elbisesi ve şık cep mendiliyle içeri girdi.

"Ne yapıyorsunuz?" diye bağırdı dehşet içinde. "Bu yemekler parti için!"

Preston'ın lokması boğazında kaldı. "Ne partisi?"

"Bu gece ev sahipliği yapacağım parti," dedi Blackmar sabırsızca. "Size söyledim, değil mi? Greenebough'nun genel yayın yönetmeni bu yüzden geliyor. *Parti* için."

"Hayır," dedi Effy. Ona fark ettirmeden turtasının geri kalanını yutmaya çalıştı. "Parti hakkında bir şey söylemediniz."

"Şey, umarım bunca yolu geldikten sonra bize katılırsınız. Greenebough'dan biriyle konuşma fırsatınız olacak. Size benden daha iyi bilgi verebileceğine inanıyorum. Dediğim gibi, hafızam eskisi kadar değil."

Effy pantolonunu ve bol kazağını işaret ederek, "Ama partiye uygun giysilerimiz yok ki," dedi.

"Saçmalık." Blackmar elini salladı. Arkasında paspas yapan kadın kendisine kırbaç şaklatmış gibi irkildi. "Kızım, gardırobunda bir sürü şey bıraktı. İkiniz hemen hemen aynı ölçülerde görünüyorsunuz. Preston da takım elbiselerimden birini ödünç alabilir. Elimde birkaç tane var."

Ve böylece karar verildi. Blackmar onun yaşındaki birine göre hızla uzaklaştı ve Preston ile Effy odalarına geri döndüler. Effy mektupları, özellikle de sonuncusunu düşünmeden edemiyordu. Mektup karanlık bir su gibi zihninde dönüp duruyordu. Merdivenlerin yarısına geldiğinde dizleri öyle çok titredi ki öne doğru sendeledi ve korkuluklara tutundu.

"Effy?" Preston arkasına döndü. "Neyin var?"

"Bilmiyorum," dedi Effy. "O cümle. O son mektup. *Seni mahvolana dek seveceğim...*'"

Effy cümlesini yarım bıraktı, ahşap korkuluğa parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkıca tutundu. Preston hayretler içinde ona bakıyordu.

"Tek bildiğimiz, bunun Blackmar'ın kızının, babasının şiirlerinden birinde okuduğu bir şey olduğu," dedi. "Onları tekrar

gözden geçirebilir ve dikkatimi çeken bir şey olup olmadığına bakabilirim. Ama bu bir başlangıç, değil mi? Myrddin'in sanıldığı kadar zeki olmadığına dair sağlam bir kanıt. *Angharad*'ı Blackmar'a bağlayan daha fazla kanıt..."

Effy, "Hayır," diye atıldı. Sesinin yüksekliği kendisini de şaşırttı. "Demek istediğim bu değil. Her şeyi ille de Blackmar'a atfetmen gerekmiyor. Belki de *Angharad*, ikisi arasında ortak bir çalışmaydı." Preston cevap vermek için ağzını açınca Effy aceleyle ekledi: "Hayranıyım diye Myrddin'i savunmaya çalışmıyorum. Artık hayranı olup olmadığımı bile bilmiyorum."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri dolmuştu. Preston sadece gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Seni bununla suçlamayacaktım," dedi yumuşak bir sesle. "Bence haklı olduğun bir nokta var. Tüm bunların nasıl geliştiğini tam olarak bilmiyoruz ve Blackmar, *Angharad* kelimesini ağzına almayı reddediyor, bu yüzden ondan herhangi bir cevap alamayacağız. Bu gece Greenebough'nun editörünü elimizden geldiğince sorgulayacağız."

Effy çok yavaşça başıyla onayladı. Merdivenleri çıkmaya devam etti ama mide bulantısı geçmedi.

Blackmar'ın konukları öğleden sonra geç saatlerde, alacakaranlıktan hemen önce gelmeye başladılar. Azalan turuncu-altın sarısı ışık, arabalarının şık kaputlarına yansıyordu. Dairesel araba yolundan yukarı çıktılar ve bir böcekbilimcinin camının altındaki böceklerin dizilişi gibi, düzgün sütunlar hâlinde park ettiler. Effy pencereden onları izledi, arabalarından inen konukları saydı; kadınlar incecik şallarını savuruyor, erkekler bıyıklarının altından somurtuyordu.

En az otuz kişilerdi ve Effy bunun amaçları bakımından iyi mi yoksa kötü mü olduğunu merak etti. Böylesine büyük bir davet, Greenebough'nun editörünü tek başmayken yakalamayı zorlaştırabilirdi ama daha samimi bir davet, onu ve Preston'ı garip birer davetsiz misafir gibi gösterirdi. Zaten yaşları da onları kalabalık-

Ninova

tan ayıracaktı. Gelen konukların hiçbiri Effy'nin annesinden daha genç değildi. Bu onu huzursuz etti ve perdeleri kapattı.

Effy ve Preston, Myrddin'in günlüğünde bu ilişkiyle ilgili hiçbir şey bulamamışlardı. Aslında, Nisan 189 ile Mart 190 arasmda yer alması gereken her kayıt, defterin içinden yırtılıp atılmıştı. Preston, Effy'nin hiç görmediği kadar kederli görünüyordu.

Effy onu biraz neşelendirmeyi umarak, "Myrddin'in gizli bir ilişkisi olduğunu kanıtlamak bile bir şeydir, değil mi? O sırada evli miydi?" dedi.

"Emin değilim," dedi Preston. "Kişisel hayatına dair neredeyse hiç kayıt yok, evlilik sertifikasını bulamadım. Gizli ilişki bir ilerleme sayılır. Ama *yeterli* değil. Bu mektuplar müstehcen bir gazete haberi ve belki tezin bir ya da iki paragrafı için yeterli olur ancak kendi başlarına bir tez oluşturmazlar. Daha fazla içeriğe ve daha fazla kanıta ihtiyacımız var."

Daha fazla kanıt istemiyorum. Ama Effy bunu yüksek sesle söylemedi.

Bunu aklından çıkarmaya çalışan Effy, parti için giyecek bir şeyler seçmek üzere gardıroba gitti. Elbiseleri kütüphanedeki katalog kartları gibi karıştırdı, ipekler parmaklarının arasında hışırdadı. Koyu zümrüt yeşili, sırtı korseli, göğüs dekolteli ve kolları pırıltılı tülden yapılmış bir elbise bulduğunda durdu.

Bir anı onu öylesine yoğun ve ani bir şekilde istila etti ki neredeyse geriye doğru savrulduğunu hissetti. Uzanma koltuğundaki kızın fotoğrafları, boş gözleri, çıplak göğüsleri, hepsi uçurumun kenarma çarpan suyun gücüyle Effy'nin aklına geldi.

"Preston," dedi. "O fotoğrafları hatırlıyor musun?"

Preston kaşlarını çattı. "Myrddin'in kilitli kutusundakileri mi? Yoksa..."

"Bence o Blackmar'ın kızıydı. *Öyle* olmalı. Arkadaki yazı, o cümle... *Seni mahvolana dek seveceğim.*'"

"Bu, Myrddin'in neden onları saklama ihtiyacı hissettiğini kesinlikle açıklıyor." Preston sesini alçaltmıştı ama gözleri parlıyordu.

"Bu bir kanıt, değil mi? Yani, belki tartışmaya açık ama önemli. İlişkinin ve Myrddin'in Blackmar'a bir şey borçlu olduğunun kanıtı. Fotoğraflar Myrddin'in kendi evinde, günlüğünün arasına sıkıştırılmış hâlde bulundu. Ya..."

Effy ani bir nefes alarak kendini durdurdu. Az kalsın safça ve hayal ürünü bir şey söyleyecekti; kulağa Peri Kralı'na inanmak kadar çocukça gelen bir şey. Preston ona tuhaf tuhaf baktı.

Preston, "Ee?" diye sordu.

"Hiç," dedi Effy. "Boş ver."

"O fotoğrafları almak için geri dönmeliyiz," dedi Preston. Sesi telaşlıydı. "İlişkiyi kanıtlamak için hem mektuplara hem de fotoğraflara ihtiyacımız var. Bundan sonra kitabı ya da en azından bazı bölümlerini Blackmar'ın yazdığını kanıtlamak için sadece bir adım kaldı. Ianto fotoğrafları bulmadan önce onları almalıyız..."

Effy'nin yüzündeki paniği görünce sustu. Onların gidişini izleyen Ianto'nun bakışlarındaki kıskançlığı hatırlıyordu. Ianto'nun fotoğrafları bulması fikri Effy'yi daha da dehşete düşürmüştü.

"Belki de şimdi gitmeliyiz," dedi Effy. "Bu aptal partinin canı cehenneme..."

"Hayır." Preston başını iki yana salladı. "Greenebough'nun editöründen bir şeyler öğrenmeliyiz, ne olursa. İlişkiyi kanıtlamak başka, *Angharad*'la bağlantılı olduğunu kanıtlamak başka. Bunun için Blackmar'a ve editöre ihtiyacımız var."

Elbette Preston haklıydı. Effy geri çekilerek nefesini verdi. Yeşil elbiseyi gardıroptan çıkarıp yatağın üstüne serdi. Bu hâliyle başsız, kolsuz ve bacaksız bir bedene benziyordu.

"O zaman hazırlansak iyi olacak."

Yemek odası en az yüz mumun ışığıyla aydınlanmıştı ve konuklarla doluydu. Kadınlar şeker renkli elbiseleri içinde zarif bir şekilde hareket ediyor, tafta etekleri nehirdeki rüzgâr misali hışırdıyordu. Elleri ve kolları kuğu boynu gibi zarif, uzun, beyaz el-

divenlerle kaplıydı. Erkeklerin yanlarına sokulmuşlar, eldivenli kolları, kocalarının siyah yünle kaplı sert ve kalın kollarına zarifçe dolanmıştı. Güldüklerinde ağızlarını kapatmak için beyaz ellerini zarifçe yukarı kaldırıyorlardı.

Effy daha önce de büyükannesi ve büyükbabası ile bu tür gösterişli partilere katılmıştı ama sadece beyaz çoraplar ve rugan ayakkabılar giymiş, koltuklarda oturup surat asan ve yetişkinlere yönelik lezzetsiz yiyecekleri didikleyen bir çocuk olarak bunu yapmıştı. Şimdi de kendini aynı derecede yersiz hissediyordu; odadaki her gözün ona bakacağından ve çok genç olduğunu, buraya ait olmadığını göreceğinden emindi.

Sigara dumanı bulutları havada hayalet gibi dolaşıyordu. Büfe masası yenilenmiş görünüyordu. Ev hizmetlileri, masayı günün erken saatlerinde iki dikkatsiz misafir tarafından karıştırılmamış gibi göstermeyi başarmışlardı. Effy'nin gözleri Blackmar'ın hizmetkârlarını aradı ve sonunda onları odanın dört bir köşesinde, suçluluk duygusuyla saklamak zorunda hissettiğiniz modası geçmiş aile yadigârları gibi hareketsiz ve sessizce dikilirken buldu.

Effy yeşil elbiseyi giymişti. Blackmar'ın kızının elbisesini. Üstüne tam oturmuştu; yakası cüretkâr bir şekilde aşağı kadar iniyor, kolları omuzlarını sıkıyordu ama tenine batmıyordu. Bu ışıkta rengi daha yumuşaktı –zümrütten ziyade orman yeşiliydi; yosun, toprak ve yapraklar gibiydi.

Bu hâliyle, sakallarına ördükleri su yosunları ile Aşağı Yüzlük ormanlarında dolaşan Yeşil Adamlar'dan biri olabilirdi; bir peri değil, daha az duyarlı, daha ilkel bir şey.

Effy hiç de azımsanmayacak bir endişeyle, Peri Kralı'nın süsleriyle giydirilmiş Angharad olabileceğini düşündü.

Hayır, dedi kendine kararlılıkla. Peri Kralı bu evde ona görünmeyecekti. Penrhos, gerçek dünyada kök salmış bir yerdi. Peri Kralı'nın dünyası nadasa bırakılmış bir tarla gibi uykudaydı. Effy, Hiraeth'ten ayrıldığından beri onu görmemişti ve dün gece Preston'ın yanında uyurken Peri Kralı rüyasına bile girme-

Ninova

mişti. Effy hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kendini yenilenmiş ve güvende hissederek uyanmıştı. Uyku haplarına hiç ihtiyacı olmamıştı.

Ama ipek elbise, vücudu ile dünya arasında duran son derece dayanıksız bir katman gibi görünüyordu. Bazen derisi sıyrılmış da eti ortaya çıkmış gibi hissediyordu, tenini ne zaman açıkta bıraksa canı yanıyordu. Elbisesi çok güzel olsa da modası onlarca yıl önce geçmişti. Elbette fark edilecekti, alay konusu olacaktı. Effy kalabalığın içinde küçülmeye başladı; sesler etrafında su gibi akıyor, kalbi ağzına gelecek gibi oluyordu.

Preston başını eğerek ona fısıldadı. "İyi misin?"

Blackmar'ın takım elbiselerinden birini giymişti; ceket ve pantolon Preston'ın kolları ve bacakları için yine biraz kısa kalmıştı ama onun dışında üstüne tam oturmuştu. Preston kravat takmamış, gömleğinin yakasını açık bırakmıştı ve Effy, genç adamın boğazını gözler önüne seren o iki beyaz keten parçasına hayranlıkla baktı; mum ışığında atan nabzı, neredeyse dokunulacak kadar canlıydı.

İşte yine aynı duruma düşmüştü. Preston'ın muhtemelen *yavan* olarak nitelendireceği ucuz bir aşk romanı kahramanı gibi sefilce özlem duyuyordu.

"Evet," dedi sonunda, bu düşüncelerden sıyrılarak. "İyiyim."

"Güzel. O zaman Greenebough'dan gelen adamı bulalım ve buradan gidelim."

Onları önce Blackmar buldu; kalabalığın arasından omuzlarını kaldırarak ilerliyor, arada sırada bastonuyla birini kabaca dürtüklüyordu. Pahalı takım elbisesi içinde tuhaf görünüyordu. Sanki biri çürümekte olan bir balkabağına kravat ve ceket giydirmişti.

"Euphemia," dedi genişçe sırıtıp altın dişlerini göstererek. "Preston. Bize katılmanıza çok sevindim."

"Elbette," diye yanıtladı Effy. Pikabın sesini bastırmak için kendi sesini yükseltti ve ekledi: "Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz. Daha önce yemeklerden yediğimiz için özür dileriz.

Lütfen bizi Greenebough'nun genel yayın yönetmeniyle tanıştırır mısınız?"

Biraz kaba davrandığının farkındaydı ama umurunda değildi. Köşedeki ayaklı duvar saati altıyı yeni geçmişti. Bir saat içinde yola çıkmaları gerekiyordu yoksa gece yarısından önce Hiraeth'e asla geri dönemezlerdi.

"Birazdan," dedi Blackmar. Onu tepeden tırnağa süzdü, gözlerinin kırışmış köşeleri daha da kırıştı. "Kızımın elbisesi sana çok yakışmış."

Effy'nin midesi kasıldı. "Teşekkür ederim. Eğer sormamın sakıncası yoksa, kızınız şimdi nerede?"

Blackmar ona öyle uzun süre baktı ki Effy'nin kanı donmaya başladı. Preston boğazını temizledi, bu Blackmar'ı sersemliğinden kurtarabilirmiş gibi.

Sonunda Blackmar gözlerini kırpıştırdı ve sonra onu hiç duymamış gibi, Effy hiç konuşmamış gibi, "Sizi Bay Marlowe'la tanıştırayım. Kendisi Greenebough'nun genel yayın yönetmenidir," dedi.

Başka bir şey söylemeden tekrar kalabalığın arasına doğru yürümeye başladı. Belki de Penrhos'ta bir tuhaflık vardı. Blackmar geçici olarak tuhaf bir büyünün etkisindeymiş gibi davranmıştı.

Effy ve Preston şaşkınlıkla onun arkasından gittiler. Effy bir an için soruyu sorduğunu hayal ettiğine kendini ikna etti. Ama hayır, sorduğunu biliyordu. Ve Blackmar'ın onu mümkün olan en tuhaf ve uygunsuz şekilde reddettiğini de biliyordu.

Başını kaldırıp Preston'a baktı, o da Effy'ye ciddi bir bakışla karşılık verdi. Cevaplara ihtiyaçları vardı, hem de hemen.

Bay Marlowe'un kırk yaşlarında, ince siyah bıyıklı bir adam olduğu ortaya çıktı. Gösterişli kırmızı bir kravat takmıştı ve onların yaklaştığını gördüğünde uzanma koltuğundan kalkmadı.

Bunun yerine, elindeki cin kadehini çevirdi ve boğuk bir sesle, "Blackmar, seni hergele; ben tatlı istedim ve sen bana ipekle kaplı bir turta mı getirdin?" dedi.

Effy'nin yüzü kıpkırmızı kesildi. Kendini savunmak için

Ninova

tek bir kelime bile edemeyecek kadar telaşlanmış ve utanmıştı. Preston boğuk bir ses çıkardı; içerlemiş, *hayır*, öfkelenmiş ve kaşlarını çatmıştı. Effy onun yüz ifadesinin bu kadar çabuk değiştiğini hiç görmemişti. Preston konuşmak üzere ağzını açtı ama o daha konuşamadan Blackmar, Marlowe'un yanındaki koltuğa çöktü ve onu azarladı. "Dostum, saat daha altı bile olmadı. Eğer yine halının üzerine serilmek istemiyorsan biraz yavaşlamalısın."

Marlowe aksi bir ses tonuyla, "Nereye istersem oraya serilirim," dedi ama kadehini bıraktı. Bir Effy'ye bir Preston'a baktı; bakışları bulanık ve muğlaktı. "Sanırım siz üniversite öğrencilerisiniz. Hadi, oturun ve sorularınızı sorun."

Effy oturmak istemiyordu. Preston koltuklardan birine oturdu ve Marlowe'a karanlık bir bakış attı.

Effy parmaklarını sıktı, tırnakları avucuna battı. Preston'ın koltuğunun yanındaki koltuk, yeşilin uçuk bir tonundaydı. Başı zonklamaya başladı ve o derin sulara doğru kaydığını hissetti. Preston'ın gözleri endişeyle ona çevrildi ve sessizlik gereğinden fazla uzayınca, Effy nihayet oturdu. Yüzü hâlâ alev alevdi.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," dedi Preston ama sesi sertti. Soğuktu. Hiç dostluk çabası yoktu ve Effy, Marlowe'un pek ayık olmasa bile bunu anlayabileceğinden korkuyordu. "Emrys Myrddin üzerine bir proje yapıyoruz ve yayıncısının bakış açısını öğrenmek istiyoruz. Özellikle de *Angharad*'ın yayınlanma süreci hakkında."

Marlowe, "Şirket bana birkaç yıl önce babamdan miras kaldı," dedi. "Angharad'm yayınlanmasıyla hiçbir ilgim yok. Ama bugüne kadarki en kârlı eserimiz o. Yıllık telif haklarıyla yedi tane Penrhos satın alabilirsin, öyle değil mi Blackmar?"

Blackmar gözle görülür şekilde huzursuz oldu. "Doğru."

"Peki *Genç Şövalye*'yi yayınladıktan sonra," diye devam etti Preston. "Myrddin'den hemen başka bir kitap istediniz mi?"

Marlowe bardağını tekrar eline aldı. "Babamın anlattıklarından bildiğim kadarıyla, yayınlamak için büyük çaba sarf edilmiş. Bir köye ihtiyaç var derler ya; gerçi bu çocuk yetiştirmeyle ilgi-

liydi, değil mi?" Bakışları uzaklara dalmıştı. "Ama bir kitap da aynı şeydir."

"Yani bu *ortak* bir çaba mıydı?" Preston kaşlarını kaldırdı. Effy kalbinin küt küt attığını hissetti. "*Angharad*'ın hiç kimseye adanmadığı ve teşekkür bölümü içermediği düşünülürse ilginç."

Marlowe omuz silkti. "Myrddin tuhaf bir adamdı. Belki de bu, babamın kararıydı. Kitap satmayı sevdiği kadar *yazarları* satmayı da severdi. Yazar hikâyenin bir parçasıdır, anlarsınız ya. Myrddin'in Aşağı Yüzlük'teki bir kenar mahalleden olmasının faydası oldu. Okuma-yazma bilmeyen bir balıkçının oğluna göre oldukça iyi yazıyordu."

Şimdi bile, her şey olup bittikten sonra dahi Effy, içindeki öfkenin alevlendiğini hissetti. Tırnaklarını avucunun içine daha da batırdı ve sesini titretmemeye çalışarak, "Myrddin ilk taslağı Greenebough'ya ne zaman sundu?" diye sordu.

"Herhalde o yılın başlarında." Marlowe esnedi ve çok sıkılmış gibi davrandı. "Biliyor musunuz, bunlar son derece sıradan sorular."

Preston hiç de inandırıcı olmayan bir şekilde, "Affedersiniz," dedi. "Babanız *Angharad*'m taslağını aldığında, posta damgası Myrddin'in Saltney'deki malikânesinde mi vurulmuştu?"

Marlowe şimdi sinirlenmiş görünüyordu. "Böyle bir şeyi nereden bilebilirim ki? O zamanlar ben de daha ana rahminden yeni çıkmıştım ve Blackmar'm dişlerinin çoğu hâlâ yerindeydi." Blackmar zoraki bir kahkaha attı; pörsümüş alnı terden boncuk boncuk olmuştu. "Tanrım, akşamımı yarım yüzyıl önce basılmış bir kitabın tarihini tartışarak geçirmek istemiyorum."

Effy'nin avuçları terlemişti. Ellerini bükülmüş dizlerine sürttü, elbisesinin ipekli kumaşı avuçlarının altında kırıştı. Marlowe'dan bir sis gibi yayılan tehlikeyi hissedebiliyordu; Üstat Corbenic elini ilk kez bacağından yukarı kaydırdığında üzerine çöken o soğuk, felç eden sis gibiydi.

Effy nefes aldı ve dişlerini sıktı. Bunca yolu kendi anılarına ve zayıflığına yenik düşmek için gelmemişti. Koltuğunun kenarına

Ninova

doğru ilerleyerek, "Bay Blackmar'ın büyük kızıyla hiç tanıştınız mı?" diye sordu.

Blackmar sonunda sert bir ses tonuyla konuştu: "Yeter artık, Euphemia. Ne de olsa bu bir parti. Bırakın adam nefes alsın. Sevgili eski dostumuz Myrddin'den söz etmek için önünüzde koca bir gece var."

Marlowe'un bakışları birden berraklaştı ve parladı. Tıpkı Ianto'nun bakışlarında olduğu gibi, gözlerinde keskin ve kırık cam gibi parlayan bir ışıltı vardı. O da koltuğunda öne doğru kaydı.

"Bak ne diyeceğim, tatlım," dedi Effy'ye, alçak sesle. "Benimle dans edersen, söz veriyorum sana sahip olduğum her şeyi veririm."

Hayır. Bu sözcük Effy'nin zihninde tüm kıyı şeridini karartan dik ve güçlü bir dalga gibi yükseldi. Ama görünmez bir deniz duvarına, bir uçurumun yüzü kadar inatçı ve amansız bir bariyere çarptı.

Dünyadan tamamen kopmuş, hırlayan bir dip akıntısına kapılmıştı. Gözlerini kapadı ve tekrar açtığında, Marlowe'un omzunun üzerinde Peri Kralı'nın siluetini görebildiğine yemin edebilirdi. Soğuk beyaz parmakları kıvrılmış, ona doğru uzanıyordu...

Ve sonra Preston, birdenbire elini tuttu. Dokunuşu onu karanlık sudan çekip çıkardı ve Peri Kralı göründüğü kadar hızlı bir şekilde ortadan kayboldu.

Preston buz gibi bir sesle, "Anlaşılmadıysa özür dilerim, Bay Marlowe," dedi. Birleştirdikleri ellerini kaldırdı ve belli belirsiz gülümsedi.

Marlowe şaşkınlıkla oflayarak arkasına yaslandı. "Şey. Beklemiyordum. Yani, pek öyle bir tipe benzemiyorsun, her neyse. O zaman küçük hanımı dansa kaldırmalısın. Kadınlar bunu ister, değil mi? Dans etmek ve boş konuşmak. Eminim bu erkek muhabbetinden bıkmıştır."

Preston, "Kaldıracağım," diyerek onu tersledi. "Hadi gel, Effy."

Ninova

Ayağa kalkmasına yardım etti ve onu kalabalığın arasından geçirerek salonun ortasına, sallanan diğer çiftlerin arasına götürdü. Her şey bulanıktı: Kaybolan sesi, Peri Kralı. Yine de Preston'a sıkı sıkıya tutunuyordu, sanki onu boğulmaktan kurtaran tek şey oydu; başı, köpüren suların hemen üstünde asılı kalmış gibiydi.

Her nasılsa bu süre içinde diğer eli Preston'ın omzuna, onunki de Effy'nin beline uzanmıştı.

"Özür dilerim," dedi Preston alçak sesle. "Marlowe'u senden uzaklaştırmanın başka bir yolunu bulamadım. Onun gibi adamlar diğer bir erkeğin bir kadın üzerinde hak iddia etmesinden başka hiçbir şeye saygı duymazlar, hatta bazen buna bile." Sesi boğuklaştı, daha da öfkelendi. "Zaten bize tek bir kahrolası cevap bile vermeyecekti. Sarhoşun ve işe yaramazın teki."

Effy titrek bir kahkaha attı. "Daha önce küfrettiğini hiç duymamıştım."

"Bazen durum bunu gerektiriyor." Sesindeki öfke yavaş yavaş azalmaya başladı. "Bunca yolu geldiğimize inanamıyorum; unut gitsin. Özür dilerim. Seni zorlamak istememiştim. Sadece bir dans edelim, sonra Blackmar fark etmeden sıvışabileceğimizi düşünüyorum."

Effy, "Sadece bir dans," diye tekrarladı. Nedense bunu söylemek çok üzücü bir şeymiş gibi geldi.

O anda Preston'ın belini kavradığını fark etti. Avuç içinin sıcaklığı, elbisesinin ince kumaşından bile hissediliyordu. İpek hem çok inceydi hem de bedenine tam oturuyordu; Preston'ın da vücudunun kıvrımlarını hissettiğinden emindi.

Eli, ceketinin altından Preston'ın omzundaki gergin kasları ve aniden belirginleşen kemik çıkıntısını hissedebiliyordu. Yüzleri birbirine çok yakındı, hatta dün gece yatakta masumca yan yana uzandıklarındakinden bile daha yakın.

Şarkı yavaştı, hüzünlüydü, şarkıcının sesi kederli gibiydi. Effy yakında şarkının biteceğini biliyordu. Bitmesini istemiyordu.

O anda anladı ki, Preston'ın onu bırakmasını hiç istemiyordu. Aksine, Preston'ın onu biraz daha kendisine çekmesini isti-

Ninova

yordu. Gömleğinin düğmelerini usulca çözmek ve boğazındaki nabzı dudaklarında hissetmek istiyordu.

Effy isteksizce ve canı sıkkın bir şekilde, sonunda kendini bir aşk hikâyesinin içinde bulduğunu fark etti. Her ne kadar yavan bir hikâye olsa da. Keşke böyle olmasaydı çünkü Preston Héloury gibi bir adam, onun gibi uçarı, kararsız, ayakları yere basmayan birini neden istesindi ki? Ama işte kendini böyle bir hikâyenin, büyük bir evin duvarları gibi etrafına örülen bir anlatının içinde bulmuştu.

Şarkı elbette bitti. Ama Preston onu bırakmadı. Kolunu belinden çekti ama yine de elini tuttu. Gözlerini kırpmadan ona baktı. Effy saatin giderek gece yarısına yaklaştığını hatırlayınca, parmaklarını isteksizce geri çekti.

Birlikte aceleyle yemek salonundan çıktılar, koridora indiler ve kapıdan geçerek soğuk ve nemli geceye çıktılar. Mektupların ve günlüğün içinde olduğu valizlerini çoktan hazırlamışlardı. Effy çıplak kollarını ürperten soğuğu hissetmedi bile; yolcu kapısını açıp emniyet kemerini bağlarken adrenalinle ve hararetle dolup taşıyordu.

Penrhos'un kapıları gıcırdayarak açıldı ve Preston gaza basarak çakıl taşlı yola çıktı.

Ninova

On Üç

Teoriye göre, Acrasia ve Amoret tanrıçaları, bugün Lirya'da tapılan iki başlı tanrıça yerine, bir zamanlar tek bir dişi figürdü. Liryalılar, aşkı geniş ve çok yönlü bir kavram olarak görmek yerine, ne zaman katı bir ikilik olarak görmeye başladılar? Ve bu ikilik, neden teslimiyet ile egemenlik arasında bir karşıtlıkla tanımlandı? Bu doktrinsel dönüşümün, Lirya toplumunda kadının rolünün evrimiyle, özellikle Tufan'ın hemen sonrasındaki on yıllarda kadının ilerlemesinden duyulan korkuyla bağlantılı olduğu görüşünü savunuyorum.

AZİZLİĞİN SOSYAL TARİHİ, DR. AUDEN DAVIES, M.S. 184

Preston, ışık olmayan yollarda hızla ilerledi, yeşil tepeler karanlıkta görünmezdi, sadece camda parmak izi gibi büyük lekeler kalıyordu. Her şey baş döndürücü bir hızla geçip gidiyor, karanlık onlarla yarışıyordu.

Effy, çok sık araba yolculuğu yapmazdı ve yaptığında da hiç bu kadar hızlı gitmezlerdi. Hafifçe midesi bulanarak koltuğuna yaslandı.

Preston'ı dikkatsizlikle suçlayamazdı. Gözlerini bir an olsun bile kırpmayan Preston, yoğun bir odaklanma ile yola bakıyor, farların karanlıkta açtığı tünellerde ilerliyordu.

Tabii ki ona güveniyordu ama bu, ikisinin de şimdiye kadar yaptıkları en tehlikeli şey olabilirdi –gizlice Ianto'nun burnunun dibinde dolaşmaları ve Effy'nin hareket hâlindeki bir arabadan atlaması sayılmazsa.

Ninova

Dışarı atladığı araba, *bundan* çok daha yavaş gidiyordu.

Effy gözlerini kapattı. Tekrar tekrar, gözkapaklarının ardındaki tiyatroda, fotoğrafların ilerleyişini, saten bornozun açılışını, kızın soğuk odada açılan göğüslerini izledi. Kızın titreyen ellerinde sarsılan mektupları, Myrddin'in aceleyle karaladığı yazıların geçip gidişini izledi: *Kurnaz ve akıllı sevgilim. Benim şapşal ve tatlı sevgilim. Benim güzel ve hovarda sevgilim.*

Effy, *Kızın adını söyle*, diye bağırmak istiyordu ama Myrddin ölmüştü. Muhtemelen kız da ölmüştü. Blackmar'ın kızı. Myrddin'in... ganimeti. Tıpkı sulara gömülen kiliseler gibi, zamanın içinde yitip gitmişti.

Effy, Hiraeth'te geçirdiği onca zaman boyunca hiç çan sesi duymamıştı.

Birdenbire ağlamaya başladı. Burnunun ucu sızladı, gözleri yaşlarla doldu ve boğazından boğuk bir hıçkırık çıktı. Effy eliyle ağzını kapatarak sesi bastırmaya, Preston'ın dikkatini dağıtmamaya çalıştı ama kesik kesik nefes alıyordu ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Ah Effy," dedi Preston. Ve sonra, saçma sapan bir şey yaparak arabayı kenara çekti. "Üzgünüm. Kahramanlarımızın bizi hayal kırıklığına uğratmalarından daha kötü bir şey olamaz, değil mi?"

"Myrddin'in senin de kahramanın olduğunu bilmiyordum. Onu sevmediğini sanıyordum."

"Onu seviyorum," dedi Preston. "Yani, *seviyordum*. Ona atfedilen sözleri hâlâ seviyorum. Ölümden çürüme olarak söz etmesi hoşuma gidiyor. Ölümlerin yıllarca sürmesi, tıpkı Tufan gibi... Her neyse, boş ver. Myrddin yazdıysa da yazmadıysa da bu sözlerin hâlâ bir anlamı var."

"Yani... Sadece..." Dışarısı karanlığa gömülmüş, alçalan bir gelgit gibi yavaşça etraflarını sarmıştı. "Preston, *Angharad*'ı yüz kez okudum. O hikâyeyi ezbere biliyorum, kelimesi kelimesine. Myrddin'in yazdıklarına ya da yazmadıklarına inanmak beni kurtaran şeydi. Her hikâye bir yalan, değil mi? Peri Kralı tarafından kaçırılan ama cesareti ve zekâsıyla onu alt eden bir kızın hikâyesi... Eğer bu gerçek

değilse, o zaman benim hep inandığım her şey de yalan demektir. Sen bana Peri Kralı'nın Angharad'ı hiç sevmediğini söylemiştin. Kitabın asıl kötüsünün o olduğunu. Sanırım haklıydın."

"Effy." Preston nefes aldı ama devam etmedi.

"Peri Kralı diye biri yok," dedi. Bu sözleri yüksek sesle söylemek onu dehşete düşürmüştü. Sanki duvarlar parçalanarak üzerine yıkılmıştı. "*Angharad*'ın yeniden anlatılmış eski bir hikâye, Myrddin'in de diğer Uyuyanlar gibi ulvi bir dâhi olduğunu sanıyordum. Ama o sadece şehvet düşkünü yaşlı bir adammış ve *Angharad* da yayıncısının para kazanmak için giriştiği kurnazca bir işmiş. İçinde hiç sihir yok. Ya da en azından artık yok çünkü ona inanmayı bıraktım. Artık sadece başka bir yalan."

Peki ya *Angharad*'ı sayfa sayfa karıştırdığı, sırlarını keşfetmeye çalıştığı, Angharad'ın hayatının kendi hayatını bu kadar net bir şekilde yansıtmasından cesaret aldığı onca zaman? Ya demiriyle, üvez ağacı dalıyla uyuduğu, aralık duran gözkapaklarının ardından Peri Kralı'nı gördüğü onca gece?

Hiçbiri gerçek değildi. O, zihnine güven olmayan deli bir kızdı; tam olarak annesinin, doktorunun, öğretmenlerinin ve Üstat Corbenic'in söylediği türden bir kız.

İşte, her şeyin merkezinde bulunan, hayatı boyunca kaçmaya çalıştığı gerçek *buydu*: Periler ve sihir gerçek değildi, dünya son derece sıradan ve zalimdi.

Ne kadar çok sızlanıp hüngür hüngür ağladığını, gözyaşlarının görüşünü bulandırdığını düşününce utanması gerekirdi. Ama Preston ona sadece kaşlarını çatarak, endişeyle baktı. Ceketini çıkardı ve ona doğru uzattı.

"Al," dedi. "Mendilim olmadığı için kusura bakma."

Her şey çok saçmaydı. Effy burnunu ceketin koluna sildi. "Neden bana bu kadar iyi davranıyorsun?"

"Neden davranmayayım ki?"

Effy acınası bir kahkaha attı. "Çünkü ben sana çok kötü davrandım. Sırf canını sıkmak için gıcıklık yaptım, seni kızdırmaya çalıştım, aptalca davrandım..."

Ninova

"Kendini net olarak göremiyorsun, Effy." Preston koltuğunda kıpırdanarak yüzünü ona döndü. "Bana meydan okuman canımı sıktığın anlamına gelmez. Ben her zaman haklı değilim. Bazen bana meydan okunmasını hak ediyorum. Fikrini değiştirmek aptallık değildir. Bu sadece yeni bir şey öğrendiğin anlamına gelir. Herkes bazen fikrini değiştirir, değiştirmelidir de. Ya da ne bileyim, inatçı ve cahildir. Hareketli su sağlıklıdır; durgun su hastalıklıdır. Kirlenmiştir."

Effy gözlerini sildi. Hâlâ utanıyordu ama kalbi normal ritmine dönüyordu. "Seni hangi kahramanların yarı yolda bıraktı?"

Preston içini çekti. Bu o kadar bıkkın bir iç çekişti ki onun üç katı yaşında birine ait olabilirdi. "Sana daha önce babamın öldüğünü söylemiştim. Şey, pek çok insanın babası ölmüştür, bu pek de sıradışı bir geçmiş sayılmaz. Ama ölüm şekli... Bundan daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Anlatmak zorunda değilsin." Preston'ın ses tonundaki hüzün, Effy'yi sorduğuna pişman etti.

"Hayır, sorun değil. Dediğim gibi, annem Liryalı. Ailesi Caer-Isel'dendir; oldukça varlıklılar, çekirdek ailesinde yedi tane ileri düzey akademik derece var. Akademik kafada insanlar. Babam ise çok daha kuzeyden, dağların ötesinden geliyor; bir bakıma Aşağı Yüzlük'e benziyor ama balıkçılıkla değil madencilikle ayakta duran kırsal bir yer. Bildiğim kadarıyla, bu yasak bir aşkın tutkulu hikâyesi. Sonra Caer–Isel'in Argant sınırının diğer tarafındaki bir banliyösüne taşınmışlar. Burası annemin ailesini sık sık ziyaret edebileceğimiz kadar yakındı. Babam hiç gidemezdi, Lirya pasaportu yoktu. Her neyse. İnşaat şefi olarak çalışıyordu, pek prestijli ya da gösterişli bir iş değildi."

Preston iyi bir hikâye anlatıcısıydı. Doğru yerlerde duraklıyordu ve gerektiğinde sesi ciddileşiyordu. Effy olabildiğince sessiz kalmaya çalıştı; nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Preston ilk kez kendisi hakkında bu kadar açık konuşuyordu ve bu hassas ânı bozma riskini almak istemiyordu.

"Bir gece, sert bir fırtına sırasında mesaiye kalmıştı. Yaz mev-

simiydi; on altı yaşımdaydım. Yollar çamurlu ve ölümcüldü. Babamın arabası keskin bir dönüşte yoldan çıkmış."

"Ah," dedi Effy. "Preston, çok üzgünüm."

"O sırada ölmemiş," dedi Preston. Ona yarım ağız gülümsedi. "Hayatta kalmış ama başını sert bir şekilde önce ön panele, sonra da kaldırıma çarpmış. Emniyet kemerini takmamış; hep böyle dikkatsizdi. Bu annemi çıldırtıyordu. Ambulans gelmiş ve onu hastaneye götürmüş; ertesi sabah uyanıktı ve konuşuyordu. Sadece söylediği şeyler mantıklı gelmiyordu."

"Babam varlıklı bir aileden gelmiyordu ama çok zeki bir adamdı. Kendi kendini yetiştirmişti; edebiyata meraklıydı, derin düşünürdü. Akademik unvanları olan dayılarımın yanında, akşam yemeği sohbetlerinde kendini rahatlıkla ifade edebiliyordu. Bodrumda yüzlerce kitaptan oluşan bir kütüphanesi vardı. Başka? Hayvanları çok severdi. Hiç evcil hayvanımız olmadı ama çimlerde gördüğü her tavşanı, yolda yanından geçtiğimiz her ineği mutlaka bize gösterirdi."

Preston'ın sesi konuştukça giderek kısılıyordu. İçindeki keder Effy'nin yüreğini burktu.

Effy tekrar, "Özür dilerim," dedi ama Preston onu duymuyor gibiydi.

"Doktorlar ilk başta travmatik bir beyin hasarı aldığını söylediler. Er ya da geç eski hâline dönebilirdi ama bunu söylemenin bir yolu yoktu. Günler geçtikçe bizi, annemi, kardeşimi ve beni tanımakta güçlük çekiyordu. Bazen birinin yüzünü ya da adını hatırladığında gözlerinde nadir bir netlik görebiliyordum ama bu an göz açıp kapayıncaya tekrar geçiyordu. Vücudu dışarıdan zarar görmemişti; sözüm ona her zamanki işlerini yapabiliyordu. Bu yüzden doktorlar onu eve getirmemize izin verdiler ancak bu bir yabancıyla yaşamak gibiydi."

"İnatçı ve hırçındı. Bardakları kırıyordu ve anneme bağırıyordu; bunu daha önce hiç yapmamıştı. Tüm kitapları raflardan söküp attı. Eskisi gibi değildi. Sonunda onu üst kattaki yatak odasına kapattık –daha doğrusu o kendini kapattı– ve günün her

Ninova

saatini televizyon izleyerek, uyuyarak geçirmeye başladı. Ona yemeklerini tepsilerle getiriyorduk. Sonunda onu ben buldum. Oracıkta, çarşafların içinde ölmüştü. Gözleri açıktı ve televizyonun ışığının hâlâ yüzünde titreştiğini hatırlıyorum."

Effy, "Preston," diye lafa girdi ama ne diyeceğini bilemedi. Preston henüz bitirmediğini anlatırcasına, kararlı bir şekilde başını salladı.

"Otopsi yaptıklarında, doktorların ilk teşhislerinin yanlış olduğunu anladılar. Sorun travmatik bir beyin hasarı değildi ya da en azından onların öngördüğü, sandığımız türden değildi. Hidrosefaliydi. Kafatası ve omurilikteki sıvı dışarı atılamıyor, basınç gittikçe artıyordu. Doktorlar bunu bilseydi, bir şant takıp basıncı boşaltabilirlerdi. Ama sonuna kadar, babam ölene kadar bunu kimse bilmiyordu. Hidrosefali. Beyinde su birikmesi."

Preston'ın sesi artık çok zor duyuluyordu. Derinden geliyordu. Pes etmiş gibi. Effy uzanıp onu göğsüne bastırmak istedi ama elini onun elinin üstüne koymakla yetindi.

Bir an ikisi de donakaldı. Effy yanlış bir şey yapıp yapmadığını, görünmez bir çizgiyi aşıp aşmadığını görmek için bekledi. Ama sonra Preston elini ters çevirdi ve parmaklarını birbirine doladı.

"Keşke hatırlayabilsem," dedi sessizce. "Babamın çimlerde bir tavşanı en son gösterdiği anı. O gün onu yatak odasında bulduğumda tek düşünebildiğim tavşanlardı. O nazik, parlak adam... O kişi, henüz ölmeden çok önce ölmüştü. Bazen yaptığım şeyleri yaparken, okuduğum şeyleri okurken bile suçluluk hissediyorum. Çünkü babamın böyle bir şansı hiç olmadı. Mezun olduğumu göremeyecek, yazdığım hiçbir makaleyi okuyamayacak ya da..."

Cümlesini yarım bıraktı ve Effy onun elini sıktı. Rüzgâr, arabanın camlarını tıkırdatıyordu; sanki bir nehirde çalkalanıyorlardı ve su onları dibe doğru çekmesin diye birbirlerine tutunuyorlardı.

Preston başını kaldırarak Effy'yle göz göze geldi.

"Teşekkür ederim," dedi.

Ninova

"Ne için?"

"Bilmiyorum. Sanırım dinlediğin için."

"Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok.

Preston sustu. Kısa bir sessizlikten sonra, "Ve sanırım," dedi. "Kalıcılık fikrine inancım olmamasının nedeni biraz da bu. Her şey, her an elinden alınabilir. Geçmiş bile garanti değildir. Onu da kaybedebilirsin; yavaş yavaş, suyun taşı aşındırması gibi."

"Anlıyorum," dedi Effy usulca. "Ne demek istediğini anlıyorum."

Preston büyük bir nezaketle parmaklarını onunkilerden ayırdı ve iki elini tekrar direksiyona koydu. "Hadi Hiraeth'e geri dönelim," dedi. "Sanırım hâlâ gece yarısından önce oraya varabiliriz."

Her nasılsa, Effy uyku hapları olmadan uykuya dalabildi. Onu rahatlatan Preston'ın varlığıydı. Tıpkı önceki gece olduğu gibi, sadece yakınında olması bile kendini güvende hissetmesi için yeterliydi.

Uyandığında araba durmuştu. Başını dayadığı soğuk pencereden kaldırdı ve uykulu gözlerle kirpiklerini kırpıştırdı. Farların ışığı sayesinde, yağmur lekeli ön camdan konukevinin belli belirsiz şeklini görebiliyordu. Hâlâ gözleri kararıyordu ve başı külçe gibiydi.

"Hey," dedi Preston. "Başardık. Gece yarısına sekiz dakika var."

"Ah," dedi Effy boğuk bir sesle. "Özür dilerim. Uyuyakaldığıma inanamıyorum."

"Özür dilenecek bir şey yok. Biraz dinlenmene sevindim."

Effy yüzünü ovaladı, yanaklarında kalan tuz izlerinin bir kısmını kazıyarak temizledi. Gözleri şişmişti. Preston arabadan indi ve onun kapısını açmak için arabanın etrafında yürüdü. Effy dengesiz bir şekilde ayağa kalktı ve Preston ona destek olmak için kolunu uzattı.

Effy onun koluna tutundu. Parmakları kumaşa gömüldü, gömleğinin altından sert ve gergin kasları hissetti, ısınmak için

ona sokuldu. Onun kendisini konukevine götürmesine izin verdi. Gece nemliydi, sisle örtülmüştü, çimenlere sürtünen ayakların ve cırcır böceklerinin sesi dışında hiçbir ses yoktu.

Kapıya vardıklarında Preston biraz mahcup bir şekilde, "Uyku haplarına yeniden kavuştuğuna göre rahatlamışsındır," dedi.

"Evet. Sanırım her gece yanımda masumca yatmanı bekleyemem."

Preston usulca güldü ve kolunu onun elinden kurtardı. "İyi geceler, Effy."

Effy'nin içi hayal kırıklığıyla burkuldu. Ama sessizce, "İyi geceler," dedi.

Preston'ın arabaya geri dönmesini ve arabanın karanlıkta gözden kaybolmasını, arka lambalarının yanıp sönmesini izledi. Ancak o zaman konukevine gitti ve yeşil yatağa uzandı.

Dışarı çıksa onu yine görür müydü? Ağaçların arasında beliren o beyaz silueti, uzun ve parlak siyah saçları? Peri Kralı, nehir kıyısındaki o ilk geceden beri ona defalarca, çok net bir şekilde görünmüştü. Ama artık biliyordu; bunların hepsi sadece hayal gücünden ibaretti. Hüzünlü, küçük bir kızın acımasız ve zalim bir dünyayı anlamlandırma çabasıydı.

Gözlerinin yeniden dolmaya başladığını hissetti ve gözyaşlarının akmasını önlemek için gözlerini sımsıkı kapattı. Artık yapacak başka bir şey kalmamıştı, sadece iyi olmaya çalışmalıydı. Haplarını düzenli olarak almalıydı. Eğer odasının bir köşesinde Peri Kralı'nı görürse, sadece başını çevirmeliydi. Artık ne demir vardı ne üvez ağacı ne de o çocukça, hayal dolu oyunlar.

Ya da *Angharad*.

Myrddin her anlamda ölmüştü. Artık onu dinlendirmenin ya da daha doğrusu, onu gömmenin vakti gelmişti. Mektuplar ve günlük ellerindeydi; yakında fotoğraflar da ellerinde olacaktı. Gerçek, Myrddin'in cansız bedeninin üzerine mezar toprağı gibi düşecekti. Belki Effy ancak o zaman özgür olacaktı.

Effy el yordamıyla komodinin üzerindeki ilaç kavanozunu

aradı. Parmaklarını kavanozun etrafına doladığında içini yakan bir rahatlama hissetti.

Ama bu kez uyku haplarını alma sebebi Peri Kralı'nı, Üstat Corbenic'i, Myrddin'in mektuplarını ya da fotoğraflardaki kızı düşünmemek değildi. Eğer uyku hapını içmezse bütün gece uyanık kalacak ve Preston'ın gitmesine izin vermeyi reddetseydi neler olabileceğini merak edecekti.

Ianto başlangıçta Effy'yi gitmesi için cesaretlendirmiş olsa da ve teknik olarak gece yarısından önce döndükleri hâlde, ertesi sabah hiç memnun değildi. Kahvesini yudumlarken onlara ters ters baktı. Tavandan, cam avizenin üzerinden aralıksız olarak damlayan su, yemek masasının üzerinde birikiyordu.

İri su damlalarının düşerken çıkardığı ses eşliğinde saniyeler geçti.

"Büyük bir fırtına yaklaşıyor," dedi Ianto sonunda, fincanını bırakarak. "İki gün sonra. Doğabilimcilerin dediğine göre, son on yılın en büyüğü olacakmış. Saltney'ye giden yol Tanrı bilir ne zamana kadar sular altında kalacak."

"Kış mevsiminin kurak geçeceğini sanıyordum," dedi Preston.

"Bu artık Aşağı Yüzlük için geçerli değil."

Yine damlayan su sesi dışında çıt çıkmadı. Effy neyin sızdırdığını, suyun nasıl içeri girdiğini merak etti. Hiraeth'e ne kadar keskin bir deniz tuzu ve çürümüş odun kokusunun hâkim olduğunu unutmuştu.

Büyükanne ve büyükbabasının arka bahçesinde devrilmiş bir kütüğü çevirdiği zamanı hatırladı: Odun elinin altında parçalanıp dağılmıştı ve o da altındaki kaygan ölü yapraklara, beyaz küfe, çiçek başakları gibi fırlamış mantarlara bakmıştı; her biri bir istiridye kabuğu biçiminde ve çizgiliydi.

Ağaçlar kesildikleri zaman ölmüyorlardı, değil mi? Ölmeleri aylar, yıllar alıyordu. Bu korkunç bir kaderdi.

"Sanırım pencereleri ve kapıları güçlendirmemiz gerekecek," diye önerdi Effy nazikçe.

"Kuzeyli bir kızın bir fırtınayı nasıl karşılayacağını söylemesine ihtiyacım yok, tatlım," dedi Ianto. Sözleri ne kadar iğneleyici olsa da sesi sakindi ama gözlerinde belli belirsiz bir parıltı, bulanık solgunluğu bıçak gibi yaran bir şey vardı. Effy'nin tüyleri diken diken oldu. "Asıl ihtiyacım olan şey senin çizimlerin. Wetherell günlerdir yakamda. Çizimler nerede?"

Effy, Preston'a Ianto'nun görmediğini umduğu kaçamak bir bakış attı. Fırtınaya iki gün kalması, evin sırlarını keşfetmek için iki günleri olduğu anlamına geliyordu. Kendilerini belirsiz bir süre boyunca bu kayalıklara hapsedemezlerdi.

Effy neşeli bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak, "İki veya üç gün içinde hazır olurlar," dedi.

Ianto yavaşça nefes verdi. "Planlar tamamlandıktan sonra müteahhidi, inşaat ustalarını işe almamız, malzemeleri aramamız gerekecek. Yıl sonundan önce inşaata başlamayı umuyordum."

Preston'la o kadar dalga geçmiş olmasına rağmen Effy, şimdi Ianto'ya yalan söylediği için kendini biraz suçlu hissediyordu. "Bu kesinlikle hâlâ mümkün," dedi. "Söz veriyorum. İki gün sonra bitmiş olacak."

"Pekâlâ," dedi Ianto. Ama solgun gözleri daha da keskinleşmişti. "Umarım ikiniz de... tatmin edici bir yolculuk yapmışsınızdır."

Ianto onları bir şey itiraf etmeleri için kışkırtmaya çalışıyordu ama Effy bunun ne olduğundan emin değildi. Blackmar, Ianto'yu arayıp onları ifşa etmiş olabilir miydi? Yoksa Ianto, yalan söylüyor olabileceklerine dair belli belirsiz bir şüphesi olduğu için şans eseri bir hedefi vurmayı mı umuyordu?

Effy, arabayla uzaklaşmalarını izleyen Ianto'nun yüzündeki kıskançlık ifadesini hatırladı. Bu aklına gelebilecek en tekinsiz duyguydu. Kalbi küt küt atıyordu.

"Sanırım ikimiz de ihtiyacımız olanı bulduk," dedi huzursuzca. "Sakıncası yoksa artık işimin başına dönmeliyim..."

Ama Ianto yerinden kımıldamadı. Cam gibi keskin gözleriyle ona bakmaya devam etti; kocaman parmakları kahve fincanının sapma dolanmıştı.

"Bay Héloury," dedi. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz. Effy ile yalnız konuşmak istiyorum."

Bir an için Preston karşı gelecekmiş gibi göründü. Effy ona karşı gelmemesi için sessizce yalvardı. Bir şeyleri kanıtlamaya çok yaklaşmışlardı ve Ianto ile bu evde sadece iki gün daha yaşamaları gerekiyordu. Şimdi yılanı dürtmenin sırası değildi.

Preston da aynı sonuca varmış gibi görünüyordu. "Pekâlâ," dedi ayağa kalkarak. "Zaten benim de işim var."

Gitti ama eşikten geçene kadar omzunun üzerinden Effy'yi izledi. Effy onun bakışlarına tutunabildiği kadar tutundu, ta ki aralarındaki bağlantı kopana ve tekrar Ianto'ya bakmak zorunda kalana kadar.

"Benimle ne hakkında konuşmak istiyordunuz?" Sakin, sevimli ve uysal görünmeye çalıştı.

"Umarım o Argantlı çocuk uygunsuz bir şey yapmamıştır."

Effy elinde olmadan kızardı. "Hayır! Tabii ki yapmadı."

"Güzel." Ianto başını eğdi. Suyun damlaması nihayet durmuştu; yemek masasının üzerindeki havuz bulanık ve durgundu.

Ianto o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Effy bir şeyler söylemek zorunda olduğunu hissetti. "Hepsi bu mu?"

Ianto nihayet ona baktı. "Biliyor musun Effy, ne zamandır senin ne tür bir kız olduğunu anlamaya çalışıyorum. Tüm kadınlar ya bir Acrasia ya da bir Amoret'tir. Baştan çıkarmanın ya da boyun eğmenin timsali. Ama bazı kadınlar diğerinden çok daha fazladır. Senin bir Acrasia olduğuna inanıyorum. Bir siren, bir baştan çıkarıcı. Erkekler senin etrafındayken ne yapacaklarını bilemiyorlar."

Effy bir kahkaha atmaya çalışarak bu sözleri geçiştirebileceğini umdu ama Ianto'nun yüzü fazlasıyla ciddiydi, renksiz gözleri parlaktı, artık bulanık değildi.

Effy'nin kalbi ağzına geldi. Pembe hapları cebindeydi. Eğer şimdi onlardan birini alırsa, onun yanlış bir şey söylemediğine, nabzının bir av hayvanı gibi çarpmasına neden olan şeyin sadece hayal gücü olduğuna ikna olur muydu?

Effy, Ianto'nun gözlerinin soluk aynasında kendini gördü ama bir çocuk olarak. Nehir kıyısında olduğu gibi burnu kızarmıştı, ağlıyordu. Ama bu imkânsızdı; bu sefil evin ve kafası karışmış zihninin bir oyunuydu bu. Görüntü kaybolana kadar Effy gözlerini kırpıştırdı ama Ianto bakışlarını bir an bile kaçırmadı.

Myrddin'i reddetmişti. Büyü taşlarını diğer pantolonunun cebinde bırakmıştı. Onlar olmadan aklı başında ve güvende olacağına dair kendi kendine yemin etmişti. Ama hayal gücünü yok etmekle ilgili sorun da buydu. Zihni artık o kaçış kapağını, duvardaki o çatlağı canlandıramıyordu. İçinden geçebileceği hiçbir şey yoktu.

Effy konuşmanın geri kalanını kekeleyerek dinledikten sonra üst kata kaçtı.

İçeri girdiğinde Preston uzanma koltuğuna oturmuş, Myrddin'in günlüğünü elinde tutuyordu. Sevinç içinde ve rahatlamış bir şekilde Effy'ye baktı ve "Onları aldım," dedi.

"Neyi aldın?" Effy merdivenleri koşarcasına çıkarken nefes nefese kalmıştı ve Ianto'nun sesi hâlâ kulaklarında çınlıyordu.

"Fotoğraflar," dedi Preston. "Sen, Ianto ile aşağıdayken fırsatı değerlendirmek istedim ve... Effy, sen iyi misin?"

Effy, "Evet," dedi ama sesi titriyordu. Dizlerinin bağı çözülmek üzereydi. "Sadece Ianto, şey..."

Preston dikkat kesilerek doğruldu. "Seni tehdit mi etti?"

"Hayır, pek sayılmaz." Bunu ona nasıl açıklayabilirdi? Kendine bile açıklayamıyordu. Ianto ona bıçak çekmemişti; ona yaklaşmaya ve elini bacağından yukarı kaydırmaya bile çalışmamıştı.

Sanki bir büyünün etkisi altındaydı; Üstat Corbenic'in yüzü, suyun üzerindeki bir yansıma gibi dalgalanarak önünde belirdi. Üstat Corbenic bir keresinde ona şöyle demişti: *Sana meydan okuyacak birine ihtiyacın var. Seni dizginleyecek birine. Güvenliğini sağlayacak, seni en kötü dürtülerinden ve dünyadan koruyacak birine. Göreceksin.*

Kelimeler artık kehanet gibi geliyordu. Bir hikâye kendini de-

falarca tekrarlarsa, tuğla tuğla inşa ederse, sonunda gerçek olur muydu? Kapısı ve penceresi olmayan, kaçışı olmayan bir ev gibi.

Beni almaya geldiğinde genç bir kızdım...

Seni mahvolana dek seveceğim...

Benim güzel ve hovarda sevgilim...

Erkekler senin etrafındayken ne yapacaklarını bilemiyorlar...

Preston'ın duyamayacağı kadar alçak sesle, "Kes şunu," diye fısıldadı. "Kes şunu, kes şunu, kes şunu..."

"Effy," dedi Preston endişeyle ayağa kalkarak. "Lütfen. Otur. Solgun görünüyorsun."

Effy reddedemeyecek kadar uyuşmuş bir hâlde ve midesi bulanarak, Preston'ın onu koltuğa götürmesine izin verdi. Preston yanına oturdu. Birbirlerine değmiyorlardı ama Effy ona sıcaklığını hissedecek ve gözlüklerinin burnunda bıraktığı iki küçük oluğu görecek kadar yakındı. Hâlâ gözlüğünün acıtıp acıtmadığını sormak istiyordu. Ya da bir zamanlar acıtıp acıtmadığını. Belki de Preston acıya o kadar alışmıştı ki artık farkına bile varmıyordu.

"Özür dilerim," dedi ürkekçe. "Ben... iyiyim. Epeydir bir şey yemedim."

Doktorun söylediği gibi deli bir kızdı. Annesinin her zaman inandığı gibi, diğer öğrencilerin koridorlarda fısıldadığı gibi. Nefesini tutmaya çalışarak ağız dolusu havayı yuttu. Preston onun yanında gergin bir şekilde oturuyor, parmakları kucağında kıvrılıp açılıyordu. Sanki uzanıp ona dokunmak istiyor ama buna cesaret edemiyordu.

Sonunda Effy başını kaldırdı. *Kes şunu,* dedi içinden, kararlı bir şekilde. *Bu gerçek değil. Hiçbiri gerçek değil.*

"Fotoğrafları aldığını mı söylemiştin?" diye sordu.

Preston tereddüt etti, hâlâ çok endişeli görünüyordu. "Evet. Ve aklıma başka bir şey daha geldi. Eğer fotoğraflar gerçekten de bu koltukta çekildiyse, Blackmar'ın kızı bir noktada burada, Hiraeth'teydi demek. Bu da ilişkinin bir yıldan fazla sürdüğü anlamına geliyor. Blackmar, Myrddin'in buraya ancak *Angharad* yayımlandıktan sonra taşındığını söyledi. "

Effy kaşlarını çattı. Başı dönüyor, kendini güvende hissetmiyordu. "Yani Myrddin'in günlüğünde, Blackmar'ın taslağı bıraktığından bahsettiği o yazıda... sadece Syfaddon'daki dairesini mi kastetmiş?"

"Öyle olmalı. Belki de durum Blackmar'ın elyazması üzerinde hafif bir düzenleme yapması ve ardından Greenebough'ya göndermek üzere Myrddin'e geri getirmesi kadar basit bir şeydir, diye düşünmeye başladım. Bunda olağanüstü bir şey yok. Peki Blackmar neden *Angharad* ve kızından bahsedildiğinde bu kadar rahatsız oluyor? Marlowe'a bunu sorduğunda ter dökü yordu. Myrddin'in günlüğünü karıştırıp duruyorum ama kaçırdığımız bir şey var..."

Effy, "Preston," diye araya girdi. "Bodruma inmeliyiz."

Elbette Ianto'yu düşünüyordu; bu da ona anahtarı hatırlattı, ardından o karanlık, kilitli kapıyı... Ahşabı çürümüş, üzeri beyaz kaya midyeleriyle kaplanmıştı. Suyu hatırladı; dalgalanan ve fokurdayan o siyah suyu. Öylesine karanlıktı ki geçit vermeyen, üstünde yürünebilecek bir zemin, içinden geçmek için kırılması gereken bir şey gibiydi.

Sonra da kendi teorisini düşünmeye başladı. Zihni, boş bir odada çalmaya başlayan bir plakçalar gibi sessizlikte çalışmaya koyulmuştu. Yine de bu düşünceyi yüksek sesle dile getirmek için hâlâ fazla kırılgandı. Fotoğraflardaki kızı düşünüyordu. Effy bir zamanlar o bakışın boş olduğunu sanmıştı ama şimdi dank etmişti: Kız aslında kendi bedeninden kaçmıştı. Myrddin'in kamerasının flaşı, çıplak göğüslerinin üzerinde patlarken ruhu bambaşka bir yerde dolaşıyordu.

Effy bu numarayı çok iyi biliyordu. Neredeyse sihir gibiydi. İnsan yeterince uğraşırsa, kendini bu soğuk ve sıradan dünyadan uzaklaştığına inandırabilirdi.

Preston'ın benzi soldu. "Oraya inemeyiz. Her şey sular altında kalmış ve işe yarar bir şey olup olmadığını bile bilmiyoruz..."

Effy, "*Denemek* zorundayız," diye ısrar etti. "Başka ne yapabiliriz? Fırtına geliyor ve seçeneklerimiz tükendi."

Preston nefes aldı. "Anahtarı alabilsek bile –ki bu oldukça düşük bir olasılık– ne yapacağız? Karanlığın içinde yüzüp ellerimizin tesadüfen bir şeye değmesini mi bekleyeceğiz? Belki de çok ağır bir şeye, bizi dibe çekebilecek bir şeye? Bu, boğulmanın fazlasıyla garantili bir yolu gibi görünüyor."

Sesi daha önce hiç duymadığı kadar titriyordu ve kucağındaki yumruklarını o kadar sıkmıştı ki eklemleri beyazlamıştı.

Effy kaşlarını çattı. "Korkuyor musun?"

"Boğulmaktan mı? Karanlıktan mı? Evet. Bunlar korkmak için çok geçerli sebepler," dedi Preston soğuk bir şekilde.

Hidrosefali. Beyinde su birikmesi. Korktuğu için onu nasıl suçlayabilirdi ki?

"O hâlde ben yaparım," dedi Effy. "Sen sadece el fenerini tutarsın."

"Effy, bu delilik. Elimizde anahtar bile yok."

"Anahtarı ben alabilirim," dedi Effy. Bir yanı bunu yapmamasını dilese de Effy bundan oldukça emindi. "Sana söz veriyorum, yapabilirim. Ve sonra yüzeceğim. Boğulmaktan korkmuyorum."

Bu konuda ciddiydi. Aslında, ilkel bir düzeyde, suyun altındayken belki korkardı; ciğerleri zonklayıp yanarken, yukarıdaki ışık yavaşça sönerken. Ama soyut bir anlamda, boğulmak onu korkutmuyordu.

Ölmekten korkmuyordu, en azından gerçek anlamda değil. Bu, nihai bir kaçış eylemiydi; bir kaçış ustasının başyapıtı. Ianto'ya inanacak olursa boğulmak pek de kolay bir ölüm yolu sayılmazdı ama bir kez kendini suya bırakınca bunun pek bir önemi kalmazdı. Korku ve acı, eğer sonunda biteceğini biliyorsan, katlanılabilir şeylerdi.

"Kes şunu," diye çıkıştı Preston. "Sadece... Sadece bu kadar pervasız olmayı bırak. Biliyor musun, korkunç olan tek özelliğin bu. Hareket hâlindeki arabalardan atlıyorsun ve karanlık sulara dalıyorsun."

Sesi, partide Marlowe'la yüzleştikleri zamanki kadar öfkeliy-

Ninova

di ve bu Effy'yi şoke etti. Ama bu sefer öfkesinde bir farklılık vardı; bir gerginlik. Çaresizlik.

Effy bir süre sessiz kaldı, Preston'ın sözlerinin o karanlık su gibi üzerine çökmesine ve akıp gitmesine izin verdi.

"Anlamıyorsun," dedi. "Ianto ile aynı arabada değildin. Dışarı atladığımda *pervasızlık* etmiyordum, kendimi kurtarıyordum. Senin pervasızlık dediğin şeye ben, hayatta kalmak diyorum. Karşıdan pek hoş görünmeyebilir. Yaralı dizler ya da kanlı bir burun gibi sonuçları olabilir. Bana kendimi net göremediğimi söyledin ama görüyorum. Ne olduğumu biliyorum. Derinlerde, gerçekte, benden geriye kalan tek şeyin hayatta kalma dürtüsü olduğunu biliyorum. Düşündüğüm her şey, yaptığım her şey, *kim* olduğum... Hepsi birbirini takip eden kaçış eylemleri."

Myrddin'in hikâyelerine inanmak da en büyük ve en kalıcı kaçışına dönüşmüştü. Ama bu onu dengesiz, güvenilmez, kırılgan ve kaçmaya meyilli biri hâline getirmişti. İşin en acı tarafı da şuydu: İnsan kendini kurtarmak için ne kadar çok şey yaparsa, kurtarılmaya değer bir insan olmaktan o kadar uzaklaşıyordu.

Effy yılmadan Preston'ın gözlerinin içine baktı ve cevap vermesi için ona meydan okudu. Göğsü inip kalkıyordu. Güçlükle yutkunduğunu duydu.

"Bu konuda daha fazla yanılamazdın," dedi Preston. Âdemelması, nabzının ritmiyle inip kalkıyordu. Bir zamanlar soluk kahverengi olan gözleri şimdi kararmıştı. "Sen tek bir şey değilsin. Hayatta kalmak *yaptığın* bir şeydir, *olduğun* bir şey değil. Cesur ve zekisin. Sen tanıdığım en gerçek, en dolu insansın."

Effy'nin nefesi kesildi ve konuşmaya çalıştığında doğru sözcükleri bulamadı. *Sana inanmıyorum,* demek istiyordu. *Teşekkür ederim. Kim olduğum hakkında daha fazlasını söyle çünkü artık bilmiyorum.*

Eğer *Angharad*'ı Myrddin yazmadıysa, eğer o gerçekten de şehvet düşkünü yaşlı bir adamsa, eğer Peri Kralı diye biri yoksa, o zaman Effy *kimdi?* Sadece karanlık suda çırpınan deli bir kızdı. Bir yanı sadece ağlamak istiyordu.

Ama bunların hiçbirini yapmadı ya da söylemedi. Bunun yerine, hızlı ve kararlı bir hamleyle bacağını Preston'm kalçasına doladı, onun üzerine bindi ve onu koltuğa doğru bastırdı. Onu oraya sabitledi. Yüzleri daha önce hiç olmadığı kadar yakındı, burunları birbirine değmek üzereydi. Göğüsleri birbirine değiyor, Effy kalplerinin çılgınca çarptığını hissedebiliyordu.

Uzunca bir süre ikisi de ne hareket etti ne de konuştu.

Preston sonunda, "Effy," diye fısıldadı. Eli eteğinin altına kaydı, parmakları kalçasının kıvrımını kavradı. "Yapamayız."

"İstemiyor musun?" Aslında niyeti, *Beni istemiyor musun?* demekti ama bu ufak eklemeyi yapacak cesareti bulamadı.

"Elbette istiyorum." Preston kıpırdandı ve Effy onu *hissetti;* kalçasına sertçe ve sabırsızca dayanmıştı. "Ve eğer bir partideki herhangi bir kız olsaydm, bunu yapardım. Ama seni tanıyorum. Sana ne yapıldığını biliyorum..."

Effy'nin yüreği hopladı. "Bu da ne demek oluyor?"

Preston diğer elini yukarı kaldırdı. Effy önce yüzünü okşayacağını sandı ama onun yerine ikisinin de üzerine dökülen ve yanaklarını gıdıklayan altın sarısı saçlarını topladı, düğümledi ve omzuna attı.

Bu düzgün ve nazik hareket sırasında, bileğinin iç kısmındaki tendonlar gerildi. Effy titrek bir nefes verdi.

"Üniversitedeki o profesörü biliyorum," dedi usulca. "Sana yaptıklarını... Çok üzgünüm."

Effy tokat yemiş gibi oldu. İrkilerek doğruldu ve Preston'ın kucağında eğreti bir şekilde oturdu.

"Hiç söylemedin," dedi sesi titreyerek. "Bana bildiğini hiç söylemedin."

"Hiç bahsetmedin ki. Konuyu ben açmak istemedim." Preston da doğruldu ve Effy geriye doğru düşmesin diye kollarıyla onu kavradı. "İlk başta sen olduğundan bile emin değildim. Sadece danışmanıyla yattığı söylenen mimarlık fakültesinden bir kız hakkında dedikodular vardı. Sonra mimarlık fakültesindeki tek kızın sen olduğunu öğrendim..."

"Onunla hiç yatmadım." Effy kusacakmış gibi midesi kasıldı. "Bu hiç... adil değil. Erkekler istediklerini anlatıyorlar ve herkes onlara inanıyor."

"Adil değil." Preston alçak sesle konuşuyordu. "Biliyorum."

"Başka şeyler yaptık ama onu değil." Burnunun ucu, ağlayacağı zaman hep olduğu gibi, ısınmaya başladı. Ağlamamak için umutsuzca çabalıyordu. "Ve herkes benim başlattığımı düşünüyor ama başlatmadım. Karşılığında ondan hiçbir şey almadım. Fakültemdeki bütün oğlanlar böyle dediler. Ama bana dokundu ve ona izin verdim."

"Effy," dedi Preston. "Sana inanıyorum."

Effy yarı şaşkınlıktan yarı gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kırpıştırdı. "O zaman neden?"

Preston hafifçe kızardı. "Asla öyle demek istemedim; senin düşmüş bir kadın olduğunu ve benim de... Her neyse. Ama seni kullanan diğer bir erkek olmayacağım. Beni bu şekilde hatırlamanı istemiyorum; sadece uzanma koltuğundaki bir sevişme olarak. Geceleri uyumanı engelleyen başka bir şey olmak istemiyorum."

Effy boğazından bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti. Elinin ayasını gözüne bastırdı. "Senin... soğuk, donuk biri olduğunu sanmıştım; hani şu klişelerde söylendiği gibi. Gerçekten. Bana baktığında bir şeyler hissettiğini bilmiyordum."

"Hissediyordum. Hissediyorum." Preston onu daha sıkı tuttu, eklemleri usulca belini kavradı.

Preston'ın o kâğıdın kenarına defalarca adını karaladığını hatırladı: *Effy Effy Effy Effy Effy*. Adını aynen bu şekilde, defalarca *söylediğini* duymak istiyordu.

Yalvarmanın eşiğine gelmişti; gerçekten de düşmüş bir kadındı. *Gerçekten istediği* adamı baştan çıkaramıyorsa, cazibesine nasıl güvenebilirdi?

"Üzgünüm," dedi çaresizce. "Çok ama çok aptalım."

"Kes şunu. Aptal değilsin." Preston yutkundu ve Effy sonunda bir elini onun boğazına götürerek, âdemelmasının avucunun

Ninova

altında kıpırdanmasını hissetti. "Ben de seni istiyorum. Uzun zamandır. Korkunçtu. Yemek bile yiyemediğim günler oldu... Üzgünüm, kulağa çok tuhaf geldiğini biliyorum. Ama günler boyunca hiç açlık hissetmedim. Zihnim... seninle doluydu. Sen, içimdeki tüm başka arzuları alıp götürdün."

Effy elini Preston'm boğazından çekmedi; Preston da onu kucağında öylece tuttu. Dışarıda deniz, gök gürültüsü gibi bir sesle kayalara çarparak kükredi. Tüm kâğıtlar, Myrddin'in günlüğü ve mektupları, fotoğraflar yere saçılmış, kenarları alışılmadık bir esintiyle havalanmıştı. Yine de aralarına bir şey sızmıştı; duvardaki bir çatlaktan sızan su gibi.

Ninova

On Dört

> Su, en dar aralıklardan ve en ince çatlaklardan dahi yolunu bulur; kemiğin kirişle birleştiği yerden, derinin yarıldığı çizgiden. Hem aldatıcıdır hem de şefkatli. Nasıl ki insan boğularak can verebilirse, susuzluktan da kolaylıkla ölebilir.
>
> EMRYS MYRDDIN, *ANGHARAD*, M.S. 191

Ertesi sabah yağmur çoktan başlamıştı; sadece konukevinin camlarını buğulandırmaya yetecek kadar, hafif bir serpinti vardı. Dışarısı, zaten yeşil olan dünya, daha da yeşermişti. Yağmur suyuyla sırılsıklam olan yapraklar ve çimenler mücevher gibi parlıyor, ağaçların ve kayaların üzerindeki yosunlar ise daha zengin görünüyordu. İyice beslenmiş gibi. Orman neredeyse siyaha bürünmüştü; ıslaktı ve âdeta nefes alıyordu. Sık ağaç kümelerinin arasından seçilebilen gökyüzü, gri bulutlarla kaplanmıştı.

Effy patikadan eve doğru yürürken rüzgâr saçlarını her yöne savuruyordu. Uçurumun dibindeki deniz durmaksızın kabarıp köpürüyor, kayalar köpüklerin içinden keskin dişler gibi çıkıyordu. Effy gözlerini kısıp uçurumun kenarından aşağı baktı. Deniz kuşları gitmişti; yuvaları ve yüksek kayalıklardaki sığınakları terk edilmişti.

Bir keresinde Effy, hayvanların yaklaşan Tufan'ı sezdiklerine dair bir kitap okumuştu. Fırtınadan önceki günlerde, ağıldaki koyunlar çaresizlik içinde melemiş, boyunduruk altındaki sığırlar bağlarını zorlayıp durarak debelenmişti. Sonunda hepsi ölmüştü. Effy'nin tüyleri diken diken oldu.

Tam o sırada gördü onu; rüzgâra kapılmış koyu bir kumaş parçası gibi dalgalanıyordu. Ama gözleri loş ışığa alışınca, kirpiklerinden yağmur damlalarını gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırınca, şekil netleşti: Islak, yosun gibi karışık siyah saçlar, kemik beyazlığında bir ten ve çatallı boynuzlardan oluşan sivri bir taç. Yüzü bulanıktı, silik ve şekilsizdi; sanki henüz kurumamış bir tablonun üzerine yağmur yağmış, boyaları dağıtmış ve mahvetmişti.

Effy ile konuştu ama bu, insan kulağının anlayabileceği bir dil değildi. Akıl sır ermeyecek kadar eskiydi veya belki de Effy yağmurun hışırtısı ve rüzgârın uğultusu yüzünden sözcükleri seçemiyordu. Elini uzattı, pençeyi andıran uzun parmakları kıvrıldı. Effy dehşet içinde donakaldı, ikisinin de üzerinden sular akıyordu.

Ve sonra koşmaya başladı. Eve giden yol çoktan çamura bulanmıştı, botlarını vantuz gibi emiyordu. Hava o kadar soğuktu ki Effy pantolon yerine etek ve çorap seçtiğine pişman oldu. Nefes nefese kalana kadar koştu, sonra durdu ve omzunun üzerinden geriye baktı.

Orada sadece kayalar ve yağmur vardı, bir de çamurun içinde kendine ait ayak izleri. Effy soğuk parmaklarını yumruk yaptı ve gözlerini sıkıca kapattı.

O sabah uslu uslu haplarını içmişti. Artık böyle şeylere inanmamaya karar vermişti. Peki neden böyle olmuştu? Yoksa hayal dünyasında çok uzun süre yaşadığı için, kendini oradan çekip çıkarması imkânsız mıydı? Kendini hikâyelere ve yalanlara zihninin gerçeği reddedeceği kadar çok mu kaptırmıştı?

Belki de umutsuz vakaydı. Belki de hiçbir pembe hap ya da yalvaran doktor onu boğulmaktan kurtaramazdı.

Effy, gözyaşlarını içine akıtarak kocaman evin gölgesinde durdu. Geriye sadece tek bir şey kalmıştı; tek bir çare, hâlâ tutunabileceği son umut kırıntısı. Belki de sonunda Myrddin'in gerçeği ortaya çıkarıldığında –kesin ve tartışılmaz son ipucu bulunduğunda– Peri Kralı da onunla, mirasıyla birlikte yok olacaktı.

İnanmak zorunda olduğu tek gerçek buydu, aksi hâlde hayatının geri kalanı kilitli odalarda, yumuşak duvarların arasında, peş peşe haplar yutarak geçecekti. Myrddin'in selkie eşlerinden biri gibi denizin dibine çökecek ve bir daha asla su yüzüne çıkamayacaktı.

Bu yüzden zihnini bir bıçak ağzı gibi keskinleştirmeye çalışarak tek bir şeye odaklandı: *Anahtar, anahtar, anahtar.* Ama düşünceleri sürekli Preston'a kayıyordu. Özellikle de parmaklarının kalçasını kavradığı ânı hatırlıyordu. O ânı, geçen gece yatakta defalarca gözünün önüne getirmişti; elinin eteğinin altından uyluğuna kayışını. Preston da onu istemişti, bunu *hissetmişti,* arzusu bacaklarının arasında kendini belli ediyordu. Ama yine de...

Başını iki yana salladı, saçlarını yüzünden geriye doğru attı ve kendini başka bir şey düşünmeye zorladı. Peri Kralı'nı değil –istemediği ama kurtulamadığı o karanlık varlığı– ve sahip olamadığı hâlde *istediği* o delikanlıyı da değil.

Eve yaklaşırken Effy bir çınlama duydu. İlk başta bunun, uzun zamandır duymayı arzuladığı efsanevi çanlar olduğunu sandı. Ama ses daha berraktı, daha yüzeyde bir yerden geliyordu. Metal metale çarpıyordu.

Tepede Hiraeth yalpalıyor, mor bir yara rengini andıran bulutların altında inleyerek sallanıyordu. Effy, çınlayan sesin kaynağını bulmak için evin etrafından dolanırken dikkatle ilerledi. Çizmeleri artık suyu çekmiş, ağırlaşmıştı.

Beklemediği bir şekilde, Ianto oradaydı; büyük, siyah bir ağacın dibine diz çökmüştü. Bir elinde bir çekiç vardı ve küçük bir metal parçasına tekrar tekrar vuruyor, kazığı ağacın köküne çakıyordu. Saçları yüzünün etrafında dağınık ve serbestçe savruluyordu, alnı yağmur suyu ve terden sırılsıklamdı.

Effy boğazını temizleyerek, "Ianto?" diyene kadar onu ne gördü ne de duydu.

Arkasına döndü, renksiz gözleri bulanık ve derinliksizdi. "Effy."

"Ne yapıyorsun?" Effy, rüzgârın uğultusunu bastırmak için sesini yükseltmek zorunda kaldı.

"Ağaçları kazıklarla sabitlemek gerekiyor," dedi. "Yoksa rüzgâr onları köklerinden söküp doğruca evin kuzey duvarına fırlatır."

Effy etrafına bakındı. Yüzlerce ağaç vardı; dalları şiddetle savruluyor, yaprakları kopup dönerek gökyüzüne yükseliyordu. "Yardım etmemi ister misin?" diye sordu.

Ianto, neşesiz bir kahkaha attı. "Senden yardım isteyemem, tatlım. Bu, kadın işi değil." Ama sesi yumuşaktı, gözlerinde acımasız ya da donuk bir parıltı yoktu. Yanı başında, yerde uzun bir metal zincir vardı, saldırmaya hazır bir yılan gibi kıvrılmıştı.

"Ama herhalde bana ceketimi getirirsin. Yemek odasındaki sandalyelerden birinin üzerine asılı duruyor."

"Elbette," dedi Effy. Şimdiden titremeye başlamıştı, kendisine verilen bu fırsattan şaşkına dönmüştü. Ianto'nun yakasının aşağı sarktığı yerde, bir an için, deri kordonun ucunu gördü.

Telaşla merdivenlerden eve çıktı ve zorlukla nefes alarak kapıyı açtı.

Giriş salonu her zamankinden daha karanlık görünüyordu, köşedeki paslı mumluk ise etrafa bulanık bir ışık yayıyordu. Effy yukarıdan damlayan suyu ve tavanın yaşlı bir adamın çene altı derisi gibi sarkmasını umursamadan, yerlerdeki su birikintilerinin içinden sıçrayarak geçti.

Wetherell, yemek odasının eşiğinde durmuştu; her zamankinden daha da asık suratlıydı.

"Fırtınayı atlatmak için ne yapacaksınız, Bayan Sayre?" diye sordu. Konuşurken dudakları zar zor kıpırdadı.

Effy ona gitmeyi planladığını söylemek istemedi. Wetherell, Ianto'yu uyarabilirdi. "Yapılacak ne var ki?"

"Pencereler güçlendirilecek. Ağaçlar sabitlenecek." Wetherell gözlerini ağır ağır devirdi. "Eğer aklınız varsa, hazır gidebilecekken şimdi gidersiniz."

Effy şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Siz gidecek misiniz? Myrddin'in mal varlığından sorumlusunuz..."

"Myrddin'in mal varlığı bu evden daha fazlasını kapsıyor. Kuzey'deki banka hesabındaki tüm para, yayınevinden alacağı

Ninova

telif çekleri, Bay Héloury'ye verdiğim mektuplar... Hepsi onun bıraktığı mirasın parçaları. Bu ev ise, merhum Myrddin'in zulmünden geriye kalan çirkin ve çürüyen bir anıt sadece. Ve Ianto hâlâ onun bedelini ödüyor."

"Zulüm mü? Ne demek istiyorsunuz?"

"Burası bir eş getirmek, bir aile kurmak için uygun bir yer değil; her an yıkım korkusuyla yaşanıyor. Myrddin bunu bilerek yaptı, evi özellikle buraya inşa etti ve karısıyla oğlunu burada tuttu. Onların korkmalarını istedi; kalmaktan da gitmekten de eşit derecede korkmalarını."

Birdenbire Effy, kulak misafiri olduğu tek taraflı konuşmayı hatırladı.

Seçeneğim yoktu, demişti Ianto, acı çekiyormuş gibi inleyerek. *Bu ev beni esir aldı, bunu sen de biliyorsun, üvez ağacını da biliyorsun...*

Preston ile Hiraeth'ten ayrılırken Ianto'nun gözlerindeki kıskanç bakışı hatırladı. Ianto'nun bardaki yemekten sonra eve dönmek için ne kadar acele ettiğini, onu yolun kenarında bırakacak kadar çaresiz olduğunu hatırladı.

Eğer büyüye inanmaması gerekiyorsa, tüm bunları nasıl açıklayabilirdi? Ianto'nun zavallı bir deli olduğunu; suçlulukla, kederle, dinmek bilmeyen bir korkuyla bu eve ve babasının mirasına zincirlendiğini düşünmekten başka çaresi yoktu. Myrddin, Ianto'nun korkmasını istemişti ve o da korkuyordu; babası öldükten sonra bile.

Belki de gerçek, Ianto'yu da özgür bırakabilirdi. Sadece bodrum katına inmeleri gerekiyordu.

Effy nefes aldı ve hiç çekinmeden Wetherell'in gözlerinin içine baktı.

Rüzgâr pencerelerin camlarını yaprak gibi titretirken bile, "Korkmuyorum," dedi. "İhtiyacım olanı alana kadar da gitmeyeceğim."

Ianto'ya ceketini götürmek üzere dışarı çıktığında yağmur iyice hızlanmıştı. Hızla düşen iri damlalar âdeta tenini acıtıyordu.

Effy yeniden ortaya çıktığında Ianto başını kaldırıp bakmadı bile. Büyük zinciri ağacın gövdesine dolamış, dişlerini sıkarak, yoğun bir konsantrasyonla kazıkların arasından geçiriyordu.

Effy'ye hızlıca baktı ve gergin bir sesle, "Omuzlarıma bırak lütfen," dedi.

Effy yavaşça yaklaştı. Kanı adrenalin yüklüydü. Eğer şimdi başaramazsa, başka bir şansı olmayabilirdi. Effy büyük bir dikkat ve özenle ceketi onun üzerine koydu. Önce bir omzuna, sonra diğer omzuna. Ve sonra, Ianto üzerine oturtmak için silkinmeye başladığında, kordonu nazik ve zararsız bir şekilde boynundan çekip çıkardı.

Keskin bir nefes alan Effy tökezleyerek geri çekildi ve anahtarı hızla paltosunun koluna soktu. Ianto kılını bile kıpırdatmadı.

Bir an için başını kaldırdı, zincirlerle sardığı ve kazığa bağlanmış bir büyücü kadın gibi yere bağladığı ağaca baktı. Gözleri yarı kapalıydı. Yüz ifadesi okunaksızdı.

"Ianto," dedi Effy, mantığına karşı gelerek. Artık hemen bodruma kaçması gerektiğini, Preston'ın onu beklediğini, daha fazla zaman kaybedemeyeceklerini biliyordu. Ama göğsü, beklenmedik bir hüzünle sıkışıyordu. Ianto kendi kendine, yüksek sesle, *Bu ev beni esir aldı,* demişti.

Tuhaf ve değişken ruh hâline, ara sıra zalimleşmesine rağmen, Effy sonunda düşündüğünden daha fazla ortak noktaları olduğunu fark etmişti. "Kalmak istediğine emin misin?"

Ianto, Effy'nin kahkaha sandığı ama tam olarak emin olamadığı bir ses çıkardı. Ianto sonunda arkasına döndü; siyah saç telleri vahşi bir canavarın uzun pençe izleri gibi yüzüne yapışmıştı.

"Ama ben bir denizciydim," dedi. *"Ve başımda tek bir beyaz saç yoktu, bu yüzden gençliğimin tüm cesaretiyle dedim ki: Tek düşman denizdir."*

Yağmurun sesi heceleri duymayı zorlaştırıyor, sözcükleri boğuklaştırıyordu. Ama Effy bu satırları ezbere biliyordu. Bulutlu ve bulanık bakışlı Ianto'nun Hiraeth'ten ayrılmaya hiç niyeti yoktu.

Effy güçlükle başını salladı. Nabzı kulaklarında uğuldayarak, sendeleyerek eve geri döndü. Ianto şiirin ilk dizesini atlamıştı: *Eski olan her şey çürümelidir.*

Preston onu bodrum kapısının dışında bekliyor, gergin bir şekilde volta atıyordu. Bir eli ensesindeydi. Effy, kolundan anahtarı çıkardı ve havada salladı.

Preston'ın gözleri, gözlük camlarının ardında sonuna kadar açıldı. "Gerçekten aldın mı?"

"Beni hafife almaya ne zaman son vereceksin?"

Bir kahkaha attı ama korkudan sesi titriyordu. "Bunu yapmak zorunda değilsin, Effy. Gerçekten. Daha sonra geri gelebiliriz. Suyu temizlemek için bir tarama ekibi kiralayabiliriz..."

"Preston," dedi Effy birden. "İkimiz de geri dönmeyeceğimizi biliyoruz."

Wetherell eşikten yok olmuştu. Effy onun hâlâ şansı varken eşyalarını toplayıp bu evden uzaklaşmış olmasını umuyordu. Acaba gitmeden önce arabanın aynalarını tekrar sağa çevirmiş miydi?

Saltney'deki bar çalışanı kadının pencerelerin üzerine levhalar çaktığını, tüm balıkçıların ambarlarını kapattığını hayal etti. Bu fırtına kaç evi daha alıp götürecekti? Kaç hikâye, kaç hayat, acımasız ve umursamaz denize gömülecekti? Effy titreyen elleriyle anahtarı kilide yerleştirdi ve çevirdi.

Çürük kapı ses çıkarmadan açıldı.

Arkasındaki karanlık su dalgalanıyor ve fokurduyordu. Derinliğe ve tehlikeye dair sözsüz bir şarkı söylüyordu. Effy, merdivenlerden aşağı doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, ta ki su altında kalmayan son merdivene ulaşana kadar.

Preston omuzları *titreyerek* Effy'nin yukarısındaki eşikte duruyordu.

"Sorun yok," dedi Effy. Sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşırdı. "Feneri aç."

Preston anlaşılmaz bir şeyler fısıldayarak feneri açtı. Işık nemli taş duvarlara yansıdı ve suyun üzerindeki soluk gravürü aydınlattı. *Tek düşman denizdir.*

Effy çocukken büyükanne ve büyükbabası onu Draefen'deki otellerden birindeki yüzme havuzuna götürdüğünde yüzmeyi sevmişti. Annesi önceki geceden kalma bir şişe cinin etkisiyle öğlene kadar uyurken, hafta sonu sabahları oraya giderlerdi. Parlak sarı mayosuyla Effy su sıçratır, oyunlar oynar, hatta başını ne kadar süreyle suyun altında tutabileceğini deneyerek kendine meydan okurdu. Büyükbabası bu hevesini fark etmiş ve yüzme dersleri alması için ödeme yapmıştı. Dersler ortaokulun sonuna doğru azalsa da Effy, kendini çoğu kişiden daha iyi bir yüzücü olarak görüyordu.

Gece boyunca nefesini ne kadar süre tutabileceğini denemişti; ciğerleri yanmaya başlayıp panik olana dek. Otuz saniye, kırk, altmış... Ama Effy, suyun altındayken bunun bambaşka olacağını biliyordu. Hep öyle olurdu. Yalnızca Preston'ın el fenerinin bulanık ve uzaktan gelen ışığı varken, soğuk kemiklerine kadar işlerken. Kaygan, deniz kabuklarıyla kaplı basamağa diz çöktü ve çizmelerini çıkarmaya başladı.

"Seni vazgeçirmem için bana son bir şans ver," dedi Preston telaşla, sesi titreyerek. "Başka bir yol bulabiliriz..."

Effy çizmelerini yere bıraktı ve ıslak taşın verdiği hisle titreyerek çoraplı ayaklarıyla orada durdu. Paltosunu çıkardı, kadife kurdelesiyle saçlarını arkadan bağladı. Karanlık ve geçit vermeyen suya baktı.

Yansımasının küçük bir parçası tekinsiz bir biçimde o siyah aynadan yukarı doğru dalgalandı. Hilal şeklinde solgun bir yüz, bir tutam koyu sarı saç. Işıldayan çıkık elmacık kemikleri ve tüy gibi hafif, sarı kirpikler.

Bu durum onu hem daha fazla hem de daha az korkutuyordu. Koridorda hayaleti gördüğünde olduğu gibi, korkunun kaynağı bu yansıma değil, etrafını saran karanlık suydu.

Yüzünü Preston'a döndü. "Korkma. Bunu yapabileceğimi biliyorum," dedi.

Preston'ın parmakları Effy'nin kolunu kavradı ve onu bir an için olduğu yere sabitledi. Preston büyük bir kararlılıkla gözlerinin içine baktı.

Ninova

"Konuştuklarımızı hatırla," dedi. "Kaybolmamak için bir elini sol duvardan ayırma. İlk dalış keşif amaçlı. Mağaranın ne kadar uzağa gittiğini görmeye çalış, sonra hava almak için geri gel ve tekrar değerlendirme yapalım."

Âdemelması, yakasının altında inip kalkıyordu. Effy ona, *Preston*'a tekrar dokunmak istiyordu ama bunu yaparsa onu asla bırakmak istemeyeceğini biliyordu. Çok nazikçe ondan uzaklaştı.

"Biliyorum," dedi. "Hazırım."

Sonra arkasını döndü ve merdivenlerden inmeye başladı. Su soğuktu ve ilk şoku onu soluk soluğa bıraktı. Su beline kadar yükseldi, sonra daha da yukarı çıktı; kolları suya gömüldü. Artık suyun üzerinde süzülüyordu, ayaklarının altındaki kaygan zemini hissetmiyordu.

Elini uzattı, bulanık su hareketlerini ağırlaştırıyordu. Sonunda sol duvarı buldu. O da yosunlarla kaplıydı. Tuğlaların ufalandığı yerlerde oluşan ve suyun sızmasına izin veren yarıkları hissedebiliyordu.

Effy, Preston'ın soluklarının hızlandığını duydu ama arkasına bakmamakta kararlıydı. Saçları soluk bir tül gibi başını çevreledi. Derin bir nefes daha aldı ve dibe daldı.

Işık bir anda azaldı; önündeki suyu bulanık, neredeyse opak bir yeşile çevirdi. Effy bacaklarını çırparak kendini ileri doğru itti. Uzakta *bir şeyin* karanlık silueti vardı ama ne olduğunu anlayamıyordu ve şimdiden boğazı düğümlenmeye başlamıştı.

İlk hareketlerinin ivmesiyle kendini biraz daha sürüklenmeye bıraktı, ta ki parmakları sert ve katı bir şeye değene kadar. Karanlık şey her neyse, ona ulaşmıştı.

Devam etmek, ellerini etrafına dolamak, onu *tutmak* istedi ama Preston'a verdiği sözü hatırladı ve geri dönerek soluk ışığa doğru bacaklarını çırptı. Soluk soluğa tekrar su yüzüne çıktı ve Preston'ın daha aşağıdaki basamaklara indiğini, dizlerine kadar suya gömüldüğünü gördü.

Preston, Effy'nin bileğini kavradı ve onu sudan çıkararak merdivenlerden yukarı çekti.

"Effy," dedi boğuk bir sesle. "İyi misin?"

Effy konuşmadan önce birkaç saniye hızlı hızlı nefes alıp verdi.

Sonunda, "İyiyim," dedi. "Bir şey gördüm. Ona *dokundum*. Ne olduğunu bilmiyorum ama onu almam gerek. Alabileceğimi biliyorum..."

Dişleri birbirine çarpıyordu ama soğuğu hissetmiyordu. Adrenalin yüzünden bedeni uyuşmuş gibiydi, kanı kaynıyordu. Preston bileğini hâlâ sıkıca tutuyordu.

"Emin misin?"

Effy başıyla onayladı. Her geçen saniye daha da emin oluyordu. El fenerinin ışığı taş duvarlara vuruyor, suyun siyah yüzeyini altın rengi beneklerle süslüyordu.

Effy, Preston'ın elinden kurtuldu ve kendini bir an için *onun* gözlerinden gördü; adım adım suya gömülerek, bir selkie gibi dalgaların altında gözden kayboldu.

Bu, havuzda yüzmeye hiç benzemiyordu. Orada su berrak ve kimyasal bir mavilikteydi. Burada ise su, yoğun ve büyüleyici bir karanlıktı. Vücudu da artık daha ağırdı. Çocukken sahip olduğu hafiflik gitmişti. O zamanlar uzuvları incecikti, her şeye kolayca inanırdı. Şimdi ise kolları ve bacakları taş gibi ağır geliyordu.

Effy sol elini duvara dayayıp ayaklarıyla kendini itti. Siyah şekil yavaş yavaş beliriyordu; bir buzulun altında hareket eden bir şey gibiydi. Effy elini tekrar uzatıp ona dokundu, boyutunu anlamaya çalıştı. Çürümüş, eski bir tahta parçası elinde ufalandı.

Suyun kendisinden geliyormuş gibi çıkan boğuk bir uğultu vardı. Effy bir anda, çocukları deniz ve göl kıyılarından uzak durmaları için uyaran tüm o masalları hatırladı. Kelpiler*[3], selkieler, deniz yosunlarına sarınmış peri kadınları... Seni suya çekerler, uzun saçlarıyla boğarlardı. Peri Kralı'nın karısı Arethusa, güzelliğiyle erkekleri baştan çıkarır, sonra çaresizce çırpınan

---

* İskoç folklorunda göllerde yaşayan efsanevi bir şekil değiştiren ruhtur. *–en*

Ninova

kurbanlarının sesini bastırmak için şarkılar söyleyerek onları boğardı.

Baskın ve dehşet verici bir korkunun pençesine düştü. Elini tahta yüzeyde gezdirdi, artık bunun bir raf olduğundan neredeyse emindi. Kendini Myrddin'in şiirinde bahsi geçen, denizin gücünden başka korkulacak bir şey olmadığını düşünen denizci kadar aptal hissediyordu; tabii o şiir gerçekten Myrddin'e aitse. O denizde binlerce karanlık yaratık vardı. Boğulmanın binlerce yolu vardı.

Effy, kütüphanenin altıncı katındaki eski bir kitapta, Tufan öncesi dönemde, güneyde uygulanan bir işkence yönteminden bahsedildiğini okumuştu. Kurbanlar sıkıca bağlanır ve durmadan su içmeye zorlanırlardı; mideleri patlayana, bedenleri bu ağırlığa dayanamayana kadar. Buna *su tedavisi* deniyordu. Günlerce, o şişmiş bedenler gözünün önünden gitmemişti. Kitapta bazen kurbanın içtiği suyu kusmaya zorlandığı, sonra tekrar içmek zorunda bırakıldığı da yazıyordu.

Effy'nin ciğerleri yanmaya başlıyordu.

Parmakları bir şeyin ucuna dokundu, eline kavrayabileceği bir sap geldi. Sapı çekmeye çalıştı ama çok ağırdı ve ciğerleri patlamak üzereydi.

Ancak şimdi yüzeye çıkarsa bir daha geri dönmeye cesaret edemeyeceğini biliyordu. Bu yüzden sol elini duvardan çekti ve her iki eliyle ağır metal parçayı kavrayıp *çekti*.

Elindekinin bir kutu olduğunu fark etti. Yüzeye doğru yüzmeye çalıştı ama ağır kutu onu aşağı çekiyordu. İçinden bir panik yükseldi. Soğuk ve korku, o korkunç korku, onu hareketsiz bırakıp daha da derinlere çekti. Gözleri kararmaya başladı.

Preston onun hakkında bir bakıma yanılmıştı. Belki de bunu ancak şimdi anlıyordu. Yaşamaktan korksa da ölmek istemiyordu. Effy bir mimar değildi, belki asla bir hikâye anlatıcısı da olmayacaktı; sihrin, efsanelerin ve mitlerin vârisi de değildi ama bildiği bir şey varsa o da hayatta kalmaktı.

Effy sudan kaçtı ve inatla ışığa doğru giderek yüzeye çıktı.

Etrafı hâlâ bulanık gördüğü için Preston'ı seçemedi. Ama belini kavradığını ve kendisini merdivenlerden yukarı çektiğini hissetti. İkisi de nefes nefese öksürdüler. Effy ağzına dolan kokuşmuş suyu tükürdü.

Bir süre öylece yattılar; Effy kutuyu göğsüne bastırmış, Preston da ona sarılmıştı. Su usulca ayaklarına vuruyordu.

Effy, çatlak bir sesle, "Ba... başardım," diye kekeledi. "Sana yapabileceğimi söylemiştim."

Preston, "Effy," diye fısıldadı. Ilık nefesi kulağını gıdıkladı. "Bak."

Effy bir an için onun neyi kastettiğinden emin olamadı; beyni hâlâ suyun içindeymiş gibi çalkalanıyordu. Uyuşmuş parmakları, artık vücudunun bir parçası, beşinci bir uzvuymuş gibi gelen paslı metal kutunun etrafında açılıp kapanıyordu.

Effy hareket edince kocaman, ürkütücü bir asma kilit şıngırdadı. Ama kutunun üstünde, belirgin siyah harflerle basılmış bir kelime vardı. Bir isim.

Angharad.

Effy ile Preston konukevine giden patikada tökezleyerek ilerlerken, yağmur tüm gücüyle yağıyordu. Wetherell'in arabası gitmişti, yolunun derin çamurunda telaşlı lastik izleri vardı. Rüzgâr her yönden uğuldayarak eserken, ağaçlardan kopan dalların korkunç çıtırtıları yükseliyor; yapraklar büyük girdaplar hâlinde savruluyordu.

Effy'nin korkması gerekirdi ama dikkatini soğuktan donmamaya vermişti.

Kendi paltosunu ve Preston'ınkini üst üste giymişti. Preston'ın koluna tutunmuş, çamurun içinde sendeleyerek ilerliyordu. Preston diğer koluyla metal kutuyu taşıyordu.

Effy tir tir titriyordu. Görüşü loş ışıkta bulanıklaşmıştı, ağaçların arasındaki gölgeler bulanık ve kaygandı. Bir an için yine onu gördüğünü sandı; ıslak siyah saçlar parladı, kemikten taç ışıldadı ama gözlerini kırpınca görüntü kayboldu. Hiçbir korku

hissetmedi. Kutunun içindekiler gerçeğin ta kendisiydi ve Peri Kralı'nı sonsuza dek alt edecekti. Onu zihninden söküp atacaktı. Onu ait olduğu yere, efsanelerin ve büyülerin dünyasına zincirleyecekti.

Saçları, buzlu suda donmuş deniz yosunları gibi alnına ve yanaklarına yapışmıştı. Uyuşmuş bacakları titriyordu ve dizlerinin bağının çözülmesinden korkuyordu.

Nasıl olduysa, Effy tek kelime etmeden Preston ne yapması gerektiğini anlamıştı. Onu daha sıkı tuttu ve konukevinin eşiğine kadar sürükledi.

Taş ve demirden yapılmış kapıyı zorlayarak açtığı anda, tehditkâr bir dal yığını yanlarından savrulup geçti.

Preston kapıyı kapatarak rüzgârın korkunç sesini bastırdı. Çakmağını çıkarıp kandilleri ve mumları yakmaya başladı; Effy ise elbiselerinden sular damlayarak öylece duruyordu. Her şey çok ağırlaşmıştı, rüyada gibiydi.

Preston'ın masanın üzerine koyduğu kutuya baktı; o kelimeyi, o ismi tekrar tekrar okudu. *Angharad Angharad Angharad Angharad Angharad.*

"Üzgünüm," dedi Preston, onu daldığı hayallerden uyandırarak. "Şöminede fazla odun yok ve dışarısı çok ıslak olduğu için daha fazlasını bulabileceğimi de sanmıyorum..."

Preston çaresizlik içinde kıvranarak sustu. Effy gözlerini kırparak ona baktı ve tekdüze bir ses tonuyla, "Sorun değil," dedi.

"Ee, giysilerini çıkarmalısın."

Bu söz nihayet Effy'nin kalp atışlarını hızlandırdı, yanakları birdenbire ısındı. Preston da kızardı ve hemen ekledi: "O anlamda değil, yani... sırılsıklamsın."

Effy, "Biliyorum," dedi. Önce Preston'ın paltosunu, sonra kendisininkini çıkarıp attı ve yerde küçük su birikintileri oluştu.

Effy ıslak bluzunu, eteğini ve çoraplarını çıkarırken Preston arkasını dönüp duvara baktı. Effy sandığını karıştırarak bulabildiği en kalın kazağı aldı ve üzerine geçirdi. Sonra yatağa yürüyüp yorganın altına girdi, yeşil yorganı çenesine kadar çekti.

Preston tekrar ona döndü. Yüzü hâlâ pembeydi. "Böylesi daha iyi."

Effy yine de üşüyordu. Yorganın altında, dört duvar arasındayken bile bir daha asla ısınamayacakmış gibi hissediyordu. Kendini güvende, demir atmış gibi hissetmek istiyordu. Dışarıda boynuzlu yaratıkların olmadığı, kapıda demire ihtiyaç duyulmayan bir dünyada yaşamak istiyordu.

Bu hayal dünyası mıydı, yoksa gerçek dünya mıydı? Her şey birbirine karışmış gibiydi, sanki artık aralarında katı bir sınır yoktu. Siyah su yükseliyordu ve başını zar zor yüzeyin üzerinde tutabiliyordu.

"Fırtına," dedi. Ve sonra Effy ne diyeceğini bilemedi. Zihni köpüren dalgaların arasında savrulan, birbirine dolanmış bir balık ağı gibiydi.

"Her şey yoluna girecek," dedi Preston. Gözlük camlarında yağmur damlaları birikmişti. "Hâlâ Saltney'ye kadar gidebiliriz. Sadece önce ısınman gerek." Duraksadı, dudakları titriyordu. "Ama başardın, Effy. Gerçekten yaptın."

Effy boğuk bir ses çıkardı ve bunun gülmek için yeterli olduğunu umdu. "Birkaç parmağımı daha kaybetsem bile."

Preston onu azarlamak istiyormuş ama buna gücü yetmiyormuş gibi başını öne eğdi. Birbirlerine yeterince güvenmedikleri dönemde bile yaralı dizlerinden taşları tek tek ayıklamış, akan kanı usulca temizlemişti. Effy'nin göğsünde aniden, çaresiz bir sevgi kabardı.

"Effy, geri dönmeliyiz," dedi Preston. "Biz..."

Effy, "Hayır," diye araya girdi. Kalbi çarpıyordu. "Gitme."

Preston kaşlarını çattı. "Hâlâ mektupları ve fotoğrafları almamız gerek."

"Lütfen," dedi. "Lütfen gitme. Sanırım gidersen öleceğim."

O anda gerçekten de öyle hissediyordu. Rüzgâr kapıyı yerinden sökmeye çalışırken ve neyin gerçek neyin hayal olduğu belirsizken Preston, ona sağlam, sabit ve gerçek gelen tek şeydi. O olmadan suya gömülüp bir daha asla yüzeye çıkamayacak gibiydi.

Ninova

Preston usulca nefes verdi. Bir an için yine de gideceğini düşündü, yüreği ağzına geldi ama kıpırdayamadı.

Ama Preston gitmek yerine yavaşça ona doğru ilerledi ve yatağın kenarına oturdu. Onun üzerindeki giysiler de ıslaktı. Gömleği yağmur suyundan neredeyse saydamlaşmış, tenine yapışmıştı.

"Pekâlâ," dedi. "Kalacağım."

Vücudunun sıcaklığı yorganın altından bile hissediliyordu. Effy doğruldu ve ona biraz daha yaklaştı. Çenesini, bardağı masaya koyarken kulak tırmalıyıcı bir ses çıkmasından çekinirmiş gibi dikkatle ve usulca Preston'ın omuzuna dayadı

Preston'ın yavaşça nefes alıp verdiğini, omuzlarının inip kalktığını hissetti. Genç adam başını ona doğru çevirdi.

Effy'yi öptü ya da Effy onu öptü. Fark etmezdi; tıpkı evin suya gömülmesi ile denizin evi yutmasının arasında fark olmadığı gibi. Dudakları birbirine değer değmez, Effy başka hiçbir şey düşünemez oldu.

Preston, yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu olağanüstü bir nezaketle tekrar yastıkların üzerine yatırdı. Ensesinden bir miktar su aktı ve köprücük kemiğine damladı. "Effy, emin misin?" dedi.

Effy başıyla onayladı. *Evet*, demek istedi ama bu sözcük boğazında düğümlendi. Bunun yerine alçak sesle, "Daha önce kimseyle birlikte olmadım; birkaç erkekle öpüştüm, bir de Üstat Corbenic var ama o sadece..."

"Bu öyle bir şey olmayacak, Effy. Söz veriyorum. Sana nazik davranacağım."

Effy ona inandı. Neredeyse ağlayacaktı. Dikkatle Preston'ın gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı; önce boğazı, sonra göğsü, karnı ve göbek deliği açığa çıktı. Daha önce hiç kimseyi böyle çıplak görmemişti ve bir an için onun *canlılığından* büyülendi; kaslarının her kasılışında, derisinin altındaki kemikleri harekete geçiren her kıpırtıda canlılığın izleri vardı.

Effy kendini tutamayıp her yerine dokundu; kaburgalarına, köprücük kemiğine ve en sonunda, kemer tokasının hemen üzerindeki üçgen şeklindeki o çıplak tene.

Preston onun dokunuşuyla ürperdi; Effy onun sertçe yutkunduğunu duydu. Elleri kazağının altına kaydı. "İzin verir misin?"

Effy nihayet, "Evet," diyebildi.

Kazağını kenarlarından tuttu ve çekip başından çıkardı. Artık *Effy* de çıplaktı ve Preston onu tekrar öptü, çene hattından usulca boynuna doğru indi. Parmakları göğsüne dokunduğunda Effy sessiz bir nefes verdi ama Preston onu havanın soğuğundan korumak istercesine elini göğsünün üzerinde gezdirmekle yetindi.

Kendi elleri Preston'ın kemer tokasında durdu, orada takıldı kaldı. Birden kalbi hızlı hızla atmaya başladı. Pantolonunun üzerinden sertliğini ve sabırsızlığını yeniden hissetti. Bu onu hem heyecanlandırdı hem de biraz korkuttu. Preston'ı çok uzun zamandır istiyordu ve artık emindi: Preston da onu istiyordu.

Sonunda Preston'ın kemerini çözmeyi ve pantolonunu çıkarmayı başardı; Preston da yorganı kaldırıp onun yanına uzandı.

Aralarında kalan tek şey Preston'ın gözlüğüydü. Effy gözlüğü onun yüzünden çıkardı ve komodinin üzerine koydu. Preston sanki yeniden odaklanıyormuş gibi ona göz kırptı. Effy onun burnunun kenarındaki iki küçük çentiği gördü ve başparmağını çentiklerin üzerinde gezdirerek küçük metal parçalarının Preston'ın derisinde bıraktığı izleri hissetti.

Preston'ın ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Ne yapıyorsun?"

"Hep bunların acıtıp acıtmadığını merak etmiştim."

"Acıttıkları söylenemez," dedi. "Çoğu zaman farkına bile varmıyorum. Keşke şu anda seni daha net görebilseydim. Ama bulanıkken bile çok güzelsin."

Effy yanaklarının ısındığını hissetti. Artık hiç üşümüyordu. "Lütfen, nazik ol."

"Ah. Olacağım. Yemin ederim." Preston kıpırdanarak yavaşça Effy'nin bacaklarını araladı.

Biraz acı hissetti ama bu sanki sıkıca tutulan bir nefes gibiydi: Bırakıldığında sonsuz gibi gelen bir hazla yer değiştirdi.

Preston'ın omuzuna doğru usulca inledi, sesinde hem şaşkın-

lık hem de teslimiyet vardı. Saldırı bu denli nazik olunca, boyun eğmek kolaydı. Deniz ancak *şefkatli* denebilecek bir şekilde yaklaşırsa, kara asla itiraz etmezdi.

Nefesleri birbirine karışarak birleştiler. Preston'ın dudakları Effy'nin kulağının dibindeydi. Solukları hızlandığında Effy onun doruğa ulaşmak üzere olduğunu sandı ama Preston tekrar yavaşladı, dokunuşları uzun ve kararlıydı.

Effy huysuzlanarak, "Yapma," diye boynuna fısıldadı. "*Durma.*"

"Sadece şunu söylemek istedim," dedi. "Bu an bitince ben de seninle ilgileneceğim. Eğer istersen."

Effy gözlerini kapadı ve arkalarındaki karanlık bile sahte yıldızlarla aydınlandı. "İstiyorum."

O an bitince, ikisi de yeşil yorganın altında yan yana uzandılar. Effy karnının üzerinde, Preston sırtüstü yatıyordu ama yanakları yastıklara değerek birbirlerine bakıyorlardı.

Etraflarını saran dört duvar âdeta aşılmazdı. Effy, yağmurun sesini neredeyse hiç duymuyordu.

"Oraya geri dönmek istemiyorum," dedi boğuk bir sesle. "Asla."

Preston ona fırtınaya mı, eve mi yoksa genel anlamda hayata mı geri dönmeyi kastettiğini sormadı. "Bu ne yazık ki imkânsız görünüyor."

"Buna neden inanayım? İki adım öteni bile göremiyorsun."

Preston güldü. "Sözlerimin daha çok ağırlığı olacaksa gözlüğümü takarım."

"Hayır. Bir seferlik de olsa senden çok şey bilmek hoşuma gidiyor."

"Benim bilmediğim pek çok şey biliyorsun." Effy'nin alnındaki nemli bir saç tutamını geriye doğru itti. "Aslında bununla ilgili bir Argant atasözü de var."

"Ya? Öyle mi?"

"*Ret eo anavezout a-raok karout.* İnsan sevmeden önce bilmeli."

Bu o kadar *Preston*'a özgü bir laftı ki Effy kendi kendine gül-

meden edemedi. Preston gerçeklerden başka bir şeyi sevmezdi, Effy ise hayal dünyasından başka bir şeyi sevmezdi. Her nasılsa buna rağmen, birbirlerini bulmuşlardı.

"Ne de olsa siz Argantlılar çok şiirsel insanlarsınız," dedi. "Her ne kadar Lirya'da yapılan propagandalar aksini düşünmemizi istese de."

"Bana *ukala* olduğumu söylemiştin."

Effy'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Şey, bazı klişelerde bir miktar doğruluk payı vardır."

Preston tıksırarak güldü. Effy ona sokuldu. Bir parmağını kolunun dirsek kıvrımında gezdirdi; sırf onun nasıl gerildiğini ve ürperdiğini görmek için. Tıpkı sert kış toprağından inatla filizlenen küçücük yeşil sürgünlerin gösterdiği yaşam belirtisi gibi.

Yan gözle, kilitli kutuyu görebiliyordu.

"Ama bir konuda haklısın," dedi sonunda. "Er ya da geç gitmemiz *gerekecek*."

Preston sesindeki kederi ve korkuyu sezmiş olmalıydı. Onu kollarına aldı, çıplak sırtını kendi göğsüne yasladı ve başını usulca çenesinin altına sıkıştırdı. Kalp atışları sakin bir gelgitin ritmini andırıyordu.

"Herhangi bir şeyin önemli olmasının tek sebebi sona ermesi," dedi. "Eğer sonsuza kadar burada *kalabilseydik*, sana bu kadar sıkı sarılmazdım."

"Bu bende ağlama isteği uyandırıyor."

"Biliyorum. Bu çok orijinal bir argüman değil ve bunu ortaya atan ilk akademisyen de ben değilim ama şeyleri anlamlı kılan, geçici olmalarıdır. Kalıcı olmadıkları için güzellerdir. Dolunay, açan çiçekler, sen. Ama bunlardan herhangi biri kanıtsa, bence doğru olmalı."

"Bazı şeyler sabittir," dedi Effy. "Öyle olmalıdır. Bence bu kadar çok şairin deniz hakkında yazmasının sebebi bu."

"Belki de asıl korkutucu olan sabitlik fikridir. Denizden korkmak, ebediyetten korkmaktır çünkü bu kadar kalıcı bir şeye karşı nasıl kazanabilirsin ki? Çok engin ve çok derin. Hımm. En azın-

dan Myrddin'in eserleri bağlamında bunu tartışan bir makale yazılabilir. Hatta koca bir teze bile dönüşebilir."

"Ah, kes şunu. *Kendi* bildiğini okumaktan hiç vazgeçmiyorsun."

Preston'ın her ikisini birden sarsan kahkahasını ensesinde hissetti. "Affedersin. Artık sessiz olacağım. Çok yorgunum."

"Ben de." Effy esnedi. "Ama ne olur, ben uyandığımda yine o bildiğim sen ol. Hiçbir yere gitme."

"Hiç merak etme."

Denizin kayalara çarpması ne kadar kaçınılmazsa, uyku da ikisini öyle sarıp sarmaladı.

Ninova

On Beş

Ondan nasıl kaçabileceğimi düşünerek pek çok uykusuz gece geçirdim. Sonunda, esas zincirlerin kendi yarattıklarım olduğunu fark ettim. Geceler boyunca hep aynı kadim sorunun etrafında döndüm durdum: Peri Kralı neden beni seçmişti? Bunu hak edecek ne yapmıştım? Bu soru gerçekten de güçlü bir büyüydü çünkü kocam yanımda uyurken, elimi kolumu bağlayarak beni oraya tutsak etti. Zihnimin ördüğü bu büyüyü bozmadıkça, asla özgür olamazdım.

EMRYS MYRDDIN, *ANGHARAD*, M.S. 191

Effy karanlıkta, kalbi deli gibi çarparak uyandı. Şimşekler konukevinin taş duvarlarına çarpıyor, yağmur suyu pencerelerde hareler bırakıyordu. Bütün mumlar yanıp bitmiş, geride balmumu yığınları kalmıştı. Effy doğrulup konuştuğunda ağzından buhar çıktı.

"Preston," dedi. "Fırtına... Gitmeliyiz."

Preston dürtülmüş gibi irkilerek uyandı. Çakan şimşekler pencereleri bembeyaz, göz alıcı bir ışıkla aydınlatırken, Effy onun gözlerini kırparak bulanık karanlığa bakmasını, komodinin üzerinde gözlüğünü aramasını izledi. Sonunda Preston gözlüğünü bulup taktı.

Ondan yayılan ve derisini ürperten bir sıcaklığa dönüşen korkuyu hissedebiliyordu.

Sessizce giyindiler. Rüzgârın ve yağmurun sesinden hiçbir şey duyulmuyordu ama Effy yine de konuşmaktan, her şeyin ne

Ninova

kadar vahim olduğunu dile getirmekten korkuyordu. Daha fazla dayanamadığında ve titreyen parmaklarıyla saçlarını geriye doğru bağladığında, "Ya çok geçse? Ya aşağı inmeyi başaramazsak?" dedi.

"*Yapabiliriz,*" dedi Preston, sertçe. "Burada kapana *kısılmayacağız.*"

"Çok aptalım. Kalmanı istememeliydim. Yatmamalıydık..."

"Effy, kes şunu." Preston uzanıp elini tuttu. "Olan oldu ve pişman değilim; bundan *asla* pişman olmam... Önemli değil. Bu kutuyu alıyoruz ve arabayla Saltney'ye gidiyoruz. Bir çilingir bulup kilidi kırdıracağız ve..."

Bir başka gök gürültüsü sesi küçük evin içinde yankılanırken sözlerini yarıda kesti. Effy çenesi titreyerek kutuya baktı. Çok büyük ve ağır görünüyordu ve asma kilit yosun ve pas tabakalarının altında belli belirsiz parlıyordu.

O anda aklına bir şey gelince irkildi. "Mektuplar. Fotoğraflar ve mektuplar. Hâlâ evde duruyorlar."

Preston'ın benzi soldu. Derin bir nefes aldı, göğsü şişip tekrar indi. "Lanet olsun. Pekâlâ. Yukarı çıkıp onları alacağım. Sen sadece arabada bekle."

"Saçmalıyorsun." Şimşek çaktı. "Seninle geliyorum."

En azından Preston onunla tartışmamayı öğrenmişti. Paltolarını giydiler ve kapıya yöneldiler.

Her nedense, Effy konukevini geride bırakacağı için kederlendi. Burası Hiraeth'te kaldığı süre boyunca ona sığınak olmuştu. Kapının demiri dayanmıştı, su içeri süzülürken bile dört duvar yıkılmamıştı. Gerçek olsun ya da olmasın, Peri Kralı'nı uzak tutmuştu.

Bir son dakika korkusu, Effy'yi masanın üzerindeki büyü taşlarının geri kalanını da alıp pantolonunun cebine sokmaya zorladı.

Preston farkına bile varmadı. Dişleri kenetlenmişti, çenesinde bir kas seğiriyordu. Yeniden kapıya gidip Preston'ın yanında durduğunda Preston, onun elini kavradı.

"Sana daha önce söylediklerimde ciddiydim," dedi yumuşak bir sesle. "Seninle ilgilenmek istiyorum. Caer-Isel'e döndüğümüzde, o korkunç profesörler ve korkunç öğrenciler... Tüm bunlara bir daha asla tek başına karşı koymak zorunda kalmanı istemiyorum."

Effy'nin boğazı düğümlendi. "Çok zalimler. Sana da zalimlik ederler."

"Önemli değil. Sana kol kanat germekten korkmuyorum, Effy."

Eğer daha fazla zaman olsaydı, Preston'ın kollarının arasına sığınırdı ve fırtına geçene kadar orada kalırdı. Ama sadece elini sıkmakla yetindi. İttirerek kapıyı açtılar.

İlk başta ileri doğru tek bir adım atmak bile imkânsız görünüyordu. Rüzgâr öylesine şiddetli esiyordu ki Effy gözlerini kapatıp elini yüzüne siper etmek zorunda kaldı. O zaman bile rüzgâr öylesine acımasız ve keskindi ki, Effy derisini yıpratabileceğini düşündü. Yağmur suyu paltosundan içeri sızarak bir anda onu sırılsıklam etti. Yapraklar ve dallar havada baş döndürücü bir hızla uçuyordu.

Preston da elini kaldırdı ve rüzgârdan sesini duyurabilmek için bağırmak zorunda kaldı. "Acele etmeliyiz! Daha da kötüleşirse arabayı aşağı indiremem."

Effy, onun arabayı *bu şartlarda* nasıl süreceğini merak etti ama bunu sesli olarak dile getirmek, pes etmek anlamına gelirdi. Parmakları hâlâ birbirine kenetlenmiş hâlde fırtınanın içinden geçerek, artık devrilmiş ağaçlarla kaplanmış ve çoğunlukla çamura dönüşmüş olan patikaya doğru ilerlediler.

Effy'nin düşmesini engelleyen tek şey Preston'ın onu sıkıca kavramasıydı. Çamur, çizmelerini vantuz gibi emmeye çalıştıkça Preston onu tekrar ileri doğru çekiyor ve hafif eğimden yukarı doğru sürüklüyordu.

Ama uçurumun kenarına ulaşmak daha da beterdi. Effy oradan denizi ve gökyüzünü görebiliyordu; gri ile beyazın öfke dolu iç içe geçişi onları neredeyse ayırt edilemez kılmıştı. Birlikte yükseldiler, kayanın üzerine çöktüler ve sonunda Effy,

Ninova

Tufan'dan önceki çok eski günlerde Güneylilerin neden sadece iki Tanrı olduğuna inandıklarını anladı: Gökyüzü ve Okyanus. Toprağın kendisi sadece onların öfke dolu savaşlarının arasında sıkışıp kalmış bir şeydi.

Birdenbire, Rhia'nın ona söylediklerini hatırladı: Güneyliler ikinci Tufan'ı durduran tek şeyin Uyuyanlar olduğuna inanıyorlardı. Myrddin'in kutsaması onları güvende tutuyordu. Buna bir şekilde o ve Preston mı neden olmuştu? Myrddin'in yalanlarını ortaya çıkarmak, Effy'nin başlangıçta korktuğu gibi Uyuyanlar'ın büyüsünü azaltmış mıydı?

Uçurumun bir kısmı ayaklarının altında parçalanıp denizin köpüren ağzı tarafından bir anda yutulunca, Preston onu geri çekti. Bu adı bile olmayan, zamana yenik düşmüş bir taş parçası olsa da Effy bir şeyin daha yitip gitmesini izlemekten kendini alıkoyamadı.

Ancak kaosun ortasında bile, evin gölgesinde hiçbir karanlık figür durmuyordu. Effy, gerçek ile *başka bir şey* arasındaki mühür kırılmışken, onun gelebileceği en uygun zamanın şimdi olduğunu düşündü.

Tökezleyerek patikayı tırmanırlarken, Hiraeth uzakta, gri gökyüzüne karşı siyah bir kale duvarı gibi belirdi. Belki de Ianto haklıydı; belki de Effy'nin görevi o kadar da üstesinden gelinemez değildi. Belki de onu koruyan eski, sessiz bir büyü vardı; keşiflerinin bile bozamayacağı bir şey.

Ağaçlar, üvezler, Ianto'nun tüm çabasına rağmen köklerinden sökülüyordu. Üvez meyveleri dallarından koparılmış, ezilip posaya dönmüştü. Tüm tılsımlar yok edilmişti. Yine de Peri Kralı ortaya çıkmamıştı.

Effy, rahatlaması gerekip gerekmediğini bile bilemeyecek kadar şaşkındı. Çatının kiremitleri, havalanan kuşlar gibi savruluyordu.

Tam basamaklara ulaştıkları sırada devasa bir ağaç zincirlerini sürükleyerek yanlarından geçti. Effy nefes nefese kalarak sendeledi ve Preston kekeleyerek bir küfür savurdu.

"Azizler," dedi rüzgâra karşı. "Doğabilimcilerin ikinci Tufan konusunda haklı olduklarını düşünmeye başlıyorum."

Effy, Güneylilerin batıl inançlarından ya da Uyuyanlar'dan bahsetmedi. Ağzı kurumuştu ve midesi denizle aynı şiddetle çalkalanıyordu.

Merdivenleri tırmanıp kapıdan geçtiler. Preston kapıyı arkalarından kapatırken Effy duvara yaslanıp soluklanmaya çalıştı.

"Eğer bu ikinci bir Tufan ise," dedi, her heceyi dikkatle ve acıyla söyleyerek. "Ne yapmamız gerekiyor?"

Preston gözlük camlarındaki yağmur suyunu sildi. "Buradan bir an önce çıkmamız gerekiyor."

Söylenecek başka bir şey yoktu. Ev, kulakları sağır eden bir gıcırtıyla inlerken ve duvarların ve tavanın her çatlağından su sızarken yukarı doğru koştular.

Merdiven boşluğundaki bazı tablolar yerinden düşmüştü; Peri Kralı'nı tutan cam paramparça olmuştu. Peri Kralı, renksiz gözleriyle kırık cam parçalarının arasından Effy'ye bakıyordu.

Effy, içinde ani bir korku hissetti. Ama Preston kolundan tutup, Aziz Eupheme ve Aziz Marinell'in yüzlerinin oyulu olduğu kemerin altından onu hızla çekip götürdü. Kemer çökmekteydi, tahta yüzler çürümüştü. Artık Effy'yi koruyacak bir aziz de yoktu.

Duaların faydasız, demişti yaşlı çoban. *Seni ondan korumazlar.*

İkinci kat daha da kötüydü. Duvarlar sırılsıklamdı; duvar kâğıtları solgun yeşil şeritler hâlinde soyuluyordu. Tüm çıplak ampuller patlamıştı ve attıkları her adımda yer döşemeleri inliyordu.

Güçlükle çalışma odasına doğru ilerlediler. Bu sırada arkalarındaki zeminin yarısı çöktü; eski ahşap, bunca suyun ağırlığına daha fazla dayanamayarak parçalandı.

Preston, "Her şey yolunda," diye mırıldanıyordu. *Sanki bu sözleri bana değil, daha çok kendine söylüyor,* diye düşündü Effy. "Her şey yolunda, her şey yolunda..." Çalışma odasının kapısını hızla açtı.

Ianto, Mryddin'in masasının önünde duruyordu. Omzuna zincir dolamıştı ve tüfeği arkasındaki masanın üzerindeydi.

Ninova

Sırılsıklamdı; gömleği vücuduna yapışmıştı, siyah saçlarından yere sular damlıyordu.

Effy donakaldı, korkudan midesi burkuldu.

Ianto gayet sakince, "Tekrar hoş geldiniz," dedi.

Preston, "Bu-burada ne yapıyorsunuz?" diye kekeledi.

"*Şey*," dedi Ianto yavaşça. "Daha dün gece, usulca yatağıma girmek üzereyken, eski bir arkadaşımdan beklenmedik bir telefon aldım. Blackmar yaşlı ve yarı bunamış durumda. Başta, dişsiz bir çılgın saçmalarken sessizce başımı sallamam gerekecek sandım. Ama sonra bana yakın zamanda beklenmedik misafirler ağırladığını anlatmaya başladı; Caer-Isel'deki üniversiteden iki öğrenciyi. Emrys Myrddin hakkında bir proje üzerinde çalıştıklarını söylemişler ve ona oldukça şüpheli sorular sormuşlar. Özellikle de *Angharad*'ın yayımlanması hakkında."

Effy'nin bacakları uyuşmaya başladı. Sonra kolları, sonra tüm bedeni. Preston'ın parmaklarını sıktığını zar zor hissedebiliyordu.

"Ne tuhaf," diye devam etti Ianto, bir elini abartılı bir şaşkınlık hareketiyle çenesinin altına koyarak. "Çok tuhaf, hem de çok – Blackmar'a *benim de* Caer-Isel'deki üniversiteden iki öğrenciye ev sahipliği yaptığımı, bunlardan birinin babamın hayatına ve eserlerine ilgi duyduğunu belirttiğini söyledim. Blackmar'ın, nezaketle evime kabul ettiğim bu terbiyeli öğrencilerin kötü niyetli olabilecekleri konusundaki ısrarı beni çok şaşırtmıştı. İnsanların kötü niyetli olduklarını düşünmeyi sevmem. Ama aptal yerine konmaktan da hoşlanmam. Bu yüzden çalışma odasına gelip şahsen sormaya karar verdim ve ne tuhaf ki burayı boş buldum."

Ianto'nun gözleri net ve yarı saydamdı, artık bulanık değildi. Son derece keskin ve Effy'nin kendi yansımasını görebileceği kadar netti.

"Ondan uzak durman konusunda seni uyarmıştım, Effy," dedi.

Effy, "Ianto..." diye lafa girdi ama sesi devam edemeyecek kadar çok titriyordu. Gözleri kararıyor, içindeki korku giderek büyüyordu.

Omzuna attığı zincirleri şıngırdatarak kıpırdandı. "Aziz Acrasia gerçekten de senin koruyucun. Boğazında onun ağzının izini görüyorum. Kendini kirlettin, hem de bunca insan arasında bir *Argantlı* uğruna; senin gibi hoş bir Kuzeyli kızdan daha iyisini beklerdim."

Bu, bardaki Ianto'ydu; elini kavrayan ve acıtana kadar sıkan Ianto. Effy onun bakışlarında o güler yüzlü, neşeli, umut dolu Ianto'dan hiçbir iz bulamadı.

"Lütfen," dedi. Safrası ağzına geliyordu. "Lütfen, dur."

Sanki Ianto onu duymamıştı, sanki Effy hiç konuşmamıştı. "Ve sen, Preston Héloury. Effy'yi küçük planına dahil olmaya nasıl ikna ettin, bilmiyorum ama şimdi burada bulunmanın esas nedenini biliyorum. Babama, Emrys Myrddin'in mirasına saygı duyduğunu iddia etmiştin." Ianto arkasındaki masaya uzandı ve Effy onun tüfeğine uzandığını düşünerek boğuk bir çığlık attı. Ama Ianto eline bir kâğıt parçası aldı. "'Yazarın İnfazı: Emrys Myrddin'in Başlıca Eserlerinin Yazarlığı Üzerine Bir İnceleme.' Bu, babamın mirasına bir hakaret."

Preston boğuk bir sesle, "Öyle değil," dedi. Ama Ianto sadece başını iki yana oynattı ve elini kaldırarak zincirleri tekrar salladı.

"Bunları bulmamış olsaydım, bu sefil yalanlarına inanabilirdim." Tek hamlede kızın fotoğraflarını topladı ve sonra onları yere savurdu. Effy kızın çıplak baldırını ve açık sarı saçlarını gördü. "Babamın şehvet dolu, ikili bir hayat yaşadığına dair kanıt arayan adi bir magazin gazetecisinden farkın yok. Bunları ya da *günlüğünü* nereden bulduğunu bilmiyorum ama bu iş burada bitiyor. Burası babamın evi. Burası *benim* evim. Ve sen buraya onu yıkmaya, mahvetmeye geldin..."

Ianto'nun sözleri Effy'nin irkilmesine neden olacak kadar büyük bir gök gürültüsüyle ve tüm odayı bembeyaz bir ışığa boğan muazzam bir şimşek çakmasıyla kesildi.

Ev acınası bir şekilde inliyordu ve çok aşağıda bir yerden başka bir çarpma sesi daha geliyordu; daha fazla kaya parçalanarak denize düşüyordu.

"Ianto," dedi Effy, gök gürültüsü kesilip sadece rüzgârın uğultusu duyulmaya başladığında. Sesini alçak ve yumuşak çıkarmaya çalıştı. Onu ikna etmeye çalışmaktan başka ne yapabilirdi ki? Gerçeğin onu kurtarabileceğini sahiden düşünmüştü ama belki de yeterince erken gelmemişti. "Lütfen. Bu ev fırtınadan sağ çıkamayacak. Hepimiz hemen gitmeliyiz."

"Kes sesini," dedi Ianto öfkeyle. Solgun gözleri Effy ve Preston arasında gidip geliyordu; bakışları manik ve vahşiydi. "Caer-Isel'deki üniversiteyi aradım. Onları ikna etmek için biraz uğraşmam gerekti ama sonunda Dekanlık, Preston Héloury ve Effy... Pardon, *Euphemia* Sayre hakkındaki tüm dosyaları çıkardı."

Effy, tam adını –gerçek adını– Ianto'nun ağzından ilk defa duyuyordu. Bir gök gürültüsü daha duyuldu ve büyük, siyah bir şey cama çarptı; camda kocaman bir yarık oluşturacak kadar sertti. Bu bir ağaç dalıydı. Yağmur suyu içeri sızdı.

"Görünüşe göre mimarlık fakültesi için biraz sorun yaratmışsın, Euphemia," diye devam etti Ianto. "Danışmanınızla aranızda geçen bazı tuhaf olaylar var. İnsan, üniversitenin kadınları bu yüzden okuldan uzaklaştırdığını düşünmeye başlıyor. Hepsi ya baştan çıkarıcı kadınlar ya da utangaç genç kızlar; derin düşünme kapasiteleri yok."

Effy gözlerini sımsıkı kapadı. "Kes şunu."

"Belki de seni doğru tanımlamadım. Belki de sen Amoret'sin, Acrasia değilsin. Belki de danışmanın istediği gibi davranırken sen orada öylece yatıyordun..."

Bunun üzerine Preston rüzgârın ve fırtınanın sesini bastırarak bağırdı: "Kes şunu! Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrin yok..."

Ianto sözünü keserek, "Senin dosyanı da çıkardılar," dedi. "Preston Héloury. Ne kadar tuhaf, arada kalmış bir isim. Annen asil bir Liryalı ama baban Arganth bir dağ köylüsü. Yani *öyleymiş*. Bütün o Argantça gazete kayıtlarını taramak biraz zaman aldı ama ölüm ilanını buldum. Çok tatsız. Bir beynin su sızdırarak çürümesinden daha beter bir ölüm düşünemiyorum."

Preston, Effy'nin elini daha çok sıktı. Gözlüklerinin ardındaki bakışları sertleşti.

Sonunda Ianto'nun arkasındaki pencere tamamen kırıldı, yağmur ve rüzgâr içeri girdi. Cam kırıkları havaya uçtu ve Effy'nin saçları yüzüne savruldu, gözyaşları gözlerini yaktı.

"Lütfen," dedi. Eğer gerçek, Ianto'yu kurtaramayacaksa belki de gerçeği gömmek en azından onu ve Preston'ı kurtarabilirdi. "Günlüğü, fotoğrafları, her şeyi saklayabilirsin. Baban hakkında tek bir kelime bile yazmayacağız. Lütfen, hepimiz gitmek zorundayız, yoksa burada öleceğiz."

"Hayır," dedi Ianto. "Burası terk edilecek bir yer değil. Burada bir şeyler yaşar ve ölür ama gitmezler."

Bir başka sağır edici rüzgâr uğultusu duyuldu, gökyüzünde şimşekler çaktı. "Sen delisin," dedi Preston.

Ianto gerçekten de *deli* gibi görünüyordu; gözleri saydam ve aşırı parlaktı, ıslak saçları kafa derisine ve omuzlarına yapışmıştı, devasa zinciri her hareketinde sallanıyordu. Ama başka bir açıdan, Effy onun söylediklerinin kendi zihninde mantıklı olduğunu söyleyebilirdi. Preston gibi birinin asla anlayamayacağı bir mantığı vardı, belki de hastalıklı bir mantıktı. Sadece peri masallarına, büyüye ve hayaletlere inanan insanların görebileceği bir mantıktı.

Onun ve Ianto gibi insanların.

Effy bir keresinde büyükbabasının ona anlattığı bir hayalet hikâyesini hatırladı. Hikâye bir zindan hücresinde unutulmuş ve açlıktan ölmeye terk edilmiş bir mahkûmla ilgiliydi. Lord, hayatının geri kalanı boyunca, geceleri şatosunun koridorlarında ilerleyen zincirlerin tıkırtısını duymuştu. Her geçen gece ses daha da yakınlaşmıştı, ta ki bir sabah çarşaflarının içinde ölü bulunana kadar. Boğazındaki kanlı boğulma izleri, gösterişli bir yakut kolye gibi duruyordu.

Eğer burada kalırsa, Ianto da bir hayalete dönüşecekti. Ama ortada musallat olacağı bir ev bile kalmayacaktı.

Onu burada, deliliğiyle baş başa bırakmak zorundaydı yoksa o da Ianto ile boğulacaktı.

Ninova

"Preston," dedi Effy telaşla. "Gidelim."

Elleri hâlâ kenetliyken geriye doğru temkinli bir adım attılar. Ama kapıya doğru kaçmaya fırsat bulamadan, Ianto bir anda tüfeğini eline aldı; namlunun siyah ağzı onlara bakıyordu. Effy'nin boğazı kurudu. Olduğu yerde dondu kaldı.

Ve sonra, hiç beklenmedik bir şekilde Ianto sordu: "Lirya'nın ilk kralının hikâyesini biliyor musunuz?"

İkisi de konuşmayı başaramadı ama bu, Ianto'yu yıldırmadı. Onlara doğru bir adım daha attı, tüfeği hâlâ yukarıdaydı. Zincirleri gelişigüzel sallanıyordu.

"Lirya'nın ilk kralı aslında sadece tüm savaşlarını kazanmış bir kabile reisiymiş," dedi. "Düşmanlarının sakallarını birer ganimet olarak saklarmış, hepsini birbirine örüp devasa bir saçtan pelerine işlermiş. Çadırları, kulübeleri, hatta evleri varmış ama krallığını sonunda birleştirdiğinde bir kale inşa etmek istemiş. Yeni tebaası arasından en iyi ustaları bulmuş ve temel kazmaya başlamışlar. Fakat her gece uyuduklarında, temelin suyla dolduğunu görüyorlarmış; üstelik hiç yağmur sesi duyduklarını hatırlamasalar bile.

"Kral haklı olarak şaşkına dönmüş ve öfkelenmiş. Sinirliymiş. Ama saray büyücüsü –pek çok kabile reisinin doğup öldüğünü görmüş çok yaşlı bir adam– krala, toprağın da ona öfkelendiğini söylemiş. 'Yoluna çıkan her ağacı kestin, her çimen tanesini yaktın,' demiş. 'Toprak, ona böyle zalimce davrandığın hâlde neden bir şey inşa etmene izin versin ki?' Saray büyücüsü krala, eğer kalesinin yükselip güçlü olmasını istiyorsa, toprağa bir şey geri vermesi gerektiğini söylemiş. Bir kurban.

"Bunun üzerine kral, adamlarına babasız bir çocuk bulmalarını emretmiş. Yetim çocuğu kalenin temeline, bir kazığa bağlamış ve ardından uyumaya gitmiş. Sabah geri döndüğünde gerçekten de suyun yükseldiğini ve çocuğun boğulduğunu görmüş. Ama ustaları temeli onarmaya gittiğinde, ertesi gece temel sağlam ve kuru bir şekilde ayakta duruyormuş. İşte kale böyle inşa edilmiş ve o günden bu yana ne bir fırtına ne de bir fatih onu yıkmayı başarabilmiş."

Ianto konuşmasını sürdürürken rüzgârın iniltisi bir an bile dinmemiş, yağmur sırtına doğru şiddetle vurmuştu. Effy aşağılardan bir yerden bir şeylerin çatırdadığını, çöküp gittiğini duymaya başlamıştı: Yer döşemeleri önlenemez şekilde parçalanarak uçurumun kenarından denize doğru düşüyordu.

"Bu bir mit, bir efsane," dedi Preston. Çaresizlik sesine yansımıştı. "Gerçek değil; hiçbiri *gerçek* değil. Ama ölüm gerçek ve burada kalırsak öleceğiz."

Ianto alçak sesle, acı acı güldü. "Aşağı Yüzlük'te bunca zaman geçirdiniz ve hâlâ anlamıyorsunuz. Bilim adamlarınızın ve akademisyenlerinizin efsane dediği şeyler, diğer her şey kadar gerçek. Bir toprak ve bir halk başka nasıl Tufan'dan kurtulabilir ki?"

Effy, gözlerini yakıcı rüzgârdan korunmak için sımsıkı kapattı. Hiraeth'e ilk geldiğinde o da bunlara inanmıştı. Angharad'a, üvez meyvelerine, dişbudak ağaçlarına ve demirden yapılan kemerlere... Ama hikâyeler kurnaz şeylerdi; kendi amaçları olan, gizli niyetler taşıyan şeyler. Yüzüne karşı yalan söyleyebilirler, seni kandırabilirler, senden bir şeyler çalabilirlerdi. Ayaklarının altından kayıp gidebilirlerdi.

"Sen *gerçekten* delisin," dedi ve gözlerini açtığında, gittikçe yaklaşan tüfeğin namlusuyla göz göze geldi.

Ianto, "İsterseniz bana deli diyebilirsiniz," dedi ve bir adım attığında zincirler şangırdadı. "Ama karşımda gördüğüm tek şey, çöken bir temel ve iki babasız çocuk."

Effy daha onun sözlerini anlamlandıramadan silah sırtına dayanmıştı. Ianto onları koridora yönlendirip, döşeme tahtalarında açılan deliklerin etrafından dolaştırdıktan sonra merdivenlerden aşağı indirirken, Preston kekeleyerek itiraz ediyordu. Aziz Eupheme ve Aziz Marinell'in harap olmuş yüzlerinden sular damlıyor, ağlıyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Coşkun bir su, yanlarındaki basamaklardan akarak Peri Kralı'nın parçalanmış resmini de beraberinde götürdü. Cam çatlamıştı ama ardındaki resimde hiçbir leke yoktu, yüz hatları hâlâ keskin ve netti. Sanki su ona hiç dokunmamıştı.

Ianto onları bodrum kapısının önünde durdurdu. Tüfeğin ucunu, sitemkâr bir şekilde parmağını sallar gibi salladı. "Anahtarımın kayıp olduğunu fark ettim, Euphemia," dedi. "Bu konuda bu kadar hilekâr olmana hiç gerek yoktu. Bir bedel karşılığında sana verebilirdim."

Sonra genç kızın yüzünü kavradı, çenesini tuttu ve kendisine doğru çevirdi. Gözleri cam gibiydi; billur gibi berraktı. Yüzünü o kadar sıkı tuttu ki canı yanan Effy hafifçe inledi.

Preston, "Ona dokunma," diye hırladı.

Ianto sertçe onu bırakırken tırnağı Effy'nin yanağını çizerek kanattı. "Seni yeterince dinledim. Evime ilk aldığım günden beri kendini beğenmiş ve yapmacıksın. Bence bu gidiş sana yakışır; tıpkı baban gibi. Su içinde bir ölüm."

"Hayır!" diye haykırdı Effy, Ianto kapıyı hızla açarken. Duvarlardaki tüm çatlaklardan kara sular akıyor, basamaklardan yavaş yavaş yukarı doğru çıkıyordu.

Tüfeğini bırakmadan, Ianto zincirleri omzundan aşağı kaydırdı. Effy şimdi, zincirlerin ucuna bir kazık bağlandığını görebiliyordu. Ianto, Preston'ın kolunu yakalayıp onu karanlık suya doğru savurdu. Preston'm çizmeleri kaygan taş zeminde patinaj yaptı; Preston düşmemek için ellerini eşiğe uzattı ama Ianto gömleğinin önünden yakalayıp onu düşmekten kurtardı.

Effy, Ianto'nun Preston'ı aşağı itmeyeceğini ancak o zaman anladı. Ianto, zincirleri Preston'ın bileklerine dolamaya başlamıştı.

Effy, "Dur!" diye bağırdı Ianto'nun sırtına atıldı ama bu çabası, sağlam bir kayaya çarpan küçük bir dalga kadar etkisiz oldu. Ianto onu bilinçsizce üzerinden silkeleyip attı.

Preston bağlarından kurtulmaya çalışsa da Ianto onu sımsıkı tutuyordu ve tüfeğin namlusu hâlâ onun göğsüne doğrultulmuştu; loş ışıkta parlıyordu.

Ianto, Preston'ı zincirlerinden tutup merdivenlerden aşağı çekti ve kazığı alıp duvara sapladı, sonra da tüfeğin kör ucuyla yerine çakmaya başladı. Zaman Effy'nin etrafında, bir kayanın etrafındaki nehir suyu gibi eğilip bükülüyordu. Zihninde hiçbir

düşünce yoktu; tek hissettiği damarlarına hücum eden adrenalindi.

Onların ardından suya bata çıka merdivenlerden aşağı indi ve Ianto'nun bileğinden yakaladı. Ianto tüfeği düşürecek gibi oldu ve sendeleyerek geriye doğru gitti, neredeyse karanlık suya yuvarlanacaktı.

Ianto, "Seni aptal kız," diye homurdanarak dengesini yeniden sağladı. Duvarlardan, tuğlaların arasındaki çatlaklardan su akıyordu, sanki yüzlerce göz ağlıyordu. "Neyle uğraştığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Ve sonra, Effy'yi geniş bir kol hareketiyle öyle sertçe duvara savurdu ki Effy'nin kafası korkunç bir çatırtıyla taşa çarptı. Effy dişlerindeki ve çenesindeki acıyı hissetti ve sonra sıcak, çiçek açan bir ıstırap, kafatasından boğazına kadar sızdı.

Uyuşmuş elini uzatıp başının arkasını yoklamayı başardı. Parmaklarına kan bulaştı.

Ianto iri bir adamdı ama *o kadar* da iri değildi. İki kişinin, silahı zorla elinden alamayacağı kadar iri sayılmazdı. Sahip olduğu güç inanılmazdı. İnsanüstüydü.

Preston bağırıyordu ama Effy onu duyamıyordu. Kulaklarına hücum eden kanın uğultusu dışında her şeye karşı sağırdı. Bacakları titreyerek basamaklara yığıldı ve vücudunun alt kısmı, yüzeyi ışıldayan karanlık suya battı.

Duyma yetisini kısa süreliğine geri kazandığında Preston'ın, "Lütfen," dediğini duydu. "Her şeyi yaparım, yeter ki yaşamasına izin ver." Sesi titriyordu, hıçkırıklar hecelerini bölüyordu.

"Ah, hiç merak etme," dedi Ianto. "Temelin sadece bir tane babasız çocuğa ihtiyacı var. Onu ölüme terk etmeye niyetim yok."

Effy ayağa kalkmaya çalıştı ama acısı dayanılmazdı. Gözünün önünde yıldızlar uçuşuyor, gözleri kararıyordu. Tüfeğin kazığa vuruş seslerini, acımasız metalik çınlamaları ve zincir şıkırtılarını tekrar duydu.

Ve sonra, su dışındaki her şey sessizliğe büründü.

Effy'yi kolundan yakaladı ve onu bir çocuğun oyuncak bebe-

ği kadar hafif bir şeymiş gibi merdivenlerden yukarı sürükledi. Su etraflarında şıpırdıyor, evin üst katı durmadan inliyordu.

Effy, Preston'a son kez yarı kapalı gözleriyle baktı. Sadece bileklerindeki paslı zincirlerin onu duvara bağladığını ve gözlüklerinin ardında korkuyla parlayan bakışlarını gördü.

İsmini söylemeye çalıştı ama söyleyemedi, sonra Ianto kapıyı arkalarından çat diye kapattı.

Ianto onu yemek odasına sürükledi. Effy'nin görüşü azar azar geri geldi; geçtikleri sırada kapı aralığının yarı çökmüş olduğunu, çatlak odun parçalarının soyulmuş bir çam ağacının dalları gibi garip açılarla dışarı fırladığını görebiliyordu.

Sorunun sadece başına aldığı darbeden kaynaklanmadığını anlaması biraz zaman aldı; oda tamamen *yana yatmış*, denize doğru eğilmişti. Yemek masası uzaktaki duvara doğru kaymış, sandalyeler yanına yığılmıştı ve cam avize hâlâ ayaklı bir saatin ağır sarkacı gibi, başının üzerinde tehlikeli bir şekilde sallanmaya devam ediyordu.

Yıpranmış sandalyelerden birine oturtulmuştu, bakışları hâlâ bulanıktı. Ianto odanın içinde zarafetten yoksun bir kararlılıkla hareket ediyor, mobilyaları savuruyor, dolap kapaklarını hışımla açıyordu. Bir şey arıyormuş gibiydi. Tüfek hâlâ yanında ışıldıyordu.

Effy kan dolu ağzıyla, "Lütfen," dedi. "Ne istersen... Benden ne istersen yaparım. Yeter ki onun ölmesine izin verme, lütfen ölmesine izin verme..."

Ianto'nun onu duyup duymadığını bile anlayamadı. Ianto birkaç dakika boyunca arkasına dönmedi ve döndüğünde de yumruk yaptığı elinde bir şey tutuyordu. Buruşuk bir kâğıt parçası ve bir kalem. İkisini de ona doğru itti ve Effy şaşkınlık içinde bunları aldı.

"Al," diye hırladı. "Şu kahrolası planları bitir."

Effy ağzı açık hâlde ona bakakaldı. "Bu ev denize yuvarlanacak," dedi.

Ianto taşın taşa sürtünmesini andıran korkunç ve hırıltılı bir sesle güldü. "Su, sevgilinin ciğerlerine dolduğunda, bedeni solgunlaşıp şiştiğinde, ölü bir balık leşi gibi yüzdüğünde, bu ev ayakta kalacak. Ayakta kalmalı."

Effy'nin kalbi ağzında atıyor, nefreti içini yakıyordu. "Madem onu ölüme terk edeceksin, neden senin için bir şeyler çizeyim? Çizmeyeceğim işte. *Çizmeyeceğim.*"

Öfke, kara bulutlar misali Ianto'nun yüzüne çöktü. Tüfeğin namlusunu Effy'nin çenesinin altına sıkıştırdı. "Seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum, Effy. Bunu biliyorsun, değil mi? Seni hep burada tutmak istedim. Dünyadan korunmanı."

"Bundan emin değilim," dedi Effy. Hâlâ gözleri kararıyordu. "Ne demek istediğini bilmiyorum."

Ianto bu kez oldukça yumuşak, neredeyse şefkatli bir kahkaha attı. "Bu proje için en nitelikli kişinin, derslerinin yarısında başarısız olan bir mimarlık birinci sınıf öğrencisi olduğunu düşünmüş olamazsın. Hiç sorgulamadın mı, acaba Emrys Myrddin'in mirasçısı neden dünyaya güzel bir yüzden başka hiçbir şey sunmayan, mıy mıy bir küçük kızı işe aldı?"

Effy cevap vermeye çalıştı ama sesi çıkmadı. Sadece hafifçe inledi.

"Dosyanı okumama gerek yoktu, Effy." Ianto'nun sesi şimdi daha yumuşaktı ve tüfeğini indirerek, çenesini kavramak için elini kaldırdı. "Senin nasıl bir kız olduğunu biliyordum. Başından beri biliyordum. Güzel bir kız ama zayıf. Kimsenin özlemeyeceği biri. Derslere girmesen, yurt odandan çekip gitsen seni kim arayıp sorar? Bu ev için mükemmel bir seçimdin. Benim için de. Kolayca kaçıp gidebilecek bir kız."

Bir zamanlar Effy, o kız olduğuna inanıyordu. Onu bulunduğu yerde tutabilecek, kaçmasına engel olabilecek her şeyden korkuyordu. Kendini bir kaçış ustası, tek numarası ortadan kaybolmak olan bir sihirbaz gibi şekillendirmişti. Kalıcılık tehlikeliydi. Hep bir tuzak gibi gelmişti.

Ama şimdi her şey farklıydı. Belki sınıf arkadaşları onu sor-

mazdı, belki hocaları da. Belki annesi bile sonunda ondan kurtulduğu için sevinirdi. Ama eğer gerçekten kayıplara karışırsa, dünyanın temelindeki o kurnaz küçük deliklerden birinden sızışırsa, Effy, Preston'ın hayatının geri kalanını onu arayarak geçireceğini biliyordu. Onu yalnız bırakamazdı. Boğulmasına izin veremezdi.

Yine de buna nasıl engel olabileceğini bilmiyordu.

Effy yavaşça elindeki kâğıdı açtı. Kurşun kalemi sayfaya yaklaştırırken parmakları titriyordu.

"İşte böyle," dedi Ianto, az öncekinden daha yumuşak bir sesle. "Aferin sana. İkimiz için de güzel bir şey inşa et. Daha fazla beklemek istemiyorum. Seni arayarak on iki ölümlü yılı geçirdim ve şimdi nihayet eve döndün."

Effy'nin göz pınarlarına yaşlar doldu. El ve ayak parmaklarının uçlarında o eski korku hissini, geceleri onu kavrayan, hayatı boyunca onu bir köpek gibi avlayan bedensel dehşeti hissetmeye başlıyordu. Bu, zihni onu kavrayamadan önce bedeninin hissettiği korkuydu.

Kâğıt üzerinde titreyen kalemi hareket ettirirken, "Ianto," dedi. "Lütfen. Ben..."

"Sızlanmayı bırak," dedi Ianto, dilini şaklatarak. "Sen bir genç kızsın, çocuk değilsin."

Ve sonra ani, muazzam bir inleme sesi duyuldu. Sarsıcı bir patırtı oldu Ianto'nun arkasındaki avize sonunda tavandan kurtuldu ve yere düştü. Görkemli, parlak bir anda paramparça oldu, cam parçaları her yöne uçuştu. Bir parçası Effy'nin yanağını sıyırdı; bir diğeri baldırına saplandı ve naylon çorabını kesti.

Effy acıdan hafifçe inledi ama Ianto bunun farkına bile varmadı. Zeminin tamamı kırağı gibi parıldayan, kırılmış cam parçalarından oluşan bir takımyıldızı gibiydi. Yanaklarından kan süzülürken bile Effy'nin tek düşündüğü aşağıda boğulmakta olan Preston'dı.

"Yapamam," diye fısıldadı. "Lütfen Ianto, *lütfen*. Bırak onu."

"Aşk korkunç, değil mi?" Ianto, aşağıda çalkalanan suyun se-

Ninova

sini bastırarak konuştu. "İşte bu yüzden o cümle bu kadar meşhur oldu. 'Seni mahvolana kadar seveceğim.' Sanırım hepimiz bunun nasıl bir yıkım olduğunu anlıyoruz. Ben bile."

Ianto ona doğru eğildi, o kadar yakındı ki Effy ondan yayılan tuz ve çürümüşlük kokusunu alabiliyordu; tam olarak insan olmayan bir şeyin nemli toprak kokusunu.

Parmakları Effy'nin ensesini kavradı ve altın rengi saçlarını avuçladı. Effy'nin yüzünü kendine doğru çekti ve dudaklarını öyle bir şiddetle birbirine bastırdı ki deniz suyu kayalara çarpmış gibi oldu.

Etrafında akıp giden zaman tekrar yavaşladı. Effy sessizce ve kıpırdamadan oturuyordu; el ve ayak bileklerinin etrafında büyüyen yeşil sarmaşıklar onu sandalyeye hapsetmişti.

Yeterince çabalarsa bundan kaçabileceğini biliyordu. Zihninin derin dehlizlerinde bir yere gidebilir ve her şey bitene kadar, bedeni yeniden kendisine ait olana kadar saklanabilirdi.

Ama Preston aşağıdaydı. Boğuluyordu. Ianto altdudağını dişlerinin arasına alıp kanamasına neden olacak kadar sert bir şekilde ısırırken, Effy elini pantolonunun cebine attı ve büyü taşlarını buldu.

Ianto öpüşmelerine bir an için ara verdiğinde, Effy tüm gücüyle taşları Ianto'nun yüzüne savurdu, ağzına tıktı. Ianto şaşkınlıkla geriye doğru sendeledi, taşlar yüzünden nefesi kesilirken küfürler savurdu.

"Seni küçük kaltak," dedi büyü taşlarını yere tükürerek. "Kendini saf bir şekilde bana saklaman gerekiyordu."

Yüzükparmağının eksik olduğu elinde, işaretparmağı ile başparmağı arasında tuttuğu son bir büyü taşı vardı. Effy titreyerek onu gözüne doğru kaldırdı.

Etrafındaki dünya, suyun üzerindeki bir yansıma gibi dalgalandı. Ve ardından sarsıcı bir dönüşüm gerçekleşti: Ianto'nun yırtık beyaz gömleğinin yerinde artık dikenli bitkilerden örülmüş siyah bir yelek vardı; yeleğin altındaysa yalnızca kas, kiriş ve kemiklere sarılmış solgun mu solgun bir ten. Saçları uzamıştı;

Ninova

daha parlak hâle gelmiş, sırtının ortasına kadar inmişti. Yüzü önceden yakışıklıydı ama bir şekilde fazla sert hatlı, fazlasıyla yıpranmış ve insaniydi. Şimdi ise akıl almaz bir şekilde güzeldi; elmacık kemikleri bıçak gibi keskindi, gözleri o kadar solgundu ki neredeyse hiç rengi yoktu, yalnızca beyazlığın ortasında, tutulmuş bir güneşi andıran kara bir iris vardı.

Parmakları pençelere dönüşmüştü. Bir eliyle Effy'ye uzanarak onu çağırdı.

Effy yaşadığı şok nedeniyle bir an nefes alamadı. Büyü taşını indirdi ama Peri Kralı hâlâ orada duruyordu. Kemikten bir taç takıyordu. Saçlarından kokuşmuş sular damlıyordu. Effy gözlerini kırpıştırdı, kırpıştırdı, kırpıştırdı ama hiçbir şey onu odadan silemedi.

Kelimeler boğazmda düğümlenerek, "Aklım gerçekten de yerinde değil," diyebildi.

"Hayır," dedi Peri Kralı. Sesi ipekli bir kumaşın üzerinde kayan makas sesi gibiydi. "Her zaman olduğu gibi gerçeği görüyorsun, Euphemia. Nehir kıyısında bana sunuldun ve sonra geri çekildin. Terk edilmekten hoşlanmam. Seni bulmak için on iki yılımı harcadım ama sen sıradan ölümlü numaralarınla kendini benden sakladın. Artık bitti. Hakkım olanı talep etmeye geldim. Bir kez sunulan kurban geri alınamaz."

Bu gerçek olamazdı. Ama Effy gerçek olduğunu biliyordu; öyle olmalıydı. Bundan kaçış yoktu. Hayatı boyunca, düşe kalka, bu âna doğru sürüklenmişti. Pembe haplarının, azizlerinin, doktorun ve annesinin azarlarının arkasına saklanmıştı. Kendini bundan kurtulmaya ikna etmişti. Ve neredeyse işe yaramıştı.

Ama burada, Aşağı Yüzlük'te, bu eski, batmakta olan evde saklanacak bir yer yoktu.

Effy, aşağıda çırpınan suyun sesine karşı, "Neden?" diye haykırdı. Bu, onu her şeyden daha çok rahatsız eden soruydu. "Neden ben?"

Peri Kralı hem hoş hem de korkunç bir ses çıkararak güldü. "Ben hikâyelerde anlatıldığı kadar zalim bir yaratık değilim,

Ninova

Euphemia. Kızlara sırf güzel oldukları için yaklaşmam. Altın sarısı saçlarınla çok güzel bir çocuktun ama yataklarında güvende olan ve dokunamadığım pek çok güzel çocuk var. Ben soğukta bırakılmış kızlar için gelirim. Onlar benden başka hiçbir yere ait olamazlar."

Her nasılsa, eksik parmağı zonklamaya başladı, Effy onu kaybetmenin acı verdiğini yeni hatırlamış gibiydi. Bu hayali bir acıydı, ürkütücü ve eskiydi ama yine de oradaydı. Effy, kendisini kurtarmayacağını bilse de büyü taşını kavradı.

Peri Kralı o keskin sesiyle, "Dünya sana nazik davranmadı, Euphemia," diye devam etti. "Ama ben davranabilirim. Eğer itaat edersen, kendini tamamen bana teslim edersen, o kadar nazik olacağım ki, seni ağlatacağım. Sen gençken tek alabildiğim parmağındı. Şimdi geri kalanını alacağım."

Effy, "Hayır," dedi, Panikten kesik kesik nefes alıyordu. "Hayır. Seninle gitmek istemiyorum."

Peri Kralı başını eğdi ve bir an için kuşkuyla ona baktı. Neredeyse insan gibiydi. "Peki ama neden? Seni bu yavan, ölümlü dünyaya bağlayan nedir? Burada sadece kötü muamele gören başka bir güzel kızsın. Benimle çok daha büyük bir şey olabilirsin. Benimle bir kraliçe olabilirsin."

Bir yanı hayatı boyunca bu sözleri duymayı beklemişti; hem korkmuş, hem de bunları duymayı beklemişti. Effy titrekçe nefes verdi. Eksik parmağının hayali ağrısı hâlâ devam ediyordu.

İnancı, umudu ve korkusu onu hayatta tutmuştu. Effy sonunda Hiraeth'in büyüsünü, lanetini ve hediyesini anlamıştı. Hiraeth Köşkü, Ianto'nun inşa etmesini istediği o büyük şey, her zaman hayali bir gelecek, havada bir şato olarak kalacaktı. Büyü, bunun imkânsızlığıydı. Gerçek olmayan sizi asla hayal kırıklığına uğratamaz, size asla zarar veremez, ayaklarınızın altından kayıp gidemezdi.

Ama şimdi gerçek ve gerçekdışı birbirine karışmıştı ve artık hangisinin hangisi olduğunun bir önemi yoktu. Effy tüm gücüyle karşısında duran Peri Kralı'na bakıyordu ve o sadece içi boş bir taşı tutan bir kızdı.

"Eğer onu kurtarırsan istediğini yaparım," dedi. "Preston'ı kurtarırsan seninle gelirim. Ne istersen yaparım."

Peri Kralı ona haince bir sevgiyle baktı. "Ben ölümlü kızlarla çarpık anlaşmalar yapmam. Ölümlü kızlar çaresizce benimle pazarlık ederler. Sen zaten benim dünyama girdin, Euphemia. Yemi yuttun ve tuzağıma doğru ilerledin. Ne olursa olsun sana sahip olacağım, sevgili kızım. Benden bir daha kaçamayacaksın. Ama elimi tutup yüzünde güzel bir gülümsemeyle gelirsen beni çok daha mutlu edersin."

Acısız olabilirdi. Effy bunu biliyordu. Bu da bir tür ölümdü; boğulmaktan çok daha hızlı, bu harap olmuş evle denize yuvarlanmaktan çok daha kolay olacaktı.

Bir şekilde hep bu anı beklemişti; dünyadaki son çatlaktan kayıp gitmeyi. Ama şimdi onu tutabilecek bir halat, ayakta duran duvarlar ve güçlü bir temel vardı.

Effy'nin zihninde bir fikir filizlenmeye başladı.

Alçak ve tatlı bir ses tonuyla, temkinlice, "Sana nasıl gelmemi istersin?" diye sordu. "Diz çökmemi ister misin?"

Bu fikir Peri Kralı'nı şaşırtmış gibiydi, şaşırma yetisine sahipmiş gibi. O güzel gülümsemesini gösterdi.

"Evet," dedi. "Diz çöktüğünü görmek beni çok mutlu eder."

Effy çok yavaşça yere çömeldi. Kırık cam parçaları dizlerine battı ama acısını içine attı. Peri Kralı ona doğru sinsice ilerlerken Effy, ellerini yıkıntıların içinde gezdirerek küçük bir hançer büyüklüğünde uzun, geniş bir cam parçası buldu.

Peri Kralı, "Euphemia," dedi, sesi bir uyarı gibiydi.

"Sus," dedi Effy. "Adımı söyleme."

Ve sonra ayna yerine geçen kırık cam parçasını havaya kaldırdı. Ayna, Peri Kralı'nın yansımasını yakaladı ve kendisine gösterdi.

Uzun süre kendine baktı; güzel yüzünü, siyah saçlarını, kemikten tacını ilk kez gördü. Bu, o kadar uzun bir andı ki Effy'nin kolu aynanın ağırlığına zor dayandı.

Tam pes etmek üzereyken, tüyler ürperten bir dönüşüm daha gerçekleşti: Aynada Peri Kralı değişti. Güzel yüzü balmumu gibi

eridi, yanakları porselen kâseler gibi çöktü. Saçları gümüş grisine döndü, kırılganlaşıp döküldü.

Derisi sarkarak kemiklerine yapıştı, kırışıklıklarla doldu ve Peri Kralı saniyeler içinde çok ama çok yaşlı bir adama, zavallı bir ölümlüye dönüştü.

Peri Kralı pörsümüş ağzını açtı ama tek kelime bile edemedi. Gelişigüzel sahile vuran dalgaların altında kalan bir kumdan kale gibi ufalandı. Gözleri kafatası çukurlarına kaçtı. Kemikten tacı bile ufacık parçalara ayrıldı.

Ve sonunda, ondan geriye yalnızca bir tutam toz kaldı.

Effy güçlükle ayağa kalktı. Sendeleyerek Peri Kralı'nın kalıntılarına doğru yürüdü. Dizleri ağrıyordu, külotlu çorabında kan lekeleri vardı. Büyü taşını son kez gözüne yaklaştırdı.

Ama delikten bakınca her şey aynı göründü. Peri Kralı hâlâ rüzgârda savrulan küllerden ibaretti. Ve Hiraeth hâlâ yıkılıyordu. Effy taşı elinden attı ve düşerken çıkardığı sesi bile duymadı. Sadece nazikçe ve hiç ara vermeden ona yaşadığını hatırlatan kalp atışlarını ve soluklarını duyuyordu.

Effy elindeki cam parçasını da bıraktı ve kendi kanının bir kısmı da onunla akıp gitti. Sonra topallayarak yemek odasının parçalanmış eşiğinden geçti ve çürümüş bodrum katına geri döndü.

On Altı

Hiçbir insan kaçamaz ilk günahından,
O sessiz ve sinsi, kara çürükten.
Çürüme başka şeydir, tehlike başka, dedim gülerek.
Ama bilge adam bana kahkahayla karşılık verdi ve dedi ki:
Deniz hiçbir kılıcın öldüremeyeceği tek şeydir.

"DENİZCİNİN ÖLÜMÜ", EMRYS MYRDDIN, M.S. 200

Peri Kralı yok olmuştu ama ev hâlâ denize sürükleniyordu ve *hiç* zaman kalmamıştı. Preston çoktan boğulmuş olabilirdi. Sadece bunu düşünmek, cesedinin suda sürüklendiğini hayal etmek bile Effy'yi kahrediyordu.

Ama Effy bodrumun kapısını açtığında onu orada buldu: Yüzü cılız ışıkta solgun görünüyordu, gözlük camları iki el feneri gibi parlıyordu.

Effy o kadar rahatladı ki dizlerinin bağı çözülür gibi oldu. Preston omuzlarına kadar suya gömülmüştü, duvarlar hâlâ inliyordu ama Preston yaşıyordu. Effy siyah suyun içine girdi ve Preston'a ulaşana kadar yüzdü. Kollarını ona doladı, bir can simidine sarılır gibi tutundu. Su etraflarında girdaplar çizerek yükseliyor, açık kapıya doğru ilerliyordu.

"Effy," dedi soluk soluğa. "Ben senin..."

"Ben de senin için aynısını düşündüm." Ulaşabildiği her yerine dokundu; yanaklarına, uzun ve dar burnuna, alnına ve çenesine, dün gece öptüğü çene hattına, avucunun altında atan âdemelmasına. Başı zonkluyordu ama aldırmıyordu. *Yaşam belirtileri,* diye düşündü. İkisi de hâlâ kurtulabilirdi.

Sonunda elleri Preston'ın kollarında gezinerek onu duvara sabitleyen kelepçelere ulaştı. Effy zincirleri kavradı ve çekti. Preston da çekti, her ikisi de nefessiz kalana kadar zincirleri umutsuzca zorlandı. Kazık bir santim bile kımıldamamıştı.

Effy paniğe kapılmaya başladı. "Yerinden bile oynamıyor."

"Biliyorum." Preston'ın sesi titriyordu; nefesi Effy'nin yanağına değiyordu. "Bunca zamandır çekiştiriyorum ama burada kısılıp kaldım. Effy, buradan çıkmak zorundasın."

Effy alçak sesle, içinde hiçbir mizah barındırmayan titrek bir kahkaha attı. Gülmekten başka ne yapabilirdi ki? Bu çok saçmaydı.

"Saçmalama," dedi. "Seni burada bırakmayacağım. Zincirleri kıracak bir şey bulacağım..."

Bir başka korkunç gürültüyle sözü kesildi. Bu gök gürültüsü müydü, yoksa camların parçalanması, tahtaların çatlaması mıydı? Effy artık sesleri ayırt edemiyordu. Etraftaki yıkım öylesine büyüktü ki tüm sesler birbirine karışmıştı. Tavandan alçı ve toprak dökülüyordu. Su, Effy'nin çenesine kadar yükselmişti.

"Hiç zaman yok," dedi Preston sessizce. "Gitmen gerek."

"Hayır." Effy kollarını tekrar Preston'ın omuzlarına doladı ve tırnaklarını kendi avuçlarına batırdı. *"Hayır."*

"Eğer gitmezsen, ikimiz de burada öleceğiz; bunun ne yararı var? Hâlâ Saltney'ye gidebilirsin, cebimden arabanın anahtarını al ve..."

Effy o an, bu kadar *mantıklı* olmaya çalıştığı için Preston'dan nefret etti. Peri Kralı gerçekti; bu da demek oluyordu ki mantık eşiğini çoktan geçmişlerdi.

Hem üstelik, denizle pazarlık yapılmazdı.

"Bu haksızlık," dedi. "Gerçekten öylece bu merdivenlerden çıkıp, kapıyı ardımdan kapatıp *gidebileceğimi* mi sanıyorsun? Olan biten her şeyden sonra..."

Bir hıçkırık, sözlerinin geri kalanını yuttu. Effy fark etmeden boğazından yükselmişti ve ağzında acı bir tat hissedene kadar ağladığının farkında değildi. Gözyaşı, kan, deniz suyu, hepsinin tadı aynıydı. Tuzlu. Preston artık çenesine kadar suya batmıştı.

Preston, Effy'nin saçlarına fısıldayarak, "Keşke burada kalabilseydik," dedi. "Sonsuza kadar, imkânsızlıklara rağmen. Bazı şeylerin sonsuza kadar sürmedikleri için özel olduklarına dair o saçma sapan sözlerim için özür dilerim. Sanırım bunun sebebi kibirdi. Burada ölmek istemiyorum. Ben..."

Preston'ın sesi kesildi ve Effy bir kez daha perişan oldu. Preston'ın gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü ve Effy uzanıp onları silmeye çalıştı çünkü Preston elleri bağlıyken bunu nasıl yapabilirdi ki? Gözlüğünü kaldırdı ve önce burnunu, sonra da ağzını öptü. Preston onun dudaklarına karşı hıçkırdı, göğsünden boğuk bir feryat koptu. Su artık çenelerini aşmıştı, ağızlarının içine sızıyordu.

"Seni seviyorum." Effy alnını Preston'ın alnına dayadı.

"Seni seviyorum," dedi Preston sesi titreyerek. "Bu sevgi ikimizi de mahvettiği için çok üzgünüm."

Effy'nin içinden gülümsemek, hatta kahkaha atmak geldi ama ağzını açarsa içi suyla dolacaktı. Gözlerini kapatıp tekrar açtı. Preston ıslak gözlük camlarının ardından gözünü kırpmadan ona bakıyordu. Effy gördüğü son şeyin Preston olmasını istiyordu.

Yine de zihnine tanıdık kelimeler hücum etti: *Eğer bildiğim bir şey varsa, o da hayatta kalmak.* Peri Kralı'nın gözlerinin içine bakmış, onu sonunda alt etmişti. Her şeyin burada bitmesine izin veremezdi. Eğer tek bildiği şey buysa –hayatta kalmaksa– o zaman son nefesine kadar hayatta kalacaktı.

Effy uzandı ve Preston'ın zincirlerini yeniden öfkeyle çekmeye başladı. O kadar sert çekiyordu ki derisinin yırtıldığını hissedebiliyordu. Preston da zincirlere asıldı; su, burnunun köprüsüne kadar yükselmişti. Ama kazık yine de sağlam kaldı.

Ve sonra, mucizevi bir şekilde, başka bir çift el Effy'nin ellerini kavradı.

Herhalde rüya görüyorum, diye düşündü. Belki de çoktan ölmüştü. Belki de kaçışı sadece bir hayalden ibaretti. Belki de Ianto onu öldürmüş ya da Peri Kralı onu ele geçirmişti; hangisinin doğru olduğunun bir önemi yoktu. Effy yalnızca içgüdülerine kulak vere-

Ninova

rek çekmeye devam etti. Preston zincirlerine asıldı. Hayalet eller de çekiyordu. Sonunda, iki çift elin yetmediği yerde üçüncü bir çift el yeterli oldu ve Effy duvardaki kazığın yerinden oynadığını hissetti.

Preston zincirlerini sürükleyerek serbest kalır kalmaz Effy onu kavradı ve her ikisini de yüzeye çıkardı. Effy etrafın bulanıklığını gidermek için gözlerini kırpıştırdığında, yanlarında yüzen birini gördü; beyaz elbiseli ve beyaz saçlı bir kadın, dalgalara kapılmıştı. Yarı saydam bir denizanası gibi süzülüyordu. Teni soluktu ve yaşlılıktan kırışmıştı ama Effy'ninkine dokunan elleri genç bir kızınki kadar yumuşaktı.

Üçü birden sendeleyerek merdivenleri tırmanırlarken Effy sessizce güldü. Bir hayalet tarafından kurtarılmak ne kadar da uçuk bir fikirdi.

Gerçi, Peri Kralı gerçekse, Effy hayaletin varlığını nasıl sorgulayabilirdi ki?

Diğer her şey çok gerçekçiydi; Preston'm ona dolanan kolundan, avuç içlerine ve dizlerine değen ıslak taşların soğukluğuna kadar. Şimşek çaktı ve hayaletin yüzünü aydınlattı; bazı yerlerinde kırışıklıklar vardı ama o kadar tanıdıktı ki Effy, neredeyse varaklı bir aynaya bakıyormuş gibi hissetti.

Effy bu yüzü, çıplak bir gövdeye iliştirilmiş fotoğraflarda görmüştü. Onun öldüğünü, tarihten silinip gittiğini düşünmüştü ama işte şimdi, kız tam karşısında duruyordu.

Evin tamamı uğuldayan rüzgârla sarsılırken, Effy ani bir kavrayışla sarsıldı.

"O sensin," diye fısıldadı. "Angharad."

Hayalet olmayan kadm, bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi, yerdeki deliklerden ustalıkla kaçınarak onları hızlı adımlarla antreden geçirdi. Kadının ayakları çıplaktı ve Effy yerdeki tahta parçalarına ve cam kırıklarına rağmen ayaklarının nasıl kanamadığını merak etti.

Effy ve Preston el ele verip topallayarak onun peşinden yürüdüler. Eşiğe vardıklarında sırılsıklam olmuşlardı ve zar zor ne-

Ninova

fes alıyorlardı. Kapının açılması için üçünün birden yüklenmesi gerekti.

Rüzgâr derhal pençelerini üzerlerine geçirdi. Effy'nin siyah kurdelesini saçlarından söküp aldı. Preston'ın gözlüğünü de alıp gitmesine ramak kalmıştı. Rüzgâr, Angharad'ın beyaz elbisesinin nemden neredeyse şeffaflaşan kumaşını havalandırınca Effy, kadının çıplak bileklerini ve dizlerini, teninin altındaki belirgin mavi damarları gördü ve bunları bir uçurumun yüzeyindeki katmanlara benzetti. Ölümcül fırtınanın ortasında bile, sadece ona bakmak için bir an durdu.

Angharad'ın saçları yüzünün etrafına düştü. Effy yaşlanmanın simyanın tam tersi olduğunu fark etti. Şimdi gümüş olan şey bir zamanlar altındı.

Kadın güzel ve düzgün bir Kuzeyli aksanıyla, "Hadi," diye ısrar etti. "Sığınağa gitmeliyiz."

Preston'ın arabası hâlâ giriş yolundaydı ama Hiraeth'ten ayrılmak artık uzak bir hayaldi. Bu fırtınada araba kullanmak imkânsızdı, ön camdan dışarıyı görmek de öyle. Merdivenlerden inerlerken Effy, Preston'ın çenesindeki kasın sıkılıp gevşediğini gördü. Eli buz gibiydi.

Çığlık çığlığa esen rüzgâra ve durmaksızın üzerlerine yağan yağmura karşı sesini yükselterek, "Nereye gideceğiz ki?" diye sordu.

Effy cevabı biliyordu. "Konukevine," dedi. "Orası bizi korur."

Preston ona delirmiş gibi baktı.

"Dört duvar dayanacak," dedi Angharad. "Başka çaremiz yok."

En azından Preston bunun mantığını kavrayabiliyordu. Effy'nin elini daha sıkı kavradı.

Artık bir patika kalmamıştı, her yer balçığa bulanmıştı. Uçurumun kenarında sendeleyerek ilerlediler. Kolları savruluyor, Preston'ın diğer kolu ikisini birden bir ağacın gövdesine tutunarak durdurmaya çalışıyordu. Çamur, pantolonunun paçalarına kadar çıkmıştı. Üstlerinden dallar geçiyor, başıboş ve ölümcül oklar gibi savruluyordu.

Angharad'ın elbisesinin etekleri siyah olmuştu. "Yürümekten vazgeçme," dedi.

Effy bir düğmeye basılmış gibi hissetti. "Vazgeçmeyeceğim."

Çamurda, kökünden sökülmüş ağaçlardan oluşan çorak bir arazide yürüdüler; ağaçların gövdeleri yarılmış ve kökleri savaş meydanında yere serilmiş adamlar gibi havaya savrulmuştu. Konukevi artık görüş alanındaydı, dört taş duvarı fırtınadan etkilenmemiş gibi görünüyordu.

Sonunda kapıya ulaştıklarında Angharad ağırlığını demir parmaklıklı kapıya verdi ve kapıyı zorlayarak açtı. Effy ve Preston ayaklarını sürüyerek içeri girdiler ve Preston rüzgârın sesini bastırarak kapıyı arkalarından kapattı.

Effy masaya yaslanmış, umutsuzca nefes almaya çalışıyordu. Bacaklarını hissedemiyordu. Eline baktığında parmak uçlarının morardığını ve titrediğini gördü.

Yine de umurunda değildi. Beyaz elbiseli kadına baktı; kadın saçlarını sıkarak suyunu akıtıyordu. İnce bedeninden süzülen damlalar, zarifçe yerde birikiyordu.

Yapılacak onca şey varken Preston volta atmaya başlamıştı. Kapı ile masa arasında bir ileri bir geri yürüyor, Effy'ye tepeden tırnağa bakmak için duruyordu. İkinci dönüşünde Effy'nin parmaklarının morardığını fark edince iki elini birden avucunun içine alıp ağzına götürdü ve ısıtmak için nazikçe üfledi.

"Bir parmağını daha kaybetmene izin vermeyeceğim," dedi.

Preston'ın bileklerindeki yırtılmış deri ve Effy'nin başındaki yara dahil, ilgilenilmesi gereken başka pek çok ciddi yara vardı ama o an bunların hiçbiri önemli görünmüyordu. Effy hâlâ büyük ölçüde hissizdi.

"Eh," dedi Effy sonunda, biraz başı dönerek. "Bir şeyin çürümesi gerekiyorsa, çürür."

Söylediklerinin tuhaflığı Preston'ın kaşlarının çatılmasına neden oldu ama Angharad sanki kendisine seslenilmiş gibi başını kaldırdı.

Bu hareket Preston'a onun varlığını yeniden hatırlattı ve

Effy'nin parmaklarına üflemeyi bırakarak, "Teşekkür ederiz," dedi. "Teşekkür ederim."

Angharad başını bir kez sallayarak dudaklarını birbirine bastırdı.

"Gerçekten sensin." Preston duraksadı, ellerini ve Effy'ninkileri ağzından aşağı indirdi. "Evin hanımı. Myrddin'in..."

Preston sözünü yarıda kesti ve bir an için her şey sustu; rüzgârın tahtalara ve taşlara vuran sesi bile. Sanki konukevi beklenmedik bir şekilde bir kar tabakasıyla örtülmüştü.

Sonunda Angharad çenesini eğdi.

"Evet," dedi. "Ben Agharad Myrddin; Blackmar olarak doğdum. Kocam altı ay önce öldü. Sanıyorum ki oğlum da babasının eviyle birlikte öldü. Ama aslında, o da babası gibi aylar önce gitmişti."

Sesindeki keder dayanılmazdı. Effy, Peri Kralı'nın başına gelenleri düşündü; o artık sadece bir toz ve kül yığınından ibaretti. Ianto da onunla birlikte yok olmuştu, tıpkı parçalanmış bir kaptan akan şarap gibi, ele geçiren de ele geçirilen de o kırık cam parçasıyla mahvolmuştu.

Effy, Preston'ın avucunda tuttuğu uyuşmuş parmaklarını kıvırdı.

Effy umutsuzca, "Bunu yapmak istememiştim," dedi. "Onu öldürmek istemedim, sadece... Bilmiyordum. Her şey bitene kadar. Kendime inanmakta zorlandım."

Sözleri Preston'a anlamsız gelmiş olmalıydı. Ama Effy, Angharad'ın onu anlayacağını biliyordu. Yaşlı kadın kollarını göğsünde kavuşturdu ve şöyle yanıtladı: "Yapacak başka bir şey yoktu. Zaten söylediğim gibi, oğlum uzun zamandır ölüydü. Peri Kralı'nın taşıyıcısı olmak, kendini yavaş yavaş kaybetmektir; suyun taşları oyması gibi. Ianto elinden geldiğince direndi."

Preston gözlerini kırpıştırarak, "Affedersiniz," dedi. "Peri Kralı'nın gerçek olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Angharad ona yorgun bir bakış attı. "Kuzeyliler, bir şeyi kendi gözleriyle görene kadar asla anlamazlar. Seni suçlamıyorum; ben de bir zamanlar saf bir Kuzeyliydim, hikâyelerin sadece

hikâye olduğunu, Peri Kralı'nın kâğıt ile mürekkepten ve Güney hurafelerinden ibaret olduğunu sanırdım. Gerçek büyü daha kurnazdır; kendini daha iyi gizler. Peri Kralı sinsi ve ketumdur ama gerçektir. Yani, *gerçekti.*"

Effy sonunda birinin bunu yüksek sesle söylediğini duyunca, dizlerinin bağı çözülecek gibi oldu.

"Onu hayatım boyunca görüp durdum," dedi. "Küçüklüğümden beri. Kimse bana inanmadı."

Angharad gözlerini ayırmadan ona baktı. "Bana da kimse inanmamıştı. Peri Kralı konusunda değil. Kocamı ve sonra da oğlumu araç olarak kullanması konusunda da değil. Ve kesinlikle yazdığım kelimeler hakkında da değil. Kitabım hakkında."

"Biz size inanıyoruz," dedi Preston. "Biz, ee, mektuplarınızı okuduk."

"Hangilerini? Greenebough'nun hepsini yaktığını sanıyordum."

"Onları yatağınızın altında bulduk," dedi Effy. "Penrhos'a gidip babanızı ziyaret ettik. Mektuplar bir köşede unutulmuş ve toz toplamış gibiydi..."

Tüm bunları anlatmanın çok utanç verici olduğunu şimdi fark ediyordu. Yanakları kızardı. Angharad'ın kırışmış alnı daha da kırıştı.

"Hımm," dedi sonunda. "Görünüşe göre siz ikiniz Marlowe ve babam için biraz sorun yaratacaksınız."

"Ianto bunun için bizi öldürmeye çalıştı," dedi Preston. "Ya da o değildi, sanırım, eğer..."

Preston sözünü yine yarıda kesti, biraz umutsuz görünüyordu. Effy, Peri Kralı hakkındaki gerçeği kabullenemediği için onu suçlayamazdı. Şimdiye kadar tanıştığı tüm şüpheciler arasında en şüpheci olan Preston'dı.

"Oğlum," dedi Angharad, yüzü kederle dolarak. "Babasına fazlasıyla benziyor. Yani, *benziyordu*. Peri Kralı, erkeklerdeki zayıflığı ve arzuyu sezebilir. Bu, onun içeri sızmak için kullandığı bir yara, bir boşluk gibidir."

Effy, Ianto'nun son anlarını düşünmemeye çalıştı; onu öyle sertçe öpmüştü ki hâlâ çenesi zonkluyordu. Ama başka bir Ianto daha vardı; bazı anlarda kısa süreliğine sudan çıkan bir fok balığı gibi belirdiğini gördüğü bir Ianto. İlk tanıştıklarında ona karşı nazik davranmıştı, asla inşa edemeyeceği ev ve asla göremeyeceği gelecek hakkında umutluydu.

Ianto'nun en iyi yanları Effy'ye çok tanıdık geliyordu. Ianto da imkânsız şeylere inanmayı severdi. Peri Kralı'nın onu kullanmış olması onun suçu değildi.

"Özür dilerim," dedi Effy ama bu yine de yeterli değilmiş gibi geldi.

Angharad elini salladı ancak yeşil gözleri nemli ve aşırı parlak görünüyordu. Bir süre sonra, "Pekâlâ," dedi. "Herhalde bir sürü sorunuz vardır. Hadi oturalım."

Angharad konukevindeki az miktarda kuru odunla bir ateş yaktı ve hep birlikte ateşin karşısına, yere oturdular. Ölümün mavi gölgesi Effy'nin parmak uçlarını terk etmiş, yerini yumuşak ve pembe parmaklara bırakmıştı. Rüzgâr duvarları sarstıkça, yağmur camları damarlı ve bulanık bir hâle getirdikçe Effy, Preston'a sokuldu.

"Emrys Myrddin'le tanıştığımda on sekizimdeydim," diye başladı Angharad. "O zamanlar bir gün evleneceğimizi, birlikte bir oğlumuz olacağını, bütün bunların yaşanacağını hiç tahmin edemezdim. *Hele bu kadarını.*" Boş bir kahkaha attı. "İşte benim hayatım. O zamanlar Emrys sadece yakışıklı bir yabancıydı; babamın çalışanıydı ve bildiğim tek şey, sorular sorduğumda bana cevap verdiğiydi. Gözlerinin ardındaki Peri Kralı'nı göremiyordum."

Preston öne eğilerek ona yaklaştı. "O zamanlar Myrddin kaç yaşındaydı?"

"Otuz dört." Angharad ateşe baktı. "Gençken, her şeyi benim çağırdığıma inanırdım. Bunu istediğime inanıyordum."

Effy'nin midesi düğümlendi. "Gördüğümüz mektuplar... Babanız sizin ve Myrddin'in şeyinden memnun değilmiş..."

"Yasak aşkımızdan," dedi Angharad, berrak bir sesle. "O zamanlar buna öyle diyorduk. Yasadışı bir şeydi, tüm taraflar eşit derecede suçluydu. Myrddin bekârdı ama yine de genç bir kızla, en yakın arkadaşının kızıyla ilişkiye girmesi büyük bir skandaldı. Kimsenin inanmadığı bir başka şey de buydu: Her şeyin çok masumca başlamış olması. Genç bir kızdım ve babamın bana ayıracak zamanı yoktu. Bazı şiirlerime bakmasını isterdim ama beni başından savardı. Kızların zihninin hikâye anlatmaya uygun olmadığını, çok kaprisli ve tutarsız olduğumuzu söylerdi. Aynen böyle derdi ama bana sorarsanız, bu banal ve demode bir bakış açısı. Tam da bu yüzden, Colin Blackmar'ın kalıcı olan tek eseri, çocukların ilkokulda okuduğu sıkıcı bir şiirdir."

Onun kendi babasıyla alay ettiğini duymak öylesine şaşırtıcıydı ki Effy, uygunsuz ve fazla yüksek sesli bir kahkaha attı. "'Uyuyan Bir Kralın Düşleri' gerçekten korkunç, değil mi? Greenebough Yayınevi bunu neden satın aldı?"

"Eminim dokuz yaşındaki çocuklara mecaz ve teşbihi öğretebilecek ezberci şiir piyasasında bir boşluk görmüşlerdir. Yaşlı Marlowe çok kurnazdı. Oğlu için benzer övgülerin söylendiğini duymadım."

"Hiç sanmam," dedi Preston. "Kendisiyle babanızın partilerinden birinde tanıştık. Zamparanın tekiydi."

"Babam da öyleydi," dedi Angharad, hâlâ alevlere bakarak. "Sanırım artık çapkınlık yapamayacak kadar yaşlı ve annem de öldü, o yüzden bu *teknik olarak* çapkınlık sayılmaz sanırım. Ama çok aşağılık biri. Onunla tanışmak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Bunu söylerken başını kaldırdı ve doğrudan Effy'ye baktı; yeşil gözleri sert ve parlaktı. Effy bu bakışların etkisindeyken, kendini denizdeki ağa takılmış bir balık gibi hissetti. Angharad'ın gözleri o kadar berraktı ki ikiz aynalar gibiydi; gelgitin kumların üzerine serpiştirdiği bulanık yeşil deniz camına hiç benzemiyorlardı. Effy onun gözlerinde dalgalanan, minyatürleşmiş yansımasını gördü. Sarı saçları dağınıktı ve solgun yanakları sıcaktan al aldı.

Ninova

"Özür dileyecek kişi siz değilsiniz," dedi Effy, bakışlarını kendi yüzünden ayırarak. Onu görmeyeli çok uzun zaman olduğunu fark etti.

Angharad ona hafifçe gülümsedi. "Şey. Her neyse. Bu hikâyede üç adam var ve hiçbiri herhangi bir şey için üzgün olduğunu söylemedi. En ufak bir suçluluk duygusu bile ifade etmediler."

Preston, "Suçluluk duygusu mu?" diye tekrarladı. "Hangi sebeple?"

Ateş çıtırdadı. Gök gürültüsü kıyıya vuran dalgalar gibi kükrüyordu. Işığı Angharad'ın gözlerine vuruyordu.

"*Yasak aşkımız* yavaş yavaş başladı," dedi. "İlk başta en fazla dirseklerimiz sürtünürdü. Veya dizlerimiz birbirine değerdi. Sonra bir öpücük geldi; ardından bir özür ve pişmanlık. Ardından bir tane daha ve tövbeler. Sonra bir diğeri, baş döndürücü, gizli saklı ve hiç pişmanlık içermeyen. Emrys, yalnızca babamın gazabından korkuyordu, başka hiçbir şeyden değil."

Effy hayali bir elin kafatasına dokunduğunu ve parmaklarını saçlarında gezdirdiğini hissetti. Sınıf arkadaşlarının fısıltıları zihninin gerisinde uğuldadı; üniversitedeki listede adının üzeri çizilmiş ve yerine *fahişe* yazılmıştı. "Buna gerçekten *aşk* diyebilir miyiz; yani adamın yaşı sizinkinin iki katıymış ve siz sadece..."

"Bir genç kızdım, öyle mi?" dedi Angharad kaşını kaldırarak.

"Evet." Bu Kelime, Effy'nin ağzına ağır gelmişti.

"On sekizimdeydim," dedi Angharad tekrar. "Bu da bazı insanların gözünde bir kadın olduğum anlamına geliyor. Beni suçlamak istediklerinde bir kadındım; beni kullanmak istediklerinde genç bir kız. Herkes bunu istediğimi düşündü. Ben de kendimi buna inandırdım. Emrys bana karşı her zaman nazikti. En azından Peri Kralı onu tamamen ele geçirmeden önce. Sanırım biraz da gençliğin verdiği isyankârlık vardı. Babamdan nefret ediyordum ve ona zarar vermek istedim."

Effy ilk başta, Üstat Corbenic'in tüylerle kaplı kaba eliyle kafatasını kavradığını hayal etmişti. Şimdi, öğürmek istemesine neden olan bir mide bulantısıyla, bunun Myrddin'in eli olduğu-

nu, başının arkasını kavradığını ve onu kurtulmaya çalışmasını beklediği bir balık gibi tuttuğunu hayal etti.

"Emrys şiirlerimi okurdu," diye devam etti Angharad. "Neyin iyi, neyin işe yaramaz olduğunu söylerdi. Daha fazla yazmam için beni teşvik ederdi; yeteneğim olduğunu söylerdi. Ben de eserlerimi yayımlatmak istiyordum." Kuru, tatsız bir kahkaha attı. "Sanırım bir bakıma hayalim gerçekleşti."

Effy'nin midesi kederden düğüm düğüm oldu. Preston yumuşak bir sesle, "Bu... Sizin kitabınız Lirya tarihinin en ünlü kitabı," dedi. "Yine de bu gerçek bir teselli sayılmaz. Üzgünüm."

Angharad başını iki yana salladı. "Uzunca bir süre, bunun benim kitabım olduğunu düşünmeyi bile bıraktım. Tüm dünya sizi aksine ikna etmeye çalışıyormuş gibi hissettiğinizde bir şeye inanmak çok zor."

Effy, *biliyorum,* diye düşündü. Ve sonra da yüksek sesle, "Biliyorum," diye tekrarladı.

Angharad usulca gülümseyerek, "Babam benden umudunu kesmişti," dedi. "Tüm kız kardeşlerim okumaktan nefret ederlerdi. Arp çalarlardı, turtalar pişirirlerdi, bankalarda çalışan kocalar bulmak için can atarlardı. Ben eski hikâyelerde Peri Kralı'nın dikkatini çeken türden bir kızdım."

Angharad bunu söylerken Effy titrek bir nefes aldı. Peri Kralı'nın toza dönüştüğünü görmüş olsa da korkusu henüz geçmemişti. Vücudu korkmanın nasıl bir his olduğunu o kadar iyi hatırlıyordu ki ona yeni bir şey öğretmek çok uzun bir zaman alacaktı.

"Bunu bana Emrys söylemişti," dedi Angharad. Gülümsemesi şimdi neredeyse içtendi. "O zamanlar bunun beni almaya geleceği anlamına geldiğini anlayamamıştım. Ben Kuzeyli bir kızdım. Peri Kralı bir efsaneydi; dediğim gibi, Güney'in batıl inancıydı. Ama o sözler, tohumları ekti.

"Laleston'daki kütüphaneye gittim ve Peri Kralı efsanesi hakkında bulabildiğim tüm kitapları okudum. Ama hikâyelerin hep onu uzak tutmanın yolları üzerine olduğunu fark ettim; kapının

üzerine at nalı asmak ya da üvez ağacı meyvelerinden oluşan bir kolye takmak gibi. Hikâyeler, Peri Kralı'nın kaçırdığı kızlar ve onları nasıl öldürdüğü hakkındaydı. Ben ise düşündüm; ya Peri Kralı'nı kapısına *davet eden* bir kız olsaydı? Peri Kralı onu almaya geldiğinde ağlamayan, ona âşık olan bir kız."

Effy, "Yani bu *gerçekten* de bir aşk hikâyesiydi," dedi. Preston ona sert bir bakış attı.

Angharad, "İlk başta öyleydi," dedi. "Biliyor musunuz, kitabın başından beri tek bir kelimesini bile değiştirmedim. Hiçbir *ipucu* olmasını istemedim. Yazarken, kitabın bir aşk romanı olacağını düşündüğüm zaman hissettiğim duyguyu korumak istedim. Okurların da gerçekten bir aşk romanı okuduklarına inanmalarını istedim."

Effy ağzını açtı ama Preston daha hızlı davrandı. "Demek ki ikimiz de haklıymışız," dedi. "Bir bakıma. Bu hem bir *aşk* romanı hem de değil."

Angharad başını eğdi. "Ana karakter bunu bilmiyor; o zaman ben de bilmiyordum. İlk bölümü, Emrys ile onun dairesinde geçirdiğim o geceyi yaşamadan önce yazmıştım. O gece..."

Angharad anlatısını ilk kez bu kadar ani bir şekilde kesmişti ve o beklenmedik sessizlik, yüksekten düşen bir kayanın sertliği ve ağırlığı gibi yoğundu. Uzun ve dayanılmaz bir sessizlikti; beklerken Effy'nin kalbi sıkıştı.

Yağmur çatıya vuruyordu. Sonunda Angharad yeniden ağzını açtı.

Alçak sesle, "Küçük bir el aynam vardı," dedi. "İlk kez seviştikten sonra yatakta birlikte uzandık ve Emrys uykuya daldı. Ama damarlarımda bir ateş, parmaklarımda ve ayak parmaklarımda bir uğultu hissediyordum ve uyuyamıyordum. Bu yüzden oturdum ve aynanın karşısında saçlarımı taradım; başka ne yapabilirdim ki? Kendimi bir hayalet kadar bedensiz hissettim. Artık kendi bedenime güvenemiyordum. Yatakta onun yanındaydım ve ayna Emrys'in uyuyan hâlini yakaladığında, onun yerine arkamda Peri Kralı'nı gördüm."

Effy'nin nefesi kesildi. Olayı yıllar sonra anlatırken bile Angharad'ın korkusu o kadar elle tutulur ve o kadar tanıdıktı ki kendi midesi de onunla birlikte buruluyordu. Preston elini daha fazla sıktı.

"Elbette gördüğüme inanmadım," dedi. "Kendi gözlerimin bana yalan söylediğini düşündüm. Bir kadının aklma güvenilemeyeceğini ne zamandır duyuyordum. Sadece aynayı elimden düşürdüm ve cam kırılarak yere saçıldı. Kütüphanede okuduğum kitapları hatırladım; Peri Kralı'nın kendi yansımasını görünce yok olduğunu. Ama Emrys uyuyordu ve gerçeği sadece ben görmüştüm.

"Gördüğüm şey, haftalarca tüm benliğimi meşgul etti. Kitabın geri kalanı, daha önce hiçbir hikâyenin ya da şiirin akmadığı kadar coşkun bir şekilde içimden taştı. Kitabı on dört günden kısa sürede bitirdim. Kendi korkularım ve umutlarımdan oluşan bir kitaptı; korkunç şeyler gören ama sonunda onları yenen bir kız hakkında."

Preston, "Peki Myrddin kitabı nasıl ele geçirdi?" diye sordu. "Kitap nasıl tamamen... onun oldu?"

Angharad kederli bir şekilde gülümsedi. "Zihnimde yarattığım dünyaya kendimi o kadar kaptırmıştım ki bir süreliğine gerçek dünyanın varlığını unutmuştum. Sanırım bu yüzden yakalanacak kadar dikkatsizdim. Babam, Emrys'in bana yazdığı mektuplardan birini buldu. Elbette çok kızdı. *Benim* iyiliğimi düşündüğünden değil; bu, onun gücünü azalttığı için. Birinin izniniz olmadan arazinize ekim yapması ya da eskiden size ait olan bir yerin etrafına çit çekmesi gibi."

Bu sözler uçurumdan aşağı akan bir su misali Effy'nin kulaklarında uğuldadı. Effy, bu sesi bastırmak için kulaklarını kapatmak istedi ama yapmadı. Yapamadı. Onu gerçek kılan şey, bütün o acılardı. Aralarında uzanan on yıllara yayılan bu acılar, yarım yüzyıl arayla iki farklı kıyıdaki iki farklı kızı birbirine bağlamıştı.

"İlişkimizin açığa çıktığı dönemde, kitabım da açığa çıktı. Emrys yeni tamamlanmış elyazmasını, onu ziyaret ettiğimde

kullandığım masanın çekmecesinde buldu. Kitabı Emrys'in mi, yoksa Peri Kralı'nın mı okuduğunu hâlâ bilmiyorum. Her iki durumda da kitabın ona para ve şöhret getirebileceğini fark etti. Hatta sonsuzluk."

"Uyuyanlar Müzesi'nde bir yer," dedi Effy.

Angharad başıyla onayladı. "Sonra, kendimi babamın oturma odasında buldum; babam, Emrys ve Marlowe koltuklarında oturmuş, yüzlerinde ciddi bir ifadeyle etrafımı sarmışlardı. Kaşları çatıktı, geleceğimin mimarisini çiziyorlardı."

Mimari. Bu kelime Effy'ye bir diken gibi battı. O ve Angharad aynı tuzağa düşmüştü; susturulmuş, etraflarına örülen duvarlarla sessizliğe mahkûm edilmişlerdi. "Peki size ne dediler?"

"Tabii ki çok kötü bir şey yaptığımı söylediler." Angharad hafifçe gülümsedi. "Babamı kandırmıştım, onun eski çalışanını ve arkadaşını baştan çıkarmıştım. Böyle bir şeyi ne tür ahlaksız, sapkın bir kız yapardı ki? Böyle bir kızın elbette kendi hayatına yön verebileceğine güvenilemezdi. Hele benim yazdığım gibi bir kitabı yazabileceğine kimse inanmazdı."

Effy, Preston'ın soluklarının hızlandığını duydu ama Preston tek kelime bile etmedi.

"Böylece her şey koltuklarında oturan bu üç asık suratlı adam tarafından kararlaştırıldı," dedi Angharad. "Emrys beni alabilirdi. Greenebough elyazmasını alacaktı. Emrys övgüyü toplarken babam da bunun karşılığında tüm telif gelirlerini alacaktı. Marlowe'a 'Bunu bir çeyiz olarak düşün,' demişti."

Effy şimdi Penrhos'un göz alıcı zenginliğinin ve Blackmar'ın onu *Angharad* hakkında sorguladıklarında sergilediği bariz rahatsızlığın sebebini anlıyordu. "Yani Emrys kitaptan hiçbir şey kazanmadı mı?"

"Tek bir kuruş bile kazanmadı. Emrys, babam ve Marlowe sinsice hesaplar yaparak hem kitabımın hem de hayatımın bedelini tespit ettiler. Peki karşılığında ben ne aldım? Babamın evinden kovulmadım; ahlaksız bir kadın olduğum, Blackmar adını lekelediğim için mirastan mahrum edilmedim."

"İnanılmaz." Preston oflayıp pufladı ve başını salladı. Sonra hatasını fark ederek aceleyle ekledi: "Size inanmadığımı söylemek istemedim. Sadece, bu çok büyük bir haksızlık."

Angharad tek kaşını kaldırdı ve ateşe doğru döndü. Ateşin ışığı yüzünün tüm çatlaklarında, kaz ayaklarında ve gülümseme çizgilerinde, geçen zamanın izlerinde toplanıyordu. Artık kurumuş olan saçları hafifçe omuzlarına dökülüyordu. Altın rengi birkaç tel dışında hepsi gümüş grisiydi.

"Anlatıcıya hiç isim vermedim," dedi. "Kitap birinci tekil kişinin ağzından yazıldı ve bildiğiniz gibi hiç adı geçmiyor. Peri Kralı ona yalnızca şöyle sesleniyor..."

Effy, *"Benim tatlı sevgilim,"* diye alıntıladı. Myrddin de mektuplarında Angharad'a böyle hitap etmişti. Bu kelimeler çok ağır geldi.

"Yani ana karakterin adı kasten mi atlandı?" Preston hevesle öne doğru eğildi. "Ben her zaman bunun Angharad'ın deneyiminin evrenselliğini, onun hikâyesinin binlerce başka kızın hikâyesini yansıttığı ve... Özür dilerim. Kaba olmak istemem. O kadar çok sorum var ki."

"Biliyorum." Angharad dizlerini göğsüne çekti. Beyaz elbisesinin içinde gerçekten de küçük bir kız gibi görünüyordu. "Hepsini cevaplayacağım. Sırayla. Ama hatırlanacak çok fazla şey var. Anıların ağırlığı da ayrı bir mesele. Onlar seni dibe çekerken yüzmeye çok alışıyorsun. Serbest kaldıklarında ise, bedeninle ne yapacağını bilemiyorsun. Hafifliğine anlam veremiyorsun."

Effy'nin zihninde bir anı canlandı. "Myrddin, mektuplarında," dedi. "Blackmar'ın Angharad'ı evine getirdiğinden bahsediyor. Biz elyazmasından bahsettiğini düşündük. Ama aslında sizi kastetmiş olmalı."

Angharad başıyla onayladı. "Babam beni alınıp satılan bir at gibi Emrys'e teslim etti. Birkaç hafta içinde evlendik. Kitap bundan kısa bir süre sonra çıktı. Başlığa Marlowe karar verdi."

Preston, "Myrddin'in Angharad'dan 'o' diye bahsetmesini sadece ukalalık sanmıştım," dedi ve yüzü kızardı. "Başlangıçta

bunu Blackmar'ın yazdığını düşünmüştüm. Ortaya çıkarmaya çalıştığımız komplonun *bu* olduğunu sanıyordum."

"Mektuplar." Effy sanki uykusundan yeni uyandırılmış gibi gözlerini kırpıştırdı. "Preston, hatırladın mı? Myrddin'den geldiği iddia edilen tuhaf mektuplar vardı, sadece adı yanlış yazılmıştı. İlk başta bunların sahte olabileceğini düşünmenize neden olan da buydu."

"Ah," dedi Angharad. "Kitap yayımlandıktan on yıl kadar sonra, bazı meraklı gazeteciler işin aslını kurcalamaya başladılar. Emrys bir paranoya kriziyle bütün mektuplarını yaktı ve günlüğünden sayfalar kopardı. Marlowe ise daha da paranoyaktı; o yüzden, bir gün gerekirse Emrys'in yazarı olduğunu kanıtlayacak bazı mektuplar tasarladı. Tabii ki o gün hiç gelmedi. Kimse daha derine bakmak istemedi. Ta ki..."

"Ben gelene kadar." Preston yutkunurken çenesinde bir kas seğirdi. "Ve gelmem çok uzun sürdü. Üzgünüm. Şimdi her şey çok açık geliyor; önceden bilmem gerekiyormuş gibi."

"Şey, sonunda cevaba ulaştınız," dedi Angharad. "Dünya size karşı olsa bile; Marlowe, babam ve babasına fazlasıyla benzeyen oğlum. Şimdi bir çocuk kadar masum konuşuyor olmalıyım. Ama hayatım boyunca o üçü benim tüm dünyam oldu."

Effy sesi titreyerek, "Peki ya Peri Kralı?" diye sordu.

"Peri Kralı hepsiydi," dedi Angharad. "İçinde arzu barındıran her erkekte, onun sızabileceği aynı yara vardır. Emrys'in üzerindeki etkisi, ancak Aşağı Yüzlük'e –Hiraeth'e– geri döndüğümüzde sarsılmaz hâle geldi. Burada gücünün doruğundaydı. Yine de yıllarca düşündüm durdum; kapıdan içeri giren adam kusurlu da olsa kocam mıydı, yoksa iliklerine kadar zalim olan Peri Kralı mı? O tamamen Peri Kralı'na teslim olduğunda işim neredeyse kolaylaştı. Ne kadar acımasız olacağını biliyordum ve benim de elimde kendime göre küçük, ölümlü numaralarım vardı."

"Üvez ağacı, üvez meyveleri, kapının üzerindeki at nalı," dedi Effy, birdenbire farkına vararak. "Bütün bunlar Peri Kralı'nı uzak tutmak için değildi. Onu burada kapana kıstırmak içindi."

İşte bu yüzden Ianto bara gittikleri o gün, Peri Kralı onu tamamen ele geçiremeden önce Effy'yi alelacele Hiraeth'e, Angharad'ın eve koyduğu prangalara geri götürmek istemişti. Effy başka bir keder dalgası hissetti. Ianto gerçekten de Peri Kralı'yla elinden geldiğince savaşmıştı.

Ianto'nun, *Onu geri getirmek zorundaydım,* dediğini hatırladı. *İstediğin bu değil miydi?*

Demek ki Ianto bir hayaletle konuşmuyordu. Peri Kralı'yla konuşuyordu; kafasının içinde bulunan, başka kimsenin göremediği ve duyamadığı o sesle konuşuyordu. Ve Effy'den söz ediyordu: Peri Kralı, Ianto'nun onu elinden kaçırmasma göz yumamazdı.

"Emrys –ya da Peri Kralı– bütün aynaları kırdı," dedi Angharad. "Ve tabii ki yeni aynalar almamı yasakladı. Onun gücü beni burada tutmaya yetiyordu; benim ölümlü numaralarım ise *onu* burada tutmaya yetiyordu. Kocam öldüğü zaman, sonunda ondan kurtulabileceğimi düşündüm. Ama Peri Kralı yeni bir taşıyıcı buldu. Oğlumu."

Angharad'ın sesi tıpkı bir gelgit havuzunu dolduran taşkın bir deniz gibi, yine kederle doldu.

"Çok üzgünüm," dedi Preston tekrar. "Bunun için... ve katlanmak zorunda kaldığınız her şey için.

Angharad'ın gülümsemesi hüzünlü ve nazikti. "Ben de üzgünüm. Oğlumun yaptıkları için, Peri Kralı'nın yaptıkları için, yapmalarını engelleyemediğim şeyler için. Biliyorsunuz, Ianto onunla savaştı. Arada sırada Peri Kralı'nın bağlarını evden çıkabilecek kadar uzun süre gevşetebilirdi ama sonunda, Peri Kralı her zaman kontrolü tekrar ele geçirmeye başlardı ve Ianto aceleyle geri dönmek zorunda kalırdı. Onu tekrar buradaki küçük ağımda, üvez ağaçlarıyla dolu bahçemde hapsetmek için."

Ianto savaşı kaybederken bile aceleyle kayalıklardan yukarı çıkmıştı. Effy, Peri Kralı'nı arabada, yanında görmüştü. Bu hayal gücünün bir ürünü, bir halüsinasyon değildi. Pembe haplar onu durduramazdı ve sonuçta Ianto da durduramamıştı.

"Onunla savaştığını görebiliyordum," dedi Effy. "Ianto bütünüyle bir canavar değildi."

Angharad önüne baktı. "İtiraf etmeliyim ki bir aynaya ulaşabileceğim zamanlar oldu. Yine de, Peri Kralı'nın onun üzerindeki hâkimiyetinin her geçen gün daha da arttığını görmeme rağmen, bunu kendi oğluma karşı kullanamayacağımı biliyordum. Seni buraya gerçeği ortaya çıkarman umuduyla davet ettim, Preston. Ama sen..." Effy'ye doğru döndü, bakışları donuktu. "Peri Kralı bir gelin istiyordu ve seni ondan nasıl koruyacağımı bilemedim."

Effy, "Konukevi," dedi. Fırtınanın duvarları dövdüğü ve közlerin ışıkları azalarak yandığı şu anda, bu neredeyse aptalca bir düşünceymiş gibi geliyordu. "Beni gerçekten korudunuz. Ianto'ya burada kalmamı emrettiniz."

Angharad utanmış gibi görünüyordu. "Bunu bir hakaret olarak algılayabileceğini düşündüm. Seni güvende tutmak için yeterli olacağından emin değildim ama yine de bir önlemdi."

Effy'nin ilk başta düşündüğü gibi onu koruyan Myrddin değildi; kapıya demiri o koymamıştı. Onu bunca zamandır koruyan Angharad'dı; her şeyi Angharad yapmıştı.

Effy gözlerinin yaşardığını hissetti. Tıpkı Angharad'ın söylediği gibi, üzerinden büyük bir yük kalktığını hissediyordu ve uzuvlarının hafifliği alışılmadık bir şeydi. Suyun kaldırma kuvveti gibi. "Teşekkür ederim," dedi.

"Bana teşekkür etmene gerek yok." Angharad, Effy'ye döndü, iki çift yeşil göz buluştu. "Öğrenmek için onlarca yılım vardı."

"Sadece o da değil," dedi Effy. "Kitabınızı kaç kere okuduğumu tahmin bile edemezsiniz; yüz kere, belki daha bile fazla. Hiç arkadaşım yokken, o kitap benim arkadaşımdı. Tüm dünya bana deli olduğumu söylerken aklı başında olduğumu söyleyen tek şeydi. Beni sayamayacağım kadar çok şekilde kurtardı. Çünkü ne kadar korkarsam korkayım, gerçekten yalnız olmadığımı biliyordum."

Şimdi Angharad'ın gözleri de parlıyordu. "Tek istediğim buydu, biliyor musun?" dedi. "Gençken, senin yaşındayken. Sadece bir kızın, tek bir kızın kitabımı okumasını ve anlaşıldı-

ğını hissetmesini istedim; karşılığında ben de anlaşılacaktım. O kitabı yazmak bir deniz fenerinin ışığını yakmak gibiydi sanırım. Ufukta herhangi bir gemi var mı? Bana sinyal gönderecekler mi? Bunu öğrenme şansım hiç olmadı. Kocamın adı her yerdeydi ve görebildiğim tek gemi onunkiydi."

"Ben gördüm," diye fısıldadı Effy. "Görüyorum. Ve beni kurtardı."

"Şey," dedi Angharad. "Sen de beni kurtardın. Peri Kralı gitti. Artık ne olursa olsun, özgürüm."

Gözyaşları Effy'nin yanaklarından aşağı süzülüyordu ve ne kadar çabalasa da onları durduramıyordu. Göğsündeki sıcaklık kanma, el ve ayak parmaklarına kadar yayıldı. Eksik yüzükparmağı artık ağrımıyordu. O hayalet de sürgün edilmişti.

"Çok üzgünüm," dedi Preston sessizce. "Ama zamanında yetişemedik; Myrddin'in günlüğünü, mektupları, fotoğrafları alamadık." Yanakları kızardı. "İkimiz gerçeği biliyoruz ama geri kalanı evle birlikte kayboldu."

"Emrys'in günlüğünü mü buldunuz?" Angharad'ın sesi hayretle yükseldi. "Orada gizli bir oda olduğunu oğlum bile bilmiyordu. Peri Kralı biliyor olabilir ama istese bile içeri giremesin diye gardırobun arkasına demir koymuştum. Orayı nasıl buldunuz?"

Preston büyük bir hayranlık ve sevgiyle Effy'ye baktı. "Bu kız, Effy, çok akıllı biri," dedi.

Angharad, "Effy," diye tekrarladı. Effy'nin adını ilk kez telaffuz ediyordu. "Benim için yaptığın her şeye ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. İkinize de. Sanırım bu evden kurtulmuş olmak yeterli. Ve gerçeği bilen iki kişiye sahip olmak da."

Effy gözlerini sildi, kendini perişan hissediyordu. Kızgındı. Bu alışılmadık, beklenmedik bir duyguydu. Hafifleyen uzuvları bir amaçla doluymuş gibi aniden güçlendi.

Bu yeterli değildi. Önce bir kız, sonra bir kadın ve sonra da bir hayalet olarak, o yıkık dökük evde tek başına, sürekli Peri Kralı'nın eziyetine uğrayarak, bilinmezlik ve baskı içinde geçirilen bir hayatı haklı çıkarmak için yeterli değildi. Bu adil değil-

di ve Effy buna katlanamazdı. Sadece kendi sesi çıksa ve boğazı aşınsa bile gerçeği tüm dünyaya haykıracaktı. Daha fazla sessiz kalmaya dayanamazdı.

Ve Caer-Isel'e sadece bir sınıf arkadaşı ona her kıs kıs güldüğünde, koridorda Üstat Corbenic'i her gördüğünde bakışlarını yere indirmek için dönmeyecekti.

O yeşil koltuğa geri dönmeyecekti.

Effy'nin bakışları odanın içinde dolaşırken, şimdiye kadar unuttuğu bir şeye takıldı.

O kadar ani bir hareketle ayağa fırladı ki Preston korktu ve irkildi; Angharad ise şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Kalbi hızla çarpan Effy masadaki ağır kutuyu kaptı ve devasa asma kilidi savurarak yanlarına getirdi.

"Elimizde bu var," dedi. Az önce hızla ayağa kalktığı için biraz nefes nefese kalmıştı. "Elbette kutuyu açamadık ama..."

Angharad gözlerini açarak, gördüğüne inanmakta güçlük çekerek Effy'ye baktı. "Nasıl?" diyebildi. "Bunun kaybolduğunu, sulara gömüldüğünü sanıyordum... O aptalca cümlenin. Bunu Emrys yazdı sayılır. Bütün şiirlerini aşağı yukarı kendisi yazardı; en azından kendisi olduğu zamanlarda. Bir tartışmamızdan sonraydı; kocam hâlâ bazen benim kocamken. Peri Kralı bedenini geri almadan önce taşınmamızı istiyordum ama Emrys de en az sahibi kadar kandırılmıştı; o, sahip olma döngüleriyle delirmişti. Yıkılmaya ne kadar yakın olursa olsun, Hiraeth'te yaşamanın *önemli* bir yanı olduğunu söyledi. Ben de ona, 'Eski olan her şey çürümek zorundadır,' diye çıkıştım. 'Zamanla savaşamazsın,' demiş olmalıyım. Emrys de, 'Benim endişelendiğim şey zaman değil, tatlı sevgilim,' diye karşılık verdi. Tek düşman deniz.' Bunu kurtarmayı nasıl başardınız?"

Effy ve Preston birbirlerine baktılar. Sonunda Preston, "Effy, aynı zamanda cesur," dedi. "Cesur ve akıllı, Effy Sayre."

"Bunu görebiliyorum," dedi Angharad. Ellerini çok yavaşça boynuna götürdü. Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru itti ve parmaklarını elbisesinin yakasının altına soktu. Az sonra ince bir zincir ve ucunda bir anahtar çıkardı.

Anahtar nihayet kınına dönen bir kılıç gibi kilide girdi. Effy, içeride deri ciltli küçük bir kitap ve iple bağlanmış, sararmış mektuplar gördü. Angharad'ın zarif elyazısını, her sayfada Angharad ile Myrddin'in isimlerinin karşılıklı durduğunu fark etti: Myrddin'in ismi tepede, Angharad'ın ismi alttaydı; başlatan hep Myrddin'di, bitiren hep Angharad'dı.

Ama Effy, kutunun üst kısmına bir ayna yerleştirilmiş olduğunu da fark etti ve o aynada kendi dudaklarının aralandığını, kirpiklerinin titrediğini, altın sarısı saçlarının ateşin ışığında kıvrıldığını izledi. Yüzünü, Angharad'ınki ile yan yana gördü; eski mektupların hemen üzerinde, geçmiş, şimdi ve gelecek iç içe geçmişti. Tıpkı tutulan bir nefes kadar gergin ve heyecan dolu bir andı.

Effy elini kaldırdı ve hareketlerini aynada izleyerek kendi yüzüne dokundu. Parmakları burnunun köprüsünden yanaklarının hatlarına, oradan da usulca çene hattına doğru kaydı. Uyuşukluk dağılmış, yerini teninden yayılan bir sıcaklığa bırakmıştı.

Kasları, tüy kadar hafif bir dokunuşla titreyip seğiriyordu. Yaşam belirtileri her yerdeydi.

On Yedi

Ölümle damgalanmış bir kızdan ne tür bir bilgelik beklersiniz? Sadece şunu söyleyebilirim: Sonunda suyun içimde olduğunu öğrendim. O, içimden çıkarılamayan bir hayaletti. Ama davetsiz olsa bile bir misafirle ilgilenilmelidir. Onun için bir yatak hazırlarsınız. En iyi şarabınızdan ikram edersiniz. Sizi hor gören, sizi korkutan şeyleri sevmeyi öğrenebilirseniz, gençken yaptığınız gibi yine kıyıda dans edebilir ve dalgalarla oynayabilirsiniz. Okyanus dost ya da düşman olmadan önce, sadece *kendisidir*. Ve sen de öylesin.

ANGHARAD MYRDDIN (KIZLIK SOYADI BLACKMAR)
ANGHARAD'DAN, M.S. 191

Effy ve Preston'ın mektupları derleyip dizinlemeleri, Angharad'ın günlüğünün sayfalarını Laleston'daki hırıltılı teksir makinesiyle kopyalamaları ve Preston'ın Laleston'ın baş kütüphanecisinin kullanmalarına gönülsüzce izin verdiği eski daktiloda yazması elbette biraz zaman aldı. Laleston'da iki hafta geçirmişlerdi ve bir aydan uzun süredir Caer-Isel'den uzaktalardı.

Preston, ağzında bir sigarayla çalışıyordu, duman otel odalarının penceresinden kıvrılarak dışarı süzülüyordu. Ara sıra ayağa kalkıp volta atmaya başlıyor, zaten dağınık olan saçlarını iyice karıştırıyor, *her şeyi bilen anlatıcı* ve *melodram*, diye mırıldanıyordu. Effy tüm bu teorileri ancak bir yere kadar anlıyordu, yine de elinden geldiğince fikirlerini paylaşıyordu.

Effy de tıpkı Preston gibi, *Angharad*'ı neredeyse sözcüklerin

Ninova

ötesindeki bir düzeyde anladığını hissediyordu: Bu anlayış, akciğerlerinin havayı çekişi ve kalbinin atışı kadar ilkel ve bilinçdışıydı.

Effy elinde bir kahve kupasıyla otel yatağının kenarına ilişerek, "Biraz ara vermeye ne dersin" diye önerdi. "Bir süre ben yazabilirim."

"Bunu yapman gerekmiyor." Preston ona en başında, tüm bu satırları okumanın, kendi yaşamının aynadaki yansıması olan bir hayatı, bu denli duygusuz ve katı bir dille anlatmanın onun için zor olabileceğini söylemişti.

Effy, "Yapmak istiyorum," dedi. Kahvesini Preston'a uzattı. "Artık bitmesini istiyorum. Her şeyin tamamlanmasını."

Demek istediği, her şeyin derli toplu bir şekilde bir araya gelmesiydi. Sorulara, şüphelere yer bırakmadan. İnandıklarının gerçek olmadığı konusunda azarlanmadan.

Preston kaşlarını çattı. "Bence akademik çalışmalar asla tamamlanmaz," dedi. "Hatta bu daha başlangıç sayılır. Akademisyenler de magazin gazetecileri de hem bizi hem de Angharad'ı takibe alacaklar. Tezimize karşı çıkan yüzlerce makale, hatta kitaplar yazılacak. Uyuyanlar Müzesi'ni saymıyorum bile... Tüm bunlara hazır mısın?"

Bu sözler Effy'yi mutlu etmedi. Ama Preston'ın haklı olduğunu biliyordu.

Preston'ın kalktığı yere otururken, "Evet," dedi. "Hadi, şu işi bitirelim." Preston'ın yüzündeki telaşı görünce ekledi: "*Hepsini* değil. Akademisyenlerin inanacağı kısımları."

Effy ve Preston, Peri Kralı'nın gerçek varlığını savunan bir makale yayınlasalardı, üniversiteden kovulurlardı. Effy bunu kabul ediyordu. Şimdilik kendisinin ve Angharad'ın gerçeği bilmesi yeterliydi.

Ve elbette, kendisi Peri Kralı'nı gördüğü hâlde, Preston onu görmemişti. Effy, Preston'm kendince, şüpheciliğini feda etmeden, ona inandığını biliyordu. Kafasında bunları nasıl anlamlandırdığından tam olarak emin değildi. İnanacak çok şey var-

Ninova

dı –Ianto'nun Peri Kralı tarafından ele geçirilmesi, Angharad'ın günlüğündeki ayrıntılar– ama şüphe edecek çok şey de vardı. Ianto'nun ölümü sıradan bir trajedi *olabilirdi*. Üstelik Effy hiç çan sesi duymamıştı. Bunu düşününce içinde küçük bir sızı belirdi; belki de Preston'la asla *tamamen* aynı fikirde olamayacaklardı.

Ama Preston onun korkusuna, kederine ve arzusuna inanmıştı. Bu yeterli olmalıydı.

İki hafta sonra ellerinde bitmiş bir taslak vardı. Başlık sayfasında her ikisinin de adı kalın, anlaşılır siyah harflerle yazılmıştı: *Euphemia Sayre ve Preston Héloury*. Effy'nin gerçek adı, beyaz kâğıdın üzerinde apaçık duruyordu. Gerçek adını iliştirebileceği bir şey varsa, o da buydu. Gerçek adı çok fazla kederi ve acıyı içeriyordu. Ama aynı zamanda gücü de içeriyordu. Umudu. Yaşlı azizin adının yeni bir anlam kazanması için duyulan özlemi.

Başlığı Effy seçti: *Angharad'ı Çözümlemek: Emrys Myrddin'e Atfedilen Başlıca Eserlerin Yazarlığı Üzerine Bir Soruşturma.*

Angharad, Laleston yakınlarında, pencere kenarlarında çiçekler olan ve aşağıdaki kalabalık caddeyi gören bir daire kiralamıştı. Her odadan korna sesleri, arabaların fren sesleri ve insanların bağırışları duyuluyordu. Sessiz bir daire değildi. Effy, Angharad'ın bir ömür yetecek kadar çok sessizliğe tanıklık ettiğini hissetmişti.

O ve Effy, öğleden sonranın yoğun altın renkli ışığını içeri alan büyük pencerelerin hemen yanında oturuyorlardı. Angharad'ın gümüş rengi saçları kesilmişti, artık genç bir kıza özgü hafif dalgalı bukleleri yoktu. Bu biraz sert bir kesimdi; bir öğretmenin ya da bir mürebbiyenin, sessiz otoriteye sahip birininki gibiydi. Effy bunu sevdi.

"Preston peşinize düşeceklerini söylüyor," dedi. "Tezimiz çıkar çıkmaz, muhabirler ve akademisyenler izinizi sürmeye başlayacaklar."

"Bırakın gelsinler. Sessiz kalarak yeterince uzun zaman geçirdim."

"Size baskı yapacaklar. Zalim olabilirler."

"Saklayacak hiçbir şeyim yok," dedi Angharad. "Üstelik utandıracağım kim kaldı ki? Oğlum öldü. Babam yakında ölecek. Kız kardeşlerimle uzun yıllardır konuşmuyoruz. Ezberlenecek bir hikâye, tekrarlanması gereken replikler yok. Sadece gerçeğin kendisi var."

Gerçek. Effy başıyla onayladı. Aşağıdaki sokaktan tekerlekleri kaldırıma çarpan bir at arabası tıkırdayarak geçti. "Peki ya Marlowe? Preston, dava açmayı deneyebileceğini söylüyor..."

"Denesin. Greenebough'nun benden alabileceği hiçbir şey kalmadı. Ve ben hiçbir şeyi imzalamadım, sadece Emrys imzaladı. Bu sır o kadar değerliydi ki ortada ne bir sözleşme ne bir belge ne de adımı taşıyan bir şey vardı."

Yoldan geçen biri bağırdı. Effy, "Hesaplarınızı düzene koydunuz mu?" diye sordu.

Angharad, "Wetherell o işi halletti," diye cevap verdi. "Marlowe'un bana hâlâ Emrys'in diğer eserlerinden telif borcu var. Bu, kocamın vasiyetinde yazılı. Benim için bu kadar endişelenmene gerek yok, Effy. Artık yaşlı bir kadın olduğumu biliyorum ama *huzur* aramıyorum. Kimse bilmese de tüm hayatımı savaşarak geçirdim. O evin mahremiyetinde, üvez ağaçlarının çiçek açtığından ve kapılardaki demirin sağlam durduğundan emin olmak için verdiğim günlük savaşlar... Eğer bunlara dayanabildiysem, gazetecilere ve akademisyenlere de dayanabilirim."

"Keşke ben de savaşsaydım." Effy bunu söyleyerek kendini şaşırttı. Sözcükler hiç beklenmedik bir anda boğazından çıkıvermişti. "Sonunda onu yendiğimi biliyorum ama uzun yıllar boyunca tek yapabildiğim kaçmak ve saklanmaktı. Orada öylece oturdum ve suyun etrafıma dolmasına izin verdim. Karşı koyabileceğimi bilmiyordum. Boğulmayı beklemekten başka ne yapacağımı bilmiyordum."

"Ah, hayır, Effy. Demek istediğim bu değildi. Kılıç kuşanmak zorunda değilsin. Hayatta kalmak da cesarettir."

Angharad, Effy'nin ağlayacağını sezmiş gibi bir elini usulca

Ninova

onunkinin üzerine koydu. Effy, göz pınarlarında yeni beliren birkaç damla gözyaşını sildi ve "Başka bir şey daha var," dedi.

Angharad tek kaşını kaldırdı ve Effy çantasına uzandı. Kitabın eski, yıpranmış, sayfalarının kenarları kıvrılmış, üzerinde su lekeleri bulunan ve defalarca açılmaktan sırtı çatlamış olan nüshasını çıkardı.

Kapakta hâlâ o ölü adamın ismi vardı ama Effy ilk cümlenin bulunduğu sayfayı açtı.

Beni almaya geldiğinde genç bir kızdım, güzel ve haindim; onun siyah saçlarında, soluk altından bir taçtım.

Effy kitabı ona uzattı. "Bunu benim için imzalar mısınız?"

Angharad tek kelime etmeden kitabı aldı. Sayfaya siyah mürekkeple, coşkuyla adını karaladı. Bitirdiğinde alçak bir sesle, neredeyse bir itiraf gibi, "Bunu yapmak için çok uzun süre bekledim," dedi.

"Bu sayede her zaman hatırlayacağım," dedi Effy. "Her zaman bileceğim. Dediğiniz gibi, bir deniz feneri."

"Artık gitmen gerektiğini biliyorum," dedi Angharad yüzünü silerken. "Ama her zaman geri gelebilirsin, Effy. Burası güvenli. Pencere kenarlarında üvez meyveleri yetiştiriyorum. Eski alışkanlıklar hakkında ne derler bilirsin."

Sonrasında birlikte ağladılar. Angharad'ın yeşil gözleri parlıyordu ve ışıl ışıldı. Karanlık suların üzerinde uzanan iki deniz feneri gibi, Effy'ye ileride güvenli bir liman olduğunu söylüyordu.

Caer-Isel'e geri döndüklerinde yapılacak çok şey vardı. Preston kaçırdığı dersler yüzünden biraz hayıflanıyordu ama Effy'nin böyle bir kaygısı yoktu. Caer-Isel'deki hayatı o kadar küçük, o kadar sefil ve köhneydi ki, çatlaklardan sızmak kolay olmuştu. Her şeyi çabucak geride bırakmış, yıkık dökük duvarların arasından kaçmıştı.

Şimdi, temeli tamamen söküp atmak istiyordu. Yeniden başlamak istiyordu.

Rhia, Effy'yi görünce abartılı bir şok geçirdi, hatta bayılma taklidi bile yaptı. "Azizlere şükürler olsun," dedi. "Sonunda geri döndün. Bir balığa dönüşmüş olabileceğini düşünmüştüm."

"Solungaçlarım ya da yüzgeçlerim çıkmadı," dedi Effy. "Ama Aşağı Yüzlük konusunda haklıymışsın. Tuhaf bir yer. İnsanı başka açılardan değiştiriyor."

Rhia kaşlarını çatarak Effy'yi tepeden tırnağa süzdü. "Gerçekten de farklı görünüyorsun. Ama neyin değiştiğini tanımlayamıyorum. Belki de saçların yüzünden. Alınma ama gittiğinden beri hiç saçlarını taradın mı?"

"Nadiren," dedi Effy gülümseyerek.

"Eh, önden arama nezaketi göstermediğine göre, senin için bir son dakika eve hoş geldin partisi düzenlemem gerekecek. Her zamanki standartlarıma uygun olmayacak. Bunun için şimdiden özür dilerim."

"Ah, hayır," dedi Effy.

"Ah, evet," dedi Rhia.

Effy valizini yere koydu ve paltosunu astı. "Örümcekler nasıl?"

Rhia uzun, yorgun bir nefes verdi. "Savaş şimdilik çıkmaza girdi. Azizlere şükürler olsun. Senin yokluğunda nesiller yaşadı ve öldü."

Effy güldü. Rhia özlediği her şeyi anlatırken, Effy eşyalarını yerleştirmeye başladı. Effy kalın kazaklarını ve yün çoraplarını toplayıp çekmeceye yerleştirdi ve Rhia'nın sesinin biraz arka planda kalmasına izin verdi. *Angharad*'ın nüshasına dokundu, parmaklarını epey yıpranmış sırtında usulca gezdirdi.

Sonra kitabı yastığının altına sıkıştırdı. Eski alışkanlıklar...

"Baksana," dedi Effy. "Partiye birini davet edebilir miyim?"

Rhia kaşlarını kaldırdı. "Elbette. Kimi çağıracaksın?"

"Daha önce hiç tanışmadığın birini. Bence onu seveceksin." Effy durup düşündü. "Biraz ukala; onu iyice tanıyana kadar yani. Çok bilgiç. Çok zeki."

"Harika bir tablo çizdin doğrusu." Rhia yüzünde entrikacı bir

gülümsemeyle Effy'nin yatağına hopladı. "Ona işkence etmek için sabırsızlanıyorum."

Effy olacakları gözünde canlandırabiliyordu. "Dikkatli ol. Çok inatçı bir tartışmacıdır."

Effy ve Preston'ın, tezlerini dekana sunabilmeleri için bir hafta daha geçmesi gerekti. Effy, Dekan Fogg ile yalnızca bir kez, Hiraeth'e gitmesine izin verdiği sırada görüşmüştü ve o günden bu yana geçen haftalarda adamda hiçbir değişiklik olmamıştı. İnce yapılı, bembeyaz saçlı, yüzünde bir tek gülümseme çizgisi bile bulunmayan biriydi. Geniş ofisinde, bir sehpanın etrafına dizilmiş beş koltuktan oluşan bir oturma alanı vardı. Asistanı onlara şıkır şıkır gümüş tabaklarda çay ve kurabiye ikram etti.

Preston'ın danışmanı Üstat Gosse da oradaydı. Pek çok açıdan Dekan Fogg'un zıttıydı: Dekan ince ve uzunken Gosse kısa ve tıknazdı; gür bir bıyığı ve deli gibi kıvrılan saçları vardı. Oturmak yerine ayakta durmayı tercih etti ve çay ile bisküvi ikramını reddetti. Koyu renk gözleri, sopanın ucundaki oyuncak kuşu takip eden kedi yavrusu gibi bir şeyden diğerine hızla atlıyordu.

İlk birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Dekan Fogg çayını yudumladı. Tezlerinin bir kopyasını kucağında tutuyordu. Preston endişeli bir tikle bacağını zıplattı ve Effy'nin parmakları kendi bacaklarının üstünde kıvrılıp açıldı. Üstat Gosse, biraz Preston'ı andıran bir şekilde volta atıyordu. Ahşap zemine vuran hızlı ayak sesleri, odadaki tek sesti.

Sonunda Dekan Fogg çay fincanını bıraktı ve "Bence oldukça iyi," dedi.

Effy neredeyse son derece uygunsuz bir rahatlama kahkahası atacaktı. Bir eliyle ağzını kapatarak kahkahasını engelledi. Preston, "Teori ve eleştiri bölümleri üzerinde biraz daha çalışılması gerektiğini biliyorum. Daha fazla kaynağa atıfta bulunabilirdik, alternatif teorileri daha derinlemesine inceleyebilirdik. Ama bir bütün olarak, argümanın yerli yerinde olduğunu düşünüyor musunuz?" dedi.

"Evet, ortada kesinlikle bir *argüman* var. Ve tabii ki, şu anda başka hiçbir akademisyenin erişemediği kanıtlarla bunu sağladınız... Bu günlükle ve bu mektuplarla. Makalenize dahil ettiğinizden çok daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum. Ancak bunlar geniş çapta yayınlanmadan pek bir anlam ifade etmeyecektir."

"Efendim?" dedi Effy. "*Geniş çapta yayınlanma* derken neyi kastediyorsunuz?"

"Her tezin incelenmesi gerekir, tatlım," dedi Üstat Gosse. Volta atmayı bırakmıştı. "Kanıtları yorumlamanıza dayanarak bir argüman ortaya koyabilirsiniz ancak başka hiç kimse kanıtları okumadıysa, o zaman bu sadece efsane yaratmaktan ibarettir. Kimsenin size inanmak için bir nedeni yoktur."

Preston başıyla onayladı. "Bunun biraz mantıksız göründüğünü biliyorum. Ancak tezimizin doğruluğunu kanıtlamadan önce herkese mektupları ve günlüğü okuma şansı vermemiz gerekecek."

Effy yanındaki koltuğa, ofisteki boş duran beşinci koltuğa göz attı. O koltuk, *dikkat çekecek kadar* boştu. Sanki orada Angharad'ın oturması gerekiyordu. Effy, Angharad'ın bu olası soruşturmalardan bahsederken gösterdiği sarsılmaz kararlılığı hatırladı. Eğer burada olsaydı, yine şöyle derdi: *Bırakın gelsinler.*

"Diyelim ki hepsini yayınladık," dedi Effy yavaşça. "Diğer tüm akademisyenlerle savaşa gireceğiz, değil mi?"

"Sadece akademisyenlerle değil," dedi Üstat Gosse. "Magazin gazetecileri, Uyuyanlar Müzesi, Myrddin Malikânesi, Greenebough Yayıncılık... Hepsinin Myrddin'in mirasını korumaktan çıkarı var. Güneyliler ayaklanacak ve bu da Lirya hükümetinin panikten çılgına dönmesine neden olacak. Şahsen ben üniversiteyi dava etmelerini bekliyorum. Hatta *sizi* bile dava edebilirler."

Preston gergin bir ses çıkardı. Dekan Fogg kaşlarını çattı. "Üniversitenin yeterli sayıda hukuk danışmanı var," dedi. "Ama bu 'biz' sözü beni tedirgin ediyor, Euphemia. Açık konuşmak gerekirse, sen bir *akademisyen* değilsin. Bir edebiyatçı değilsin. Birinci sınıfa giden bir mimarlık öğrencisisin..."

"Kusura bakmayın ama efendim," diye araya girdi Preston. "Bu tez benim olduğu kadar Effy'nin de sayılır. O olmasaydı yazılamazdı. O olmasaydı günlüğü ya da mektupları bulamazdık. Ve edebiyat fakültesindeki meslektaşlarımın hepsinden daha zeki, bu yüzden onu bir şekilde bu işin dışında bırakmayı planlıyorsanız, *tezimi* başka bir yere götürmekten mutluluk duyarım. Belki bir magazin gazetecisine..."

Dekan Fogg'un ince dudakları daha da inceldi. "Bay Héloury, eğer bu keşfi bir gazetenin magazin köşesine bırakacak olursanız, siz de gerçekten acınası bir akademisyen sayılırsınız."

"Bu benim de ilk tercihim değil," dedi Preston. "Yoksa şu an burada olmazdık; *Lirya Times* gazetesinin merkezinde, genel yayın yönetmeniyle görüşüyor olurduk. Ama Effy'nin dahil olmasına itiraz ederseniz, o zaman tam olarak bunu yapmam gerekir."

Effy eksik yüzükparmağının ucunu ovalarken, Preston'a minnettarca gülümsedi.

"Her zaman inatçı bir delikanlı oldun," dedi Üstat Gosse, hâlinden memnun bir şekilde. "Ama üniversiteye şantaj yapmayı deneyeceğini hiç düşünmemiştim. Aferin sana." Bunu gerçekten içtenlikle söylüyormuş gibi görünüyordu.

Dekan Fogg tiksintiyle homurdandı. "Çığır açan bir tezin kapak sayfasmda bir *kadının* adının yer almasının üniversite için nasıl görüneceğini sanıyorsunuz? Daha önce edebiyat fakültesinde hiç kadın olmamıştı. Bu, eşi benzeri görülmemiş bir şey."

Preston, "Bu saçma, arkaik bir teamül," dedi. "Üniversite bundan utanmalı."

Dekan Fogg, "Sözlerine dikkat et Héloury," dedi.

Effy tekrar odaya göz attı. Angharad daha önce de burada bulunmuştu: Üç adam onun çalışmaları hakkında tartışmışlar, geleceği için bir çerçeve çizmişlerdi. Angharad o zaman susturulmuştu.

Ama şimdi Effy susmayacaktı.

"Bu tez, güçlü adamlar tarafından sömürülen genç bir kadının hikâyesi," dedi. "Angharad bir mal gibi pazarlık konusu yapılmış, çalışmaları, onları kendi eserleriymiş gibi sahiplenme-

ye çalışan adamlar tarafından elden ele dolaştırılmış. Sizce üniversitenin de tam olarak aynı şeyi yapması nasıl görünür? Eğer bu tezi teslim eder ve adımı koymadan yayımlarsanız, doğruca *Lirya Times*'ın ofisine giderim ve genç kadınları kullanan erkeklerle ilgili bir hikâye daha anlatırım. Eğer dekan olarak arkanızda bırakmak istediğiniz miras buysa, hiç durmayın."

Dekan Fogg'un yüzü saniyeler için kızardı, sonra morardı. Effy dikkatle bakınca o gür beyaz saçların aslında bir peruk olduğunu fark etmişti ve Dekan Fogg'un yaşadığı şok üzerine, peruk yavaşça yana kaydı.

Sakinleşmek istercesine, usulca bir yudum çay içti ve sonra, "Yani bana, seni edebiyat fakültesine kabul etmem için baskı mı yapıyorsun? Sonuçta bunu açıklamanın başka yolu yok; kapak sayfasında tanınmayan bir mimarlık öğrencisinin adı olamaz."

Effy'nin nefesi kesilir gibi oldu ama birkaç saniye sonra cevap verebildi "Evet," dedi. "Edebiyat fakültesindeki ilk kadın öğrenci olacağım ama sonuncu olmayacağım."

Dekan Fogg'un çayı az kalsın boğazına kaçacaktı ama Üstat Gosse keyifle kıkırdadı. "Ah, bunu sevdim," dedi. "Üniversite, sonunda zamanın gerisinde kalmaktan kurtulacak... ve bundan güzel bir hikâye çıkar, değil mi? Üniversitenin ilericiliğin bir simgesi olduğu, dekanının ise kadın haklarının güçlü ama iyiliksever bir savunucusu olduğu bir hikâye."

Yine de Effy'nin içine bir şey kıymık gibi saplanmıştı. Ağzı kurumuştu ve konuşabilmek için sertçe yutkunması gerekti.

"O adamı kovmazsanız bu hikâyeyi anlatamazsınız," dedi sesi titreyerek.

Dekan Fogg, "*Kimi* kovmazsak?" diye sordu.

Effy derin bir nefes aldı. "Üstat Corbenic'i."

Kulaklarına inanamayan Dekan Fogg, boğuk bir *kahkaha* attı. "Şimdi beni iyi dinle Euphemia," dedi. "Üstat Corbenic kadrolu bir profesör. Kendi alanında saygın biri, ayrıca şahsen tanıdığım bir dost. Eğer onu kindar bir kız öğrencinin emriyle kovacağımızı düşünüyorsan..."

"Bir kız öğrenci mi?" Effy'nin sesi birdenbire sertleşti, kanı kaynamaya başladı. Koca üniversitenin dekanının sözünü kesmişti ama umurunda değildi. "Angharad da öyleydi. Sadece bir kızdı. Eğer o adamı kovmazsanız, bu mektupların tek bir sayfasını bile göremezsiniz."

Uzun bir sessizlik oldu. Bu sırada Effy'nin kalbi o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki hiçbir şey duyamıyordu. Üstat Gosse önce kimin geri adım atacağını görmek istercesine bir dekana, bir Effy'ye bakıyordu.

Preston çenesini sıkmıştı. Effy'nin koltuğunun kolunu kavramak üzere elini uzattı.

Angharad'ı kurtarmak için çok geçti. Belki kendini kurtarmak için de çok geçti. Ama Üstat Corbenic'in ofisine girip o yeşil koltuğa kayıtsızca oturabilecek başka bir kız için çok geç değildi.

Dekan Fogg sonunda, "Bunu düşüneceğim," dedi. Her kelimeyi dişlerini sıkarak söylüyordu. "Zaten konuşacak çok şeyimiz var. Eğer içini rahatlatacaksa, edebiyat fakültesine resmen kaydolduğunda zaten Üstat Corbenic'i bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

Bir zamanlar bunu yeterli bir zafer olarak kabul ederdi. Oradan ayrılır, o korkunç ve havasız odadan kaçar ve koridorlarda Üstat Corbenic'i bir daha asla görmek zorunda kalmamayı umardı. Ama bunun garantisi yoktu ve kendilerini sorumluluklardan ve suçlardan azade gören erkeklerle bir daha riskli ve haksız pazarlıklara girmeye niyetli değildi.

Effy ayağa kalktı. "Bu yeterli değil. Ve blöf yapmıyorum. Eğer onu kovmazsanız, bütün ülkeye anlatırım. Bütün dünyaya anlatırım."

Dekan Fogg ona bakakaldı, gözleri öfkeyle kısıldı.

Bundan sadece bir ay önce Effy, onun bakışları karşısında ezilip büzülürdü; zihni boşalır, ardından bedeni de peşinden gider, odadan olabildiğince hızlıca kaçardı.

Ama o, tekinsiz doğaüstü güçleri olan Peri Kralı'nın karşısına dikilmişti. Onu bir avuç toza dönüştürmüştü. Ona kıyasla bu mücadele çocuk oyuncağıydı.

Ninova

Dekan Dogg, "Pekâlâ," dedi. Alçak sesle konuşuyor, âdeta hırlıyordu. "Ne kadar saçma olursa olsun, şartlarına razı olacağım."

Üstat Gosse kıkırdadı. "Bu kızı sevdim, Fogg. Onu derslerimde görmek için sabırsızlanıyorum."

Preston da ayağa kalktı. "Bir yayın takvimi hakkında konuşmamız, revizyonlar yapmamız gerekecek. Ve tabii ki Effy, mimarlıktan edebiyata geçmesi için gerekli belgeleri imzalayacak."

"Elbette," dedi Dekan Fogg suratını asarak. "Ofisim sizinle temasa geçecek. Şimdi ikiniz de gözümün önünden kaybolun."

Effy, dekanın ofisinden ayrılıp koridordan geçene kadar dudaklarını kapalı tuttu. Binadan çıkıp öğleden sonra serinliğine adım attılar. Her yer aydınlıktı, güneş ışığına boğulmuştu ve Preston ona bakarken gözlüklerinin arkasında gözlerini kısıyordu.

İçinde biriken muazzam heyecan sonunda bir kahkahaya dönüşerek serbest kaldı.

"Başardık," dedi. "Gerçekten başardık."

Preston'ın ona haftalar önce verdiği, edebiyat fakültesine kabul edilmesini sağlayacak bir tez yazacaklarına, Dekan Fogg'un karşısma dikilip onun için savaşacağına dair sözü nihayet yerine gelmişti. Bu, Effy'nin üzerine yeni bir hayat inşa edebileceği bir temeldi.

Ve sonra, Preston onu beklenmedik bir şekilde kucaklayarak havaya kaldırdı. Onu bir süre döndürdükten sonra tekrar yere indirdi. Yanakları kızarmıştı, utanmış gibi görünüyordu.

Effy tekrar güldü. "Romantik biri olmadığını sanıyordum," dedi.

"Değildim," dedi Preston. Yanakları hâlâ pembeydi. "Seninle tanışana kadar."

Şimdi kızarma sırası *Effy*'deydi. Effy onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Bence kutlama yapmalıyız," dedi.

Yurt binasına döndüklerinde Effy, Rhia'nın konuşurken fazla mütevazı davrandığını fark etti. Son dakika düzenlenen bir parti için etkileyici bir içki seçkisi, oldukça kalabalık bir misafir top-

Ninova

luluğu ve elyazısıyla yazılmış, saç tokaları ve bir ip parçası yardımıyla duvara asılmış bir "EVE HOŞ GELDİN" pankartı vardı.

Rhia, ikisini mutfağın ortasına çekti ve Preston'ı soru yağmuruna tuttu. Effy, Preston'm bu soruları cevaplamakta zorlandığını sessizce ve keyifle izlemekle yetindi. Bu, ne kadar çalışsa ya da ne kadar zeki olsa da geçebileceği türden bir sınav değildi.

Rhia, müzik fakültesinden bir pikap ödünç almıştı (iki tur içkinin ardından aslında pikabı *çaldığını* itiraf etti). Pikap çalışıyor, plak üzerinde iğne nazikçe kayıyordu. Yavaş bir şarkı çalmaya başlayınca Preston, Effy'nin elini tuttu ve dans ettiler (çoğunlukla sallandılar çünkü Preston da birkaç kadeh içmişti). Effy'nin başı Preston'm omuzundaydı. Şarkı bittiğinde, Effy yalnızca hafif bir hüzün hissetti.

Sonra Preston, bir başka edebiyat öğrencisiyle karşılaştı ve Effy onu ilk kez gerçekten kendi ortamında gördü. Onun, o gün uçurumda tanıştıklarında hatırladığı hâlinden çok daha sabırlı olduğunu fark etti. Diğer öğrenci 'Uyuyan Bir Kralın Düşleri'nin haksız yere kötülendiğini savunsa da Preston onu dikkatle dinledi ve karşı argümanlarını hiç ukalalık yapmadan sundu.

Effy dört bir yanında duvarların yükseldiğini, köklerinden güç alarak büyüyen bir ağaç gibi topraktan çıktığını hissedebiliyordu. Ama bu duvarlar onu boğmuyordu. Yeni hayatının mimarisi şekilleniyordu ve bu planda kapılar ile pencereler vardı. Kaçmak için çatlaklardan sızmasına gerek yoktu. Gitmek isterse gidebilirdi. Kalmak isterse birtakım onarımlar yapılabilirdi. Ama temeli sağlam olacaktı. Effy bundan emindi.

Birkaç saat sonra, Preston onu kendi yurt odasına getirdi.

Preston içeri girer girmez ayakkabılarını bile çıkarmadan kendini yatağa attı. Effy de gözkapakları ağırlaşarak onun yanına uzandı. Bir deniz fenerinin ışığı kadar berrak ve parlak görünen ay ışığı pencereden içeri süzülüyordu.

Gece vakti hâlâ korkutucuydu. Genellikle Peri Kralı, odasının köşesinde belirsiz, karanlık bir siluet olarak görünürdü; solgun elleri ona doğru uzanır, kemikten yapılmış tacı parıldardı. Effy

Ninova

uyumayı başarsa bile, Üstat Corbenic ışıltılı altın saati ve devasa elleriyle onu orada beklerdi. Şimdi ise rüyaları suya gömülen evlerin, öfkeli ve umursamaz denizin canlı görüntüleriyle doluydu.

Bir de bazen Ianto'nun bedeni ve bazen de kendi suretinde görünen Peri Kralı ile. Effy, Hiraeth'te onu yenmişti ama acaba temelli gitmiş miydi? Gözlerini kapattığında hâlâ onu görebiliyordu. Hayalet ya da en azından sebep olduğu keder ve korku geride kalmıştı.

Preston uykusunda kıpırdandı, kolları Effy'nin beline dolandı. Kalbi gelgit kadar sabit bir ritimle, usulca Effy'nin sırtında gümbürdüyordu. Buradaki duvarlar güçlüydü. Her şeye karşı koyabilirlerdi. Demire, üvez meyvelerine ya da üvez ağacına gerek yoktu.

Tehlike gerçekti. Effy ve Angharad zekâları ve aynalarıyla bunu kanıtlamışlardı. Tehlike onunla birlikte yaşıyordu; değiştirilen çocuklarla ilgili hikâyelerin geri kalanına inanılacak olursa, belki de onunla birlikte *doğmuştu*. Bu tehlike dünyanın kendisi kadar eskiydi. Ama periler ve canavarlar gerçekse, onları yenen kadınlar da gerçekti.

Angharad nüshası yastığının altında değildi ama Effy ezbere bildiği son satırları düşündü.

> *Küçük bir kız olduğumu sanıyorsun ve küçük bir kız sonsuzluk hakkında ne bilebilir ki? Ama şunu biliyorum: Denizden sağ çıkıp çıkmaman, kaybolup kaybolmaman, dalgaların seni kıyıya geri getirip getirmemesi fark etmez; her hikâye suyun dilinde, tuz ve köpük dilinde anlatılır. Ve deniz, evet deniz, her şeyin nasıl sona erdiğinin sırrını fısıldar.*

Sabah, ilk başta biraz kötüydü; ikisi de sersemlemişti, Preston baş ağrısıyla boğuşuyordu. Yüzlerine vuran güneş çok parlaktı. Effy, yastığı kafasının üzerine çekti ve Preston onu yataktan çıkarmaya çalışırken homurdandı.

Preston biraz daha yüksek ve ısrarcı bir sesle, "Kahve?" dedi. Sonunda Effy üzerindeki örtüyü açtı. Sarı saçları yüzünün yanına yapışmıştı.

Ninova

Kahve bir gereklilikti. Drowsy Poet'e gittiler ve kâğıt bardaklarla kahvelerini alıp iki elleriyle kavrayarak Bala Gölü boyunca sokakta yürüdüler. Nefesleri beyaz buhar hâlinde dışarı çıkıyordu. O sabah hava çok soğuktu ama güneş ışığı güçlüydü ve göldeki buzun bazı kısımları erimişti; çatlaklar arasında mavi su damarları görünüyordu.

Effy, gri paltosunu üzerine giydi. Rüzgâr saçlarını savuruyordu. Kurdelesini unuttuğunu ya da belki gecenin bir noktasında kaybettiğini fark etti. Seyir teraslarından birinde durdular, demir parmaklığa yaslanıp gölün yüzeyinde yavaşça ilerleyen buz parçalarını izlediler.

Arkalarında üniversitenin beyaz taş binaları, diğer taraftaki Argant dağları kadar büyük, geniş gölgeler oluşturuyordu.

Preston'ın suyun karşısındaki memleketine bakmak ona bir şey düşündürdü. "Annene her şeyi anlattın mı?"

"Onu dün aradım, dışarı çıkmadan önce. Tabii ki benim için mutlu oldu ama bence içten içe biraz keyfi kaçtı. O da Myrddin'in hayranıydı. Argant'ta yaşıyor olmasına rağmen, ruhen hâlâ Liryalıydı."

Caer-Isel'e döndüklerinde Effy, Uyuyanlar Müzesi'ne gitmişti. Bundan kimseye bahsetmemişti, Preston'a bile. Broşürlerden birini aldı ve mahzenin etrafında yürüdü; diğer Uyuyanlar'ın, sözde büyüleri bedenlerinin çürümesini engelleyen yaşlı adamların yanından geçti.

Sonunda Myrddin'in cam tabutunun yanına geldi ve onun uyuklayan yüzüne baktı.

Onu ilk kez görüyordu. Uzun ve ince bir yüzdü; kırışıklıklar ve yaşlılık lekeleriyle gölgelenmiş, oldukça sıradan bir yüz. Effy, tezleri baskıya girdiğinde büyünün de onunla birlikte yok olup olmayacağını merak etmişti. Müze utanç içinde sergiyi kapatacak mıydı, küratörler duman dolu odalarında toplanıp yüzlerini buruşturarak onun cesedini kaldırmaya karar verecek miydi?

Her şeye rağmen bu düşünce onu derin bir kederle doldur-

muştu. Gerçek bazen çok ağır bir bedel ödetirdi. Dünyada sana teselli verecek bir hikâye olmadan yol almak ne korkunçtu.

Ama Effy öğrenmişti. Ya da en azından öğrenmeye çalışıyordu. Kendi hikâyeni kaleme almak daha iyiydi. Temeli sağlam, pencereleri bol ışık alan evinizi inşa etmek daha iyiydi.

En azından bazı insanların, *Angharad*'ı Emrys Myrddin'in yazdığına her zaman ikna olacaklarını düşündü. Effy mahzeni geride bırakmış, diğer ziyaretçilerin arasma karışmış ve broşürü dışarıdaki bir çöp kutusuna atmıştı.

Effy rüzgâra karşı gözlerini kırpıştırdı, Preston'ın yüzü tekrar netleşirken anılar onu terk etti.

"Ben hâlâ onun şiirlerinin bir değeri olduğunu düşünüyorum," dedi. "En azından 'Denizcinin Ölümü'."

"Ah, elbette," dedi Preston. "Tüm bunlara rağmen kötü bir yazar değildi. Mirasına ne olacağını tam olarak bilmiyorum. Belki biz öldükten sonra başka bazı akademisyenler gelir ve imajını onarabilir."

Onarma kelimesi tam anlamıyla bir şeyi yeniden işler hâle getirmek demekti. Sanki Myrddin'in mirası, yıkmaya çalıştıkları eski bir ev gibiydi.

Hiraeth'ten geriye kalan yıkıntıları görmeye gitmemişlerdi ama Effy, bir zamanlar hayal ettiği o güzel malikâneyi kolayca gözünün önüne getirebiliyordu. Uçurum kenarındaki ahşap ve taş yıkıntıları, kayalara çarparak parçalanmış mobilyalar, ikiye ayrılmış çatı ve uzaklara savrulmuş kiremitler... Ve tabii ki, ulaştığı her şeyi yutan deniz.

"Bunu isteyip istemediğime karar veremiyorum." Effy altdudağını çiğnedi. "Onun gizli bir utançla unutulmasını mı istiyorum, yoksa yine de gerçek eserlerinin hak ettiği değeri görmesini mi istiyorum, bilmiyorum. Sanırım içimde bir yerlerde hâlâ onu seviyorum. Bir *fikir* olarak."

Preston ona hafifçe gülümsedi. "Sorun değil," dedi. "Bilmek zorunda değilsin. Bir şey fark ettirir mi bilmem ama nesnel gerçeğe inanmayı bıraktım."

Effy usulca güldü. "Demek tüm bunlar sende de iz bırakmış."

"Elbette bıraktı. Sen de bıraktın." Rüzgâr zaten dağınık olan saçlarını daha da karıştırdı ve Preston gözlüğünü burnunun üstüne iterken Effy, birdenbire yoğun bir sevgiyle doldu. Hayatta olduğuna dair bir işaretti bu; hassas, neredeyse sancılı ama gerçek. "Sana bir süredir sormak istediğim bir şey var," dedi.

Effy'nin içi hop etti. "Nedir o?"

"Ah, önemli bir şey değil," dedi Preston çabucak. "Bana öyle bakma. Bir süre bunun söz etmeye değer olup olmadığını bilemedim... Gerçekten çok tuhaf bir şey. Belki de sadece hayal gücümden ibaretti. Hiraeth'te kaldığımız dönemde, Myrddin'in çalışma odasında uyuyordum ve bazı sabahlar pencerenin dışından gelen bir çan sesiyle uyanıyordum. Kilise çanlarına benziyordu ama en yakın kilise kilometrelerce uzakta, Saltney'deydi. Bir iki kez dışarı çıkıp bakmayı denedim ama hiçbir şey göremedim. Ses, uçurumların aşağısından geliyordu. Bunun imkânsız olduğunu biliyorum ama yine de sormak istedim. Sen de hiç o sesleri duydun mu?"

TEŞEKKÜRLER

Hayatımı kurtaran, mucizeler yaratan ajans temsilcim Sarah Landis'e sonsuz teşekkürler: Bu yolculukta attığım her adım, sen yanımdayken daha hafifti. Zeki, sezgileri güçlü ve şefkatli editörüm Stephanie Stein'e teşekkür ederim: Bu hikâyenin en iyi hâlini anlatmama sen yardımcı oldun. Ve okyanusun ötesindeki peri vaftiz annem Sam Bradbury'ye teşekkürler: Üç kitap bitti, umarım daha niceleri gelir.

Harika editör asistanı Sophie Schmidt'e ve bu kitabın dünyaya gelmesine yardımcı olan Harper ekibinin tamamına teşekkür ederim. Del Rey UK ekibine de bir kez daha teşekkürler. Sektördeki en iyi insanlarla çevrili olduğum için kendimi son derece şanslı hissediyorum.

Her zamanki gibi, sevgili GSJ ekibim Allison Saft ve Rachel Morris'e: Daha harika dostlar hayal edemezdim. Kovan zihni gerçekten var. Hayatımı kahkaha ve koşulsuz sevgiyle doldurduğunuz için teşekkür ederim.

Manning Sparrow ve Sophie Cohen'e: Bazı cömert internet algoritmaları sayesinde birbirimizi bulabildiğimiz için her gün şükrediyorum. Manning, on yılı aşan (!) sevgi dolu, eğlenceli ve derin dostluğun için teşekkür ederim. Sophie, hayatıma tam da doğru zamanda girdiğin ve en karanlık anlarımda elimi tuttuğun için teşekkürler.

California güneşi altında parlayan en güzel şeylerden biri olan Grace Li'ye teşekkür ederim; bir milyon kahve buluşmasma

daha! Hep dayanacak bir omuz, yüzümde bir tebessüm sebebi olduğu için Courtney Gould'a da teşekkür ederim.

Bu yolculuk boyunca elimi tutan ve bilgeliğini benimle paylaşan inanılmaz yetenekli tüm yazarlara: Hâlâ kendimi çimdikliyorum, sizinle meslektaş ve dost olduğuma inanamıyorum; kitabı okuduğunuz, destek olduğunuz ve sevdiğiniz için teşekkür ederim.

Kitabı okurlarla buluşturmaya yardımcı olan kitapçılara, blog yazarlarına ve influencerlara teşekkür ederim. Özellikle Joseline Diaz, Kalie Barnes-Young, Brittany Smith, Bridey Morris ve diğerlerine sonsuz minnettarım.

James'e. Beni sevmekten korkmadığın, bana daima inandığın ve neyin gerçek olduğunu hatırlattığın için teşekkür ederim. Aklımın düşündüklerini ve kalbimin hissettiklerini nasıl çözmeye başlayacağımı bilmiyorum. Umarım bu kitap iyi bir başlangıçtır. Seni seviyorum.

Ve Zelda'ya: Seni hatırlıyorum. Sana inanıyorum.

AVA REID Manhattan'da doğdu ve New Jersey'deki Hoboken Nehri'nin karşısında büyüdü. Şu anda ise havanın güneşli ve insanların arkadaş canlısı olduğu Palo Alto'da yaşıyor. Yazar, genç yetişkin fantastik türündeki ilk eseri *Boğulma Teorisi*'ni 2023 yılında kaleme almış ve okurlarla buluşturmuştur.

Sonuz illüstrasyon © CHRISTIN ENGELBERTH

Sonuz tasarım © JULIA TYLER